

КОНИ МЕЙСЪН

носителка на наградата
на „Романтик Таймс“ -
РАЗКАЗВАЧ НА ГОДИНАТА

ТАНЦУВАЩИЯТ ДЯВЪЛ

НАДН
ИЗДАНИЕ
1998

КОНИ МЕЙСЪН ТАНЦУВАЩИЯТ ДЯВОЛ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

Да обесят дявола?! — шепне недоверчиво тълпата, минути преди екзекуцията на всеизвестния Дябло.

И действително — пиратът не само отървава кожата, но и отвлича красивата аристократка лейди Девън на своя кораб. Разгневена, тя се заклева, че няма да допусне да стане играчка в ръцете на развратния, но унищожително привлекателен похитител. Ала дългите дни и още по-дългите нощи под тропическото звездно небе почти сломяват съпротивата ѝ. Ловък прелъстител и невероятно вещ любовник, Дябло знае как да достави наслада на една жена.

ГЛАВА ПЪРВА

Лондон 1715

Беше ужасно да умреш в такъв ден. Впрочем кой ли ден е добър за такова нещо. Гъста, мокра мъгла затулваше слънцето, той стоеше предизвикателно горд върху набързо скованата бесилка, усмихваше се насмешливо и хвърляше стоманени погледи към изпадналата във възторг многолюдна тълпа. Дълбоката трапчинка на лявата му буза бе прикрита от буйна черна брада. Без нея мрачните, демонични черти биха се променили мигом, но и така привлекателният му външен вид караше мнозина девиси да се хвърлят в краката му.

Висок и внушителен, почти царствен, той стоеше с примка на шията, с ръце вързани на гърба — готов да плати дяволския си дълг. Никакви пазарлъци повече. Бе продал душата си много отдавна и все пак във вените му струеше свирепа жажда за живот. Та как така всичко ще свърши. Допускаше, че се налага, щом бе водил такъв живот. Съжаляваше за съвсем малко неща, макар че ако го питаха, лошата му слава далеч надминаваше делата му. И все пак беше ужасно да умреш в такъв ден...

Каретата се движеше предпазливо сред хорското множество, задръстило брега при кея Тилбъри. Почти никой не обърна внимание нито на герба върху вратичката, нито на обличения в ливрея лакей, който се опитваше да й проправи път. Предстоящото начало на големия спектакъл привличаше хора с най-различни професии, така че сред гъмжилото херцоzi стояха редом с хлебари, графове с просяци, но никой не се оплакваше. Рай за джебчиите — място много, много по-доходно от панаир или пазар.

Възпълният лорд Харви Чатам, граф на Милфорд, бе подал глава през прозореца на каретата, за да вижда по-добре, защото вече приближаваха брега. Наоколо одърпани селяни се блъскаха в прилично облечени собственици на магазини, адвокати и лекари, само и само да се доберат до място, откъдето се вижда по-добре. Дами размахваха

шалчета, за да дадат знак на камериерките си, приканвайки ги да не изостават.

Строените за случая барабанчици отмерваха отсечени удари. Зад тях една редица драгуни удържаше човешката маса в привиден ред. Други войници с мускети стояха в позиция мирно. Изведнъж тръбачите се присъединиха към барабанчиците и музиката проряза изпълнения с мъгла въздух. Макар да беше почти пладне, времето беше мрачно за средата на юли. Студената мъгла охлаждаше въздуха, но не и настроението на тълпата. Сбирщината от хора по улиците и гроздовете зяпачи, надвесили се от прозорците, крещяха, дюдюкаха и възклицаваха гръмко. Шумът бе оглушителен, зрелището — колоритно като на циркова арена, истински панаир, достоен за такова знаменито събитие. Точно по пладне водите на Темза са между прилива и отлива.

— Дявол да го вземе! Вече закъсняваме — роптаеше графът и неговото приятно на вид лице се намръщи. — Каква досада, мила моя! Дори лошото време не е в състояние да охлади духа на тълпите, когато става въпрос за толкова щастливо събитие. Човек би помислил, че този мъж е герой, а не прочут пират.

— Съжалявам, че ме доведе тук, татко. Всичко е толкова... толкова ексцентрично.

— О, не ми се сърди, Девън, но ти пребледня ужасно. — Думите на графа се отнасяха за дъщеря му, чието обично лице бе погледнал току-що. — Уинстън предложи да те доведе. Мислеше, че ще ти достави удоволствие.

— Да изпитвам удоволствие, когато бесят човек? — Девън стрелна със суров поглед баща си. — Смятах, че ти и Уини ме познавате по-добре. Според мен това е варварски обичай.

— Редно е да мразиш този човек не по-малко от мен, мила моя — сподели лорд Чатам. — Заради загуба на корабни товари Дябло ми струва стотици лири. Излиза, че съм направил огромни инвестиции в корабоплаването само и само Дябло, и такива като него да разграбват плавателните ми съдове. Бащата на Уинстън загуби почти цялото си състояние.

Не беше точно така. Бащата на Уинстън, херцог на Гренвил, прочут комарджия, сам прахоса по-голямата част от богатството си, ала лорд Чатам не желаше да обременява Девън с факти за човек на смъртно легло.

— Diablo — пророни Девън. — Дали не е испанец? Милостивият Господ знае, че испанците ни донесоха твърде много мъка през последните години.

— Пиратите са верни единствено на себе си, мила моя.

Наблюдавайки през прозореца на каретата шумната тълпа. Девън се замисли. Неочаквано екипажът заседна и спря. Неволно големите сини очи на Девън се насочиха към кея Тилбъри и издигнатата на фона на отвратителното оловносиво небе зловеща бесилка.

— Не можем да продължим, ваша светлост — провикна се кочияшът към графа. — Пътят напред е непроходим.

— Да опустее дано! — възкликна лорд Чатам, изгубил търпение. — Е, щом няма друг начин, мила моя, ще отидем дотам пеша. Имам намерение да присъствам на последното дихание на този дявол.

— Няма да мръдна, татко — възпротиви се Девън. — Нямам кураж за подобни гледки. Ако не се бях уговорила да се срещна с Уини тук, щях да си остана вкъщи.

— И да пропуснеш такова преживяване? — попита лорд Чатам, засегнат от липсата на ентузиазъм у дъщеря си. — Твоят годеник ще ни придружи на музикалното събиране при лейди Мери след обесването. Виждаш ли някъде Уинстън?

— В тази тълпа? — подсмихна се Девън, тръсвайки разкошните си знатни къдрици, събрани елегантно на великолепно оформената ѝ глава. Косите на Девън имаха цвят на узряла пшеница и стигаха под кръста като водопад от къдрици и масури.

— Е, мила моя, аз поемам — и той махна весело, вече слязъл от каретата. — Питърс и Хадли ще останат тук, за да не ти се случи нещо лошо. Струва си човек да види такава весела случка.

Девън наблюдаваше как човешкото множество на кея Тилбъри поглъща набитата фигура на баща ѝ. Единствено дете на лорд Чатам, граф на Милфорд, деветнадесетгодишната лейди Девън представляваше голямата стръв за сезона. Висока, стройна и гъвкава, тя имаше царствена осанка. Тънката ѝ талия преминаваше в заоблен ханш и невероятно дълги крака. Мъжете я ухажваха, привлечени както от съблазнителната ѝ красота, така и от щедрата зестра, но по някаква причина Девън бе предпочела да приеме предложението на виконт Уинстън Линли, син на херцога на Гренвил. Неговото сладкодумие и демонстративна преданост, съчетани с вида му на рус красавец,

спечелиха ръката ѝ, така че до шест месеца — след оттеглянето на Уинстън от флота — щяха да се оженят.

Следвайки пътя на своя баща Уинстън стана офицер от флота и сега му предстоеше да получи херцогската титла, тъй като законният ѝ млад наследник бе тайнствено изчезнал. Уинстън откупи пълномощия от Кралския флот и неотдавна пое командването на „Делфиний“, Девън изобщо не се тревожеше, че бащата на Уинстън е прахосал семейното богатство — тя притежаваше достатъчно пари и за двамата. Без да изпитва бурна страст към Уинстън, Девън знаеше, че той няма да се опитва да я контролира. Свикнала на самостоятелност, тя прие да стане негова съпруга, тъй като не възнамеряваше да се съобразява с ограниченията и нормите, налагани от повечето мъже. Уинстън бе отстъпчив — той не бе заплаха за нейната независимост, а привързаността му не можеше да се счита за грях.

Гръмогласно възклицание насочи вниманието на Девън към бесилката, където между двама яки гвардейци стоеше Дябло. Дали очакват, че ще избяга с вързани на гърба ръце и примка на шията, помисли си тя отвратена. Виждаше го ясно, защото се бе надвесила от прозореца, покорена от някаква необходимост да зърне дявола, известен единствено като Дябло.

Дябло посрещаше смъртта със завиден кураж, от който Девън не можеше да не се възхищава. Присмехулна гримаса бе изкривила иронично устните му, напук на подигравките на тълпата, очакваща неговия ненавременен край.

Така както се бе взряла в чернобрадия пират, стихияен прилив от чувства връхлетя Девън. Морският бриз рошеше гарвановочерните му коси, развявайки ги над челото. Загарът на лицето му контрастираше рязко с изпокъсаната мръсна бяла риза, опъната от внушителната му гръд. Прилепнали по тялото му панталони очертаваха стройни мускулести бедра и тази гледка определено тласна мислите ѝ към чувствена палавост, лека тръпка на вина пролази по врата ѝ. Въпреки някаква вътрешна съпротива тя извърна големите си сини очи към смуглото му замислено лице. От мястото си Девън нямаше как да определи цвета на очите му, но забеляза, че около благородно очертаната му уста пробягва шеговито изражение. Удиви се на способността му да се забавлява със собственото си окаяно положение,

но какво може да се очаква от човек, пристрастен към убийства, отвличания и грабежи?

Затаеният поглед на Дябло блуждаеше разсеяно над стотиците възбудени от предстоящата екзекуция зяпачи, които приличаха на лешояди, готови да грабнат кокал. Разкърши широките си рамене и се усмихна, решен да срещне съдбата със същата сурова смелост, с която преживя дните си. Дябло забеляза смущението, което предизвиква сред жените в тълпата и с арогантността на напълно запознат с качествата си красавец, намигна закачливо на миловидна млада жена, застанала наблизко. Нейните възторжени възгласи го развеселиха.

Той насочи поглед по-нататък, към каретите, спрели на пътя и се задържа на един от екипажите, от чийто прозорец се показваше пленителна блондинка. „Ако трябва да умра — помисли си той, няма по-прекрасен образ, който да отнеса в гроба, от този на изкусителна руса красавица. Тя е самото съвършенство — от златните къдрици по челото до съблазнителните червени устни.“

Техните погледи се срещнаха над грубиянски развилнялата се тълпа и на Девън ѝ се стори, че светът наоколо изчезва. Инстинктивно усети, че очите на Дябло трябва да са ясни, пронизващо сиви. Тя вече не виждаше човешкото множество. Между нея и Дябло не съществуваше нищо. Той бе зашеметяващо силен, излъчваше неоспорима мъжественост. Беше смугъл, опасен и опустошително красив — брадата и всичко останало. И още — безскрупулен, първичен и очевидно без никакви угризения заради своите отвратителни дела. Е, прозвището „дявол“ напълно му подходеше.

Девън отмести с усилие очи от внушителната фигура, осъдена да умре. След като издъхне, неговото тяло щеше да виси още известно време на бесилката край Темза, за да могат всички пристигащи или напускащи лондонското пристанище да го видят. Щяха да пъхнат главата му в метален хамут и да завържат с ремъци тялото му в клетка, та да не се разпаднат костите, когато плътта започне да се разлага. Извръщайки се, Девън се опита да не изпитва състрадание, но нейното нежно сърце я подведе.

Дябло въздъхна със съжаление — красивата жена в каретата се беше обърнала, той ясно почувства близкия край на своя твърде колоритен живот — а бе едва на двадесет и осем години. Оставаха непреживяни толкова много неща, констатира той тъжно: никога

нямаше да познае истинската любов или радостта да види раждането на своя син, не успя да отмъсти за огромната несправедливост, сполетяла го като дете и безвъзвратно променила живота му.

Диабло наблюдаваше внимателно как палачът се приближава с черната качулка в ръка. Тръсна глава, отказвайки да срещне смъртта като страхливец. Предпочиташе да умре с достойнство. Цял живот се бе срещал лице с лице с дявола и го бе побеждавал, затова смъртта не го плашеше. Палачът сви рамене и погледна към командира на драгуните, за да разпореда да дръпне лоста на трапа. Диабло се напрегна, стягайки се за бездънния скок във вечността. После — о, чудеса, — отвори уста и дълбок, необуздан смях заля тълпата: той иронично се подиграваше със смъртта.

Смехът предизвика тръпки по стройното тяло на Девън. Този човек беше луд. Към нищо ли нямаше уважение? Щом неизбежната смърт не го плаши, очевидно нищо не е в състояние да го направи. Смътно се запита какво би накарало мъж като Диабло да се подчини, но скоро се отказа от подобни разсъждения. Един безскрупулен мъж, който се смее в лицето на смъртта, не се подчинява нито на човек, нито на Господ.

Барабаните отекнаха остро и ритмично, тръбите нададоха печален вой. В този момент вниманието на Девън бе отвлечено от безредие в тълпата. Жени пищяха, мъже ругаеха, мнозина се впуснаха в ръкопашен бой. За броени минути всичко живо се втурна към пътя. На Девън й се стори, че мощното човешко море се движи, а шумът е оглушителен и ужасен. Помисли за баща си — там някъде, из тази лудница. Обхвана я страх. Първият й порив бе да го намери, но скоро констатира безумието на подобна мисъл. Скромните й сили едва ли щяха да свършат работа в такава навалица. Навеждайки се през прозореца, тя подвикна на кочияша и лакея и те незабавно се озоваха до нея.

— Може би е добре да се изтеглим, милейди — предложи Питърс, разтревожен от обратата на събитията.

— Не и без татко — реагира Девън и тръсна енергично глава. — Тук аз съм в пълна безопасност. Идете с Хадли и намерете татко. Побързайте, моля ви.

На двамата мъже им липсваше каквото и да било желание да се отдалечат, но си даваха сметка, че техният господар може и да

пострада при застрашителната блъсканица, затова направиха каквото им бе наредено и скоро потънаха в тълпата. С безпокойство Девън видя как драгуните напускат позицията си и се потапят в най-горещата точка на битката, опитвайки се безуспешно да въведат ред. Девън се чудеше какво е предизвикало обратата на събитията: празненството се бе превърнало във всеобщо вълнение. Неочаквано погледът ѝ се насочи към бесилката, където съдбата се бе погрижила да подготви подарък за Дябло — отсрочваше изпълнението на присъдата.

Девън рязко си пое дъх и запримига, без да вярва на очите си. Да не би единствена сред хилядното множество да вижда какво става? Един много едър мъж размахваше в кръг къса тежка сабя и с пъргав скок се озова до бесилката. Панталоните му бяха широки като шалвари, а масивните му гърди се показваха изпод разгърден елек. Ловко се справи с пазачите на Дябло. Движеше се толкова бързо, че Девън едва зърна как сабята се спусна надолу, разряза въжетата от китките на Дябло и освободи примката около врата му. Абсолютно невярваща на очите си, Девън наблюдаваше как двамата мъже скочиха сред навалицата и скоро изчезнаха в гъмжащото множество.

Притеснена от надигащото се въодушевление, което усети у себе си, Девън очакваше със затаен дъх да се чуе нечий писък, за да оповести разкритието. Макар дяволът да ѝ внушаваше страх, тя не можеше да не се възхити от неговата смелост и дързост.

Внезапно Дябло се появи в края на тълпата. По някакъв начин се бе озовал там невредим, без да го забележат, а неговият спасител го пазеше откъм гърба. В същото време четирима твърде съмнителни на вид мъже като че ли изникнаха от различни посоки и се отправиха към Дябло. И — о, какъв ужас! — оказаха се пред нейната карета.

Преди Девън да се окопоти — дори не успя да си помисли да избяга, Дябло се хвърли към вратичката, отвори я и скочи право върху грациозната Девън. Връхлетя я ужасен страх. Съвсем безрезултатни се оказаха усилията ѝ да отмести тежестта, която я притискаше към възглавниците. Когато каретата потегли с бясно друсане, тя почувства стегнатото тяло на Дябло върху своята гъвкава фигура.

Девън вдигна очи и установи, че той я наблюдава. Неговите сребристосиви очи — тя знаеше, че ще са сребристосиви — проблясваха с насмешлива благодарност и той ѝ намигна дръзко.

— Добра среща, милейди. — Гласът му бе топъл и мек като кадифе, ужасно объркващ. Девън. — Какво щастие да намеря убежище върху гърдите на красива дама.

Бавният му изкусителен поглед се плъзна от лицето ѝ и към развълнуваната ѝ гърд.

Слисана, Девън се задъха. Вбесяваше я непристойният му тон, вълнението от възбудата, която той предизвика у нея, я объркваше.

— Махай се от мен... дявол такъв! — проклинаше тя и блъскаше безрезултатно широката му гърд. — И незабавно спри каретата! Баща ми ще ти откъсне главата. Той е граф на Милфорд.

— Видях герба върху вратичката от моя... хм... висок наблюдателен пост — отговори Дябло лениво. — Та по тази причина избрах каретата. И още, заради великолепната дама, която съзрях, надвесена от прозореца.

Предизвикателната насмешка се бе върнала в погледа му, а гласът му продължаваше да звучи все така непристойно.

— Няма да успееш да се измъкнеш! — изсъска Девън, отвратена от начина, по който този пират въздейства върху сетивата ѝ.

— Вече го направих — изсмя се тържествуващо Дябло с дълбок гърлен глас. — А ти, милейди, ще ми помогнеш да отърва и кожата.

— Нищо подобно няма да сторя! — възрази Девън енергично.

Зад тях се разнасяше страхотна тупурдия и Девън си даде сметка, че дръзкото бягство на Дябло най-после е разкрито. Дябло също чуваше данданията и с неохота се надигна от Девън, за да надникне през прозореца.

— Мръсни копелета! — изруга той, при вида на групата драгуни, препускащи на коне след каретата.

Девън се извъртя и погледна през другия прозорец. Успокои се, когато видя, че по някакъв начин баща ѝ и Уинстън бяха успели да се присъединят към преследвачите.

— Баща ми и годеникът ми са по петите ни и когато те хванат, ще изпиташ желание палачът да си беше свършил работата — злорадо подхвърли тя.

— Малка кръвожадна красавица! — ухили се нагло Дябло. — Но ако не беше такава, нямаше да дойдеш да наблюдаваш моето обесване, нали така? Съжалявам, че те разочаровах, милейди, ала съм твърде привързан към собствения си врат и към недостойния си живот.

— Порочен, презрян живот — добави Девън. — Твоите отвратителни деяния са известни: убийства, грабежи и изнасилвания, всички престъпления, които могат да се препишат на един човек. Ти, ти си... дявол!

— Винаги са ми викали „дявол“ — съгласи се Дябло. Той придоби мрачно изражение. Ясните му сребристосиви очи помътняха. Чувствените му устни се свиха и внезапно Девън усети истински страх. — На драго сърце признавам за кражби, дори убийства, но още не съм извършвал изнасилване. И не ме предизвиквай, милейди, защото мога да се изкуша.

Девън потрепери от брадатия мъж и изпита желание потъне във възглавниците. Трябваше да си даде сметка, че не може да спори с дявола.

Дябло се обърна, за да разбере какво става с драгуните, препускащи зад каретата. Беше абсолютно сигурен, че няма да стрелят, докато графската дъщеря е негова заложница. Миловидната дама беше неговото поръчителство за свобода. Плъзна замислен поглед към нея, изпитвайки остро любопитство да научи името ѝ. В този момент каретата се наклони, Девън буквално литна и се озова в скута на Дябло.

Пакостлива усмивка заигра в сребристосивите му очи. Инстинктивно ръцете му се ключиха около меките женствени форми на Девън и от устните му се изтръгна стон. Никога не бе усещал нещо толкова хубаво.

— Как се казваш? — попита той.

Хипнотизирана от властния поглед и дълбокия глас, Девън отговори на часа:

— Девън. Лейди Девън Чатам.

— Девън — повтори бавно Дябло и изгледа с оценяващ поглед лицето и косите ѝ. — Ти си дяволски съблазнително парче.

И преди Девън да схване за какво става въпрос, неговата уста жадно се впи в устните ѝ. Целувката беше изненадващо нежна и предизвика смущение в цялото ѝ тяло. След миг Девън усети как езикът му очертава меките контури на устните ѝ, после се вмъкна между тях.

Сетивата ѝ се възпламениха. Никой, дори Уинстън, не я бе целувал така. Когато ръцете на Дябло пролазиха, за да обхванат

гърдите ѝ, тя мигом дойде на себе си, но преди да успее да изрази какъвто и да било протест, по тавана на каретата се разнесе тропане. Дябло се откъсна от нея, точно когато дребен жилав мъж се вмъкна вътре през прозореца. Девън зяпна — още двама мъже се вмъкнаха в тясната кабина на каретата.

— Добра работа, момчета — похвали ги Дябло сърдечно. — Къде е Данси?

— На капрата с Акбар — отговори единият от мъжете. — Добре ли си, кап'тане?

— Вече да, Скуинт. Вие, момчета, пристигнахте съвсем навреме. Ако се бяхте забавили само минута, щях да стана за храна на рибите.

— Благодарностите са за Кайл и Акбар — ухили се Скуинт. — Ние само изпълнявахме заповедите. Привичката да ти кажа, нямахме хабер дали ще успеем, ама беше ясно, че трябва да попречим на бесенето ти. Коя е?

— Дамата е нашият късмет, момчета. Запознайте се с лейди Девън. Нейният баща, графът на Милфорд, ще накара драгуните да ни оставят да се качим благополучно на нашия кораб. Къде е акостирал „Танцуващия дявол“?

— Закотвен е в едно заливче близо до устието на Темза — изписука друг пират.

— Отлично, Петопръстко — ухили се Дябло. — Живот и здраве, довечера ще си направим празненство и ти ще ни посвириш.

Получил прякора си заради уменията си да свири на тръстикова флейта, Петопръстко носеше флейтата непрекъснато със себе си.

— Ами тая? — кисело попита третият мъж и кимна към Девън. Беше най-свирепият на вид, доколкото Девън изобщо успя да забележи — с гъсти тъмни вежди, намръщен, а острата му черна коса стърчеше изпод вълнена шапка.

— Лейди Девън ще бъде освободена здрава и читава веднага щом изпълни предназначението си, Рикс — поясни Дябло.

— Бреговата охрана ще ни обстрелва, преди да излезем от Темза — предупреди навъсено Скуинт. — Трябва да направим страшен ход, че да се отървем от гадното им пушкало.

— Те няма да стрелят по нас, докато лейди Девън е на борда — заяви Дябло уверено.

Най-после Девън успя да се обади:

— Какво? Вие положително не мислите да ме вземете на вашия пиратски кораб! Няма да дойда!

— Нямах избор, милейди — обърна ѝ внимание Дябло. — Но аз ти давам дума, че няма да ти се случи нищо лошо.

— Дума на пират? Искаш от мен да се доверя на човек, известен със своята коравосърдечност?

Неизвестно защо Дябло намери за забавен гнева на Девън и широка усмивка заля лицето му.

— Ще направиш така, както аз казвам, милейди.

— Драгуните ни догонват, капитане — извика Петопръстко, увиснал от външната страна на прозореца.

— Колко време ни трябва? — попита Дябло остро.

— Десет минути — прецени Скуинт, — ако сме в тая крачка.

Движеха се бързо и Девън беше сигурна, че е получила синини по цялото си тяло от ударите в стените на каретата. Дябло само донякъде успяваше да я предпазва с мускулестото си тяло.

Драгуните скъсяваха разстоянието до летящата карета. Лорд Чатам и Уинстън Линли успяваха да препускат наравно с войниците, така че, когато началникът на драгуните попипа оръжието си, готов да стреля, графът изкрещя:

— Стой, глупако! Дъщеря ми е в каретата. Ще ти откъсна главата, ако я раниш.

Офицерът тръсна презрително глава, но се отказа от намерението си. Колкото и да искаше да залови Дябло, нямаше смелост да противоречи на желанието на влиятелния граф. От друга страна, познаваше лейди Девън лично и би се възненавидял, ако я видеше пострадала от неговите ръце.

— Почти стигнахме, Дябло — провикна се Скуинт. — В плитчината ни чака лодка.

Лорд Чатам видя как при спирането каретата се плъзна към самия край на високия бряг на Темза и сърцето му замря. Видя лодката близо до брега и се уплаши толкова много за безопасността на дъщеря си, че вътрешностите му се свиха на топка. Обърна се към Уинстън и буквално излая:

— Направи всичко възможно, за да предотвратиш стрелбата на бреговата охрана.

Уинстън кимна мрачно и се отдалечи, за да даде нареждания.

Преди драгуните да стигнат до спрялата карета, — петимата мъже — включително и онзи едрият, плешивият пират Акбар ловко се спуснаха по брега и нагазиха във водата, където вълните подхвърляха лодката. Едва когато преследвачите спряха, Дябло излезе от каретата, повлякъл Девън.

— Не стреляйте! — разпореди се лорд Чатам.

Лордът слезе от коня, пристъпи напред и разчитайки, че ще убеди проклетия пират, се провикна към Дябло, който бе обърнал Девън към оръдията.

— Пусни дъщеря ми, Дябло. Кажи каква е цената.

— Не се нуждая от вашето злато, милорд — отвърна той. — Няма да направя нищо лошо на дъщеря ви. Щом се отдалеча на безопасно разстояние, тя ще бъде освободена и придружена до дома ви. Повече от това не мога да обещавам.

— Нямах ли милост? Девън не ти е сторила нищо лошо. Тя е невинна жертва.

— Разбира се, милорд съжалявам за случилото се. Имате моята дума. Ще запазя лейди Девън невредима.

Дябло стигна до самата вода, наведе се, вдигна Девън на ръце и се втурна към клатушкащата се лодка. Настани вътре младата жена и скочи след нея, а в това време неговите хора хванаха греблата. От страх да не навредят на графската дъщеря, драгуните не стреляха — стояха безпомощни на речния бряг и наблюдаваха как лодката, без дори да заобиколи оръдията, отплава към спусналия котва „Танцуващ дявол“.

— Татко! — изпищя Девън при вида на все по-отдалечаващия се бряг. — Татко... — викът ѝ се смеси с ридание. Даваше си сметка, че няма кой да я защити.

Девън не беше от тези, които се предават лесно. Скочи на крака и се опита да се гмурне във водата, убедена, че ще успее да доплува до брега, ала Дябло бе твърде бърз. Грабна я през кръста и я тръшна до себе си. Борейки се яростно за живота си. Девън се измъкна от хватката на Дябло, при което удари силно главата си в ръба на лодката. Последното долетяло до слуха ѝ, преди да потъне в пълна, тъмнина, бе собственото ѝ име, изплъзнало се от устните на Дябло.

ГЛАВА ВТОРА

— Дишането ѝ е равномерно, Дябло. Не е пострадала сериозно. Вероятно леко сътресение. Коя е тя?

Мъжът, който говореше, бе висок, почти толкова широкоплещест и представителен колкото Дябло, с пламтящо червени коси и тъмносини очи. Беше облечен с характерните пиратски одежди — широки панталони и риза, а тънкият му кръст бе препасан с червен шал. Дрехите му бяха изненадващо чисти за пират. Пръстите, които бавно и внимателно опипваха полилавяващата подутина по слепоочието на Девън — нежни.

Сребристосивият поглед на Дябло се плъзна по отпуснатата фигура, изтегната съблазнително върху койката му.

— Лейди Девън Чатам, дъщеря на графа на Милфорд.

— Светиите да ни пазят! — възкликна червенокосият и извъртя очи към небесата. В напрегнати моменти ирландският му акцент бе ясно изразен. — Високо се целиш, приятелю. Какво ще я правим? Моряците няма да одобрят женско присъствие на борда на „Танцуващия дявол“.

— Дамата е тук с определена цел, Кайл — осведоми Дябло своя лейтенант и помощник-капитан.

Кайл О'Банън, единствен, посветен в тайната на Дябло, изпълняваше също и ролята на лекар — при необходимост се грижеше за болните и пострадалите на борда на „Танцуващия дявол“. Стана пират, след като помогна на свои съотечественици в заговор срещу короната, още докато изучаваше медицина. Избяга от училище, посвети се на контрабанда край бреговете на Корнуол и се присъедини към екипажа на Дябло, когато за пръв път се включи в разтоварването на незаконен товар от „Танцуващия дявол“. От момента, в който двамата мъже се зърнаха, станаха приятели.

— Ако не беше лейди Девън, нямаше да успеем да се завърнем на кораба — продължи Дябло. — Бащата на дамата ни бе нужен, за да попречи на преследвачите да стрелят по нас. Присъствието ѝ на

екзекуцията бе чист късмет. Сега сме извън периметъра на бреговата охрана и значи — в безопасност. Планът ти да предизвикаш безредици по време на екзекуцията бе направо гениален, Кайл — Дябло се ухили и тупна приятеля си по гърба.

— Момичето е истинска красавица — отбеляза Кайл замислено. — Толкова млада и невинна. Няма да ѝ сториш зло, нали? Няма да ти позволя.

— Успокой се, Кайл. Ще оставим лейди Девън на бреговете на Корнуол и нашият приятел Кормак ще се погрижи да пристигне здрава и читава вкъщи — увери го Дябло. — Обещах на баща ѝ, че няма да пострада и възнамерявам да спазя дадената дума. Сигурен ли си, че нищо ѝ няма? Не спи ли прекалено дълбоко?

— О, ще се оправи — увери го Кайл, като усети как тревогата му намалява. Ако Дябло възнамерява да посегне на момичето, той е готов да се бие със своя капитан. Макар в сравнение с другите пиратски капитани Дябло да имаше повече авторитет, всеки на борда си казваше думата при определяне реда на кораба и при разпределението на плячката. А момичето определено бе плячка. — Остави лейди Девън да поспи. Това е най-доброто за нея в момента.

— Добре — съгласи се Дябло. — Ти върви. Трябва да се погрижа за някои неща, после ще дойда. Дай курс към Ландс енд. Ще пристигнем по тъмно и ще отведем дамата до брега с лодка.

Кайл напусна просторната капитанска каюта, разположена на кърмата, а Дябло отново и отново оглеждаше златокосата красавица върху койката. Беше малко по-висока от обичайното за жена, слаба, гъвкава, с напирасци гърди, изящни бедра и добре оформени крака, чертите на лицето ѝ бяха деликатни, а устните — пълни и изкусително червени. Подобно на пеперуди, дълги тъмни мигли докосваха бялата кожа на бузите. Дябло смяташе Девън за най-пленителното същество, което някога е виждал и бе готов да даде душата си, за да узнае тайните на наситеното ѝ с чувственост тяло.

Дали е девствена? — зачуди се Дябло, обзет от копнеж да докосне меката ѝ кожа. Или годеникът на Девън вече бе вкусил от удоволствието, което предлагаше? Вълна на омраза премина през тялото на Дябло, когато си представи как безименният и безлик годеник е с Девън в леглото. Погледът на Дябло се спря върху краката на девойката. И обувките, и чорапите ѝ бяха подгизнали, след като я

бяха влачили през сърфа. Той свали обувките и чорапите, за да предотврати някоя настинка.

Диабло простена шумно, когато посегна под полите на Девън, за да развърже панделките, с които прозрачните бели чорапи се крепяха към дългите ѝ стройни бедра. Кожата под търсещите му пръсти леко потрепери, докато бавно развиваше коприната надолу по крака. Никога не бе докосвал нещо толкова меко и изкусително съвършено. Нужна му бе силна воля, за да спре ръката си да се плъзне нагоре към примамливото топло гнезденце, което зовеше сетивата му.

Очите на Девън рязко се отвориха в мига, когато ръката му се задържа от вътрешната страна на бедрото ѝ. Макар полупарализирана от страх, тя изпадна в гняв, щом при събуждането си установи, че Диабло опипва тялото ѝ.

— Какво правиш!

Диабло се засмя, а пламъчетата в сребристосивите му очи сякаш запалиха нещо дълбоко в душата на Девън.

— Свалям обувките и чорапите ти, милейди — отвърна той, подновявайки приятното си задължение, а гласът му подсказваше колко добре се забавлява: — Мокри са и ще ти е по-удобно без тях.

— Махни ръцете си от тялото ми! — просъска Девън и го отблъсна. — Не съм толкова безпомощна, че да успееш да ме изнасилиш.

— Да те изнасиля, милейди? И да те лиша от наладата на онова, което ще ти сторя? Никога! Дори и когато те любя, ти ще го знаеш.

Девън пребледня. Никой абсолютно никой никога не ѝ бе говорил по този начин.

— Ти си... Ти си... варварин! Сатана. Само ако ме докоснеш ще... ще...

Диабло отметна глава и избухна в гръмогласен смях. Девън си помисли, че със смолисточерните си коси и брада, и странните си сребристосиви очи прилича на дявол. И въпреки това у него имаше нещо магнетично, в суровите черти на лицето и в дълбоките очи се долавяше някаква чувственост. Силата му бе огромна, действията му будеха страх, но Девън бе изненадана от чувството му за хумор. Бе така необичаен, като имаше предвид колко противоречиви истории е слушала за него.

Под гъстата брада Девън различи фините черти на лице, което би могло да се нарече аристократично, ако човек не знаеше какво представлява Дябло. Добре известен бе фактът, че през 1715 година пирати ставаха хора от всякакви обществени прослойки. Да не би Дябло да бе роден в испанско благородническо семейство, изпаднало в беда?

— Ако исках да попаднеш в кревата ми, лейди Девън, щях да го направя, независимо от твоето съгласие или несъгласие и независимо какво си мислиш за мен.

Девън се отмести в най-далечния ъгъл на леглото, сякаш очакваше Дябло да се нахвърли отгоре ѝ. Вирна брадичка, твърдо решена да не се предава без свирепа съпротива.

— Не се приближавай до мен!

— Изглежда си доста пламенна, а? Почивай спокойно, лейди Девън. Сега съм прекалено уморен, за да ти отдам дължимото. Как е главата ти?

Още щом отвори очи Девън изпита странна болка в главата си. Трепна, когато опипа подутината на слепоочието си.

— Боли ме и то благодарение на теб. Защо не ме остави на брега?

— Ако бях толкова глупав да го сторя, бреговата охрана щеше да ни очисти.

— Какво ще правиш с мен?

— Както вече казах ще те оставя на брега.

Девън се взря в лицето на Дябло: искаше да му повярва, но се страхуваше дори да си го помисли. Никоя жена не можеше да бъде в безопасност при него, би било неразумно да отслаби бдителността си, щом става въпрос за Дябло.

Сякаш усетил опасенията ѝ, той добави:

— Тук, в моите покои, си в безопасност. Никой няма да те притеснява.

— Това включва ли и теб? — предизвика го смело Девън.

Дябло не отговори веднага, сребристосивите му очи се взряха в нея и започнаха да изучават всяка частица от очарователната ѝ фигура. Възхитеният му поглед бе открито еротичен и дъхът на Девън секна. Когато най-последно заговори, дълбокият му чувствен глас извика тръпка на вълнение по цялото ѝ тяло.

— Ще излъжа, ако кажа, че не те желая, Девън. Доста съблазнително парче си за мъж, който е свикнал да взима каквото му харесва.

Хипнотизирана, Девън не успя да помръдне. Когато Дябло я притисна към леглото, а устните му жадно погалиха нейните. Тя почти не усети, че грубата му брада драска нежната кожа на лицето ѝ, а неудържимо желание присви стомаха ѝ. Направи опит да се противопостави на замайващото усещане, което я прониза, но когато Дябло съвсем тенденциозно очерта крайчетата на устните ѝ с върха на езика си, а после нахълта в устата ѝ, тя отвърна с охота. Целувката ставаше все по-дълбока и Девън усети как тялото ѝ пламва, не бе допускала, че подобно нещо е възможно. Твърдата мъжественост на жизненото му тяло оставяше неизгладимо впечатление върху крехката ѝ фигура, а желанието му усещаше като гореща пика между двамата.

Той бавно и изцяло я деморализираше, разяждаше волята ѝ да се съпротивлява. „Но аз притежавам повече морал, отколкото подозира този подлец“ — помисли си Девън, събирайки остатъка от силите си. При повторното нападение на Дябло тя го възпря:

— Не!

— Страхуваш ли се от мен, Девън?

— Да, признавам. Страхувам се... от това, което ще ми направиш.

— Няма да те нараня.

— Ти вече ме нарани, като ме отвлече от баща ми.

— И от годеника ти? — подхвърли Дябло. — Забрави ли го?

— Разбира се, че не съм — реагира остро Девън, а очите ѝ искряха от гняв. — Той сигурно се е поболял от тревога. Ако притежаваш капчица състрадание, ще обърнеш и ще ме върнеш.

— Състрадание? Та аз съм дяволът, а той не изпитва състрадание. Лесно мога да те изнася тук и сега. Кой ще ме спре, но няма да го сторя. — Въздишката на Дябло бе изпълнена със съжаление. — Обещах на баща ти, че ще те върна невредима.

— Дявол със съвест! Колко невероятно! — подхвърли Девън саркастично. — Доволна съм обаче, че не трябва да изпитам жалките ти ласки.

— Твоята смелост ме възхищава, милейди — усмихна се Дябло, а очите му бяха като сребърни ками. — Доста мъже се страхуват от

мен.

— Аз не съм мъж.

— Забелязах. — Той огледа стройното ѝ тяло с възхищение. — Допускам само красиви жени в леглото си, но, уви, трябва да се откажа от това удоволствие в момента. Ако настояваш обаче, по-късно ще намеря малко време — ухили се той, забавлявайки се с яростта на Девън.

Тя просто не можеше да си поеме дъх.

— Махай се!

Диабло се изправи. Високата му стройна фигура се наведе към нея и той изрече провлачено:

— Не се опитвай да излезеш, ако ти е мил живота.

Девън внимателно наблюдаваше как красивият измамник напуска каютата, походката му подсказваше, че е привикнал да се движи свободно в люлян от вълните кораб.

Девън се замисли: той изглеждаше точно толкова зъл, колкото гласеше репутацията му, е, ако се изключат очите. Как може тези сребристи кладенци да излъчват толкова хумор, когато всеки знае на какви отвратителни постъпки е способен? Да не би в привлекателното тяло да се крият две души?

Мисълта, че Диабло възнамерява да се върне, накара Девън да се мобилизира. Реши да го посрещне въоръжена с нещо повече от голи думи. В стаята трябваше да има някакво оръжие. Диабло няма да успее лесно да я подчини на волята си, ако това е целта му. Никак даже, усмихна се Девън дяволито, окаяният мошеник нямаше да завари някакво си плахо момиченце, което очаква ласките му.

Усмивката не слезе от лицето на Диабло през целия път до кварталдека. Темпераментното момиче, което лежеше на койката му, бе съблазнително парче — бе готов да даде дясната си ръка, но да я притежава. Ала дори глупак знаеше, че тя може да навлече единствено беди. Както за нейно, така и за свое добро, трябваше да я свали колкото се може по-скоро от кораба. Моряците му и без това вече мятаха похотливи погледи към неговата каюта. Екипажът му бе предан, но на някои не можеше да има доверие, ако ги изпусне от поглед. Обикновено пиратите си избираха капитан от своите среди. На този принцип и той получи „Танцуващия дявол“. През годините внимателно

подбираше хората си, за да е сигурен поне до известна степен, че заповедите му ще се изпълняват стриктно, но Дябло не бе глупак. Лейди Девън бе твърде красива и примамлива, за да бъде на кораба прекалено дълго. А и жена на борда се смяташе за лош късмет и той не възнамеряваше да нарушава традицията.

— Поехме курса, Кит. Би трябвало да пристигнем вдругиден.

Дябло свъси вежди.

— Колко пъти съм ти казвал да не ме наричаш Кит, ако има опасност екипажът да ни чуе, Кайл?

— Никой не се навърта наоколо, Дябло — посочи с жест Кайл.

— А и името не им говори нищо. Толкова отдавна си Дябло, че вече няма някакво значение.

— Дано си прав — съгласи се Дябло. Замисли се дали някой на този свят го е грижа кой или какво е всъщност. — И независимо от това, освен ако не сме насаме в каютата ми, предпочитам да ме наричаш Дябло.

— Как е момичето? — попита Кайл, умело сменяйки темата.

— Добре е. Събуди се малко преди да изляза.

— Надявам се, че не си я изплашил... или наранил — уточни Кайл рязко. — Горкото същество вероятно цял живот е живяло в безопасност и не е подготвено да се справя с такива като теб. Твоето грозно, обрасло лице може да изкара ангелите почти на всеки.

Дябло отметна глава назад и гърлено се засмя.

— Горкото същество бясно се нахвърли срещу мен, когато излизах. Не показва нито страх, нито страхопочитание към свирепия ми вид. Ако щеш вярвай, Кайл, но изобщо не й посегнах, макар да ми костваше усилие да се въздържа. Кой знае? Можеше и да й хареса — той красноречиво сви рамене, в очите му се четеше копнеж, което не убягна на Кайл.

В този момент мълчаливо се приближи Акбар. Той се придвижваше, учудващо пъргаво за огромния си ръст. Широка усмивка се появи на суровото му лице, докато черните му очи изучаваха Дябло от глава до пети. Кръстоса ръце на гърдите, свъси гъсти вежди и отбеляза:

— Престоят в затвора не ти се е отразил чак толкова зле. Единствено брадата ти е по-голяма от обикновено.

— Обичам си брадата — отвърна Диябло и погали буйната грива с дълги, изящни пръсти. — Отива ми.

— Носи си я със здраве, приятелю — пожела гръмогласно Акбар, — и благодари на Аллах, че все още имаш врат, та да я крепиш.

— На теб и Кайл трябва да благодаря — увери го Диябло сериозно. — Признавам, доста се притесних, докато стоях на платформата с въже около шията.

— От нас безредиците, а от тебе измъкването по живо по здраво — напомни Акбар и продължи: — Някои от моряците подмятат, че е редно да споделиш с тях момичето.

— Момичето остава при мен — отрязва Диябло, а чертите на лицето му изведнъж станаха сурови. — Ще я оставим на брега при Ландс енд. Дай им да разберат намерението ми да я запазя за себе си.

Акбар кимна, но остана безмълвен. Беше достатъчно проникателен, за да разбере, че Диябло няма да отстъпи.

— Не се ли държиш малко собственически към момичето, Диябло? — запита Кайл, като го погледна доста учудено. — С какво толкова е по-специална?

— По дяволите, Кайл. Знаеш много добре — никога не съм давал доброволно пленница на екипажа, освен ако не е лека жена и сама не го желае. Както и никога не съм прибегвал до изнасилване.

— Ами какво ще кажеш за всички онези девойки, които споделяха леглото ти, преди да бъдат освободени или откупени?

Диябло отбеляза със злодейска усмивка:

— Не съм ги забравил. Само че моята репутация е на защитник и те ми се отдаваха доброволно, но лейди Девън е... Не знам... Може би ми напомня за един друг начин на живот.

— Все още не е късно да се върнеш към него.

— Обявена е доста тлъста сума за главата на Диябло. Никоя страна на света няма да ми предложи подслон, включително Англия.

Акбар слушаше мълчаливо. Огромната му фигура се извисяваше над Кайл и Диябло, при това и двамата бяха едри, високи мъже. Голата му глава бе привързана с цветен шал, а от ухото му висеше златна халка типичен свиреп, безогледен пират, какъвто всъщност бе. Изчака разговора да замре и предупреди:

— Чака ни буря, Диябло.

Загледа се към ниските облаци с лошо предчувствие. Денят започна мрачен и дъждовен, а сега и вятър издуваше платната.

— Толкова по-добре — отвърна Дябло, доволен от начина, по който се подреждаха нещата. — Щом се задава буря, английският флот няма да се впусне да ни преследва. Така ще си осигурим достатъчно време да оставим лейди Девън на брега. Кормак, нашата свързка в Корнуол, ще се погрижи тя да стигне до Лондон жива и здрава. Предупреди екипажа, Кайл, и подгответе кораба за буря. Ще бъда в каютата си, ако имате нужда от мен.

Двамата мъже не свалиха поглед от него, докато той крачеше към покоите си.

— Дябло май бърза да се върне при жената — отбеляза Акбар с многозначителна усмивка.

— Да — съгласи се Кайл, далеч не толкова развеселен, колкото събеседника си. — Момичето, изглежда, го е очаровало и това не ми харесва. Тя ще ни донесе нещастие, приятелю. Голямо нещастие. Дъщеря е на графа на Милфорд. Нужно ли е да добавям друго?

— Аллах да ни е на помощ! — промърмори Акбар.

— Дябло се цели високо. Дали възнамерява да я вкара в леглото си, преди да я оставим на брега?

— Иска му се, но дали ще стане, тепърва ще видим.

— На бас по една лира, че ще я люби, преди да я оставим на брега — предложи Акбар.

— Аз пък залагам на момичето — прие облога Кайл, — и очаквам, че ще забогатеея с една лира.

Девън методично претърси каютата на Дябло и внимателно прегледа всички чекмеджета на отрупаното с карти бюро. Като не откри никакво оръжие, тя се насочи към разнообразните одежди, накачени по куките на преградната стена, но и там не откри нищо. Единствено по-привлекателен предмет се оказа твърде изтънения нож за разрязване на писма, ала той едва ли би изиграл ролята на оръжие, което да сплаши мъж като Дябло. В следващия миг погледът ѝ се спря върху сандъка в другия край на помещението. Бързо застана на колене и започна да рови в него: дрехи, хартии, спомени. Почти отчаяна, тя се готвеше да се откаже, но пръстите ѝ напипаха на самото дъно онова,

което търсеше. Ръката ѝ легна върху дръжката на малък пистолет и тя го извади.

Установи, че не е зареден и отново се зарови в сандъка да търси мунициии. За нейно голямо удоволствие откри патрони, както и всичко необходимо за зареждането. Внимателно следваше указанията, получени някога от баща ѝ и успя да подготви пистолета за стрелба. Затвори внимателно капака на сандъка, прибра оръжието в джоба, седна на леглото и зачака.

Усмивка играеше по устните на Дябло, когато се поспря пред вратата на каютата си — мислеше за момичето вътре. Тя бе с бърз ум, пламенна, с остър като бръснач език и представляваше огромно изкушение. Само като я погледнеше и кръвта му кипваше. Повечето жени щяха да се свият от ужас, но той бе сигурен, че Девън кръстосва каютата и го проклина. Би продал душата си на дявола, за да я има в леглото си, доброволно, за една възхитителна нощ. Мисълта предизвика тръпка, която премина по цялото му и го проряза в слабините. Той бавно завъртя дръжката и влезе в каютата.

Девън седеше на леглото и внимателно наблюдаваше как Дябло се приближава.

— Поръчах да донесат храна — подхвана той и жадно заоглежда елегантната ѝ фигура. — Не си свикнала с такава, но се надявам да те засити.

— Не съм гладна — отвърна Девън предпазливо.

— Тогава може да гледаш как ще се храня. Умирам от глад. Има още доста какво да се желае от затворническите дажби.

Той се настани на единствения стол и изтегна напред дългите си крака. Последва напрегната пауза.

Девън изпита безпокойство от настойчивия поглед на Дябло, искаше ѝ се той да каже нещо — каквото и да е. Чувстваше се по-сигурна при словесен двубой, от колкото като обект на похотливото му възхищение. Въртеше се, сякаш беше хваната в капан и дори посегна към джоба, за да усети утешителната тежест на пистолета вътре. Таблата с храна, която пристигна след малко, бе благодатно отклонение и Девън отчасти се успокои, щом Дябло прехвърли вниманието си към вечерята.

— Сигурна ли си, че няма да се присъединиш? — попита пиратът като напъхваше парче солено говеждо в устата си.

— Напълно — отвърна Девън високомерно.

— Както искаш, но ми се струва, че е по-добре да се подсилиш за... по-късно.

— По-късно? — възкликна недоумяващо Девън. — Как... Какво искаш да кажеш? Нали ме увери, че няма да пострадам?

— Нямам никакво намерение да те наранявам — отвърна Дябло с усмивка, а в очите му играеше сребриста светлина.

Дябло съзнаваше, че не бива да задява Девън така настъпателно, но тя бе олицетворение на самата невинност и той не можеше да се удържи. Дали се преструва, или наистина е недокосната, чудеше се той, докато приключваше с вечерята. Отмести таблата и се облегна назад доволен, забавляваше се. Не му се падаше често възможността да общува с дами от висшето общество. Не че страдеше от липса на женска компания. Напротив — жените лесно попадаха под чара му. Жени като Скарлет се тълпяха около него като мухи на мед. Можеше да я обладава нея и други такива като нея, когато поиска, но Девън бе по-различна и му бе приятно да си играе с нея.

— Ти... все още възнамеряваш да ме пуснеш, нали? — попита Девън, усещайки, че смелостта я напуска. Единствено допира на пистолета до бедрото ѝ я възпираше да не изпадне в паника.

Дябло бавно кимна, усмивка заигра в ъгъла на устните му.

— Един приятел в Корнуол ще се погрижи да пристигнеш жива и здрава в Лондон, но все пак остават две дълги нощи, през които бихме могли да се опознаем по-добре — подметна той с лукав намек. — Бих искал да изуча по-отблизо всяка частица от тялото ти.

— За теб зная всичко, което желая — сръза го Девън, ала еротичните му слова събудиха непознато, неловко чувство в душата ѝ. Усещаше как той излъчва магнетичен заряд и се зачуди дачи все още възнамерява да ѝ налети.

Нямаше спор — Дябло бе привлекателен дявол, независимо от брадата. Беше смугъл като испанец: здравето му мускулесто тяло се движеше грациозно. Изглеждаше яко, макар да бе стройно и жилаво. Готовите за усмивка устни контрастираха на суровото строго изражение, някак не на място върху привлекателното му лице и не подходяха на занаята му. Девън се съмняваше дали друг мъж прилича

на него и мечтаеше да бъде на всяко друго място, но не и в заплашителната му компания. Възможността да попадне в прегръдките му я безпокоеше и плашеше.

Диабло надигна стройното си тяло от стола и с небрежна грациозност се приближи към Девън. Така силно желаше да я люби, че просто изпитваше болка, но нямаше да го стори, освен ако тя не го подкани, а това изглеждаше малко вероятно. Седна до нея и тя моментално скочи от леглото и прилепи гръб към стената.

— Не ме докосвай!

— Красива си, милейди.

— А ти си дявол.

— Да. Дявол, който би дал душата си, за да открие рая в прегръдките ти.

— Ти си луд! — възкликна Девън, а решителният поглед на Диабло изпълваше душата ѝ със страх. Беше се надявала, че няма да ѝ се наложи да брани честта си, но Диабло се оказа прекалено настоятелен. Не виждаше друг изход.

Сребристосивите очи на Диабло светеха закачливо. Не си спомняше откога жена не му бе доставяла такава наслада. Знаеше, че нагазва в измамни води, но не можеше да устои. Възхищаваше се от духа на Девън и забележителната ѝ смелост на човек, непривикнал с жестокостите на живота. Мислеше да открадне целувка — две, колкото да усети сладостта им, госпожицата сякаш не разбираше, че той всъщност си играе. Сепна се, когато с трепереща ръка Девън насочи дулото на пистолет към сърцето му.

— Казах ти да не се приближаваш — прошепна тя, а гласът ѝ бе леко задъхан, независимо от усилията, които полагаше да остане спокойна.

— Съмнявам се, че си в състояние да убиеш човек, Девън — предизвика я Диабло и бавно се придвижи напред. — Освен това пистолетът не е зареден. Нали е онзи, който държа в сандъка?

— Аз го заредих — възрази девойката. — Да не ме смяташ за глупачка?

— Не, никак не си глупава, милейди. А сега — дай ми пистолета, преди да се нараниш. Имаш думата ми, че няма да ти посегна. Ще те оставим на брега, както ти обещах и то в същото състояние, в което беше, когато те отвлякох.

Девън гледаше Диабло изпълнена с подозрение.

— Не ти вярвам.

— Дай ми пистолета, Девън, — настоя Диабло, — преди някой да пострада.

Той протегна ръка с обърнатата нагоре длан.

— Няма — наклонената ѝ глава даваше да се разбере, че думите на Диабло не са стигнали до нея.

В следващия миг Диабло направи движение, което за малко не се оказа фатално. Той се втурна напред, за да изтръгне оръжието от треперещата ръка на Девън. Силните му ръце обвиха крехката ѝ талия, което предизвика неволна реакция на пръста върху спусъка. Дали Девън щеше да натисне спусъка, остана въпрос без значение, тъй като пистолетът гръмна в ръката ѝ. Очите на Диабло се разшириха от изненада и болка, и той залитна назад, препъна се и падна, като удари глава в мраморния ръб на бюрото. Девън гледаше потресена как червеното петно върху бялата му риза се уголемява. Лежеше така неподвижен и блед в краката ѝ, че тя се уплаши, че го е убила.

Вратата на каютата се отвори със замах и вътре влезе Акбар, следван по петите от Кайл. Девън разпозна огромния турчин — именно той бе прерязал въжето около врата на Диабло на бесилката, но не бе виждала Кайл — през цялото време помощник-капитанът бе на кораба. Кайл изгуби цвета на лицето си, потресен от гледката: Диабло лежеше неподвижен като мъртвец, а Девън — надвесена над него с все още димящ пистолет в ръка.

— Скъпа Майко, Богородице! — прошепна Кайл, неспособен да помръдне от обзелия го потрес. — Ти уби Диабло!

Яростен вик се изтръгна от гърдите на Акбар, с един замах той отмести Кайл и приклепна до проснатото тяло на Диабло. Обърна се към Девън — на лицето му бяха изписани бяс и омраза.

— Не... Не исках... — Девън преглътна мъчително. Гласът ѝ замлъкна, защото си даде сметка, че каквото и да каже, то няма да повлияе на предания екипаж на Диабло. Ако той е мъртъв, скоро я очаква същата участ.

— Кайл! Диабло има нужда от теб — изръмжа Акбар и извади мъжа до него от вцепенението му.

Кайл се забави само миг, колкото да попита:

— Какво ще правим с момичето?

— Остави я на мен — отвърна Акбар и ѝ хвърли зъл поглед.

— Недей... — думите на Кайл останаха недоизказани. Точно в този момент вниманието му бе привлечено от Дябло, който простена. Кайл клекна до него и всякаква мисъл за Девън изхвърча от главата му.

Но Акбар не я забрави. Сграбчи я грубо и я извлече от каютата, а после я предаде в ръцете на двама снажни пирати.

— Хвърлете я в трюма — нареди той рязко. — Ако Дябло оживее, той ще се разпореди каква да е съдбата ѝ. Ако умре...

Нямаше нужда да довършва мисълта си. Девън не хранеше илюзии какво ще последва, ако Дябло умре.

ГЛАВА ТРЕТА

През нощта бурята ги застигна с цялата си мощ. Дълбоко в трюма на кораба Девън се бе свила в окаяна поза. Беше ѝ студено, изпитваше глад, чувстваше се нещастна, сгушена върху влажните бали, ужасена от косматите същества, които сновяха през краката ѝ. Най-много се страхуваше, че ще умре на това мизерно място, далеч от близките си. Бяха минали часове, откакто я захвърлиха в трюма, изоставиха я съвсем сама и я забравиха в един напълно непознат за нея свят. Дали Дябло е все още жив, чудеше се тя непрестанно. Милостиви Боже, как се надяваше да е така. Не искаше да го убие, а само да защити честта си по единствения познат ѝ начин. Ако трябваше да е искрена, не знаеше дали изобщо е в състояние да натисне спусъка, но Дябло сам предизвика всичко.

Изведнъж корабът се наклони заплашително и Девън се свлече от балата. Стовари се на пода, където водата стигна до глезените ѝ. Безкрайно дълго време ѝ се струваше, че наклоненият кораб никога няма да се изправи и тя ще бъде погълната от дълбините завинаги. Мисълта я ужасяваше и тя повтори всички молитви, които знаеше. Най-после корабът започна бавно да се надига, но само за да се килне в другата посока. Това продължи през цялата дълга нощ и на следващия ден — вятърът и дъждът създаваха невъобразим хаос на борда на „Танцуващия дявол“.

— Как е Дябло?

Вратата на капитанската каюта се отвори и Акбар буквално бе издухан вътре, а от дрехата му се стичаха потоци вода.

— Раната не е сериозна — отвърна Кайл. — Куршумът е минал отстрани, без да го засегне кой знае колко. Извадил е късмет. Кърви съвсем леко.

Акбар се намръщи и свирепите черти на лицето му станаха още по-зловещи.

— Тогава защо е още в безсъзнание? Минаха почти двадесет и четири часа.

— Заради главата — обясни Кайл. — Предполагам, че е сътресение. Полека-лека ще му мине.

Заради безопасността му по време на бурята бяха привързали Дябло към койката.

Акбар изръмжа нечленоразделно, но донякъде се успокои. Той и Дябло бяха приятели откакто Черния Барт плени турския двумачтов кораб, на който служеше Акбар. Необикновено едрият му ръст и сила бяха причина да го включат към хората на Черния Барт. Макар по онова време Дябло да бе само юноша, той спаси живота на Акбар в момента, когато високите вълни щяха да отмият от палубата изпадналия в безсъзнание турчин. Акбар бе повален от паднала мачта и щеше да бъде пометен от борда, ако Дябло не бе проявил бърза реакция — успя да привърже и двамата към счупената мачта. От тогава ги свързваше изключително приятелство. Когато Дябло оглави бунта срещу Черния Барт и взе „Танцуващия дявол“, Акбар бе неотлъчно до него.

— Грижи се добре за Дябло — изръмжа Акбар и се обърна да излезе.

— Как вървят нещата на кораба, Акбар? — попита Кайл.

— Успяваме да устоим на бурята — увери го Акбар. — „Танцуващия дявол“ е в страшна форма за такова време.

— Така е. А какво става с момичето? Къде...

Въпросът замря на устните на Кайл — точно в този миг корабът потрепери и последва шумен трясък.

— Аллах да ни е на помощ! — възкликна Акбар, готов да се втурне обратно при яростната стихия. Кайл се наклони да го последва, но той поклати глава: — Погрижи се за Дябло, приятелю.

В следващия момент вече излизаше през вратата с приведена глава срещу вятъра и силния дъжд.

— Какво става?

Кайл се извърна рязко, за да открие, че очите на Дябло са отворени, макар в тях все още да личеше известна обърканост.

— Ти се събуди?

— Очевидно. И защо съм привързан към койката?

— Заради бурята. Да не пострадаш.

Корабът се наклони застрашително, после се изправи: мятеше се като коркова тапа по вълните.

— Освободи ме, Кайл. Нужен съм горе.

— Ще останеш, където си, Кит. Раната ти нараства и очевидно сътресението също минава, но все още си прекалено отмалял, за да се бориш със стихията. Акбар се справя добре.

Диабло се намръщи.

— Аз... Какво стана? Каква рана?

— Не си ли спомняш?

— Не... Или поне не всичко. Стреляха ли по мен?

— Да. Надявах се, че ще ми разкажеш по-подробно. Спомняш ли си лейди Девън?

Бавна усмивка преобрази лицето на Диабло.

— Кой може да забрави малката дива котка? — Очите му бързо обходиха стаята. — Къде е тя?

— Тя стреля по теб, нали знаеш?

— Не беше нарочно, Кайл. Убеден съм, че нямаше да натисне спусъка, ако не я бях предизвикал. Вярно, заплаши ме с пистолета, но аз малко или много си го заслужих. — Ужасна мисъл му мина през главата. — Какво сте направили с нея?

Кайл определено изглеждаше неловко.

— Аз... вероятно с момичето всичко е наред, Диабло.

— Вероятно? О, кокали Господни! Кайл, не си ли сигурен?

— Бях зает да се погрижа за раната ти и не съм мислил много-много за нея. Акбар се захвана със задачата, но нямах възможност да го разпитам, тъй като малко след това ни връхлетя бурята.

— Колко време бях в безсъзнание?

— Двадесет и четири часа.

Диабло започна да проклина бясно: успя да освободи ръцете си и посегна към омотаните въжета, които все още го възпираха. Резултатът от трескавите му движения бе остра, пронизваща болка, последвана от замайване. Победен, той се облегна върху възглавницата, прекалено немощен, за да продължи.

— Дяволите да те вземат, Кайл. И Акбар да вземат, ако е наранил момичето.

Кайл реши, че капитанът е прекалено разстроен и за негово добро е по-уместно да не реагира. Извърна се и се залови с каната с

вода.

— Ето, изпий това — подкани той, без да обръща внимание на заплахите на Дябло, докато поднасяше чашата към устните му.

— Какво е това? — попита Дябло, а очите му подозрително се присвиха.

— Вода — отвърна Кайл, ала избегна да срещне погледа на ранения.

Мърморейки, Дябло отпи голяма глътка, но моментално я изплю, като същевременно изби чашата от ръцете на Кайл.

— Кокали господни! Опиева тинктура! Мислех, че мога да ти се доверя.

— Можеш. А сега престани да буйстваш и си почини. Обещавам да проверя какво е станало с момичето при първа възможност.

— Кажи... на Акбар... че ще му... откъсна главата... ако... нещо ѝ се е случило — пророни Дябло, докато му ставаше все по-трудно и по-трудно да се съсредоточи.

— Ще го сторя, приятелю — врене се Кайл. И си помисли — „Само дано не е прекалено късно.“

За зла участ Кайл успя да говори с Акбар едва на следващото утро. На зазоряване бурята най-после отмина и огромният турчин веднага нареди на екипажа да поправи основната мачта и повредения рул. Справка с картите и уредите посочи, че доста са се отклонили от курса и сега се реят някъде из Атлантическия океан. Докато не зърнеха някакъв ориентир, никой не можеше да определи къде точно се намират.

Преди Дябло да се събуди, Кайл го освободи от въжетата и отиде да набави топла храна за себе си и за капитана — първата им от два дни насам. В негово отсъствие Дябло се пробуди, разкърши крайници и макар, и несигурно, се надигна. Откри, че може да се задържи прав, независимо от болката около раната и е в състояние да се движи свободно, ако не обръща внимание на тъпата болка в главата. Стискаше зъби при всяко пробуждане в ребрата, но положи усилия да се измие и облече чисти дрехи. Констатира, че ако се изключи къркоренето на червата и тревогата за Девън, се справя забележително добре със задачите.

Дяволите да вземат Акбар, укоряваше го той наум. Този мъж бе прекалено усърден, когато защитава. Не допускаше, че Акбар е в състояние да си отмъсти на момичето, но човек никога не знае какво се върти в главата на свирепия турчин. Дябло реши, че е крайно време да се захване с кораба и да докаже на екипажа, че е напълно годен да командва.

Точно в този момент обектът на гневните му размишления влезе в каютата, без да чука и се сепна, когато видя изправения Дябло, който никак не изглеждаше зле.

— Слава на Аллаха! Преди двадесет и четири часа мислех, че си на прага на смъртта.

— Да, а преди това за малко да не разтегнат врата ми — промърмори Дябло. — Може би е по-добре да се прекръстя на Котарака, защото очевидно притежавам девет живота. — В следващия миг устните му се свиха в гневна гримаса. — Къде е тя, Акбар?

В първия момент Акбар се озадачи, но в следващия се сети.

— Момичето! По време на бурята имах толкова работа и грижи за кораба, че тя съвсем ми излезе от главата.

— Забравил си? Не си я наранил, нали? — разфуча се Дябло, а сребристоривите му очи проблясваха гневно. — Къде точно е лейди Девън?

— Затворена е в трюма — призна някак боязливо Акбар. — При всички тези вълнения напълно ми излезе от ума.

— О, кокали Господни! Човече, та това са цели два дни! — изкрещя Дябло. — Никои ли не е проверил как е тя? Давахте ли й храна и вода?

— Нали ти казах — бурята...

— Искам моментално да я извадиш оттам.

— Да — отвърна Акбар и се обърна, за да изпълни заповедта на капитана си. — Ще се погрижа веднага.

Той излезе, мърморейки за нещастията, които сполетяват пиратските кораби заради присъствието на жена.

Дълбоко в търбуха на кораба Девън, не си даваше сметка, че бурята е преминала. Почти в несвяст, лежеше злочеста и подгизнала върху балата. Ужасно изцапана и с невъобразимо оплетени златисти кичури. В резултат на неколкочратните прилошавания през последните

два дни, в момента тя бе опасно обезводнена поради острата жажда. Чувстваше се по-скоро умряла, дори мечтаеше да е така. Затова, когато люкът се отвори и вътре се прокрадна първата светлина, която Девън виждаше от два дни насам, това се оказа прекалено много за нея. Всяваща ужас, наведената над нея огромна фигура приличаше на нещо излязло от най-лошите ѝ кошмари и тя изпадна в безсъзнание.

Диабло се разбесня страхотно, когато Акбар внесе на ръце невероятно мръсната, припаднала Девън, така яростно скочи на крака, че чинията, от която ядеше, излетя на пода.

— Положи я на койката — излая той — и изпрати Кайл веднага тук.

Диабло сбръчка нос, усещайки силната миризма от повръщано, комбинирана с влага и мухъл, която дрехите на Девън излъчваха, и продължи с наниз от клетви. Пребледнялото лице на Девън и бялата черта около стиснатите ѝ устни, всяваха страх. Без да се колебае, той свали с един замах вонящите парцали от нея и ги запрати навън през вратата. Метна отгоре ѝ чаршаф и отиде да донесе гореща вода. Върна се бързо, извади чисти кърпи от сандъка и се захвана да почисти Девън от натрупалата се мръсотия. Едва след като приключи, позволи на очите си да се насладят на пленително красивите форми на съвършеното ѝ тяло.

С леко докосване на пръстите проследи линията от ключицата до върха на едната гърда и остана като хипнотизиран — зърното се втвърди от досега. Въздухът болезнено излезе от гърдите му. Никога досега не бе усещал нещо толкова кадифено и меко, толкова възбуждащо и изкусително, колкото бялата плът на Девън. На върха на симетричните възвишения, каквито представляваха гърдите ѝ — налети, но не прекалено големи — стърчаха две коралови зърна като напъпили цветни пъпки. Те сякаш подканваха да ги вземе в уста и Диабло насочи мислите си на друго място, докато очите му продължиха пътя си надолу по тялото ѝ.

Слабините на Диабло набъбнаха, а сребристорсивите му очи се разшириха възторжено, когато се спряха на златистото гнездо от косми между гладките бедра на Девън. Капки пот се появиха по челото му и той усети, че е паникьосан. Някакво шесто чувство, което никога не го лъжеше, му нашепваше, че тази жена притежава силата да промени живота му. Дори докато прогонваше глупавата мисъл, че тази — или

която и да е друга жена може да означава за него нещо повече от кратка сексуална наслада, погледът на Дябло продължи чувственото си пътуване, като изпиваше дългите стройни крака на Девън, добре оформените ѝ бедра, тънките глезени. Дори стъпалата ѝ бяха тесни и изящни. Всъщност всичко у Девън му харесваше, но тя не бе за него — съзнаваше го и го приемаше.

Бе привикнал с леки жени, платени любовници и вдовици със съмнителен морал, а не с възпитани благородни дами. Мястото на знатните бе зад стените на именията, където раждаха деца на аристократичните си съпрузи. Може Дябло някога да е принадлежал към този свят, но сега вече бе прекалено късно. Безмилостно бе захвърлен в пиратския живот, а по-късно доброволно избра този занаят, като предпочете да действа извън закона — точно според повелите на пиратската традиция.

На Дябло и нему подобните се гледаше като на врагове на човечеството. Те не дължаха вяност на никого, не принадлежаха към никоя държава. Всеки кораб имаше право да плени пиратския, да го докара до пристанище, да осъди целия екипаж, независимо от националността и да ги обеси. Подобно на своите братя по съдба, Дябло следваше пътя, известен като Кръговрата на пиратите — маршрут от Северна Америка през южния нос на Африка, за да плякосва из източните води и да се завърне — както в неговия случай в Насо на Бахамските острови — с натъпкани с плячка кораби.

Пиратите бяха диви хора, но въпреки това помежду си страстно се застъпваха за една, макар и груба, форма на демокрация. Високо ценяха справедливостта и правата на индивида, и проявяваха нетърпимост към тиранията и неуважението към вътрешната власт. Можеха да са великодушни към онези, които харесват и на които вярват, често дори им правеха щедри подаръци. На моряци, загубили крайник или око, им се разрешаваше да останат на борда и да припечелят своя дял от плячката.

Макар строго да следеше за дисциплината. Дябло бе честен мъж и се отнасяше към жените пленници по-добре от другите пирати. Припомни си онези отдавна отминали дни, когато съдбата бе по-благоклонна към него и животът му можеше да протече по друг начин. И докато се взираше с копнеж в Девън, осъзна, че няма как да я вземе насила, независимо колко силно желаше да проникне в

съблазнителното ѝ тяло. Ако му се отдадеше възможност, в никой случай не би се нахвърлил отгоре ѝ, а щеше грижовно и ласкаво да я въведе в женствеността. С въздишка на съжаление — сякаш е изневерил на избрания занаят, Дябло закри с чаршафа голото тяло на Девън. Никой от неговите познати, с изключение на Кайл може би, нямаше да се лиши от възможността да се възползва от толкова силно желана жена.

— Съжалявам, Кит. Мислех, че са затворили момичето в някоя каюта — започна да се извинява Кайл, влизайки при Дябло. — Никога нямаше да допусна да я хвърлят в трюма. Как е тя?

— Надявам се, ти да ми кажеш, Кайл. И, по дяволите наричай ме Дябло.

— Извинявай, Дябло — промърмори Кайл. — А сега се отмести, за да погледна.

Дябло се подчини, като наблюдаваше внимателно прегледа на Кайл.

— Обезводнена е и е изтощена — поясни той най-накрая. — Давай ѝ обилно течности, остави я да си почине и ще се възстанови. Вече си наясно колко много сме се отклонили от курса и сега нямаме възможност да я оставим на Ландс енд, нали?

Дябло кимна мрачно.

— Подозирах нещо подобно. Прегледахте ли картите?

— Да. Намираме се на около осемстотин възела западно от Франция. Би било прекалено опасно сега да се върнем в английски води.

— Имаме ли повреди?

— Рулят пострада и се понапълнихме с вода, но Акбар стегна мъжете да оправят нещата. Други кърпят платната и приготвят нова мачта. Утре можем да се отправим на път. Какъв курс ще поемем?

Дълго време Дябло мълча, а очите му често-често се спираха върху Девън, все още блажено несведуща относно неговата дилема. Бе човек, който държи на думата си, бе обещал да я остави на брега, но съдбата се намеси и повели друго. Дълбоко в себе се бе доволен, че не се наложи лично да направи избора, защото инстинктът му го тласкаше да задържи Девън, докато тя не влезе доброволно в леглото му.

— Ще отплаваме за Насо — отсеке той и с неохота откъсна очи от неподвижната фигура на Девън. — Имаме достатъчно плячка, а и момчетата си заслужиха малко време на сушата. Налага се основен ремонт на кораба, а ще е добре да изчезнем за известно време.

— А какво ще правим с момичето?

— Засега ще остане под моя закрила.

— Какво? — смая се Девън, която, будна от няколко минути, слушаше разговора. При последните думи на Дябло тя се надигна гневно, без да си дава сметка, че е гола под чаршафа.

Двамата мъже се обърнаха към нея едновременно и сепнатото поемане на дъх на Кайл съвпадна с простенването на Дябло. Два чифта очи се приковаха в набъбналите гърди на Девън. Едва тогава тя схвана какво става. Погледна надолу и с писък придърпа чаршафа плътно към брадичката си.

— Сатанински изчадия! Убийци! Изнасилвачи! И двамата сте такива. Къде са ми дрехите? Защо съм гола? Кой си ти?

Последният въпрос бе насочен към Кайл.

— Лейди Девън, позволи ми да ти представя Кайл О'Банън, моят лейтенант и дясната ми ръка — разясни Дябло ръкомахайки. — Не сме те докосвали, милейди. Дрехите ти бяха мокри и мръсни, съвестта не ми позволи да те оставя с тях.

— Надявах се да съм те убила — подметна Девън кисело, като не искаше да проличи колко е доволна, че е жив.

— Разочарована ли си? Имах късмет, куршумът ме е пронизал отстрани. Усещам раната, но тя далеч не е смъртоносна. Преживявал съм и по-тежки.

— Жалко — промърмори Девън все така здраво стиснала чаршафа. — Настоявам да ми върнеш дрехите и да ме оставиш на брега, както обеща.

— Дрехите ти не стават за нищо. Наредих да ги изхвърлят през борда, но ще ти набавя други — отвърна Дябло широко усмихнат. — Що се отнася до другото... — Той безпомощно сви рамене. — Няма да мога да изпълня обещанието си. Засега ще останеш при мен.

— Трябваше да се досетя, че няма да удържиш думата си, лъжлив мошеник.

— Виж Девън...

— Ще ви оставя — обади се Кайл, полагайки усилие да прикрие усмивката си. — Имам работа. Радвам се, че се чувстваш по-добре милейди.

И излезе: не желаше да е на мястото на Дябло, дори за капитанския пай от плячката. Госпожицата имаше хаплив език — направо сдъвкваше човека и очевидно не се страхуваше да го използва.

Кайл се хилеше по целия път до кварталдека. Заложницата създаваше достатъчно грижи на Дябло и Кайл не му завиждаше. Когато екипажът узнае, че Девън ще остане на борда, неминуемо щяха да последват нови тревоги. Доста време бе минало, откакто моряците за последен път бяха стъпвали на сушата, а Девън бе прекалено голямо изкушение за зажаднели за женско присъствие мъже. Кайл се молеше да стигнат до Насо преди положението да стане неудържимо.

Останала насаме с Дябло. Девън продължи да фучи, но напразно. Прокарвайки дълги пръсти през гарвановочерните си къдрици и несъмнено раздразнен, Дябло отбеляза:

— Искрено те съветвам, милейди, да се отнасяш предпазливо с мен. Моментът не е подходящ да предявяваш претенции. С обиди към мен или моите хора няма да постигнеш нищо. Вече вкуси от справедливостта на Акбар и трябва да си благодарна на Бога, че оцелях след твоето нападение.

— Акбар! Така ли се нарича варваринът, който ме захвърли в трюма? Нищо друго и не съм очаквала от кръвожадни отрепки — не се спираше Девън. — Трябва да си наясно, че и баща ми, и годеникът ми ще те преследват накрай света. Никой няма да е по-доволен от мен, когато най-последно увиснеш на бесилото.

— О, милейди, дълбоко ме нараняваш — възкликна подигравателно Дябло и с престорена болка се хвана за сърцето. — А и колкото и да ми е приятно да се припирам с теб, ме чака кораб за управление. Ще се погрижа да ти донесат храна, вода и дрехи, но ако съм на твое място, няма да излизам от тук. Момчетата ми са доста грубички, а и не са виждали жена от известно време.

След тази зле прикрита закана той се поклони доста сковано, заради болезнените пулсации в главата, усмихна се лукаво и напусна каютата.

Вторачена в затворената врата, Девън се чувстваше озадачена от странното привличане, което възникна между нея и пирата. Дълбоко в

сърцето си със сигурност знаеше, че той няма да я нарани и че за нея наистина е най-добре да остане в помещението. Девън не се съмняваше, че Дябло е толкова безскрупулен и находчив, колкото предполагаше името му, но независимо от всичко не изпитваше никакъв страх.

Какво ли щеше да ѝ се случи, зачуди се Девън. Дали някога щеше отново да види баща си и Уинстън? Знаеше, че баща ѝ би преобърнал земята, за да я открие и предполагаше, че и Уинстън би го сторил. Дори в момента може би бяха на борда на „Делфиний“ и кръстосваха океаните с надежда да я намерят. Мисълта донякъде я успокои.

След малко побелял пират на грубо издялан дървен крак изкуцука в каютата и внесе поднос с храна и вода. Девън умираше от глад и макар сервираното да не беше никак привлекателно, се нахвърли сякаш бе изискано блюдо. Едва преглътна последния залък и пристигна сандък, пълен със скъпи модни дамски дрехи. Девън посвети доста време да разглежда великолепните и разнообразни тоалети. Бегло си зададе въпроса какво ли е станало с дамата, на която са принадлежали, но мисълта се оказа толкова обезпокоителна, че я изхвърли от главата си.

Най-накрая избра семпла дневна сива рокля. Не желаше по никакъв начин да възбужда похотта на Дябло или на хората от екипажа. Искаше да прилича на малка сива мишка, недостойна за внимание. Ала не постигна никакъв успех. Елегантната копринена рокля идеално подчертаваше младото ѝ тяло. Високата якичка само още по-добре очертаваше смело изпъкналите ѝ гърди, тънката талия и добре оформените ѝ бедра. Бели копринени чорапи, дантелени жартиери и пантофки с ниско токче дооформиха скромния според нея тоалет.

След това Девън се захвана с разрошените златисти къдрици. С четката намерена в сандъка, разреса косите си, докато тежката маса се разля по раменете и гърба ѝ на лъскави копринени вълни. И най-последна седна и зачака озадачена каква ли ще е съдбата ѝ, опитваше се да анализира мъжа на име Дябло.

Мина известно време и Девън се почувства отегчена. Чевръсто отиде до вратата. Пробва топката и установи, че лесно се върти в ръката ѝ. Първоначалният ѝ инстинкт бе да се втурне навън, но

предупреждението на Дябло изплува в съзнанието ѝ. В същото време потребността да огледа къде се намира и да узнае какво точно я очаква я заля като стихия. Енергично отвори вратата и констатира, че каютата излиза направо на основната палуба. Няколко минути остана на прага, заслепена от яркото слънце.

Навсякъде кипеше усилен труд. Едни работеха приведени по основната мачта, други изкърпваха огромното платно, разстлано на палубата, трети сновяха напред-назад и оправяха кораба. Не зърна нито Кайл, нито Акбар, но видя Дябло на капитанския мостик, откъдето наблюдаваше всичко. Девън неволно се загледа в мускулите, очертани под бялата разкопчана риза.

Защо мъж като Дябло е станал пират, чудеше се Девън, а очите ѝ изучаваха лицето му, покрито с голяма черна брада. Изглеждаше доста свиреп с изобилната четина и Девън си помисли колко по-привлекателен щеше да е без тези косми, макар че и с тях не изглеждаше зле. Смел, силен, упорит, арогантен. Всяка от тези думи характеризираше Дябло. А може още да се прибави безскрупулен, настойчив и жесток.

Девън интуитивно усещаше каква лудост е да се появи сред сбирщината ненаситни пирати — мъже, които не питаят уважение към никого и нищо. Алчността бе тяхна повелителка, а похотта двигателната сила. Девън рязко се обърна, за да се прибере бързо в каютата, но съдбата се намеси.

— Ей, апапи, ами това е курвата на Дябло!

Неочаквано един от пиратите застана пред Девън и ѝ препречи пътя.

— Дъртия Дървен крак хич не излъга. Грешка няма страшно готино парче.

Нисък, набит и невероятно мръсен, мъжът имаше превръзка на лявото око, а косата му, доколкото бе останала, висеше върху врата му във вид на сплъстена опашка. Той се ухили на Девън, готов да я глътне на един залък и се пресегна да погали златистите ѝ къдрици.

— Не ме докосвай, гадино! — просъска Девън. Вече съжаляваше, че не послуша съвета на Дябло да остане на сигурно място в каютата.

— Едноок, не се ли видиш колко си сплескан за тая хубавица — обади се грубо един от свидетелите на сценката. — Тя е важна курва,

само за кап'тана.

— Да не би да не сме делели винаги всичко на „Ганцуващия дявол“, Дейви? — срязва го Едноокия, докато пронизваше Девън със здравето си око. — Защо ще протестира кап'тана, ако речем всички да й се изредим?

Всякаква работа замря и десетки очи се насочиха към Девън, разтреперана като подплашена кошута. Тя изпищя, когато Едноокия я прихвана през кръста и я извлече напред, за да я видят всички мъже. Налагаше го по масивните гърди с юмручета, без ни най-малко да го впечатли, но заради виковете си изпроси удар по главата, който почти я зашемети. Някои от мъжете погледнаха към Дябло — той още не бе забелязал суматохата, защото бе напуснал мостика, за да провери как напредва работата по оправянето на руля.

— Обаче аз съм пръв — обяви Едноокия и я понесе на ръце към разгърнато платно на палубата. В следващия миг Девън се озова по гръб, а Едноокия се навеждаше над нея.

Набрала кураж от обзелия я гняв, тя успя да се надигне на колене — Едноокия вече разкопчаваше панталона си. С крайчето на окото си Девън зърна как Дябло се обръща, най-последе дочул шумотевицата. Инстинктивно осъзна, че само той може да я спаси. Вярно — и той беше пират, но у него тя не долавяше заплахата, излъчвана от всички тези отчаяни, готови да я изнасят по най-брутален начин мъже. Наблюдаваше как Дябло се приближи към кръга около нея, но в същото време държеше под око Едноокия, който се готвеше да се нахвърли отгоре й.

Стъпила на крака Девън реагира инстинктивно и отправи добре премерен ритник към слабините на Едноокия. Мъжът изрева кански и залитна назад, а Девън хукна през тълпата пирати, крещейки името на Дябло. Едноокия все още стоеше приведен, когато Девън достигна безопасността в ръцете на Дябло и се учуди как всякакъв страх я напуска.

— Какво правиш тук? — сопна се Дябло, като я обърна с лице към себе си. — Глупаво дете! Не те ли предупредих какво ще стане, ако се появиш на палубата?

— Мислех да... — запелтечи под строгия поглед на Дябло.

Леко разгърсвайки я, Дябло я отмести зад гърба си и се обърна към Едноокия, който все още не се бе съвзел от жестокия удар на

Девън.

— Какво значи това, Еднооок? Нали чу? Обявих, че жената е моя.

— Чух, Дябло, ама не е често! — възрази Еднооокия с горчивина. Няколко души от екипажа кимнаха в знак на мълчаливо съгласие. — Че кои от нас е видял жена след двете френски курви при Барбадос? Защо сега мислиш само за себе си? Не си го правил досега.

— Не съм длъжен да ти давам обяснения — сръза го Дябло. — Подписал си договора, знаеш какви са правилата. Екипажът получава пай от плячката, след като капитанът и офицерите вземат своя дял.

— Там нищо не е речено за женските — промърмори Еднооокия и се обърна към останалите за подкрепа. — К'во ще кажете, Дейви, Кръвопиец, Змия? Нъл тъй?

Изброените мъже нервно пристъпяха от крак на крак. Макар и склонни да се съгласят с Еднооокия, те се страхуваха от Дябло и от свирепия турчин прекалено много, за да го подкрепят открито.

— Значи разправията е между мен и теб, Еднооок — обяви Дябло, а в гласа му се усещаше закана. — Жената е за мен. Ще ме предизвикаш ли заради нея? Вече отстъпих моя дял от плячката на екипажа като компенсация. Запазвам жената за себе си и ще отстоявам правата си.

Еднооокия очевидно се колебаеше да се противопостави на Дябло. Капитанът бе силен и находчив мъж, ловък борец и отличен началник — справедлив и грижовен към екипажа, но при необходимост беше строг. Под умелото му ръководство бяха задигнали доста плячка и винаги я бяха разпределяли по равно. Еднооокия знаеше кога трябва да отстъпи и благоразумно реши да изчака друг момент. Рано или късно Девън щеше да му падне в ръцете, нищо че като свърши с нея, ще трябва да я убие, за да ѝ попречи да го издаде.

— Дръж си жената, Дябло и със здраве да я ползваш — обади се най-накрая Еднооокия. — От твоя дял шъ си зема толкоз курви в Насо, че съ чюдя как шъ ги оправя сичките.

Той се извърна и се отдалечи със залитаща походка. Останалите пирати се заловиха отново със задачите си и напрежението се разсея.

Само Кайл и Акбар останаха до Дябло всеки готов да се притече на помощ на капитана. Ако се наложи, щяха предано да се бият за Дябло.

— Знаех, че жената ще ни навлече неприятности — промърмори Акбар, втрещен враждебно в Девън. Очевидно огромният турчин не гледаше с добро око на жените, просто не ги намираше за достатъчно достойни за Дябло, когото смяташе за ненадминат.

— Трябваше да я заключа — отбеляза Дябло навъсено. — Няма да повторя грешката. Съпроводи дамата до каютата ми Кайл и завърти ключа.

Сребристият му поглед прониза Девън като стоманено острие.

Кайл кимна, хвана Девън здраво за ръката и полу я отведе, полу я понесе към каютата на Дябло.

— Глупаво постъпи, момиче — смърри я той. — Трябваше да послушаш Дябло. Ще те заключа, за да си в безопасност.

Девън внимателно се вгледа в привлекателните черти на Кайл, от всички мъже на борда на „Танцуващия дявол“ — той най-малко приличаше на пират. Висок и широкоплещест, с червеникава коса и гладко избръснат, лейтенантът будеше повече доверие от останалите, включително и от Дябло. Изключено е такъв мъж да няма някои благородни качества, мислеше Девън. Хрумна и да се обърне към него за помощ.

— Безопасност! — присмя се Девън подигравателно. — Как мога да съм в безопасност, когато съм в ръцете на кръвожаден пират?

— До този момент — отбеляза Кайл, — макар да рани Дябло, не си пострадала. Само това е достатъчно, за да те убеди в добрите му намерения.

— Къде ме водите? Дябло обеща да ме остави на брега.

— Бурята ни отнесе прекалено навътре в океана и това сега е невъзможно, момиче. Ще трябва да получиш отговорите си от Дябло. — Кайл се обърна готов да си тръгне.

— Кайл?... Нали така се казваш — обади се Девън плахо.

Той застана с лице към нея и кимна.

Девън облиза устни — изведнъж се оказа, че са пресъхнали. Надяваше се, че не се е излъгала в характера на Кайл.

— Моля те да ми помогнеш. Знаеш, че Дябло ме отвлече. Увещай го да ме остави, където и да е на брега и аз ще съумея да се прибера у дома. Ще се погрижа да бъдеш богато възнаграден.

— О, момиче, няма как да ме подкупиш — каза Кайл и същевременно изпита голямо съжаление. Девън изглеждаше така

привлекателна, щеше му се да може да ѝ помогне, но за нищо на света не би направил каквото и да било против волята на Дябло. Макар Дябло да бе известен пират и на моменти да беше безжалостен и дори жесток, малцина познаваха другата, благородната страна на характера му. Кайл бе почти сигурен, че Девън няма да пострада.

— Тогава да не ти губя повече времето — отсече Девън. Тя нарочно се обърна така, че да даде възможност на Кайл да види прелестните ѝ задни части. Кайл се ухили, доволен от гледката и напусна каютата. Заключи, както му бе наредено.

Девън гневно сновеше напред-назад из помещението. Все някак ще се измъкна, повтаряше си тя и когато това стане, Дябло ще проклина деня, в който ме е видял. Където и да я отведе, Уини и баща ѝ ще я открият. А когато спипат този окаян мошеник, най-после той ще си получи заслуженото.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

По-късно Дървения крак поднесе на Девън не особено апетитно ядене. Излезе, без да каже дума и заключи след себе си. Стъмни се, Девън запали лампа и зачака следващия ход на Дябло. Нямаше откъде да знае, че е решил да спи в каютата на Кайл: беше й прекалено ядосан, за да остане насаме с нея. Тя бе предизвикала избухливия му нрав и той се опасяваше да не й извие врата, ако се окажат сами. Свита на койката, облечена, най-послед Девън потъна в неспокойна дрямка.

Отнесена в царството на сънищата, не чу как ключът се завърта и пантите изскърцват при бавното отваряне на вратата. Лампата още светеше и Едноокия се ухили сладно, щом здравето му око зърна заспалата жена.

Трябваше му известно време да се сдобие с ключ от каютата, но Едноокия се смяташе за по-умен от другите. А и се оказа до Дябло, когато капитанът повери ключа си на Дървен крак — съобщи му, че тази вечер ще спи в каютата на Кайл и му нареди да отнесе храна на Девън. Пиратът бе твърде възрастен и Дябло не допускаше, че ще посегне на момичето. Достатъчно беше на вечеря Едноокия да покани Дървен крак да си разделят бутилка ром, която си имаше в запас и да отмъкне ключа, щом старият моряк се насмука достатъчно, за да забележи какво става.

Едноокия изчака всички да заспят. Решението на Дябло да смени леглото си предизвика презрението му. Може пък раната на капитана да е така болезнена, че да не е в състояние да се наслади напълно на жената и да изчаква по-удобен момент, гадаеше Едноокия.

Едноокия се вмъкна в каютата, тихо затвори вратата зад себе си и свали мръсния шал от врата си. Възнамеряваше да го натика в устата на Девън, за да й попречи да вика. Стъпките му го отведоха до леглото, където се спря, за да разгледа пленителните й форми.

Девън се раздвижи неспокойно. Нещо пречеше на съня й. Нещо заплашително. Дали Дябло най-послед не се бе появил, за да я накаже

за неподчинението ѝ? Тя бавно отвори очи и съзря мръсния едноок пират, надвесен над нея. Отвори уста, готова да изкрещи.

Диабло внезапно се събуди. Накани се да стане, но острата болка от раната го принуди да се облегне обратно на възглавницата. Минаха няколко изпълнени с агония минути преди най-сетне да успее да се изправи. Прокраднал се лунен лъч падаше върху спящото тяло на Кайл. Всичко е наред тук, помисли си Диабло и се зачуди какво го е извадило от дълбокия му сън. В следващия момент се сети. Някъде в подсъзнанието си бе уловил мълчалив зов за помощ. Девън! Нима толкова се бе нагодил към малката дива котка, та усеща мига, в които нещо я застрашава?

Въоръжавайки се с късата сабя и пистолета, Диабло крадешком тръгна по обяната в лунна светлина палуба към кърмата, размени няколко думи с моряка на вахта — онзи го увери, че всичко е наред. Готвеше се да се върне в леглото, ала попадна на Дървен крак, заспал в пиянски унес. Първоначално не се впечатли, но след това го обхвана ужасяващо предчувствие. С гъвкавостта на пантера Диабло се извърна и се отправи към каютата си. Сърцето му биеше лудо и всичките му изострени сетива инстинктивно усещаха опасност.

Диабло отвори вратата и нададе гневен вик — точно в този миг Едноокия посягаше към Девън. Очите ѝ бяха широко отворени, а устата застина безмълвна.

— Докосни я и си мъртъв — обяви Диабло заплашително, вдигнал сабята. — Май пристигнах навреме.

Едноокия мислено изрече порой ругатни и прокълна съдбата, довела Диабло да спаси Девън. Смяташе, че прякорът на капитана е напълно подходящ, защото нещо повече от късмет го бе довело тук точно в този момент. Дали Диабло наистина не бе продал душата си на дявола, както твърдяха всички? Хвърляйки изпълнен с копнеж поглед към Девън, Едноокия отстъпи от койката, проклинайки деня, в който реши да плава на борда на „Танцуващия дявол“. Не за пръв път се сблъскваше с Диабло, нямаше да е и последен, но следващия — той щеше да е победителят!

— Хич нямаше да я нараня, Диабло — изхленчи Едноокия раболепно. — Що да не споделиш момето с нас. Нали се тъй прайш?

— Знаеш правилата, Едноок, както и наказанието. Акбар! — провикна се Дябло високо, уверен, че огромния турчин е наоколо и чака повикването. Почти нищо не ставаше на борда без знанието на Акбар.

И наистина след минути Акбар влезе в каютата с къса сабя в ръка.

— Тук съм, Дябло.

Мускул не трепна по строгото лице на Акбар и не бе ясно за какво мисли, докато гледаше страховито Едноокия. После премести неодобрителен поглед към Девън.

— Хвърли този негодник в трюма! Първата работа утре сутринта ще бъде налагането на наказанието. Двадесет удара с камшик, мисля, че са достатъчни.

— Разбрано — отвърна Акбар, повеждайки Едноокия към вратата. Провинилият се оказа известна съпротива, но убождането със сабята на Акбар го накара да промени поведението си.

Седемдесет любопитни мъже стояха на палубата, когато Едноокия и Акбар се появиха. Застаналите най-близо до каютата проточиха шии, за да разберат какво става вътре, но вратата се затръшна пред погледите им.

Скоро обаче се изясни какво се е случило и новината се разпространи като горски пожар — Едноокия бе нарушил правилата и си бе заслужил бой с камшик.

— Стресна ли се? — попита Дябло със суров израз. Приблужи се бавно към койката, без да сменя изражението си, като се стараеше да не изплаши Девън допълнително. Напразно се тревожеше, защото тя притежаваше по-силен характер, отколкото крехката ѝ фигура предполагаше. Бе по-скоро ядосана, отколкото изплашена.

— Този отблъскващ червей ни най-малко не ме е стреснал — заяви тя, но тръпката, която премина през тялото ѝ, опроверга смелите ѝ думи.

Дябло потисна усмивката си. Трябваше да признае, че пламенното момиче е доста смело — повече смелост, отколкото здрав разум. Всъщност всичко у нея го възхищаваше, а очевидно и екипажът изпитваше същото, в бъдеще ще трябва да вземе предпазни мерки, дори ако това означаваше да ляга до Девън всяка вечер, за да я защитава, независимо от мъките, които щеше да му струва.

— Време е да ти обясня какво е твоето място на борда на „Танцуващия дявол“, лейди Девън — подхвана Дябло, стараше се да не се засмее, докато си представяше как ще реагира на думите му.

— Моето място?

— Да, за да няма претенции от страна на екипажа към теб или недоразумения между нас относно ролята ти. Сбърках, като те оставих сама тази вечер, но това няма да се повтори.

— И какво точно е моето място, Дябло? Нали знаеш колко щедро ще плати баща ми, ако се върна жива и здрава в къщи. Обърни и ме отведи у дома — замоли го Девън искрено.

— Трябва да помисля за екипажа си, милейди. Седемдесет живота зависят от умението ми да избегна среща с английския флот или с други кораби, които биха желали да ни унищожат. Бях достатъчно наивен да се оставя да ме хванат веднъж, но това няма да се повтори. Обещавам, че ще те изпратя при близките ти, щом намеря начин да го сторя, без обаче да заплашвам живота на хората си. Междувременно ще ми бъдеш любовница.

Изведнъж усети непреодолимо желание да докосне Девън, не се въздържа и протегна ръка, за да я погали леко с върховете на пръстите по бузата. Помилването, макар и нежно, бе и еротично, така че дъхът на Девън секна. Погледът в очите му ѝ подсказваше, че го е възбудила. Наложил ѝ се да се пребори с растящото чувство на взаимно привличане, което се зараждаше помежду им.

— Ти си луд, ако си въобразяваш, че ще стана твоя любовница — изсумтя Девън подигравателно. Сините ѝ очи блестяха предизвикателно и Дябло си помисли, че никога не я е виждал по-красива. Несъзнателно, тя излъчваше смесица от невинност и кипяща страст — една променлива комбинация, която Дябло мечтаеше да погълне.

— Нямах избор по въпроса, милейди — говореше бавно, провлачено и някак чувствено.

Девън се загледа в него безмълвно — напълно си даде сметка, че не бива да се предаде на този привлекателен негодник.

— Няма да се дам без бой — предупреди тя, но гласът ѝ издаваше някакъв нов страх. Дали ще я предостави на екипажа си, ако му противоречи?

— Утре ще го обсъдим, Девън — каза Дябло уморено, с което я изненада. — Спи сега. Няма да те закачам тази нощ. Раната доста ме боли, а и съм изтощен.

— Къде ще спиш? — В гласът ѝ ясно се долавяше паника.

— Ей тук, до теб.

Той дари Девън с онази измамна усмивка, която я правеше напълно безсилна.

— Аз ще легна на пода — обяви Девън. Скочи от койката и посегна да вземе одеялото.

Дябло я хвана за ръката и я придърпа към себе си.

— Ще спиш на койката до мен, дори ако се наложи да те вържа.

— Няма да посмееш!

— Опитай, милейди. Успя да изчерпиш търпението ми. Знаеш на какво съм способен и те съветвам да престанеш да ми противоречиш.

Дябло искаше единствено да сплаши Девън, но му бе така приятно да я държи в обятията си, че копнееше да я целуне, да усети вкуса на устните ѝ, да докосне всичките ѝ прелести. Протестът ѝ заглъхна в гърлото, когато устните му се впиха в нейните. Целувката бе бавна, ленива и учудващо невинна — нещо, което Дябло възнамеряваше да промени веднага.

— Отвори си устата — прошепна той.

В следващия миг устните му леко докоснаха нейните и той повдигна брадичката ѝ, за да стане допирът още по-дълбок. Тя потрепери и някакво дяволче в нея я накара да си отвори устата. Езикът му докосна нейния. Потрепери в ръцете му — той ги стегна още по-плътнo около талията ѝ и тя усети цялото му тяло притиснато към нейното, нещо огромно и твърдо я натискаше безжалостно по корема.

Девън замря. Никой никога не я бе целувал по такъв неприличен начин. На Уини и през ум нямаше да му мине да я обиди така унижително, но какво можеше да очаква от този сатанински син, чиято силна прегръдка я оставяше без дъх? А и не можеше да отрече, че тялото ѝ изпитваше нужда да отвърне на целувката с не по-малка страст от неговата. В следващия миг усети, че той леко я отдалечава от себе си, Дябло отстъпи назад и я загледа странно, а черните му вежди се бяха извили озадачено.

— Целувката бе възхитителна като се има предвид твоята невинност.

— Ти ме насили!

— Ако бях джентълмен, щях да се съглася с думите ти. За съжаление... — той сви рамене и остави Девън сама да си направи заключение. После спокойно се излегна на койката като подчертано внимателно ѝ остави място. Затвори очи, но напрегнатото му тяло подсказваше на Девън, че е нащрек и изчаква.

Предпазливо седна на ръба на койката и продължи бдително да наблюдава Дябло. Той обаче не предприе никакво заплашително действие и тя легна, придържайки се към края. Тялото ѝ бе опънато като струна на лък, но постепенно, след като се убеди, че Дябло не представлява заплаха — поне в момента — се отпусна и най-накрая заспа. Дябло не извади същия късмет.

Лежането до Девън бе истинско мъчение. Просто бе необходимо само да се пресегне и... Не... Не по този начин, реши той. Някои ден, скоро, Девън щеше да е негова, но той нямаше да я обладае насила. Той я желаше... Господи, колко я желаше, но същевременно му се искаше тя да го пожелае и приеме. Реши, че разполага с достатъчно време, за да сломи съпротивата ѝ. На неговия остров, в дома му, той ще е единственият, към когото тя ще може да се обърне.

Дябло си даваше сметка, че да върне Девън в Англия сега би било пълна лудост — предполагаше, че баща ѝ и годеника ѝ вече са впрегнали целия английски флот да претърсват моретата. А той в никакъв случай нямаше да позволи отново да го заловят или да действа по местата, където флотът кръстосва. Освен това мъжете плаваха отдавна и нямаше да им се отрази зле да слязат за малко на сушата, пък и корабът имаше нужда от ремонт. Плячката, която предстоеше да се разпредели, не бе никак малка, затова Дябло допускаше, че моряците няма да мърморят, ако останат на брега за известно време.

Дябло простена — Девън се извъртя на сън и търсейки топлина, се притисна към него. Колкото и да се стараше, не успя да се въздържи да не прокара ръка под главата ѝ и да я придърпа плътно към себе си. Сякаш по собствена воля дланта му потърси и намери извивката на гърдата ѝ. Тя не се събуди, не се възпротиви и Дябло

въздъхна, благодарен и за тази малка утеха. Затвори очи и се наслади на приятното усещане, което изпитваше само от факта, че я докосва.

Девън се сепна и се събуди. Ярка светлина нахлуваше през двата дълги прозореца и тя премигна няколко пъти. Сърцето ѝ заби ритмично, когато се извърна леко в очакване да открие стройното високо тяло на Дябло до себе си, но за нейно огромно облекчение него го нямаше, никакви следи не говореха за присъствието му, освен вдлъбнатината на възглавницата до нея.

Стана, намери вода в каната и се изми грижливо, като бдително наблюдаваше вратата. Точно приключи с разресването на дългите си руси коси и Дябло влезе с табла в ръце. Изглеждаше току-що изкъпан, обръснат и още по-привлекателен. Бялата риза, обшитата с дантели по маншетите и гърдите, бе отворена на врата и безупречно чиста. Тесни черни панталони стягаха мускулестите бедра и не оставиха у Девън никакви съмнения относно неговата мъжественост. Странно, но не се усмихваше с онази влудяваща усмивка, с която вече бе свикнала.

— Яж, Девън, време е — покани я той докато поставяше таблата на масата. Девън погледна твърде неапетитната на вид храна с ледено презрение и вирна нос.

— Време? Време за какво?

— Забрави ли вече? Боят с камшици, ето какво. Всички ни борда на „Танцуващия дявол“ трябва да присъстват при наказанието на Едноокия.

— Бой с камшици? — повтори тя втрещено. — Обичаят е толкова варварски. Не можеш да искаш от мен да присъствам.

— Мъжът ще получи камшичните удари заради теб — напомни ѝ Дябло. — Екипажът очаква ти да си там. Освен това възнамерявам да те обявя за моя любовница, та никой повече да не се съмнява, че си само моя.

— Но аз не съм твоя! — възрази Девън енергично. — Нито някога ще бъда притежание на който и да било мъж.

— О, ти ще бъдеш моя, Девън — усмихна се Дябло безмилостно. — И то по-скоро отколкото предполагаш. Хайде, побързай. Моряците вече са се събрали на палубата.

Хвърляйки му убийствен поглед Девън нагълта храната, без да усети вкуса ѝ и неохотно се изправи.

— Готова съм, но съм сигурна, че няма да ми достави никакво удоволствие.

Докато Девън се придвижваше към вратата, критичният сребрист поглед на Дябло се плъзна по тялото ѝ.

— Къде намери тази безцветна рокля? — попита той и преди да успее да му отговори продължи: — Смени я!

— Да я сменя? Но защо? Останалите са по-разголени.

— Просто я смени. Ще се върна след пет минути.

Напусна помещението без никакви обяснение.

Фучаща от безсилен гняв, Девън бе благодарна, че я остави да се преоблече насаме. Започна да ровичка из сандъка с дрехи и избра привлекателна рокля от тюркоазна коприна с проблясващи сребристи нишки. Тясната талия избута гърдите ѝ толкова нагоре, че имаше опасност да се изсипят от деколтето. При други обстоятелства Девън не би се замислила да сложи такова дръзко творение, но на борда на дяволския кораб роклята далеч не изглеждаше подходяща. Отново се зачуди защо Дябло настоява за подобно подчертано излагане на показ. В последния момент метна дантелен шал на раменете си и се почувства някак си поуспокоена.

— Така е доста по-добре — изкоментира Дябло суховато при появата си след малко. Крайчетата на устните му се извиха в усмивка, когато забеляза прикриващия шал, но нищо не каза, а ѝ позволи тази малка утеха.

Само след минути Девън се озова застанала до Дябло на основната палуба на „Танцуващия дявол“. Едноокия вече бе привързан към стълба, а гърбът му — гол, готов да поеме обещаните двадесет удара с камшик, чийто близо три сантиметра дебел език от сурова кожа бе обилно насмолен. Тълпата се отвори, за да позволи на Дябло и Девън да приближат осъдения мъж. Очевидно Акбар щеше да изпълни наказанието, защото, гол до кръста, той вече стоеше пред Едноокия със здраво стиснат камшик.

— О, Господи! — простена Девън и понечи да се отдръпне, но Дябло бе неотстъпчив.

— Ти започна тази история, милейди, и ще видиш края ѝ. Започвай, Акбар.

Извивайки огромните си мускули, турчинът — великан стовари първия свистящ удар върху гърба на Едноокия. Разнесе се вик на агония и студени тръпки полазиха Девън. Следващите удари последваха бързо — все така безмилостни и без да дадат на пищящия пират секунда отдих. Едноокия не полагаше никакви усилия да преглътне виковете си и Девън запуши уши с ръце. След десетия удар тя не издържа.

— Спрете! Моля ви, спрете! Убивате го.

— Ще оцелее, милейди — увери я Дябло. — Ще оцелее и ще се замисли, преди да оспори отново авторитета ми. Дисциплината е всичко на борда на кораба. Ако отстъпя сега, екипажът няма да ме уважава повече и бързо-бързо ще ме смени. Повярвай ми, Девън, това е единственият начин. Продължавай, Акбар — заповяда той, като отказа да обърне внимание на очевидното страдание на Девън.

Гърбът на Едноокия приличаше на разкъсано месо и Девън усети, че ѝ прилошава от отвращение. Коленете ѝ се подвиха и тя с благодарност прие силната ръка на Дябло, която я прегърна и задържа. Иначе щеше ужасно да се изложи, като се строполи на палубата.

— Дръж се, милейди — прошепна Дябло в ухото ѝ, докато камшикът се вдигаше и стоварваше с безмилостна последователност. — Почти приключи.

И наистина приключи. Някой заля гърба на Едноокия с кофа солена вода и той бе отнесен, по-точно извлечен до място, където Кайл щеше да се погрижи за раните му. Екипажът мълчаливо се разотиде, у никого не остана съмнение, че дамата принадлежи единствено на Дябло и че дяволът ще си потърси възмездие от всяка нещастна душа, дръзнала да пожелае онова, което той смята за своя собственост. Точно на такава реакция се бе надявал капитанът.

Поболяна от видяното, Девън с охота прие Дябло да я отведе в каютата. Едва когато вратата плътно се затвори зад тях, тя проговори:

— Не съм виждала нещо по-отвратителното!

— Да поддържам дисциплината е жизненоважно за кораба. Нямаш представа какви са тези мъже и на какво са способни. Пиратите са особена порода хора. Някои са дезертъори от британския флот, някои са взети от екипажите на ограбени търговски кораби и насила принудени да се присъединят към нас, но женен мъж никога не е бил

заставян да се включи в нашето братство. Въображението не стига да си представиш колко жестоки, садистични и безжалостни могат да бъдат. Ако бях отстъпил по отношение на Едноокия, щях да загубя контрол над екипажа. Работил съм прекалено усърдно за мястото си, за да го проиграя заради женски каприз.

— Пиратите били особена порода — предизвика го Девън. — А ти къде се вписваш? Дезертър ли си? Или си бил пленен и принуден да се присъединиш? От коя държава си?

— Преди много, много време бях принуден — изрече Диабло с отнесен поглед. — Но по-късно свободно и с желание предпочетох този занаят. Това отговор ли е на въпросите ти?

— На всички, с изключение на националността ти.

— Идвам от моретата.

Това бе шаблонният отговор на пиратите, когато ги питаха откъде са.

— Не си необразован и говориш правилно — продължи Девън разсъжденията си на глас. — Подозирам, че доста неща криеш от мен. Защо е цялата тази тайнственост, Диабло? Името ти е испанско... Да не си прогонен от родината си или лишен от наследство от рода си?

— Любопитно малко дяволче, това си ти — засмя се Диабло. Достатъчно е да кажа, че приключенията ми доставят удоволствие... а и награди.

Красноречивият му поглед не оставяше никакво съмнение за смисъла на думите му — сребристосивите му очи сияеха одобрително, докато обхождаха без задръжки привлекателното лице и фигура на Девън.

Погледът му бе така откровено чувствен, така зареден със сексуален подтекст, че дори невинно създание като Девън откликна инстинктивно на силата му. А тя се страхуваше и от собствената си реакция. Чувството за самосъхранение я накара да направи няколко крачки назад, но Диабло я последва.

— Не ме докосвай.

— Ти си моя любовница. Мога да правя каквото поиска.

— Не съм ти любовница. Имам годеник. Ще се омъжа след няколко седмици.

— Кой е той — някой застаряващ граф, готов да прахоса състоянието си по теб?

— Не е твоя работа, но той е млад и е виконт. Нямам нужда от парите му, тъй като си имам достатъчно.

— Само виконт? — подразни я Дябло, вдигайки добре очертаните си вежди. — Може би тогава се жени за теб заради твоите пари?

— Той ме обича — защити се Девън храбро.

— Лягал ли е с теб?

Девън изглеждаше така потресена, че Дябло бе сигурен, че никой мъж включително и добродетелният годеник, никога не я е докосвал.

— Целува ли те? — продължи той разпита.

— Ами... Разбира се — заекна Девън, вече напълно объркана. — Защо ми задаваш всичките тези недосялани въпроси?

На Девън определено не ѝ допаднаше какъв обрат вземаха събитията. На практика мразеше начина, по който тялото ѝ откликваше на Дябло и на особения му магнетизъм.

— Целува ли те така? — попита Дябло, прегърна я и покри устата, очите и скулите ѝ с целувки, след това се съсредоточи единствено върху устните ѝ, а с длан придържаше главата ѝ и обръщаше лицето ѝ към себе си. Спря, само колкото да попита: — Или така?

Този път целувката му бе силна, дълбока и жадна. Пламенната му целувка отвори устата ѝ и езикът му се плъзна вътре, безсрамно вкусвайки я. Очите ѝ бяха затворени, а златистите мигли потрепваха върху зачервените ѝ бузи като кадифени крилца на пеперудки. Шокиращото доказателство за неговата възбуда бе като камък помежду им и Девън изпадна в паника, за каква я мисли този отвратителен пират? Да не би да е жена с леко поведение? Та тя е лейди Девън Чатам, дъщеря на граф, образована, изтънчена и достатъчно умна, за да схване, че е на прага да загуби скъпоценната си добродетел.

Изведнъж се усети освободена от железните ръце, държали я до преди миг. Отвори очи и премигна. С изненада се вторачи в Дябло — гледаше я с усмивка, от която тя не можеше да откъсне очи.

— Хареса ти, нали, Девън? Ще ти хареса да си моя любовница. За себе си със сигурност знам, че ще ми допадне.

Възмутителното му държане зашемети сетивата ѝ и тя побърза да смени темата.

— Какво ще кажеш за откуп? Бащи ми ще ти заплати всичко, което поискаш, за да се върна жива и здрава у дома.

Очакваше отговора му и не можеше да си поеме дъх при мисълта, че всичко у този мъж е пълно с противоречия. Нищо от нещата, за които бе чувала, че вършел, не я бе сполетяло, откакто, за нещастие, го бе срещнала. Макар постоянно да го провокираше, Дябло не я бе наранил по никакъв начин. Лесно можеше да я обладае, но бе показал учудващо въздържание. Можеше да ѝ стори онова, което мъжете правеха с жените (подозираше за какво става дума, но не разполагаше с житейски опит какво всъщност е то), а той не ѝ бе посегнал, като се изключат няколкото целувки, той я искаше за любовница, а същевременно сякаш бе склонен да ѝ предостави достатъчно време да свикне с прищявката му.

— Не, не ми трябва никакъв откуп. Имам достатъчно богатства.

— Ти обеща да ме пуснеш — припомни му Девън и усети как я обзема отчаяние.

— Да, така е — съгласи се той и се усмихна със зла усмивка. — А ти не си ли чувала, че пиратите са прочути с лъжите си? Доста ме привличаш, милейди. Щом се налага да прекарам известно време на сушата, бих предпочел да си с мен. Когато отново тръгнем да плаваме, ще се погрижа да бъдеш отведена в Англия.

— Но съм готова да се обзаложа, че не и в същото състояние, в което ме отвлече — предизвика го тя.

Сребристосивите му очи се плъзнаха по тялото ѝ с жестока наслада.

— Няма да те нараня, ако от това се опасяваш, но смятам да отнема девствеността ти, ако я имаш.

— Ще ме изнасилиш?

— Нямам такова намерение — увери я той хладнокръвно.

В следващия момент отново започна да я целува и тя усети как гъстата му, оплетена, остра брада жули нежната кожа на лицето и шията ѝ. Устните му се движеха неуморно върху очите ѝ, скулите, връхчето на носа, преди да се впият жадно в нейните, а езикът му проследи очертаванията на устните ѝ, докато не ги разтвори. Ненаситно попиваше сладостта, която тя се опитваше да задържи и се наслади на тръпката, когато усети как преминава по крехкото ѝ тяло.

Диабло спусна големите си ръце към тънката ѝ талия, към добре оформените бедра и ги задържа върху твърдите издатини на дупето ѝ — така силно я притисна, че и двамата почти не можеха да дишат. Желанието бе като стегнат възел вътре в него и Диабло сериозно се замисли, че едва ли ще успее да се откъсне, без да загуби разсъдъка си, но той не искаше да изнасили Девън или по някакъв начин да я нарани, макар да я желаше неимоверно. Разполагаше с цялото време на света, за да я съблазни и нежно да я отведе в леглото си — та нали я водеше на Рай, неговия собствен остров, където думата му бе закон. Мисълта най-после да притежава Девън топла, готова и отзивчива под него бе достатъчен стимул, за да охлади обзелия го плам.

— Чакат ме задължения, милейди — заяви той, едва поемайки си дъх. — Спечели помилване, засега, но един ден, скоро — обеща той, а очите му станаха изпепеляващи, — дяволът ще си получи заслуженото.

Девън се стовари на койката в мига, в който изпълненото с живот тяло на Диабло напусна помещението. Очевидно продължаваше да не ѝ вярва, защото чу завъртането на ключа. Или може би не вярваше на екипажа? Каквото и да е — тя бе пленница на борда на дяволски кораб, невинна пионка в ръцете на мъж, който възнамерява да я използва, преди да я захвърли. Никога няма да го позволя, закле се Девън наум.

Диабло продължаваше да се усмихва, когато стъпи на палубата. Беше все още възбуден, но и доволен от решението си да не насилва пламенното девойче. Рай бе изключително красив остров и предразполагаше към отдаване. А междувременно ще обработва сетивата на Девън, ще я накара да привикне с неговите милувки и бавно ще заличи страха и съпротивата ѝ.

— Не мислиш ли, че постъпи малко жестоко с момичето, Диабло? — попита Кайл. Той наблюдаваше приближаването на Диабло и не пропусна триумфиращата усмивка, изписана на лицето му. — Жестоко бе да я караш да наблюдава налагането с камшик.

— Дамата е по-жилава, отколкото предполагаш, приятелю — увери го Диабло, а в очите му играеха закачливи пламъчета. — Освен това се налагаше. Знаеш не по-зле от мен как екипажът бързо може да се обърне срещу нас. Нямам право да намалявам бдителността си. За момента моряците ме уважават и ми вярват, и искам нещата да останат

така. Свършиха ли поправките по кораба? — попита той, сменяйки темата.

— Да. Акбар чака заповед да се вдигнат платната. Дадох курс към Бахамските острови.

— Първо ще спрем в Насо, Кайл. Там ще изчакаме Льо Ватур. Когато се видяхме за последен път, той предложи да продаде плячката ни на губернатора на Ню Йорк в американските колонии. Губернаторът и Льо Ватур са големи приятели и французинът ще ни предложи добра цена.

— Льо Ватур, Лешояда. Можеш ли да имаш доверие на тази лукава птица? — попита Кайл скептично.

— Колкото на всеки в нашия занаят — сви рамене Диабло, макар да не бе напълно убеден. — Възнамерявам един ден да посетя колониите, за да се порадвам на тяхното гостоприемство. Не мисля обаче, че сега е времето, колкото и да е приятно да пристигнеш в пристанище и да бъдеш посрещнат с отворени обятия.

— Да — съгласи се бързо Кайл. — Бостън и Ню Йорк са славни пристанища, където се отбиват пирати от цял свят. А когато хора от братството посещават Филадельфия, се държат там сякаш са собственици и никой не оспорва правата им. Губернаторите в Америка ни подкрепят, дават ни провизии, осигуряват ни моряци и защита, че дори и гостоприемство.

— Колониите печелят от пиратството, Кайл. Те са пазар за нашата плячка и понякога ни снабдяват с фалшиви документи за плаване. Те дават убежище на пиратите, за да нанесат удар върху британското управление, което така силно ненавиждат.

— Девойчето остава при теб, предполагам — подхвърли сухо Кайл, отново въвличайки Девън в разговора.

— Няма да я зарежа в чужда страна, ако това имаш предвид. Реших да я задържа като своя любовница — сподели Диабло.

— Светците да ни пазят — промърмори Кайл, като кимна очи към небесата. — Полудя ли, Кит? Скарлет не ти ли стига? Защо да предизвикваме съдбата? Красиви жени има предостатъчно и на Насо, и на Рай.

— Реших вече, Кайл. Няма да променя решението си. Лейди Девън ме заинтригува. По дяволите желая я и ще я притежавам!

Неведнъж или дваждж съм отвеждал жени—пленници в леглото си, приятелю. Какво те смуцава този път?

— Кажи ми, че е съгласна и няма да добавя нищо повече.

При тези думи Дябло усети, че се изчервява.

— Ще се съгласи — обеща той с мъжка самонадеяност.

Кайл обаче не бе напълно убеден и попита:

— Какво ще правиш със Скарлет? Знаеш какъв разгорещен нрав притежава тази жена—дявол.

— Ще се справя със Скарлет, когато му дойде времето. Да не говорим повече за това. Решението ми е окончателно. Докато стигнем сушата, лейди Девън ще стане моя любовница и то доброволно.

Изведнъж хитро пламъче заигра в очите на Дябло, той обичаше предизвика предизвикателствата.

— Готов съм да се обзаложа с теб, приятелю, след като виждам загриженост за съдбата на дамата. Моят дял от плячката срещу това, че тя доброволно ще легне в постелята ми, преди да стигнем на Рай. И освен това обещавам да я върна в Англия, когато „Танцуващия дявол“ отново излезе на плаване.

— Приемам — съгласи се Кайл, уверен, че надменното девойче ще накара Дябло доста да се поизпоти, преди да му се отдаде ако въобще го направи. — А ако аз изгубя, моят дял слава твой!

ГЛАВА ПЕТА

Същата вечер Дябло се появи, за да се нахрани заедно с Девън. Следи на умора браздяха лицето му и той неприкрито пазеше дясната си страна. Макар и само за миг чувство на вина обхвана Девън, като си даде сметка какво му стори. И все пак тя реши, че е заслужено наказание заради начина, по който я бе отвлякъл.

Вечерята бе жалко събитие, храната едва се ядеше. Дябло избягваше да приказва, ала я наблюдаваше и то така, че я объркваше. Попита я защо лицето ѝ изглежда зачервено и ожулено, сякаш е била ударена. Тя побърза да му отговори, че брадата му е разранила нежната кожа на бузата. Първоначално Дябло изглеждаше озадачен, а после се замисли и докато се хранеха от време на време поглаждаше голямата грива на лицето си.

По-късно се появи Кайл. Девън се захвана да разчисти остатъците от вечерята. Тя не бе сигурна, че би могла да погледне с безразличие към гладката бронзова кожа, опъната върху впечатляващото тяло на пирата, докато Кайл сменяше превръзката.

Двамата мъже излязоха и Девън се възползва да се приготи бързо за спане. Смяташе да легне на койката с дрехите, но точно тогава Дябло се върна. Хвърли ѝ бегъл поглед и отбеляза:

— В сандъка има предостатъчно нощници.

— Бих... Бих предпочела да не ги използвам.

— Настоявам. Няма да ти е удобно така — рече той и докато отваряше капака, сребристосивите му очи заблестяха хищно, извади широка бяла ленена дреха, която трудно можеше да подтикне към съблазън. — Ела, ще ти помогна.

— Не... Сама ще се справя — възпротиви се Девън, грабна я от ръцете му и нареди: — Обърни се.

— Виждам съм те вече и признавам, че това само изостри апетита ми.

— Дябло, не прави така.

— Как, милейди? Не можеш да отречеш търпението ми спрямо теб. Братството ще се скъса от смях, ако разбере, че още не съм те любил.

— На никого няма да кажа — предложи тя с охота.

Диабло отметна глава и се разсмя от сърце.

— Добре го рече, милейди. А сега се оправи, за да можем и двамата да поспим.

За нейна изненада той отиде до своя сандък и започна да изважда разни дреболии. Тя бързо нахлузи нощницата през главата и изхлузи дрехите отдолу. Застана някак не сигурна — все още се колебаеше дали да се настани в койката.

— Лягай — заповяда Диабло лаконично. Сякаш улавяше всяко нейно движение, макар да бе с гръб.

— Възнамерявам да не се дам без бой — заяви Девън, вирвайки предизвикателно брадичка. — Ще се съпротивлявам на всяка твоя крачка. Ще ме имаш, само ако ме изнасилиш.

Диабло въздъхна уморено.

— Лягай, Девън. Тази нощ си в безопасност.

Застанала вдървена, Девън се бореше с възникналата дилема: ако не бе така изплашена от този привлекателен дявол, ситуацията щеше да ѝ се стори смешна. Не, поправи се тя, не бе изплашена, а просто заплашена — той излъчваната властност, която сякаш то обгръщаше и тя чувстваше как изпада под зависимостта на неговата жизненост.

Вземайки решение, Девън сковано се приближи до койката, легна на удобната постеля, но се притисна колкото се може по-плътно към вътрешната страна. Без да казва каквото и да било, Диабло продължи заниманията си. Девън го наблюдаваше изкосо — той постави няколко предмета до мястото за миене, обърна лампата към себе си и се захвана за работа. Най-после Девън схвана намеренията му и силно се изненада:

— Ще се обръснеш ли?

— Да.

Девън го наблюдаваше погълната от любопитство: с всеки замах на бръснача пред нея все по-пълно се разкриваше привлекателното лице на Диабло. Решителна, квадрата челюст, пълни, чувствени устни, чертите му излъчваха сила и мощ. Девън забеляза как крайчетата на устните му се извиха нагоре, готови за усмивка. Ала най-силно я

впечатли дълбоката трапчинка до широката, подвижна уста. Основателно носи брада, бе първата мисъл на Девън — та без нея кой би повярвал, че това лице с класическа красота е на пират с име, всяващо страх в сърцата и на най-смелите мъже.

Хрумна ѝ да попита само:

— Защо?

— Защото ми доставя удоволствие — последва мъгляв отговор. — Надявам се и на теб да ти е приятно. А и не желая да съм причина нежната ти кожа да бъде наранена.

— На мен? Та за мен няма никакво значение как изглеждаш. Това не променя същността ти. Жалко, че докато се бръснеш, няма да си прережеш гърлото.

Диабло поклати глава, преди да избухне в смях.

— Ти си безценна, Девън. Наистина безценна. Очаквам с нетърпение деня, когато ще узная всички тайни, скрити в твоето тяло.

Преди да клюмне фитила на лампата. Девън зърна повторно, макар и бегло, унищожителната трапчинка върху бузата му. В следващия миг долови шумолене на дрехи и койката поддаде под тежестта на тялото му. Тя усети топлината му до себе си и се размърда неспокойно.

— Стой мирна, Девън, и заспивай.

Да заспи! Как можеше да го стори, та стегнатото тяло на Диабло бе така плътно прилепнало към нейното? Той се обърна и я привлече към себе си, а тя преглътна конвулсивно, спря да диша, готова да води битка. Ала за нейно облекчение или разочарование, той само погали извивката на гърдите ѝ и това обаче беше повече, отколкото бе склонна да допусне.

— Не ме докосвай!

Съвсем непреднамерено лакътят ѝ се заби в наранената му страна.

— Ох! По дяволите! Какво правиш, Девън? Да те завържа ли искаш? Доста ме заболя.

— Радвам се! И не ме докосвай повече!

— Палавница — промърмори той и се извърна на другата страна.

След като даде онова глупаво обещание на Кайл, той се надяваше да накара Девън постепенно да привикне с неговите милувки и накрая съвсем естествено и по собствена воля да го приеме. Разчиташе да

събуди копнеж у нея — копнеж, какъвто би могъл да уталожии. Ако съдеше по поведението й тази вечер обаче, като че ли съвсем скоро щеше да се наложи да се раздели с част от плячката си.

Девън се усмихна доволно, ведро и топло в уютното си гнездо. Чувстваше се в безопасност, защитена и — о, така приятно. Нещо меко се долепи до врата й. След това усети нещо възбуждащо и остро по кожата на лицето си. Намръщи се на сън, но не се събуди. Гърдите й трепнаха, дългите й крака се раздвижиха неспокойно от някаква ласкава топлина, без да може да определи от къде идва.

— Сладка! Толкова сладка!

Нашепваните в ухото й думи напълно я разбудиха.

Надвесен над нея Дябло покриваше лицето и шията й с възбуждащи, щипещи целувки. Ръцете му силни и властни бяха под нощницата и изследваха сладката повърхност на кожата й — корема, краката, бедрата, с пръст проследи извивката на бедрото, а ръката му нежно галеше набъбналата й гърд. После повдигна нощницата и тя усети прилив на хладен въздух, а Дябло сведе черната си глава, за да докосне с език възбудените зърна на гърдите й. Простена, залепи устни върху набъбналото зърно и енергично го засмука.

Тялото на Девън се разтърси.

— Престани!

— О, ти си узряла, скъпа. Виж как реагира тялото ти на моето. Дай ми да те любя. Нека те науча как да се насладиш на всичко, което мога.

— Не искам да имам нищо общо с теб или такива като теб — съпротивляваше се Девън. Ала желанието й да се отпусне и да се предаде на волята на Дябло бе тъй голямо, че прехапа устни, за да запази бистър разума си. — Никога няма да ти си отдам доброволно.

— А аз няма да те приема по никакъв друг начин — промърмори Дябло и се надигна от койката. — Става късно, а аз имам да управлявам кораб. Ще дойда по-късно да те изведе на разходка по палубата — той й се усмихна сърдечно и се надигна напълно гол, без да се смущава да й покаже как е предизвикала желанието му.

Преди да извърне очи от пленителната гледка, Девън успя да зърне дългите му мускулести крака, стегнатия задник, тънкия кръст и невероятно широките рамене. Поруменя, опитвайки се да мисли за

всичко друго, но не и за онази част от него, която така усилено се отиваше да избегне.

За свое учудване установи, че не се е сещала за Уини или за женитбата им от дни. Поне не откакто Дябло нахлу в живота ѝ като водовъртеж и разбърка ума ѝ.

Какво става с мен, смъмри се тя.

— Хайде, милейди, слънцето ще ти се отрази добре.

Дябло плътно прегърна Девън през кръста и я поведе към огрятата от слънце палуба. Денят бе възхитителен, екипажът сновеше нагоре-надолу в изпълнение на всекидневните задължения, бронзовите тела на мъжете, голи до кръста, блестяха от пот. Няколко моряци проследиха с поглед бавната разходка на Дябло и Девън по палубата, но повечето, забравили какво сполетя Едноокия, извъръщаха очи — поне докато Дябло пазеше любовницата си така ревниво.

— Днес изглеждаш възхитително, милейди — похвали я Дябло, докато я оглеждаше с възторг.

Девън бе избрала кокетна синя дневна рокля, чието дълбоко кръгло деколте и ръкави бяха пицно гарнирани с дантели. Роклята подчертаваше идеално овалните ѝ форми и привличаше вниманието върху високата ѝ, гъвкава фигура. Тя предпочете да се престори, че не чува комплимента му и даде вид на запленена от кораба.

В отговор на интереса ѝ Дябло сподели:

— Той е като малък военен кораб, Девън. Забеляза ли извития бугширит? И отпред, и отзад е стъкмен с въжета, което го прави бърз и подвижен — обърна ѝ той внимание не без известна гордост. — Тежи сто тона и може да развие единадесет възела при благоприятни ветрове. Екипажът е от седемдесет и пет души, разполага с четиринадесет оръдия и други четири, които се въртят. Корпусът му позволява да плава в плитки води — до три метра — и това му дава възможност да се крие в закътани скалисти заливчета, ако се наложи. Доста удобно нещо, когато те преследват. Маневрира добре в канали и тесни проливи.

Макар Девън да не разбираше нищо от кораби, тя се хвана, че слуша внимателно и същевременно е запленена от дълбокия му тембър.

— Винаги ли ти си бил капитанът? — попита тя, заинтригувана от този мъж и начина на живот, който бе избрал.

— Не. По-рано беше собственост на Черния Барт и се казваше — Мародер, но го прекръстих, когато поех командването.

— Какво стана с Черния Барт?

— Бунтът, милейди, се погрижи той повече да не се нуждае от кораб.

Девън предвидливо се отказа от други въпроси за кораба. Вместо това полюбопитствува:

— Как стана, че англичаните те заловиха далеч от кораба и от екипажа?

— Проявяваш заинтересованост, така ли? Не виждам защо да не ти кажа. Предадох ме.

Очите му потъмняха и Девън неволно потрепери.

— Предали са те? Кой? — изглеждаше й невероятно, че някой би дръзнал да постъпи така.

Диабло присви очи и се загледа в проблясващите води.

— Ако трябва, ще посветя живота си, но ще узная името на този човек, както и причината. И никога вече няма да ме завари неподготвен. Бяхме се скрили в скалисто заливче близо до бреговете на Корнуол. Трюмовете ни бяха пълни с френско бренди и трябваше да се срещна с нашата връзка — мъж, на когото мога да доверя живота си. В лодката взех със себе си само шест моряка и едва стъпихме на брега, когато ни заобиколи драгуните. Озовахме се в капан. От капитанския мостик Кайл видя какво става и веднага изведе „Ганцуващия дявол“ в открито море. Той следваше моите заповеди за такава ситуация, а те бяха — да се оттегли, за да запази плячката и кораба невредими. Така само аз и няколко от хората ми бяхме откарани в Лондон, където ни осъдиха за пиратство. По-късно узнах, че съобщението ми до Кормак е било заловено по пътя и той не е научил за срещата ни. За щастие бях използвал кодово име и властите никога не узнаха, кой е нашият човек за свръзка в района.

— Очевидно предателят силно те мрази — отбеляза Девън.

— Пиратите се сдобиват със стотици врагове, но не е нужно да ти обяснявам причините. Хайде, скъпа, време е да те прибирам.

Девън обаче не желаше да се връща в мрачния си затвор.

— Кое те накара да се захванеш с пиратство?

Доброто настроение на Дябло мигновено изчезна.

— Това, милейди, не е твоя работа. Тръгваме ли? — Той стисна ръката ѝ, без да си дава сметка, че ѝ причинява болка. Едва когато тя изохка, изражението му се смекчи, а хватката се разхлаби. — Кокали Господни! Скъпа, моята история само ще те отегчи.

Девън се съмняваше. Този мъж продължаваше да е загадка. Около него витаеше някаква тъмна, неразгадаема тайна, която противоречеше на здравата логика. Дявол ли бе, или човек? Джентълмен или негодник? Убиец? Девън усещаше, че истината е забулена в миналото му. Кой всъщност бе Дябло? Какво ужасно нещо от ревниво пазения му произход го е накарало да стане пират?

Дните се нижеха с монотонно еднообразие. Макар Девън по никакъв начин да не се чувстваше застрашена от екипажа поради абсолютния авторитет на Дябло, тя се боеше от еротичното въздействие, което той упражняваше върху чувствата ѝ. Всяка вечер той се събличаше и лягаше до нея на койката сякаш това бе най-естественото нещо на света. Продължаваше да я милва, гали и целува, но не посягаше на девствеността ѝ. Тя започна все по-силно да храни надежда, че има шанс да застане пред олтара с Уинстън все още непорочна, но ако бе дочула разговора между Дябло и Кайл, след като Дябло си обръсна брадата, нямаше да мисли така.

— Благословена Майко! — възкликна Кайл, а думите издаваха огромната му изненада. — Какво стана? Да не би момичето да ти оскуба брадата.

— Обръснах се — подхвърли небрежно Дябло. — Време беше.

— Ти наистина си увлечен по момичето!

— Не — отрече дяволът. — Просто не ми се ще да се разделя с моя дял от плячката.

Очите му светеха порочно и издаваха причината.

— Да не си спечелил, Кит? Загубих ли своя дял?

— Не, той е в безопасност... засега, но скоро, съвсем скоро...

— Играта току-що започва, Дябло. Продължавам да залагам на момичето.

— Ще си получи своето — арогантно предсказа Дябло.

Девън бе на палубата с Дябло, когато на хоризонта се появи първият от Бахамските острови — наниз от блестящи скъпоценни камини, вградени в ослепителен тюркоаз. Девън бе очарована от чистите, прозрачни води, кораловите рифове, стотиците видове риба и белите пясъчни плажове.

— Разбойническа общност процъфтява в Насо на остров Ню Провиданс. Над хиляда пирати живеят тук сега — осведоми я Дябло.

— Няма ли заселници? — попита Девън.

— Едва ли повече от четиристотин семейства, а и те не ни създават проблеми. Закътаното пристанище е идеално за нашите цели. Прекалено плитко за големите военни кораби, но достатъчно дълбоко за плавателните съдове, предпочитани от пирати и корсари. А високите коралови хълмове предоставят възможност отдалеч да се забележат враговете или потенциалната плячка.

Разказа ѝ за рифовете пълни с раковини, риби и раци. Плодове и зеленчуци растели в изобилие и имало множество извори с питейна вода. Не липсвали и диви свине, и гургулици, с които доволно да се нахраниш. Бахамските острови представлявали идеалното убежище във всяко отношение.

— А губернаторът? — попита Девън колебливо. — Какво е неговото мнение за превръщането на Бахамските острови в пиратско убежище?

— Всички губернатори ни посрещат добре — засмя се Дябло, — тъй като участват в подялбата на плячката. Ще останем в Насо за малко, преди да отидем на Рай.

— Рай?

— Да. Малко, закътано островче, където построих къща, прибирам се там, когато не кръстосвам моретата. Сред това множество от острови и носове, малцина знаят за него, но там разполагам с всичко необходимо. Някои от моряците ми имат жени на острова, а други дори вече са бащи.

Девън се зачуди дали някои от децата не са на Дябло, но реши да не пита. Скоро след това тя бе прибрана в каютата. Чак в късния следобед Дябло дойде и ѝ каза да си приготви пътната чанта. На свечеряване лодка ги отведе до брега.

— Къде отиваме?

— Трябва да се срещна с един човек в Насо. Ще отидем в странноприемницата „Колелото на съдбата“, докато се появи.

Девън се развълнува. Странноприемница означава хора, а сред хората може да се намери някой, склонен да ѝ помогне да избяга от тази дяволска бърлога. Скоро лодката стигна брега и Дябло поривисто грабна Девън на ръце и я свали на сушата. Тя се огледа и остана шокирана от гледката.

Градът ако можеше да се нарече така — бе изграден предимно от палатки, опънати на плажа с бял пясък и върху издигащите се над водата коралови образования близо до пристанището. Почти не се забелязваше по-солидна постройка, ако не се броят кръчмите, където пиратите пиеха и се биеха. Когато тя и Дябло прекосяваха селището, Девън забеляза мъже се въргалат с проститутки в палатките, а някои дори се сношаваха невъзмутимо на плажа. Други стояха скупчени пред изпокъсани чергила и проиграваха цели състояния на хазарт. Девън нямаше откъде да знае, че Насо представлява най-голямото свърталище на пирати в Новия свят. Освен хилядата на брега, поне още толкова обитаваха разпръснатите из целия залив кораби. Това бе рай за пиратите и тук важаха единствено законите на юмруците и сабите.

— Не е много привлекателно — призна Дябло, като посочи към копторите и обитателите им, очевидно неспазващи закона. — Може би трябваше да те оставя на борда на „Танцуващия дявол“, но исках да те държа под око. След като се разчуе, че си моя, никой няма да те закача. Дори ние, пиратите имаме морален кодекс и го спазваме.

— Но аз не съм твоя! — възпротиви се Девън разпалено. — И никога няма да бъда.

— Въпросът е спорен — засмя се Дябло и показа трапчинката, доскоро скрита от гъстата му брада. — За твое добро те съветвам да се държиш като моя любовница. По-късно ще уговорим подробностите.

Девън се готвеше да направи унищожителна забележка, но Дябло се спря пред разкривена дървена постройка. Висналата накриво табела гласеше, че това е странноприемницата „Колелото на съдбата“.

— Пристигнахме — обяви Дябло и въведе Девън. В мига, в който прекрачи прага, Девън се спря, убедена, че е попаднала в Ада.

Само ръката на Дябло през кръста ѝ я задържа да не се обърне и да не побегне.

Огромното помещение бе претъпкано с хора — предимно мъже: високи, ниски, дебели, слаби, млади, стари. Повечето бяха грозни, дори гротескни, но някои можеха да минат за привлекателни. Никой обаче не бе обикновен. Бяха облечени всячески, повечето в мръсни изсивели дрехи, но някои — с ярки. Оръжието по тях сигурно щеше да стигне да се въоръжи цяла армия.

— Ей, я глейте, апапи — провикна се някакъв мъж и размаха халба бира. — Вижте кой ни довя вятърът. Ако не ме лъжат старите ми зъркели — самия дявол.

— Да, както и мадамата на дявола — добави друг. — Коя е жената, Дябло? То последно за теб се чу, че чакаш да ти опънат врата. Рекохме си край, няма да те видим вече. Ама без брада — бая си оголен.

— Здравейте, момчета! — поздрави Дябло. — Както виждате, смъртта не плаши дявола. Той няма да се срещне с нея, преди да е готов. — При последната реплика възторжени възгласи изпълниха претъпканата кръчма. — А що се отнася до брадата — без нея съм похубав, нали?

Думите му предизвикаха изблик от смях.

— Жената, Дябло! Коя е жената?

— Е, добре, ще ви кажа, момчета: моя е и никой да не я закача, иначе ще си има работа с мен.

— За жената на дявола! — отсече един от пиратите, вдигайки халбата си за тост.

— Да! — присъединиха се като ехо и останалите. — За жената на дявола! Дано да стопи сърцето на дявола!

От разнородната сбирщина най-презрени мъже на света до един завивдаха на Дябло за красивата награда. А и нямаше проститутка, която да не завивда на дамата, защото никой друг на острова не можеше да се сравнява с Дябло.

Девън буквално изпадна в шок. Множеството въоръжени, зли мъже и наплесканите по лицето, безвкусно облечени жени сковаваха не само сетивата ѝ. Как щеше да намери някой, който да ѝ помогне да избяга от тази измет? Та това бяха отрепките на човечеството — мъже

и жени, недостойни да живеят заедно с почтената част на обществото. Неволен стон се откъсна от устните на Девън.

Дочул вопъла, Дябло хвана по-здраво треперещите ѝ рамене.

— Не се безпокой, милейди. Никой няма да те нарани, докато си с мен. А и ние ще останем тук само докато Лъо Ватур се появи.

— Но тези мъже ме гледат сякаш... сякаш съм... — думите ѝ секнаха не можеше да опише как я караха да се чувства похотливите погледи на пиратите.

— Не ги вини. Ти си дяволски привлекателна жена.

Девън продължаваше да стои замръзнала на мястото си. В това време Дябло нае стая и я поведе нагоре по стълбите. Стаята бе доста приятна от големите прозорци се откриваше великолепен изглед към пристанището. Обзавеждането бе оскъдно, но достатъчно, пердетата и кувертюрата малко пооръфани, но относително чисти. Девън предположи, че пиратите не са особено придирчиви и се зачуди какви ли ще са чаршафите.

— Ще те оставя сега, Девън — обади се Дябло и наруши мълчаливия ѝ оглед на помещението. — Ще вечеряме, когато се върна. Вече си наясно, че не бива да напускаш стаята, нали? И за твое добро заключи отвътре, като изляза. Ще се разпоредя да ти изпратят вода за къпане и вана.

Банята достави огромно удоволствие на Девън. После облече лека ленена рокля, усилено разчетка дългите си руси къдрици, докато те заблестяха като коприна и ги завърза с панделка на тила, избирайки прохладата пред красотата. Седна и зачака Дябло.

Той се върна скоро, следван от двама прислужници, които внесоха втора вана с гореща вода и изнесоха нейната. Когато излязоха, Девън си даде сметка, че Дябло се готви да се изкъпе в нейно присъствие.

— Нали не възнамеряваш двамата да обитаваме тази стая? — попита тя с хладни високомерни нотки в гласа.

— Видя ли долу някого, с когото би предпочела да я споделиш, милейди? — подигравателно попита Дябло, като вдигна вежди. Мълчаливо съблече бялата си копринена риза. Усмиввайки се широко на Девън, постъпка, която я вбеси, той придвижи пръсти към закопчалките на панталона.

— Чакай! Аз ще... Не е почтено.

— Девън, от седмици спим в едно легло. Какъв е този прилив на срамежливост сега? Скоро ще бъдем толкова близки, колкото е възможно да бъдат мъж и жена.

Думите му бяха недвусмислени.

— Защо си губиш времето с някоя, която не те желае? — предизвика го Девън. — Сигурна съм, че в Насо е пълно с жени, които с охота, за разлика от мен, биха легнали с теб.

— Несъмнено — съгласи се Дябло дружелюбно, докато сваляше ботушите си, — но една синеока русокоса красавица ми е легнала на сърцето и не искам никоя друга. — Първо единият, а после и вторият ботуш тупнаха на пода, той се надигна, за да свали и последната дреха от великолепното си тяло. — Може да ми изтриеш гърба, скъпа.

— Само когато небесата се продънят! — Девън нарочно обърна гръб на откровената показност на жизнената мъжественост на Дябло. Гърленият му смях накара страните ѝ да пламнат от гняв. Тя изтърпя унизителното усещане, докато траеше банята на Дябло с цялата самоувереност, която успя да събере, като остана загледана през прозореца и се стараеше да не мисли за голото му тяло.

— Можеш вече да се обърнеш, скъпа. Облечен съм. — В гласа му се долавяше присмех. — Умирам от глад. Мястото не е кой знае какво, но храната е добра.

Девън не можа да не се възхити на ослепителната му фигура, облечена в тесни черни панталони и бяла, украсена с дантели риза. Високи обърнати ботуши и червен пояс през кръста добавяха блясък на тоалета. Късият жакет и сабята на кръста превръщаха Дябло в най-впечатляващия мъж, когото Девън бе имала нещастията да срещне. Без брада той не изглеждаше толкова свиреп и тя отново се замисли за тайнствеността, която го забулваше.

Той я придружи надолу по стълбите до малка маса в общото помещение, където вече сервираха поръчаната от него вечеря. Точно както бе предрекъл Дябло, храната бе вкусна, а много от блюдата бяха непознати за Девън ястия. Плодовете направо я зашеметиха и тя не се удържа да опита всичките, което особено зарадва Дябло.

Сега странноприемницата „Колелото на съдбата“ бе още по-препълнена. Пияните мъже я изпиваха с поглед, зачуди се как Дябло,

очевидно мъж с финес, търпи да живее сред хора, паднали до равнището на животни.

Бдително проследи двамата пирати, които влязоха, залитайки — бяха облечени с невъобразими дрехи и въоръжени до зъби. Единият зърна Диабло, сръга с лакът другия и двамата се насочиха право към тяхната маса. Девън почти се задави с парче риба, когато застанаха до тях.

— Абе знаех, че няма да ти опънат врата, щом големият турчин се навърта до теб — каза вместо поздрав по-ниският. — Радвам се да те видя, Диабло. К'во стана с брадата ти? — един мръсен пръст се насочи към гладко избръснатото лице на Диабло. — Винаги си бил готин дявол, ама сега си направо убавец.

— Ани! Кои ветрове те довяха насам? И Калико Джак ли е тук?

Ани! Вероятно нещо не е разбрала, реши Девън. Пиратът пред нея не можеше да е жена! Но колкото и невероятно да изглеждаше — така беше. Едно по-добро вглеждане разкри оформените гърди под измачканата риза, както и закръглени женски бедра, почти скрити от торбестите панталони.

— Да — потвърди Ани ухилено. — Джак ще се появи. Пристигнахме днес, веднага след като продадохме плячката в американските колонии. Знаеш ли, че Мери плава с нас сега?

Докато приказваше, Ани през цялото време разглеждаше Девън с интерес, но не попита нищо.

— Радвам се да те видя отново, Мери — обърна се Диабло към втория пират.

Макар и да се постара, Девън не успя да прикрие изненадата си. Двама пирати и то жени! А Диабло се държеше, сякаш това е нещо най-естествено, а не чудо неவிжданo.

— Едва те познах, Диабло — усмихна се Мери и разкри жълтеникавите си зъби. — Коя е жената? Заради нея ли си махна брадата?

— Дамата ме предпочита голобрад. — Погледът му се плъзна към Девън, готова да припадне. — Скъпа, запознай се с Ани Бони и Мери Рийд. Те плават с Калико Джак. Дами, това е лейди Девън Чатам, моята... компаньонка.

Девън, прекалено зашеметена, за да проговори, успя само да кимне.

— Лейди, тъй ли? — изсумтя Ани, която всъщност бе известен пират — за главата ѝ бе определена доста висока цена. — И к'во шъ прай една лейди с такъв кът' теб?

Мери Рийд явно оцени забележката като забавна, защото избухна в дрезгав смях.

— Да — включи се и тя, — твоят проститутка може да прилича на дама и да е с име, но тя все пак си изкарва прехраната, легнала по гръб. Трябва да призная обаче, че е красавица. Бас държа, мнозина са предложили да ти я махнат от ръцете, щом ти омръзне.

Девън вече бе преодоляла шока и грубите забележки на жената я накараха да закипи от гняв.

— Проститутка! — просъска тя, готова да избухне. — Мога да кажа...

— Ето го и Калико Джак — обади се Ани, като безцеремонно прекъсна Девън и оживено размаха ръка към пищно облечения пират, който току-що бе влязъл в странноприемницата. — Грижи се за себе си, Дябло. Много живот има в теб, та да се дадеш да увиснеш на бесилото.

Ани се обърна, готова да си тръгне.

— Да — съгласи се и Мери и последва приятелката си. Двете скоро се загубиха из тълпата.

— Какво ще кажеш за моите дружки? — попита Дябло, за да подразни Девън.

— Те са груби, вулгарни и в никакъв случай не могат да бъдат наречени дами — отвърна, без да се колебае Девън. — Какво кара една жена да се захване с пиратство?

— Кой знае? — сви рамене Дябло. — Вероятно по същите причини като мъжете: заради приключението, парите, от алчност.

— Това ли те подтикна да се присъединиш към братството?

Дябло не отговори, а лицето му беше непроницаемо. Докато остана дълбоко замислен, по чертите му пробягнаха разочарование, горчивина и измъчваща душата самота. Тези чувства красноречиво говореха за преживените страдания и поетото бреме. Девън сериозно се съмняваше, че някога ще узнае какво тежи на сърцето му, защото той го пазеше прекалено ревниво. Очевидно не възнамеряваше да отговори на въпроса ѝ, тъй като рязко се изправи и така сложи край на вечерята.

— Ще те изпратя до стаята, Девън. Тази вечер трябва да бъда на борда на „Танцуващия дявол“, но утре ще те разведа да разгледаш острова.

Истинско облекчение обзе Девън, когато разбра намерението на Дябло да не я превзема насила тази вечер. Верен на обещанието си, той я отведе до стаята и ѝ напомни да я държи заключена, докато се върне по-късно през нощта. Няма нужда да се споменава, че Девън не възнамеряваше да ходи никъде сама из Насо. Беше наясно — никой от тези безбожници няма да ѝ помогне.

Беше доста късно, когато Дябло се върна и я събуди, за да му отключи вратата. Той се съблече, мушна се в леглото при нея, притисна я, за да я намести по-удобно по извивките на тялото си и моментално заспа. На следващото утро, когато тя се събуди, вече го нямаше.

По-късно през деня се появи, за да я разведе из острова. Ако човек забравеше за града от палатки на плажа и купищата разлагащи се боклуци, залели пристанището, островът се оказа красиво, обляно от слънцето място с царствени палми и великолепни храсти с ярки цветове, които се покланяха леко на носещия прохлада морски бриз.

— Докога ще останем тук? — попита Девън небрежно.

— Докато пристигне Льо Ватур. Няма да е повече от няколко дни.

— И какво ще стане тогава?

— Ще отплаваме за Рай. Някои от екипажа ще останат на Насо, но онези, които имат жени на Рай, ще дойдат с мен.

— Къде е твой остров? — престаши се да запита Девън.

— Недалеч оттук, в един безименен риф. Естественият пристан е прекалено плитък, за да навлязат военни кораби, а заобикалящият го коралов риф ни защитава от нежелани посетители. Само посветените в пътя могат да стъпят там.

— Дябло, пак те моля пусни ме да си вървя. Знаеш, че никога няма доброволно да стана твоя любовница.

Девън използваше доброто му настроение, за да се опита за пореден път да го увещае.

Трапчинката отново се появи и тя усети как се разтапя. Мразеше, че този мъж я караше да се чувства така, ненавиждаше ответната си реакция на подкупващите му усмивки. Трябва да намери начин да

избяга преди неговата настойчивост да сломи и последната ѝ съпротива, и да се окаже, че е готова да стори всичко, което той пожелае, даже да стане негова любовница. Не бива да го допусне. Тя принадлежи на Уинстън. Никои мъж нямаше право да отнеме онова, което по право се пада на нейния годеник.

— Скъпа — отрони Дябло тихо, ала думите я пронизаха, — не съм те насиллил или наранил по никакъв начин. Не означава обаче, че няма да го направя. Знаеш какъв съм, какво съм в състояние да извърша. — Той протегна ръка и я погали по бузата. На фона на заплашителните думи милувката му бе необичайно нежна. — Досега проявих забележително търпение, само че вече не мога да определя още колко ще издържа да се съобразявам с твоите капризи. По дяволите, облога! Доброволно или не, но възнамерявам да те притежавам!

— Облог? Какъв облог?

— Не е важно, скъпа. — Бяха пристигнали отново при странноприемницата и Дябло я съпроводи до стаята. — Ще поговорим по-късно тази вечер.

Седнала пред огледалото, Девън се нагласи. Бе облечена в рокля от искряща синьо-зеленикава коприна, която ѝ подходеше и дръзко разголваше раменете и гърдите ѝ, от кораба бе взела само три рокли и още не бе обличала тази. Прислужниците точно бяха изнесли ваната и тя се готвеше да заключи, както ѝ бе наредил Дябло, когато вратата се отвори със замах.

— Коя, по дяволите, си ти?

Нахълта фурия с огненочервени коси, облечени в панталони дълги бедра и толкова красиво лице, че Девън спря да диша и я загледа учудено.

— Къде е Дябло? — продължи жената и огледа стаята с очи, блеснали като смарагди. Те бяха решителни, студени и неприкрито безмилостни.

— Не е тук — отвърна Девън предпазливо.

— Казаха ми, че това е стаята на Дябло — заяви червенокосата, гледайки Девън презрително. — Коя си ти и какво правиш тук?

— Аз... Това е моята стая.

Изведнъж жената съобрази.

— А, ти си неговата кучка! Как смее Дябло да домъкне жена тук? Проклет дявол! Следващия път обаче ще се замисли, преди да развява любовниците си пред мен. Парче като теб няма начин да го задоволи. Той има нужда от истинска жена като Скарлет Дефо.

— Уверявам ви, госпожице Дефо, не съм негова любовница.

— Тогава какво правиш в стаята му?

Девън прехапа долната си устна от вцепенение. Трябваше да признае, че положението изглеждаше изобличаващо.

— Нямах друг избор. Аз съм пленница на Дябло.

— Пленница! Ха! Как ли пък не! — изсумтя Скарлет насмешливо. — Вратата беше отворена, когато влязох, а Дябло едва ли би бил толкова непредпазлив, ако беше негова пленница. Коя си ти?

— Лейди Девън Чатам.

— Англичанка ли си?

— Да.

— Е, милейди — започна иронично тя, — аз съм жената на Дябло. И не споделям мъжете си с никого. Взимай си багажа и изчезвай.

— Но...

— Веднага!

Бавно, но решително Скарлет изтегли късата сабя, прикрепена на кръста ѝ и я насочи към лицето на Девън.

— Повярвайте ми, госпожице Дефо, с радост ви давам Дябло. Не желая да имам нищо общо с дявола.

— Лъжеш — срыза я Скарлет. — Жените постоянно се захласват по Дябло. Защо и ти да не си като останалите?

— Не съм. Единственото ми желание е да се върна у дома.

— Тогава го направи и то бързо. Намери си друг защитник. Обзалагам се, няма да ти е трудно. И ми остави Дябло.

Девън не желаше нищо повече от това да напусне, но не по този начин. Не можеше да се предостави на милостта на главорези и разбойници. Поне при Дябло знаеше какво я очаква.

Тъй като не бе човек, на когото можеше да се заповядва, Девън отсече:

— Напуснете стаята ми, госпожице Дефо. Ще си тръгна, когато аз реша, не и преди това!

Плътните устни на Скарлет се свиха в гримаса, а зелените ѝ очи заблестяха гневно. Тя тръгна заплашително към Девън — дългите ѝ, добре оформени крака се движеха с женствена грациозност. Тесните черни панталони опасваха бедрата ѝ като втора кожа, разтворената зелена копринена риза разкриваше извивките на свободните ѝ гърди. Разгневена, тя изглеждаше прекрасно и Девън се зачуди как Дябло може да желае друга жена, след като Скарлет бе склонна — не, жадуваше — да легне с него. Докато Скарлет я приближаваше, Девън изведнъж осъзна, че е в опасност. Та жената бе въръжена, зла и очевидно готова да убива.

Скарлет Дефо бе продукт на парижките бордеи и си бе извоювала път със зъби и нокти, за да стане една от безстрашните жени — пирати, свирепа не по-малко от мъжете. Бе започнала кариерата си като любовница на моряк, мина през страховити перипетии, но успя да присвои кораба и го прекръсти „Червената вещица“. Екипажът скоро започна да уважава нейната храброст и дързост, и никой не оспори правото ѝ да стане капитан.

Когато Скарлет срещна Дябло, за пръв път изпита любов и макар да съзнаваше, че чувствата са едностранни, бе склонна и на малкото, което той предлагаше. Двамата станаха любовници и се виждаха предимно в Насо, и по-рядко на Рай. До този момент Скарлет бе успяла да задържи, макар и слабите чувства на Дябло, като прогонваше всякаква конкуренция, без да подбира методите.

При вида на Девън, Скарлет разбра, че скоро ще загуби мястото си като жената на Дябло. Девън олицетворяваше всичко, което Скарлет желаше, но не успяваше да бъде. Девън бе млада, възхитителна и несъмнено дама. Скарлет може би най-много се дразнеше от очевидната невинност на Девън. Тя се приближи към момичето, готова на всичко. Върхът на късата ѝ сабя зловещо се притисна към гладката бяла кожа на шията на Девън. От малката рана избликна капка кръв.

Девън прекалено късно осъзна каква опасност я грози в лицето на Скарлет и съжали за толкова много неща. Животът ѝ бе на път да свърши, без никога да е изпитала любов и задоволство.

Изведнъж на прага се появи една висока фигура и устните на Девън отрониха една-единствена думичка с такава радост, че самата тя се изненада:

— Дябло!

ГЛАВА ШЕСТА

— Какво, по дяволите, става тук?

Котешките очи на Скарлет се присвиха, но опряното в шията на Девън острие не се помести.

— Готвя се да се справя с любовницата ти.

— Кокали Господни, Скарлет! Полудя ли? Остави Девън веднага!

— Не, Дябло! Не можеш да ми заповядваш какво да правя. Знам защо си довел момичето тук и няма да го допусна.

— Нямах думата по въпроса, Скарлет. Ние нищо не сме си обещавали — отбеляза Дябло с тих, но решителен глас. Той добре познаваше избухливия нрав на Скарлет и истински се страхуваше, че животът на Девън е в опасност. Ако Скарлет по някакъв начин нарани Девън, щеше да я убие на място.

Скарлет невъзмутимо натисна още малко върха на сабята, от което се появи нова капка кръв, а от устните на Девън се отрони болезнен вик. Появата на малката червена капчица така вбеси Дябло, че той извади собствената си сабя и я насочи към гърдите на Скарлет.

— Остави оръжието, Скарлет, и не смей да нараняваш Девън.

Гласът му бе решителен и измамно спокоен, което не вещаеше нищо добро, а Скарлет бе достатъчно проникателна, за да го долови. Именно това му качество будеше страх у враговете му. Ако го ядоса още, Дябло ще я съсече, без да се замисли.

Скарлет реши, че не си заслужава да умре само, защото е убила Девън. С неохота отмести сабята, а по лицето ѝ се четеше бяс.

— Кое е момичето, Дябло, и каква ти е?

— Името на дамата е Девън Чатам. Баща ѝ е граф на Милфорд.

— Твърди, че е твоя пленница, макар и двамата да знаем защо си я довел — подхвърли Скарлет лукаво.

— Да, може и така да се каже.

Свирепото изражение по лицето на Скарлет донякъде се смекчи. Разбираше, че една дама може да бъде взета за откуп — самата тя го бе правила един-два пъти.

— Любил ли си я?

— Не е твоя работа. Аз не те питам с кого се забавляваш. Не ме засяга дори ако си спала с целия си екипаж. А сега се омитай, преди да забравя за някогашното ни приятелство.

Скарлет се извърна, а зелените ѝ очи блеснаха, оглеждайки Девън от главата до петите.

— Забавлявай се с нея, Дябло, докато пристигне откупа, но дълбоко се съмнявам, дали това бледолико крехко създание ще те задоволи за дълго. Между нас съществуваше нещо повече от приятелство. Знаеш къде да ме намериш, когато ти дотрябва истинска жена.

С привидно спокойствие тя напъха сабята в ножницата, метна пленителна усмивка на Дябло и излезе бавно от стаята, грациозно полюлявайки бедра. Дябло затръшна вратата зад гърба ѝ и се обърна загрижен към Девън.

— Скъпа, добре ли си? Съжалявам за появата на Скарлет. Не знаех, че е в Насо.

С повече нежност, отколкото предполагаше, че му е присъща, Дябло притисна разтрепераната Девън в прегръдките си. Извади снежнобяла кърпичка и внимателно попи капчиците кръв от раната. А после, за ужас на Девън, нежно почисти раната с върха на влажния си език. Дъхът на Девън секна. Жестът му бе особено еротичен и напълно неочакван.

Успя някак да си намери гласа и отбеляза:

— Скарлет е твоя любовница, нали?

Девън се ядоса на себе си, че изреченото прозвуча повече като обвинение, отколкото като въпрос.

— Не, скъпа — отрече Дябло. — Тя просто бе някоя, с която запълвах самотните си часове на брега. Ние сме от една порода и се разбираме.

Въпреки волята си Девън се разтопи в прегръдката на Дябло и с радост прие неговата утеха и закрила. Ала щом езикът му докосна чувствителната кожа на шията ѝ, у нея пламна огън и се разнесе по цялото ѝ тяло. Устните му естествено се плъзнаха нагоре от нараненото място към леко отворената ѝ от смайване уста, но Дябло го възприе за покана и вкара езика си във влажното отворстие, като вкушваше и изследваше на воля.

Изцедена емоционално, Девън опасно залитна. Ръцете на Дябло я притиснаха по-плътно и същевременно бавно, и прелъстително галеха талията, ханша и накрая гърдите ѝ, където се спряха, за да се насладят всецяло на приятната им закръгленост. Девън въздъхна — знаеше, че трябва да се противопостави, но бе прекалено опиянена от досега му, за да го стори. Хладните целувки и плахи прегръдки на Уинстън въобще не можеха да се сравняват с досега на този мъж.

— Желая те, скъпа. — Дъхът му я погъделичка по ухото и тръпка премина през цялото ѝ напрегнато тяло. — Желая те, откакто те видях — така нафукана и почтена, но същевременно неопикуемо красива. Ако не бе проклетият облог...

— Облог? — промърмори Девън. Думата проникна в подсъзнанието ѝ и я върна към действителността. — Какъв облог?

— Нищо тревожно скъпа. Просто се съсредоточи, виж какво правя и как откликва тялото ти. — Пръстите му нарочно очертаха кръгове около зърната на гърдите ѝ и когато се втвърдиха, той нежно ги подръпна. Това оказа унищожителен ефект и върху двамата. — Кокали Господни, Девън, дай да те любя. Искам аз да съм мъжът, който ще те направи жена.

Нищо от житейския опит на Девън не я бе подготвило да се справи с мъж като Дябло, чиято богата практика го правеше неустоим за жените. Тя насочи изпълнен с паника поглед към блесналите му от чувственост очи и усети колко е запленена от неговата страст. Макар всеки нерв в тялото ѝ да я караше да се предаде, тя се овладя и не отстъпи. Този мъж бе пират, крадец и прелъстител на жени, независимо че бе привлекателен и тя го желаше, а и не можеше да му прости, задето я откъсна от близките ѝ. Баща ѝ сигурно вече е обезумял от тревога, да не говорим колко страда Уинстън от нейното изчезване.

— Не, недей, Дябло! Не разбирам за какво ми говориш.

Усмивката в очите му съдържаше такъв чувствен пламък, че тя усети как кръвта във вените ѝ завря.

— Дай да те науча и ти обещавам, че ще ти достави удоволствие.

Единствено фрапиращата му самонадеяност я изтръгна от еуфорията, в която бе изпаднала от момента, когато устните и ръцете на Дябло я пожелаха. Отскубвайки се от прегръдката му, тя просъска:

— Не искам да имам нищо общо с теб и твоята любов. Заради теб едва не загинах от ръката на онази червенокоса вещица. Хич не чакай да падна в ръцете ти като всички леки жени, с които си свикнал.

— Щом те съзрях, разбрах, че не си като никоя друга жена, скъпа.

Истина е, помисли си Дябло трезво. Тя бе пламенна и темпераментна, а същевременно притежаваше финес и красота. Бе интересна смесица от мъжкаранство и женственост, без превзетата скука, навявана от толкова много добре възпитани дами. През цялото време бе готова да се бори с него, макар да си даваше сметка, че той има абсолютна власт над нея. Той въздъхна и прокара разсеяно пръсти през косата си, но колкото и смела да беше, колкото и да му се противопоставяше, той я желаше с неотслабващо чувство. Лишен от навика да се отказва, ако си е наумил нещо, Дябло усети, че губи здравата връзка със сетивата си. Или трябва скоро да я съблазни, или ще полудее.

Цялата ѝ съпротива се стопи, щом Дябло посегна и я притегли отново в прегръдките си. Бе го обзела силна и разтапяща страст. Погледът му бавно се плъзна по нея, а покоряващият му глас прошепна:

— Искам те, скъпа. И ти обещавам, че няма да направя нищо, което не желаш.

Девън го гледаше с отчаяна смесица от надежда и недоверие. Как ще да го спре, ако реши да я вземе без нейно съгласие, но думите му обещаваха един шанс, макар и съвсем малък, да му попречи да направи каквото си е наумил.

— Наистина ли? Ще спреш, когато пожелаеш? Няма да ме нараниш?

— Да те нараня? — гласът му бе така страстен, както и усмивката му преди малко. — Последното нещо, което искам, е да те нараня. Вярно, желая да чуя вика ти, но от удоволствие, не от болка.

В следващия момент Девън усети ръцете му върху бюстието с невероятна вещица разкопчаваха всяко копченце. Отметна дрехата. Побиха я тръпки, но не само от страх. Дъхът на Дябло секна той бе поразен. Гърдите ѝ, бледи като алабастр, бяха увенчани с дръзко щръкнали розови зърна, твърде напрегнати и страшно изкусителни за мъж, въздържал се толкова дълго.

Със страхопочитание докосна едното месесто зърно и се усмихна, когато то се набръчка. Поигра си: в началото го теглеше и стискаше леко, а после отри палеца и показалеца си около него и безмилостно го възбуди с нежния си като перце досег. Младата твърда плът го омая и възбуди, и той усети как слабините му се надигат.

Докато пръстите му се занимаваха с едното зърно, той се наведе и прокара върха на езика си по другото. Първо близна пъпката, дари я с леки, дразнещи потупвания и едва тогава я пое във влажната си уста. Смучеше внимателно, а езикът му продължаваше пламенния си танц.

Девън залитна като пияна, смаяна с каква сила откликва на призива му. Кръвта нахлу в главата ѝ, сърцето ѝ диво заби и коленете ѝ се разтрепериха. Как може зъл пират да ѝ въздейства така, а почтен мъж като Уинстън успяваше да събуди само снизходителна привързаност? Всякакви мисли изчезнаха, когато усети как ѝ останалите дрехи се отделят от тялото ѝ и тя остава пленително гола пред горещите, изучаващи очи на Дябло.

— О, кръв Божия, Девън, ти си ненадминат шедьовър крехка, но от плът и кръв. Засенчваш всички други жени. Мисля... Ако някой се опита да те докосне, ще го убия.

Вземайки я на ръце, той я положи на леглото и се наведе да свали обувките и чорапите ѝ. И, напълно облечен, се изтегна до нея. Интуитивно усещаше, че разпалва у нея жар: зарадва се, но искаше да лумнат пламъците, които горяха у него. Дланта му нежно проследи основата на гърдата ѝ, плъзна се по копринения ѝ корем. Допирът му бе лек и възбуждащ, и за свое смайване Девън откри с каква радост приема агонията на пълната възбуда.

— Искаш ли да спра? — попита Дябло. — Винаги спазвам обещанията си.

Езикът му прокара огнена дияря от ребрата към стомаха ѝ, а ръцете му търсеха чувствените ѝ местенца.

Испаднала в еротична мъгла, където нищо нямаше значение, освен приятния и разтапящ начин, по който Дябло я възбуждаше, Девън простена леко.

— Кажи ми, скъпа — настояваше Дябло, — да спра ли?

Въздухът заседна в гърлото на Девън: дръзките му милувки го отведоха до нейната горяща мека сърцевина, до онова забранено място, закопняло за неговия досег. И въздухът пак заседна: пръстите

му проникваха в нейната влажност и станаха по-настойчиви, а очите му не напускаха лицето ѝ.

Девън искаше да се възпротиви, опита се да изрече на глас несъгласието си и да прекрати нежното мъчение, но да принуди Дябло да спре в този миг, би било равнозначно да скочи от лицето на земята, за да попадне в абсолютна тъма. Макар разумът да ѝ диктуваше друго, тя не бе в състояние да се откаже от непреодолимата съблазън на Дябло, чувстваше, че неговата воля става и нейна.

— Разбирам, скъпа — пророни Дябло, като накара трапчинката да се появи. — Не е нужно да казваш нищо. Само се отпусни и ми дай възможност да те любя.

Той се откъсна за миг от нея, а когато се върна, Девън усети окосмените му гърди върху чувствителните си зърна. Той зарови лице в ухаещите ѝ копнинени коси и си помисли колко крехко и нежно е тялото в ръцете му, колко налети и женствени са гърдите ѝ. Всичките му сетива бяха завладени от вкуса и уханието на Девън, наложи си с усилие да се пребори със завладяващата го потребност да я обладае бързо и да я люби ненаситно, докато засити огромната си страст към нея.

Дябло изведнъж усети, че не може нито миг повече да понася възпиращите го панталони и се извърна, за да ги плъзне по мускулестите си бедра. Припряно махна ботушите и бельото. Мъжествеността му, набъбнала и туптяща, щръкна към нея. Преди да затвори плътно очи. Девън зърна огромния му член. Помисли си, че Дябло е възхитителен, достатъчно бе само да го наблюдава и устата ѝ пресъхваше.

— Разтвори си краката, скъпа — насърчи я треперещият му от възбуда глас. Имаше чувството, че е момче, което за пръв път ще бъде с жена.

Надвесен над нея, той се намести между бедрата ѝ и се насочи към влажната теснина. Топлият му член се мушна към цепнатината, Девън се опита да се дръпне, шокирана в чувствената си мъгла. Та тя бе прекалено малка за него!

— Дябло, не! Не можем! Не е възможно!

Той я притисна назад и се насочи навътре, ръката му я прихвана през кръста, за да ѝ попречи да се измести.

— Довери ми се, скъпа. Не само е възможно, но доставя и огромна наслада. Ще видиш. Просто се отпусни. Не искам да те нараня.

За миг тя се опита да окаже отчаяна съпротива, ала схвана, че няма надежда и се отпусна, както пожела той, без дори да ѝ хрумне да го възпре. Бе я отвел прекалено далеч за подобна мисъл. Първоначалното нахлуване, когато усети как се разтваря пред навлизането на огромната му мъжественост, изтръгна вик на болка от Девън. Приглушените ѝ стенания обаче само доразпалиха страстта му и той продължи да напредва по-упорито и по-дълбоко в девствения тунел. Усети как тънката ципа поддава под настойчивото му пробождаване, спусна се още по-навътре, влезе напълно в нея и се наслади на влажната пулсираща топлина, обгърнала го здраво.

— Това е, скъпа. Повече няма да те боли — увери я Дябло нежно и остана неподвижен, за да ѝ даде възможност да привикне с големината му. — Кокали Господни! Колко си тясна и топла! Едва се въздържавам да не експлодирам.

Девън имаше усещането, че я разкъсват. Бе очаквала някаква болка, доколкото можеше да се вярва на момичешките брътвежи, но не и това. Точно когато си мислеше, че ще умре, болката започна да отслабва и бе заменена с непознато досега усещане, което започваше там, където двамата се сливаха. То растеше с всяка измината секунда и я караше да движи бедрата си. Да, болката определено бе изчезнала и тя погледна Дябло, сякаш питаше: А сега какво?

Дябло простена, тъй като едва се контролираше.

— Сега... следва... удоволствието — успя да пророни членоразделно и бавно той, доловил въпроса ѝ.

Заклати я нежно, подсказвайки ѝ ритъма. Тя го стискаше плътно със своята влажност, всяко движение напред-назад предизвикваше търкане на границата на болката.

— Възхитителна си — прошепна той в ухото ѝ. — Сякаш цял живот съм чакал именно теб.

Той нарочно ускори темпото, зарадван от учудването в небесносините ѝ очи.

— Дябло! — извика тя, неподготвена за прилива от усещания, които я завладяваха със светкавични разтърсвания и я водеха до пълен възторг. Плашеше се, че не знае какво ще последва.

— Кит! Наричай ме Кит! — подкани я той, копнееше да чуе името си от нейните устни.

— Кит! Чувствам се така... Не знам какво става и това ме плаши.

— Чакай да дойде, скъпа. Не бързай. Потопи се във водовъртежа, плувай в него и ще усетиш кога е дошло времето. Не мога да повярвам, че така добре откликваш. Не мисли, отдай се на сетивата си.

Дошло времето? Дошло времето за какво? — чудеше се Девън трескаво, докато нещо я теглеше към центъра на водовъртежа, за който Дябло спомена.

Изведнъж проникванията на Дябло станаха диви и Девън инстинктивно се надигна, за да ги пресрещне, смътно го уподоби на водовъртеж и тя се потапя в него, за да отплува към някакво кулминационно откритие. Тялото му бе покрито с капчици пот, дишаше насечено и запъхтяно. Не искайте да я остави, но не можеше повече да се въздържа.

Нямаше защо да се тревожи — Девън го следваше неотклонно.

— Кит! Кит! Мисля, че... О, Божичко!

Вълни на екстаз разтърсиха тялото ѝ, доставяйки ѝ огромна наслада. Онова, което се бореше да достигне, я заля със сладка агония.

Дябло разбра от стягането около члена си точния момент, когато тя стигна до екстаз. Едва тогава позволи на собствената си страст да се уталожии в пълно освобождение. В следващия момент се стовари надолу, отпусна тежестта си върху лактите. Очите му представляваха сребристи езера, в които се четеше възторг и наслада.

— Великолепна си — усмихна се той и едва си поемаше дъх. — Отвлякох дама, а откривам дива котка.

Все още озадачена от току-що случилото се, Девън също се стараяше да си поеме дъх.

— Аз... Не знаех... — прошепна тя някак зашеметено.

— Откъде може да знаеш? — възрази Дябло, най-после събрал енергия, за да се катурне настрана. — Аз съм ти първият.

По шията на Девън бавно плъзна руменина и тя посегна да вземе завивката, за да се покрие.

— Недей. Искам да те гледам. Кожата ти е така мека и бяла — като най-чист алабастр. Гърдите ти така добре пасват в ръцете ми, а зърната ти... о, скъпа, малките ти розови зърна са създадени за моята уста.

Сякаш за да докаже изреченото, той се наведе, пое едното щръкнало зърно с устни и го засмука нежно.

Постъпката сякаш накара замръзналите дотогава сетива на Девън да се съвземат и тя се вгледа в Дябло с нещо подобно на ужас. Какво направи? Как можа така лесно да даде нещо, което по право принадлежеше на друг мъж?

— Не ме докосвай — срязва го тя, като го отблъсна.

Изумен Дябло се присмя:

— Малко е късно вече, не мислиш ли?

Гъстите му вежди се стрелнаха нагоре и му придадоха дяволско изражение.

— Ти... Ти ме изнасили! Възползва се от моята невинност въпреки обещанието си.

— Не помня да чух възражения от теб — напомни й Дябло. — Аз те любих, скъпа, и това ти достави удоволствие. Следващия път ще е още по-добре, защото вече няма да има болка.

— Следващия път! Няма да има следващ път — обяви Девън разпалено.

Тя затвори очи и ясно си припомни онези магически мигове, когато не съществуваха нищо друго, освен взаимния им екстаз. Не бива да се повтаря. Заради Уинстън и тяхното бъдеще тя трябва да се опълчи срещу изключителния чар на пирата, както и на уменията му да прелъстява. Дябло я изпълваше с противоречия. Дързък, безскрупулен, зъл. Нежен, чаровен, любящ. Кой бе истинския?

Изведнъж смътен спомен, закътан дълбоко в мозъка, изплува в е съзнанието й.

— Кой е Кит?

Въпросът й накара Дябло да се намръщи.

— Не познавам никой с това име!

— Ти ми каза да те нарека Кит. Да не мислиш, че не помня? Кит ли е истинското ти име?

Сподавена въздишка се откъсна от устните на Дябло и той се завъртя на гръб, като с една ръка покри очите си в странно уязвен жест.

— Само Кайл ме знае като Кит, но му е забранено да го изрича. Ако съм се разкрил пред теб, то бе в момент на слабост. Трябва да те помоля да не споменаваш това име... освен когато сме насаме в спалнята — добави той лукаво.

— Значи никога няма да го използвам — закле се Девън тържествено. — А сега, моля те, остави ме да си вървя. Нали получи своето? Какво искаш още?

— Наистина ли питаш?

С ловка грациозност и напълно възбуден отново, той легна отгоре ѝ. Дябло бе искрено учуден, че жена е в състояние да породи такива противоречиви емоции у него и толкова бързо да го възбуди.

— Не, Дябло. Недей — възпротиви се Девън и положи ръце на гърдите му, за да го отблъсне. — Казах ти, че...

— Mon ami, вътре ли си?

Говор със силен акцент и тропане по вратата постигнаха по отношение плановете на Дябло онова, което протестите на Девън не успяха.

— Кокали Господни! — простена той, сякаш изпитваше дълбока болка. — Защо точно сега?

— Отваряй вратата, Дябло. Льо Ватур е тук. Чака ни работа.

— Идвам — провикна се Дябло троснато, силно недоволен от ненавременното обезпокояване. Покрий се — изръмжа той на Девън, докато нахлузваше панталоните.

Пресягайки се за чаршафа, тя го издърпа до брадичката си. Очите ѝ бяха широко отворени от изненада.

— Кой е?

— Мъжът, когото чаках — последва лаконичният му отговор. Разговорът секна, докато той зашляпа с боси крака към вратата.

— Крайно време беше, mon ami — избумтя гласът на посетителя при отварянето на вратата.

Преди Дябло да успее да възрази, мъжът нахълта в стаята.

— Не ми казвай, че си в леглото в такъв ранен час — изкикоти се французинът, втренчен тенденциозно в босите крака на Дябло и в също толкова голите му гърди. Очите му излъчваха подигравателни пламъчета, докато не зърна сгушената в леглото Девън, чиито руси къдрици бяха разпилени по възглавницата. Изумителната гледка моментално го отрезви. — А, mon ami, прекъснах забавлението ти, така ли? Запознай ме с твоята chere amte. Впечатляващо парче, ако съдя по малкото, което виждам от нея. Дали няма да те убедя да си я споделим?

Гневен вик се откъсна от устните на Девън, преди да метне чаршафа през главата си.

— Изчакай ме долу, Льо Ватур — думите на Диабло не търпяха възражение. — Дамата е моя и не я делия с никого.

— А, значи така духат ветровете — отбеляза Льо Ватур, мятйки хищни погледи към фигурата на Девън, ясно очертана под чаршафа. — Сърцето ми ликува, когато те виждам вързан на фльонга заради някаква си фуста.

Той гръмка се изсмя и се плесна по бедрото.

Льо Ватур, или Лешояда, заслужаваше напълно прякора си, тъй като твърде много приличаше на грабливата птица висок и слаб, с гърбав като клюн нос на източеното му, но нелишено от привлекателност лице. Беше денди и се обличаше изключително добре за пират, подбираше модни дрехи от родната си Франция. Лукав и хитър по природа, рядко се радваше на доверието на своите събратя. Знаеше се, че се отнася жестоко и безпощадно, и с пленниците, и със себеподобните си. Неговите дълбоки черни очи бяха скрити като на ястреб и човек никога не можеше да разбере какво крои.

— Излизай оттук, Льо Ватур — повтори Диабло и го побутна към вратата. — Ще бъда долу след петнадесет минути.

— Каня теб и твоята *chere amte* на вечеря — не се предаваше Льо Ватур. — Бих искал да се запознаем при... по-подходящи обстоятелства.

Сребристи светкавици преминаха през погледа на Диабло, докато затръшваше вратата след Льо Ватур. По дяволите — беснееше той. Защо се ядоса толкова, че Льо Ватур го видя с Девън? Та той се държеше като ревнив съпруг. Съпруг? Боже опази! Размаха безсилно ръце и се обърна към Девън, която надничаше изпод чаршафа.

— Льо Ватур е пристигнал. Побързай и се облечи, Девън. — Споменът от подмятанията на Льо Ватур по адрес на Девън правеха гласа му по-груб, отколкото възнамеряваше. — Канени сме на вечеря.

Девън зяпна от изумление.

— Не искаш да кажеш, че и аз ще се присъединя към вас!

— Опасявам се, че се налага, скъпа — увери я Диабло вече по-мекко. — Този мъж няма да се укроти, докато не задоволи любопитството си. Нямам му доверие, но обстоятелствата ме

принуждават да имам работа с него. Ще е най-добре, ако не го разгневя или не го предизвикам да се откаже от уговорката ни.

В общия салон на странноприемницата „Колелото на съдбата“ кипеше шумен живот. Пирати от всякакъв калибър се смееха, разговаряха, биеха и общуваха с проститутки навсякъде, накъдето Девън обърнеше очи в претърпаното помещение. Тя едва посягаше към храната, докато Дябло и Льо Ватур разговаряха делово, но Девън не се подвеждаше. Макар Льо Ватур да си даваше вид на напълно погълнат от плановете за съвместното начинание с Дябло, черните му очи често се спираха върху нея. Погледът му бе натрапливо неприличен и Девън всячески се стараеше да го избягва. Освен това, съдейки по стегнатите рамене и стиснатите челюсти на Дябло, тя знаеше, че и той го забелязва, и също никак не го одобрява.

Когато за миг вниманието на Дябло бе привлечено от поздрава на някакъв негов приятел, който му подвикна от другия край на салона, Льо Ватур не пропусна момента и намигна съзаклятнически на Девън. Изчервявайки се, тя сведе глава и се опита да се съсредоточи върху храната в чинията. В следващия миг в залата надутото влезе Скарлет и всички се смълчаха. Нямаше човек в помещението, който да не знае какви са отношенията между Дябло и Скарлет, и сега се чудеха как този дявол в женски образ ще реагира, след като Дябло така открито ухажваше друга жена. Очевидно бе, че на предстоящата кавга се гледа с луд интерес всички очи се извърнаха да проследят бавната, чувствена походка на Скарлет. Стъпките ѝ безпогрешно я поведоха към масата, където седяха Дябло с Девън и Льо Ватур.

Желаейки да спести още една неприятна среща на Девън и да не я засрамва повече, Дябло стана рязко, извини се и се отправи към червенокосата кавгаджийка.

— Най-после — въздъхна Льо Ватур и прониза Девън с черните си очи. — Мислех, че никога няма да останем насаме, *ma petite*. Май не си особено щастлива от уговорката ви с Дябло. А и сега, когато видях повече от върха на главата ти, изпитвам копнеж да те опозная интимно. Мога да ти предложа много повече от Дябло, а и съм подобър любовник. Какво ще кажеш, *ma petite*, ще станеш ли моя любовница? Всичко ще уредя.

Девън зяпна от изумление вземаха я за жена, която може да бъде купена и продадена. Ненавиждаше Диабло, че я е принизил дотам. Готова бе на всичко, за да избяга. Може дори да използва Льо Ватур, за да се махне от този ад. Не че някога ще склони да стане негова любовница, но той вероятно е достатъчно алчен, за да приеме обещанието за много пари, ако я отведе от Диабло и елиминира странната власт, която дяволът упражняваше върху нея. Никога няма да му прости, че я прелъсти така ловко и я накара да ѝ е така приятно. Това не биваше — нямаше да се повтори.

Диабло искрено въздъхна: бе успял да попречи на Скарлет да направи сцена. Обеща да отиде на борда на „Червената вещица“ за да поговорят насаме и Скарлет се съгласи да не показва публично неодобрението си към Девън. Хвърляйки убийствен поглед към Девън, дългокраката червеночоса красавица се присъедини към група приятели.

Сребристосивите очи на Диабло проблеснаха заканително, когато видя как Льо Ватур, облегат интимно до Девън, ѝ говори изкусително. Дватама бяха така задълбочени, че не чува неговото приближаване, но слухът на Диабло бе превъзходен. Той долови как Льо Ватур кани Девън да стане негова любовница, а замисленото изражение на Девън можеше да накара човек да се запита дали не обмисля предложението.

— Девън не е в състояние да приеме или отхвърли поканата ти, Льо Ватур — уведоми той французина рязко.

Сепнат, Льо Ватур погледна нагоре и върху смуглото му лице се появи усмивка.

— А, mon ami, не можеш да виниш човек, че иска да опита. Госпожица Девън е очарователно същество, но същото важи и за Скарлет. Дори глупак ще забележи, че Скарлет не е особено щастлива от перспективата да бъде изместена и аз просто предложих на госпожица Девън своята закрила, ако тя желае. Защо да е твой монополът върху красивите жени?

— Както вече казах, Девън не може да приеме твоето обидно предложение.

Льо Ватур внимателно се вгледа в лицето на Девън.

— Остави дамата да реши сама. Не съм възнамерявал да я обидя.

— Девън не е в състояние да взема решения — повтори Дябло през стиснати зъби. — Държа я като заложница за откуп.

— Искаш да кажеш, че не само е твоя любовница, но и пленница? — учуди се Лъо Ватур.

Изведнъж Девън се раздвижи, а очите ѝ проблясваха от гняв.

— Не съм ничия любовница! Когато се върна при баща си, той ще се погрижи вие и тези като вас да бъдат затрити от лицето на земята.

Тя скочи, проби си път през препълнената зала и продължи нагоре по стълбите до стажа си с достойнство, което сякаш я обгръщаше като кралска мантия.

ГЛАВА СЕДМА

Девън копнееше да заключи вратата след себе си, ала ключът бе у Дябло. Принудата да общува с мъже като Дябло и Льо Ватур я изпълваше с гневно негодувание, но тя ще им покаже, закле се мълчаливо Девън. Няма мъж, способен да я укроти. С хитрост и лукавство ще успее някак си да избяга от Дябло и един ден ще се омъжи за Уинстън, ако той все още я иска.

Докато обмисляше неясното си бъдеще, обектът на нейната ярост нахлу в стаята.

— Обожавам те, когато си ядосана — сподели Дябло. Съвсем тенденциозно говореше провлачено. — Толкова ми допадаш, скъпа, че нищо чудно никога да не те пусна.

— Няма да посмееш да ме задържиш против волята ми! Баща ми ще претърси света, за да ме открие.

— А годеникът ти? И той ли ще се включи в търсенето?

— Разбира се. Той ме обича.

— Не е възможно да те открият, скъпа, докато аз не реша, че е дошло времето — увери я Дябло. — А след онова, което споделихме тук, в тази стая, този момент може никога да не настъпи. Беше вълнуващо, Девън. Ти бе вълнуваща. Можех...

— Престани! — извика Девън, запушвайки уши. — Не искам да слушам подобни приказки. Ти ме насили! Никога повече няма да се повтори.

— Ще се повтори, ако реша. — Протегна ръце към нея, но тя мълчаливо го избегна. — Ти породи у мен ненаситен глад и трябва постоянно да го утолявам.

— Иди намери Скарлет и се задави, ако щеш с нея.

Дябло се изсмя развеселен. Намираше остроумието и гнева ѝ за изключително забавни, а тялото ѝ бе пламенно и откликваше на неговото. Можеше да протестира колкото си иска, но той бе наясно, че не е в състояние да му устои. Веднъж бе докарал девственото ѝ тяло до екстаз и копнееше да го стори отново, но като виждаше в какво

настроение е сега, Дябло реши да не настоява повече тази вечер. Освен това обеща на Скарлет да я посети на „Червената вещица“ и се налагаше да тръгва. Надяваше се да успее да убеди червенокосата опърничава красавица, че връзката им е приключила.

— Май наистина ще отида да намеря Скарлет — подразни я той, насочвайки се към вратата. — За да си в безопасност, ще те заключа. Ще се върна утре сутринта и бъди готова да тръгнем.

— Да тръгнем? Къде ще ме водиш?

— На Рай.

Той излезе и остави Девън с нова грижа: да се надява, че баща ѝ и Уинстън някога ще я намерят на скрития остров, защитен чрез естествена бариера, непреодолима за нежелани посетители.

— Изненадана съм, че успя да се откъснеш от приятелката си — посреща го Скарлет презрително. — Тя не е твоя тип, Дябло. Придържай се към себеподобните си.

— Дошъл съм, за да си уредим взаимоотношенията. Не съм ти давал никакви обещания за общо бъдеще. Просто се наслаждавахме един на друг, когато случайността ни срещнеше. През останалото време не съм бил целомъдрен, както предполагам и ти.

— Така е — съгласи се Скарлет, — но за пръв път идваш с жена в Насо. Ще я заведеш ли на Рай? Доколкото знам, аз съм единствената жена, която си водил там, за да сподели леглото ти. Каква ти е тази жена, освен заложница? Не ми харесва да делия с никоя мъжете си.

— А аз не обичам властните, обсебващи жени — срязва я Дябло, почувства, че започва да се ядосва. — Вече ти казах — държа Девън за откуп и ще я заведе, където пожелае.

— Това включва ли и леглото ти? — попита Скарлет, отмятайки подигравателно червените си коси. — Не ми се вижда да ѝ допада. Поне не така, както на мен. Имам нужда от теб, Дябло. Остани при мен на „Червената вещица“ и ще ти покажа колко те желая. Помниш ли колко хубаво прекарвахме заедно?

Скарлет не се гневеше на Дябло заради някоя и друга жена от време на време, самата тя не бе светица, но не харесваше и нямаше да допусне друга да означава за него нещо повече от топло тяло или моментна утеха. А проникателната Скарлет долавяше, че лейди Девън Чатам е в състояние лесно да я измести завинаги от чувствата на

Диабло. На Скарлет ще ѝ липсват не само вещината му на любовник, ще си заслужи и присмеха на себеподобните си, че друга и е отнела Диабло.

Бедрата ѝ се залюляха предизвикателно, когато тръгна към Диабло. Прокарвайки ръка по гладко избръсната буза, тя измърка:

— Липсва ми брадата ти, така възбуждащо ме гъделичкаше по еротичните места, но допускам, че ще свикна да гледам оголеното ти красиво лице.

Обвивайки врата му, го придърпа, докато устните им се срещнаха. Тя жадно впи своите и го зацелува с неописуема страст и копнеж. Пръстите ѝ се насочиха към ризата и сръчно започнаха да я разкопчават. Диабло простена, а тялото му спонтанно реагира на целувката на Скарлет и на нейните форми, плътно притиснати към него от гърдите до бедрата. Внезапно пламналата му кожа предизвика самодоволна усмивка върху червените устни на Скарлет.

— Желаяш ме, Диабло! По дяволите! Усещам го.

— Ти си привлекателна жена, Скарлет, а и както знаеш аз не съм от камък.

Очарована от отговора, Скарлет се притисна още по-силно, убедена, че стига да вкара Диабло в леглото си и той няма да поиска повече друга жена. Беше сигурна, че е способна да го накара да желае единствено нея, но Диабло не смяташе така. Макар тялото му да откликна спонтанно на съблазнителната Скарлет, разумът му напълно я отхвърляше. Възхитително задоволен от сладостта на Девън едва преди часове, той отказваше да заличи прекрасното усещане, като се люби със Скарлет. Беше ѝ се наслаждавал истински, докато траеше връзката им, но сега всичко бе свършило.

Отстрани със сила сръчните ѝ пръсти от ризата си, отблъсна я и се отдръпна.

— Дръж се прилично, Скарлет. Не се унижавай да просиш. Ти си красива жена и можеш да притежаваш всеки мъж, когото пожелаеш.

— Но аз искам теб — подчерта Скарлет с горчивина. — Какво ще стане, след като получиш откупа за малката никаквица? Ако ме отблъснеш сега, не очаквай да те приема с отворени обятия, когато нея вече я няма. Гордостта ще ме възпре. Ако ме изоставиш тази нощ, моя дяволска любов, никога няма да го простя. Не разбираш ли, че съм по-добра като любовница, отколкото като враг.

Присвил очи, Дябло внимателно изучаваше лицето на Скарлет. Не хранеше илюзии: тя наистина можеше да се превърне в ужасяващ враг, но някак бе сигурен, че ще се справи с всяка нейна заплаха. Истината бе — и тя сериозно го озадачи, — че вече няма желание да споделя леглото със Скарлет. След като веднъж се бе любил с Девън, всички останали жени бледнееха и щом не беше възможно със Скарлет да бъдат само приятели, изобщо не я искаше.

— Така да бъде — отсече той, а усмивката му изчезна. — Надявах се, че ще останем приятели, макар и да не съм ти повече любовник.

— Върви си тогава! — озъби се Скарлет. — Разкарай се от очите ми. И не забравяй какво казват за пренебрегнатите жени!

Щастлива, че ѝ разрешават да стои на палубата, Девън наблюдаваше как малките късове земя и кораловите рифове, които съставляваха Бахамските острови, се плъзгат покрай тях. Дябло се върна на зазоряване в общата им стая и рано сутринта я съпроводи до „Танцуващия дявол“.

Потопени в синята вода и оградени от снежнобели кръгове, някои острови приличаха на блещукащи скъпоценни камини. Други, защитени от преградни рифове, бяха отделени от сушата чрез широки лагуни. На един от островите — Дябло го назова Андрюс — яркото розово от стотици фламинго привлече вниманието ѝ. Водата бе синя и прозрачна и под повърхността се виждаха хиляди тропически риби.

Девън лесно разбра защо пиратите обитават Бахамските острови. Имаше изобилие от кътчета, заливчета, поточета, плитчини, скали и рифове, сред които лесно можеше да се скрие кораб. И от случайно дочутото ставаше ясно, че губернаторите по никакъв начин не успяват да прогонят пиратите от бреговете. Пирати като Чарлз Вейн, Джон Търбър, Черната брада, Стив Бонет и Калико Джак смятаха Бахамските острови за истински рай. Нищо чудно, че Дябло бе избрал да изгради дома си на тези гостоприемни острови.

Мисълта ѝ за дявола сякаш го привлече, защото в следващия миг незнайно откъде Дябло се появи до Девън. Откакто стъпиха на борда, не им се отдаде възможност за много приказки.

— Истинска прелест — подметна той нежно. Макар да даваше вид, че говори за заобикалящата ги природа, очите му останаха

загледани в лицето на Девън.

— Островите обитаеми ли са?

— Има по някой и друг заселник на по-големите, но повечето не са.

— Ами Рай? Той твой ли е? — продължи с въпросите си Девън.

Диабло се засмя, доволен от проявения интерес.

— Колкото и невероятно да ти звучи, но Рай е наистина моя собственост. Даден е на семейството ми преди години, обаче дълбоко се съмнявам някой от сегашните ми живи роднини да си спомня за него.

— Семейството ти? Разкажи ми за него.

Очите на Диабло се присвиха и едва забележима тъга се изписа по красивото му лице.

— Нямам семейство — отсече той, а после ловко отклони вниманието ѝ от себе си. — Погледни надясно!

Девън обърна очи, накъдето сочеше Диабло и видя голямо парче земя с буйна растителност, широка лагуна с чисто бял пясък по ивицата плаж и високи коралови хълмове в центъра. Не се забелязваха никакви признаци на живот и Девън реши, че това е поредният необитаем остров.

— Добре дошла на Рай.

От всички възторжени описания на Диабло, Девън очакваше да види нещо изключително. А Рай доста приличаше на всички останали хубави острови и рифове, видени дотук.

Усещайки разочарованието ѝ, Диабло се усмихна загадъчно.

— Погледни към водата и под повърхността ѝ ще забележиш кораловия риф, за който ти разказах. Опасва острова от всички страни и никой не може да стигне до сушата, ако не знае къде е скритият процеп. Само кораби, които газят до два и половина метра могат безпрепятствено да избегнат коварните плитчини.

Девън насочи вниманието си към искрящите води. Сепнато си пое въздух — бе забелязала назъбения корал — достатъчно остър, за да разпори корпуса.

— Време е да поема руля — реши Диабло. — Малцина от моите хора могат да преминат през тясната цепнатина в рифа, без да повредят кораба. Ако Кайл бе тук, щеше да се справи, но го изпратих с Льо Ватур, за да бди за интересите ни. Нямам доверие на този французин.

Никога не знам какви мисли се въртят в нечестната му глава и не желая да споделя с него тайната за моя остров. Уговорих се с Кайл и Льо Ватур да се срещнем в Насо, след като продадат плячката. После ще се върна на Рай с Кайл.

Жадният поглед на Девън проследи как Дябло бързо прекосява палубата и тя тайно се възхити от играта на мускулите по гърба му. Потреперването им при всяка негова крачка ѝ припомняше силата на стегнато му гъвкаво тяло. Макар да не искаше да мисли за това, не бе в състояние да забрави колко нежно и страстно я бе любил. Накарал я бе да се чувства обожавана и закриляна. Как бе възможно пират да я предизвика да изпитва усещането, че е безценна, не преставаше да се диви тя. Как може човек като него да я накара да изпита щастие каквото дотогава не бе подозирала, че съществува? Имаше ли вероятност Уинстън да я доведе до същото състояние? Дълбоко в себе си се съмняваше.

Разсъжденията на Девън бяха прекъснати в момента, когато забеляза, че корабът се е насочил към острова и се носи от бързия бриз. Тя затаи дъх, очаквайки да чуе как коралът стърже по корпуса. Но Дябло се справяше с елегантния кораб така умело, както и с жените, и мина на сантиметри от рифа. Въздъхна облекчено, ала отново затаи дъх! Та те продължаваха с пълен напред и не бе чула заповед да се съберат платната. При тази скорост всеки момент щяха да се забият в сърфа и да заседнат в мекия бял пясък.

Приготвяйки се за удара, Девън отчаяно погледна към Дябло. За голяма нейна изненада той изглеждаше напълно спокоен, сякаш разбиването на кораби е незначително нещо. Брегът се приближаваше с обезпокоителна бързина и Девън затвори очи, вкопчена в парапета с цялата си крехка сила, но очакваното разтърсване се бавеше и тя внимателно вдигна клепки.

С изненада видя как навлизат в скрит от растителността ръкав, чиято ширина сякаш бе поръчана, за да мине „Танцуващия дявол“. Гъстите храсти прикриваха устието от погледа на всеки непосветен. Който не знае точното му място, няма как да го забележи. Известно време плаваха бавно и навлязоха в широка лагуна, заобиколена от бял пясък. Не повярва на очите си: в лагуната не само бе изграден док, но спретнати редички от къщурки и складове се препичаха лениво на горещото следобедно слънце. Забеляза, че от къщите излизат хора и се

трупат на плажа, за да ги посрещнат. Повечето бяха жени и стари мъже, но се виждаха и деца, които се навъртаха около майките си.

Девън наблюдавайте как Дябло следи прибирането на платната.

— Свийте още! — подвижна той на Акбар и командата бе препредадена на моряците по палубата и горе на мачтата. — Скъсете основното платно. Бакборд към брега! Готови за котва!

С лекота Дябло насочи „Танцуващия дявол“ към пристана. Девън чу развиването на веригата на котвата, а после — плясъкът, когато голямата желязна кука цопна във водата към дъното на лагуната. Дябло дойде до перилата при Девън.

— Защо не ме предупреди — посрещна го ядосано тя. — Уплаших се, че ще се врежем в брега.

— Толкова малко ли ми вярваш? — подразни я Дябло с усмивка и Девън едва успя да откъсне очи от пленителната трапчинка.

— Изобщо не ти вярвам! — сопна се тя. — Трябваше да се досетя, че ще избереш недостъпно място за своя дом. Знае ли някой твоята тайна?

— На пръсти се броят — осведоми я Дябло. — Само онези, на които имам пълно доверие.

— Аз я знам — прошепна Девън потресена. Очите ѝ се разшириха, когато си даде сметка какво всъщност значи това. Или Дябло ѝ имаше пълно доверие, или не възнамеряваше да я пусне никога. А можеше да означава, че възнамерява да я убие, когато приключи с нея.

Дълбока бръчка проряза челото на Дябло. Девън бе отгатнала съвсем правилно, той не бе обмислил докрай последствията от нейното идване на Рай. Постъпката можеше да се окаже глупава и да изложи живота на десетки хора — предимно жени и деца — на нейната милост. Сега всъщност не само той бе уязвим, но се надяваше да не съжалява за стореното.

Скоро спуснаха пасарела и Дябло помогна на твърде разколебаната Девън да стъпи на пристана и да премине през блъскащата се, радостна тълпа, струпана да посрещне близките си. Само моряците, които имаха жени на Рай, бяха на борда на „Танцуващия дявол“ и Акбар — впрочем той рядко се отделяше от Дябло. Свободните от задължения и необвързаните бяха останали в Насо, за да пият и да задирят жени, докато корабът бъде отремонтиран.

Едва тогава щяха да се върнат в Насо, да приберат останалия там екипаж и отново да се впуснат в пиратство.

Любопитни погледи проследиха Девън по плажа. Едни извикваха по някой поздрав към главатаря си и го приветстваха със завръщането след премеждието в английския затвор, други, ръгайки се в ребрата от възбуда, правеха похотливи догадки относно взаимоотношенията между Девън и привлекателния пират. Докато подминат тълпата, бузите на Девън поруменяха. Най-силно я измъчваше многократно дочутата реплика „жената на дявола“.

Девън изучаваше внимателно всичко наоколо и се отиваше да го запомни — можеше да ѝ се наложи да го използва по-късно, забележа, че Дябло първо я поведе по сенчеста пътечка между складовете и грубо скованите къщурки на селото, а после поеха нагоре по малко възвишение. Докато се изкачи на върха, остана без дъх и усети, че е потна. Нямахше шапка, за да се предпазва от слънцето и златистите ѝ коси бяха полепнали по врата и скулите ѝ. Представляваше такава очарователна гледка, че Дябло трудно се съсредоточаваше.

Кокали Господни! Как я желаше! Едничкият път, когато я люби само разпали страстта му към прелестна дива котка. Сегашните чувства му подсказваха, че и сто пъти няма да му се сторят достатъчно. Какво, по дяволите, — не преставаше да се удивлява той, — го накара да доведе Девън на Рай? Последниците можеха да се окажат дълготрайни и унищожителни. Макар да не искаше да признае, но младата жена го впечатли още от самото начало. Знаеше, че трябва да я освободи, както бе обещал, но след като бурята провали намереният му, сметна за най-естествено да доведе Девън на своя остров. Имаше само един начин да престане да мисли за нея и той бе да се насити на сладката ѝ плът.

На върха на хълма Девън рязко спря. Скрита от плажа над множество високи дървета, достатъчни да засенчат неуморното слънце, стоеше импозантна къща. Девън не очакваше да открие такава великолепна постройка сред като видя грубите строежи на брега.

Изцяло от дърво, двуетажната къща бе опасана от просторна веранда, поддържана от изящни колони на фасадата, отворените ѝ прозорци осигуряваха достъп на нежния хладен морски бриз. Меката патина на външните стени, чистите линии и смелостта на този дом очароваха Девън.

— Знам, че си привикнала на други неща — обади се Дябло напрегнато, по необяснима причина — искаше Девън да хареса дома му толкова, колкото го харесваше и той, — но ще откриеш, че има удобства и разполага с достатъчно прислуга. Нищо няма да ти липсва, докато си моя гостенка.

— Тя... Не очаквах подобно нещо — призна Девън свенливо. — Всъщност къщата е изключително хубава. Ти... ти имаш ли роби? — Сбръчка нос, тъй като не одобряваше робството. — Вероятно ти трябва доста хора, за да се справиш с поддържането на острова. Отглеждаш ли култури? Или животни?

— Отглеждам захарна тръстика — обясни Дябло и се усмихна, приятно изненадан от нейния интерес. — Наемам от съседите острови индианци от племето Арауак — те прибират реколтата и обслужват къщата. Нямам роби. Доверявам се на индианците и има резултат. На острова също така се дестилира ром и го продавам в американските колонии.

Отговорите на Дябло отново изненадаха Девън. Тя си го представяше по-скоро като свиреп и безмилостен към робите си господар. Защо разрушаваше всичките ѝ представи за него и я кара да го вижда като нормално човешко същество, а не като безскрупулен обирджия?

— Хайде да вървим, скъпа. Сигурен съм, че Тара ни чака със студено питие.

— Тара? — любопитствува Девън. — Коя е Тара?

Още една от жените на Дябло? Вероятно ги има с дузини по земното кълбо.

Сякаш по поръчка точно в този момент висока слаба жена изникна на входната врата. Широка, радостна усмивка се появи на плътните ѝ устни. Гладка, загоряла кожа се опъваше по високите скули и около тъмните като нощта очи. Деликатно оформените вежди и придаваха такава крехка красота, че Девън бе впечатлена. Дългата ѝ коса бе абаносово черна, носеше я дръпната назад, увенчана с венец от свежи цветя. Пъстра саронга обвиваше гъвкавата ѝ жилава фигура и макар загорелите крака и изящните глезени да се виждаха, дрехата не бе натрапливо разголена. Девън реши, че жената е доста красива, независимо че не бе в първа младост. Извеждаше към трийсетте. Незнайно защо, но мисълта, че тази привлекателна жена може да е

любовница на Дябло, разгневи Девън чувство, с което не бе подготвена да се справи.

— Ето я и Тара — каза Дябло, бързо се приближи към туземката и за ужас на Девън я взе в обятията си. Звънкият ѝ смях накара Девън да стисне зъби.

Тара се измъкна от прегръдката на Дябло и игриво го цапна.

— Добре дошъл у дома — поздрави тя с очарователна усмивка. Вестта за затварянето ти ме накара да си помисля, че никога вече няма да те видя, но дълбоко в сърцето си вярвах на твоята изобретателност да се спасиш от палача.

— О, ти си знаела повече от мен, моя прекрасна Тара. Наистина бях тръгнал към ада да се срещна с дявола, но в последния момент една красива дама ми спаси живота.

Той протегна дългата си ръка и привлече Девън към себе си.

Нежните вежди на Тара се издигнаха въпросително, докато присвитите ѝ черни очи наблюдаваха Девън.

— Девън, Тара е моята икономка — представи я Дябло и продължи: — А това е лейди Девън Чатам, твоята нова господарка. Ще изпълняваш всичките ѝ желания, докато е тук като моя гостенка. Нищо няма да ѝ бъде отказано. Единствено не може да напусне острова без мое разрешение.

Девън го дари с мрачен поглед, едва сдържайки гнева си. Как смее Дябло да ѝ диктува живота! В следващия миг, сещайки се за доброто възпитание, кимна към Тара, като отново се зачуди какви са отношенията между туземката и красивия пират.

Тара бе потресена, когато видя Дябло с Девън. Работеше при него от няколко години и през цялото време той не бе представял никоя жена в къщата като господарка, макар Тара да знаеше, че цяла върволица, между които и Скарлет, са готови на убийство, за да постигнат подобна чест. И сега, ненадейно, той води господарка! Вярно Девън бе голяма красавица и очевидно аристократка, но какво общо има Дябло с такива жени? Схвана, че Дябло чака да види реакцията ѝ. Тара изрече единствено възможното:

— Добре дошла, милейди. Моля влезте. Сигурна съм, че имате нужда да отдъхнете, докато приготвя нещо разхладително за пиене. Ако нещо не е според желанието ви, милейди, само ми кажете и ще се разпоредя.

Доволен от думите на Тара, Дябло взе ръката на Девън и я въведе вътре. Гордостта от дома му бе изписана върху изразителните му черти. И щом влезе, Девън разбра защо. Стаите бяха големи, просторни и слънчеви. Нежен бриз повяваше през отворените прозорци и леко поклащаше дантелените пердета. Мебелите бяха великолепни и Девън се зачуди колко кораба е ограбил Дябло, докато ги набави. Повечето бяха френски по направа, а красивите английски допълнения само подчертаваха прелестта им. Величествено стълбище се издигаше в единия край на централната зала.

— Покажи на Девън предната стая за гости — нареди Дябло — и поръчай вана за двама ни. Сандъците ѝ пристигат с каруцата.

— Разбира се — прие Тара и се обърна към Девън: — Следвайте ме, милейди.

Девън се поколеба, тъй като не искаше да остане насаме с любовницата на Дябло.

— Върви, скъпа — подкани я Дябло и леко я подбутна. — Тара ще се погрижи за теб.

Преди да последва жената, Девън се обърна и каза:

— Къщата ти е прекрасна, Дябло.

— Искам да си щастлива тук, Девън. Такава обстановка е подходяща за красотата ти.

Засрамена, че Тара чува думите на Дябло, Девън отвърна хладно:

— Не очаквам да се задържа тук достатъчно дълго, за да оценя напълно твоя остров.

Фръцвайки се, тя последва малко озадачената Тара нагоре по стълбището.

Стаята, предназначена за Девън, съдържаше всичко, от което имаше нужда или мечтаеше. Искрено се изненада, че очевидно е била обзаведена за вкуса на дама. Легло с балдахин от бледосини завеси заемаше централно място в просторното помещение, изпълнено с деликатни бели и златни френски мебели. Сини дантелени завеси се полюляваха леко от бриза и докосваха облепените със синьо-златисти тапети стени. Плътният турски килим заглушаваше стъпките ѝ, Девън забеляза, че има още две врати и се озадачи дали и двете водят към будоари.

— Харесва ли ви, милейди? — попита Тара напевно.

— Чудесна е! — призна Девън.

— Дябло ще е доволен.

— Не ме интересува дали Дябло ще е доволен, или не.

— Не... разбирам — учуди се Тара. Жената на Дябло не изглеждаше кой знае колко щастлива, че е на Рай. Не знаеше ли тя, че е чест да бъдеш избрана от Дябло?

— Не ти е ясно, нали? Ти любовница ли си на Дябло? — изтърси неочаквано Девън, прекалено любопитна, за да се въздържи.

Гъстите черни мигли, които скриваха очите на Тара, се стрелнаха нагоре — в никакъв случай не бе очаквала подобно грубо предположение от страна на Девън.

— Дябло ли ви каза?

— Дябло каза, че си негова икономка, но аз не съм нито сляпа, нито глупава.

Загриженост се изписа на хубавото лице на Тара.

— Няма защо да се страхувате от мен, милейди — увери я Тара, а същевременно се питаше дали Дябло е намекнал на Девън, че са любовници. Докато не разбере от Дябло, какво точно трябва да знае Девън, Тара реши да мълчи. Първо ще поговори със загадъчния си господар.

— Може би Дябло най-добре ще отговори на въпроса ви — продължи тайнствено Тара. — Ще отида да се погрижа за ваната.

Банята се оказа особено освежителна. Усещането от парфюмираната вода по гладката ѝ кожа бе изключително приятно. Девън въздъхна доволно, затвори очи и отпусна глава върху ръба на ваната. Сандъкът с дрехите бе пристигнал преди малко и сега Тара разпределяше съдържанието му. Изведнъж Тара хвърли поглед към една от вратите, които Девън тепърва имаше да изследва накъде водят, кимна и безшумно напусна стаята.

— Подай ми хавлията, Тара — рече Девън и протегна ръка все още със затворени очи. Улови меката материя между пръстите си, с неохота отвори очи и се изправи грациозно на крака. Усети присъствието му доста преди той да проговори.

— Грехота е да се покрива цялата тази красота.

Девън ахна.

— Дябло! Какво правиш тук? Къде е Тара?

— Излезе. Отпратих я.

— Какво ще си помисли? Как смееш да нахлуваш в покоите ми?

— Няма особено значение какво ще си помисли Тара — призна Дябло. Плащам ѝ добре, за да изпълнява заръките ми, а освен това ми е напълно предана. Това е моят дом и вратите не са затворени за мен. Ходя, където и когато поискам.

Девън се тресеше от безмълвен гняв и притискаше хавлията към гърдите си, сякаш бе щит. Усмивката на Дябло стана още по-широка, той измъкна пешкира от ръцете ѝ.

— Излез от ваната, скъпа — подкани я той. — Готвачката ни е приготвила лек обяд.

— Напълно съм в състояние да се избърша и сама — срязва го Девън високомерно. Опитите обаче да изтръгне пешкира от ръцете му се окачаха безплодни.

— Принуждаваш ме да прибягна до сила — въздъхна с престорено съжаление Дябло, сграбчи Девън през кръста и с лекота я извади от ваната.

Остави я на крака за няколко минути започна да оглежда внимателно голото ѝ тяло, а тя стоеше поруменяла от свян.

— Всичко в теб е свършено — обяви той с удоволствие.

Малки капчици вода проблясваха по кожата ѝ и се стичаха от кораловите зърна на гърдите ѝ. Гъстата златиста окосменост между краката ѝ бе навита на буклички и криеше съкровището, което Дябло така мечтаеше да изследва. Въздъхвайки дълбоко, той пристъпи към нея и започна да я подсушава бавно с мекия пешкир. Нито едно кътче от тялото ѝ не убегна от вниманието му, докато той с любещо внимание докосваше треперещата Девън.

Това простичко занимание бързо се превръщаше в почти неизпълнима задача и той затвори очи, за да потисне избликналите чувства. Вдъхваше сладкия ѝ аромат и това го измъчваше. Сърцето му биеше лудо и ръцете му се разтрепериха.

За свое огорчение Девън не оставаше напълно безразлична към бавните проучвания на Дябло, нито към досега на ръцете му. Усети, че започва бавно да се разтапя и костите ѝ сякаш омекнаха. Той се бе изкъпал и избърснал току-що, и свежото му излъчване я пленяваше. Мекият дъх от благоухание и тютюн в комбинация с естествения му мъжки аромат само я въвличаше по-навътре в съблазнителната му мрежа. Направо хипнотизирана, тя не оказа никаква съпротива, когато

Диабло докосна устните ѝ със своите. Устните му бяха твърди и дирещи, а езикът му бързаше да вкуси нейната сладост. Притискайки я силно, той я дари с множество целувки по устата, брадичката и шията. Дълбоко стенание се откъсна от Девън — усети, че се разтапя и е готова, да изпълни всяко негово желание.

— Кокали Господни! Девън, не мога да ти се наситя — прошепна със затруднение Диабло. — От онази нощ в „Колелото на съдбата“ не мисля за нищо друго, освен да те любя отново. Желая те, скъпа, и виждам, че и ти ме желаеш.

Думите му сякаш я заляха със студена вода.

— Не ме докосвай! — вместо да го прегърне нахвърли се тя. Ръцете ѝ забарабаниха по гърдите му. — Не те искам. Никога няма да позволя да направиш онова с мен отново. Само съпругът ми има право.

— И как възнамеряваш да ме спреш? — устните на Диабло се разтегнаха в широка хищна усмивка. — Накарах те веднъж да ме желаеш, мога да го направя пак. Забрави за годеника си и се съсредоточи върху това да ми доставиш удоволствие.

— Следващия път няма да бъда така склонна — увери го Девън разпалено. — Не съм толкова наивна, за да бъда съблазнена от ласкави думи.

В отговор Диабло я взе на ръце, отнесе я до леглото и я метна върху меката постеля. Застанал на колене над нея той я притисна с тежестта си.

— Предай се, скъпа — помоли той настойчиво. — Ще те любя независимо дали искаш, или не.

— Тогава направи го — предизвика го Девън, застивайки неподвижно под него. — Свършвай си работата.

Диабло не помръдна. Не, няма да я обладае насила. Ще я накара и тя да го желае, ще ѝ докаже, че тя има не по-малко нужда от него. Той разтвори краката ѝ и наведе глава между тях. Ръцете му топли и уверени галеха прасците и бедрата ѝ, опипваха гърдите ѝ, корема ѝ се връщаха върху бедрата. Девън затаи дъх и ѝ се искаше да заповяда на тялото си да не отвръща на ласките, но никак не успяваше.

Той посвети доста време на гърдите — разтъркваше зърната между пръстите си, мачкаше меките възвишения и накрая с уста пое напъпилите зърна. Клекнал между разтворените крака на Девън, лицето на Диабло стана решително, а очите му стоманено студени и

безмилостни. За миг той се превърна в непознат за Девън мъж — един застрашителен мъж, който събуждаше нещо непознато и примитивно у нея.

— Кит, недей... — Девън несъзнателно промълви забраненото име. Отчаяно се опита да събере краката си, но той ѝ пречеше, като нежно милваше меката, топла пъпка.

— Шшшт... Няма да те нараня — прошепва той нежно и най-накрая получи очакваната реакция. Искаше обаче много повече.

Девън се опита да се дръпне, когато той склони глава и я целуна между краката. Усещането от горещата му влажна уста събуждаше желание, каквото досега не бе подозирала, че може да изпита.

— Не... Не бива...

Бе шокирана от действията — му хрумна ѝ, че ще загуби разсъдъка си. Устата му бе като прът за жигосване, интимните му ласки — истинско изпитание, тя гореше от плам, ала не спираше да се съпротивлява на еротичното му въздействие.

Диабло я сграбчи за бедрата и я придърпа към себе си, езикът му продължи нежната атака. Усещайки вътрешната съпротива на Девън, той я успокои:

— Не се страхувай, скъпа. Дай ми го.

И пак подхвана любовното изтезание езикът му търсеше, галеше, навлажняваше нейната пъпка с опитна последователност.

— Кит...

Произнесе името му и остана задъхана, докато екстаза я обземаше и я караше да трепери, готова за радостното освобождаване. Възвърна за миг сетивата си, за да открие, че Диабло, вече без дрехи, е наведен над нея, а твърдият му член иска да влезе в нея.

— Девън, ти малка вещица такава. Какво направи с мен? Изцяло съм погълнат от теб. Ако не се познавах по-добре, щях да помисля, че съм влю... — думите му внезапно, секнаха и учудване се изписа по лицето му. Онова, което почти бе признал, трябваше да бъде сериозно обмислено и затова по-добре да не го споделя.

В следващия миг всякакви мисли го напуснаха и той влезе дълбоко в нейното тяло. Влажната ѝ топлина го обгърна точно в мига, когато смяташе, че няма да издържи повече. Потрепери от облекчение, прониквайки в нея, а дрезгавият му глас извика името ѝ, докато ги отнасяше и двамата към рая.

ГЛАВА ОСМА

— Скъпа, нараних ли те?

Сподавените хлипания на Девън нарушиха еуфорията на Дябло и предизвикаха неприятна нотка към иначе един блажен момент.

— Мразя те! — възкликна тя. — Искях това никога да не се повтори. Обещах си да не го допусна.

— Ако ще ти олекне, мога да ти кажа, че нямаше никакъв шанс срещу мен, скъпа. Дяволът винаги печели. Той поглъща невинни създания като теб.

— Какво ли си мисли любовницата ти?

— Любовницата ми? За кого говориш? — игриво пламъче превърна очите на Дябло в блестящи диаманти.

— За глупачка ли ме смяташ? — избухна Девън. — Видях как те гледа Тара. Може ли да си толкова груб... толкова безсърдечен?

Изненадата по лицето на Дябло бе сменена от шок.

— Смяташ, че Тара ми е любовница?

— Не е ли? — продължи да го предизвиква Девън.

— Не. Тя е икономка и това е всичко. Ревнуваш ли, скъпа?

Мисълта Девън да го ревнува, изпълни Дябло със задоволство.

— Но... Мислех...

— Няма друга жена в живота ми, освен теб, скъпа — обяви Дябло с необичайно чувствен и гърлен глас. — Когато си при мен в леглото, нито имам нужда, нито желая друга.

Тръпки пробягаха по крехката фигура на Девън. Не й убягна с каква нежност я наблюдава той и усети как сърцето ѝ подскочи. Наложил се да се пребори с нарастващото желание да остане близо до него и да бъде всичко, за което той копнее. Въпреки отвратителния си занаят и влудяваща арогантност, Дябло отключи дълго таени в сърцето ѝ чувства. Защо Уинстън не успя да събуди тази страст? Отговорът бе прост: скромният чар на годеника ѝ не можеше да се сравнява със страхотната привлекателност на дявола. Въздухът около него бе наелектризиран от магнетизма, който той излъчваше.

Въпреки всичко, дълбоко в сърцето си, Девън си даваше сметка, че ще продължи да търси пътища да избяга, независимо от нечестивата си привързаност към пирата. Бъдещето ѝ бе с Уинстън, те са от едно тесто, а не с преследван от закона мъж, извършил всички възможни престъпления. Беше ясно като бял ден, че един ден Дябло ще увисне на въжето и Девън се молеше да не бъде свидетел на това.

— Студено ли ти е, скъпа? — попита Дябло грижовно, стаил надежда, че ѝ е подействал по същия начин, както тя на него. Преди Девън да намери подходящ отговор, той я придърпа плътно към себе си и я обгърна с ръце. — Обожавам да те докосвам. — Ръцете му продължиха да изследват възвишенията и вдлъбнатините на тялото ѝ. Ти ме зареждаш с енергия да те любя непрекъснато. Никак не се уморявам, когато си в ръцете ми.

— Не отново, нали?! — възкликна Девън изненадано. — Не можеш.

— Сега ще видиш — усмихна ѝ се Дябло хищно. — Каквото и да кажеш или направиш, не може да ме възпре. Нищо!

Свирепите нотки в гласа му накараха Девън да изтръпне от страх. Той бе обещал нещо, което в бъдеще многократно щеше да си припомня.

Отчаяние започваше да обзема Девън, защото дните се нижеха един след друг, а за нейното освобождаване не ставаше и дума. Всяка вечер Дябло се настаняваше в леглото ѝ и я любеше така нежно, че често предизвикваше сълзи в очите ѝ. Колкото повече получаваше от неговите неописуеми ласки, толкова повече се опасяваше, че няма да може да се раздели с него, без да е засегнато сърцето ѝ. Той бе смел, арогантен, безстрашен, нежен и изцяло корумпиран. Всеки път, когато посегнеше да я обладае, Девън започваше да се съпротивлява, искаше да съхрани поне една частица от себе си. Откри, че само така може да запази разсъдъка си. Непрекъснато го умоляваше да ѝ разреши да се върне при баща си, но Дябло не щеше и да чуе, и не ѝ обещаваше нищо.

Много от времето на Дябло отиваше по задължения около кораба и екипажа. Когато отсъстваше, той винаги внимаваше да остави нареждания на някого, комуто имаше доверие — обикновено на Акбар — да пази Девън. В същото време Девън бе абсолютна господарка на

дома му и нейните желания се изпълняваха от цялата прислуга. Тара всекидневно се консултираше с Девън относно менюто и по всякакви домашни проблеми.

Икономката на Диабло, макар и с неохота, се отнасяше към Девън с подobaващото уважение, след като господарят ѝ обясни каква е ролята на Девън в живота му. Тя беше не само красива, но и проникателна, скоро забеляза, че Девън е нещо повече от любовницата Диабло. Никога досега не бе виждала господаря си така увлечен по жена, но в същото време за Тара бе очевидно, че Девън не се радва на привилегированата си позиция и жадно очаква деня Диабло да ѝ разреши да се прибере в Англия. Тара обаче сериозно се съмняваше дали ще настъпи такъв ден и реши, че е доста интересно да наблюдава, какво ще излезе от разиграващата се на Рай драма.

Същевременно на Тара ѝ бе приятно свирепият Акбар да се навърта наоколо. Бе впечатлена от огромния турчин, макар той рядко да я забелязваше. Може би този път щеше да успее да открие какво го е направило така неговорчив по отношение на жените и ще се опита да го промени.

Мина близо месец и Диабло уведоми Девън, че ремонта на „Танцуващия дявол“ е приключил, време е да се срещне с Льо Ватур в Насо и да върне Кайл на Рай. Бе им предоставил достатъчно време да продадат плячката в американските колонии.

— Дано да ти липсвам, скъпа — пожела Диабло с копнеж. — На мен ти със сигурност ще ми липсваш. Следващите два дни ще ми се сторят цяла вечност.

За голяма своя изненада Девън откри, че измамният дявол, пленил чувствата ѝ, наистина ѝ липсва. Сърцето ѝ биеше лудо, когато след два дни той се завърна на Рай. Той бе в много добро настроение, доволен от сделката с Льо Ватур, тъй като бе осигурил едно малко състояние за себе си и екипажа. Съобщи на Девън, че Кайл ще се присъедини към тях на вечеря.

В желанието си да зарадва Диабло, Девън се приготви особено внимателно. Не можеше да си отговори защо държи да изглежда добре, но двата дни без Диабло ѝ се сториха безкрайни.

Сред роклите, осигурени от Диабло, имаше една от прекрасна тюркоазна коприна и Девън още не я бе обличала. Първоначално ѝ се

видя прекалено тържествена, но бързо откри, че е идеална за случая. Къси буфан ръкави, разположени ниско на разголените ѝ рамене, плътно прилепнало бюстие и широк волан на полата подчертаваха съвършено фигурата ѝ. С помощта на Тара русите ѝ къдрици бяха вдигнати в красива прическа. Когато влезе в трапезарията и Дябло, и Кайл се прехласнаха.

Вечерята премина в приятна и весела атмосфера, но бе очевидно, че Дябло не вижда нищо, освен Девън. Сребристият му поглед я изпиваше с копнеж и той мечтаеше да останат насаме, за да ѝ покаже колко я желае. Почти със съжаление помоли Кайл да забавлява Девън известно време, за да оправи някои подробности около разпределянето на приходите от току-що продадената плячка. И потъна в кабинета си с обещанието, че няма да се бави.

— Как я караш, момиче? — попита Кайл, а тъмносините му очи сякаш проникнаха до дъното на душата ѝ.

— Горе-долу — последва лаконичният ѝ отговор.

— Щастлива ли си на Рай?

— Толкова, колкото може да е щастлив затворник.

— Изглеждаш възхитително. Очевидно Дябло не те е наранил. Не е ли споменал колко е откупът за теб? Ремонтът на „Танцуващия дявол“ приключи и скоро ще поеме по моретата. Екипажът вече се насити на сушата, пиратите са нетърпеливи да се захванат със занаята си.

— Дябло не отваря и дума да напусна Рай — обясни Девън и усети как се разгневява. — Докога възнамерява да ме държи в плен? Какво ще стане с мен, след като замине? Искам да си отида вкъщи, Кайл. Защо не ме пуска? Или да иска откуп за мен? Не желая да съм негова любовница.

Без Кайл и Девън да подозират, Лъо Ватур, застанал пред отворения прозорец, подслушваше техния разговор. След като Дябло и Кайл напуснаха Насо, той налетя на Скарлет в странноприемницата „Колелото на съдбата“ и бе принуден да изслуша всичките ѝ закани за мъст. Колкото по-дълго я слушаше, толкова повече се убеждаваше, че със съдействието на Скарлет може да отвлече Девън от Дябло и така да отмъсти за убийството на Черния Барт. Пъклен план назря в главата му и Скарлет с радост се съгласи да помага.

Не се наложи Лъо Ватур да увещава дълго Скарлет: тя издаде тайната как се стига до Рай и обеща съдействие, за да отвлече красивата пленница на Дябло. Лъо Ватур се надяваше, че след съвместната разпродажба на плячката, Дябло ще го покани на Рай, но вече бе наясно, че капитанът е прекалено предпазлив, за да сподели тайната си с човек, на когото няма пълно доверие. Следователно ще трябва хитрост, за да победи умния дявол.

Лъо Ватур пое от Насо часове след Дябло. Благодарение на указанията на Скарлет откри процепа в кораловия риф и успя да премине само с няколко драскотини по корпуса, но вместо да насочи „Победа“ нагоре по ръкава към скритата лагуна, хвърли котва при устието и под прикритието на тъмнината доплава до селото с малка гребна лодка. Скри я в буйната растителност надолу от плажа, използва сенките на дърветата и стигна незабелязано до къщата на Дябло, за която също знаеше от Скарлет. Именно така се озова пред прозореца и сега слушаше разговора. Ако планът му мине без засечка, съвсем скоро Девън щеше да е в ръцете му, а Скарлет ще остане за Дябло. Той не разкри пред нея най-хубавата част от намеренията си — подозираше, че Скарлет никога не би се съгласила да му помогне, ако узнае, че Дябло ще загине.

Лъо Ватур чу думите на Девън, които се оказаха не само изненадващи, но и много полезни. Той си представяше, че Девън е при Дябло доброволно, независимо от твърдението му, че я държи за откуп. Всъщност Лъо Ватур сериозно се съмняваше Дябло да е искал откуп от богатото семейство на Девън.

Кайл онемя от избухването на Девън и гневния тон, с който се нарече любовница на Дябло. Нямаше представа какво да каже, за да я утеши или да смекчи срама ѝ от онова, което Дябло ѝ бе сторил. Не биваше да залага своя дял от плячката срещу способността на Дябло да прелъсти Девън, тъй като темпераментният му приятел неведнъж бе доказвал, че жените не могат да му устоят. Не се наложи нито да извини, нито да осъди поведението на Дябло, защото Девън, разплакана, се извърна и побягна към тъмнината навън. Кайл не я последва, остана, за да поговори с Дябло за положението на Девън. След като възнамеряваше да се върне към моретата, редно бе да изпрати Девън обратно у дома при семейството ѝ.

От тъмните сенки пред прозореца Льо Ватур наблюдаваше с неприкрито задоволство как Девън напусна къщата. Точно на такава вероятност се надяваше. Бе чул как Дябло ги напусна по-рано вечерта и го видя да влиза в кабинета, предположи, че Кайл скоро ще го последва. Льо Ватур ликуваше, когато Кайл направи точно това.

Самата Девън не спря до верандата. Поглеждайки през рамо, остана доволна, че Кайл не я последва и продължи по пътеката към селцето. Недостатъчно смела обаче, за да продължи сама разходката си, тя спря неочаквано, задъхана от напрежение. Нима никога нямаше да ѝ позволят да напусне това място? Дали баща ѝ не мисли, че вече е умряла? Или обикаля и я търси, притеснен за съдбата ѝ, без да полага достатъчно грижи за себе си? Той не бе в първа младост и Девън си помисли с тревога, как ли се е отразило върху здравето му нейното отвличане.

Девън погледна с копнеж към окъпания в ярка лунна светлина кораб на кея. Ако някога успее да напусне жива това място, щеше да си спомня за спокойната красота на острова до края на дните си. Захласната от танцуващите лунни лъчи по водната повърхност и по люлеещите се палми, не долови леките стъпки зад гърба си.

— Впечатляваща гледка, нали *ma chere*?

Девън сепнато се извърна.

— Льо Ватур! Господи! Как попадна тук? Знае ли Дябло, че си на острова? Мислех...

— Забрави за Дябло! Толкова ли се страхуваш от него, *ma chere*? Не бих се отнесъл така долно с теб, ако беше моя. Всъщност, ти си причината да съм тук.

— Не се страхувам от Дябло — поясни Девън, припомняйки си как нежно я бе любил предишната нощ. Ако не беше наясно с положението си, дори щеше да си помисли, че той държи на нея. Караше я да се чувства защитена, харесвана: знаеше, че ако не си тръгне скоро, малката пъпчица, стаена в сърцето ѝ, скоро ще разцъфти в любов и ще потърси разпознаване, а Девън твърдо бе решила да не се стига до там. — Как така си на Рай заради мен?

— Знам, че искаш да напуснеш Дябло — увери я Льо Ватур дръзко.

Девън зяпна от изненада.

— Ако се чудиш откъде знам — поясни ухилен Льо Ватур, — чух разговора ти с Кайл преди малко.

— Ти си подслушвал! — гласът на Девън звучеше обвинително.

— Разбира се — призна Льо Ватур суховато.

— Предполагам, не е тайна, че съм като затворничка тук — оплака се Девън с горчивина. — Ако Дябло възнамерява да иска откуп за мен, все още не съм чула да го е сторил.

— Ако беше моя пленница, щях да те държа привързана към леглото си завинаги.

Макар и привлекателен на вид, този пират въобще не приличаше на Дябло. У Льо Ватур Девън долавяше жестокост, каквато липсваше при Дябло. Изчервявайки се силно, Девън се извърна от разголващия поглед на Льо Ватур.

— Моля те, остави ме сама.

— Позволи ми да ти помогна, *ma chere* — подкани я французинът с дрезгав шепот. — Довери ми се и аз ще те отведа обратно в Англия, щом истински го желаеш.

— Да ти се доверя? Та аз едва те познавам. Как да ти се доверя?

— Искаш да напуснеш това място, нали?

— Аз... Да, разбира се.

— Корабът ми е на твое разположение, готов да те отведе оттук. Тръгни с мен и ще те откарам в Англия.

Тъмнината прикриваше хищния блясък в тъмните му очи.

— Да тръгна с теб? Не бих могла... — думите ѝ заглъхнаха, тя размишляваше върху предложението на Льо Ватур.

Първоначално ѝ се стори нелепо да тръгне със скандалния пират. Така щеше да попадне от ръцете на един похитител в ръцете на друг, но в същото време отчаяно искаше да се откъсне от Дябло и пагубното му въздействие върху нея, преди да загуби завинаги разсъдъка си. В никой случай Льо Ватур не изпълваше човек с доверие, но Девън реши да го изслуша, за да узнае какво точно е намислил.

— Защо си склонен да ми помогнеш? Какво ще спечелиш от това?

— О, *ma chere*, бих казал доста, ако баща ти е склонен да развърже кесията си заради теб. Доколкото знам, не му липсват средства.

Девън кимна с разбиране.

— Както добре знаеш, баща ми е граф на Милфорд и гарантирам за изключителната му щедрост към човека, който ме отведе обратно в Англия невредима и недокосната — подчерта тя.

— Защо ще нараня една толкова красива дама? — Льо Ватур опроверга бодро съмненията ѝ. — Особено след като тя ще ме направи богат.

— И обещавах да нямаш никакви други претенции към мен? — продължи да разпитва Девън.

— Претенции, *ma chere*? Искам да ти припомня, че съм французин и джентълмен — заяви той оскърбено, изпъчил гордо гърди.

Девън дълбоко се съмняваше дали пиратът знае точното значение на тази дума.

— Кога ще тръгнем?

Тя погледна към плажа — на лунната светлина се очертаваше единствено силуетът на „Танцуващия дявол“. Къде ли е корабът на Льо Ватур? Как е открил пътя до Рай?

— Скоро, много скоро. Носи се мълва, че три испански кораба, претърпкани със злато и сребро, наскоро са тръгнали от Флорида. — Само част от тази информация отговаряше на истината. — Споменах го на Дябло, когато се срещнахме в Насо и той изрази голямо желание да прибере съкровището. Неговият кораб е в отлично състояние, а екипажът му — нетърпелив да се върне към моретата, докато „Победа“ не е готов да тръгне срещу испанците.

Девън бавно премисляше думите на Льо Ватур и се чудеше доколко може да му се довери. Знаеше, че я намира за привлекателна, но дали алчността му надминаваше похотта му? До този момент не бе сторил нищо, за да я разтревожи, само ѝ бе предложил да я измъкне от острова срещу пари. Ако по някакъв начин я нарани ще направи така, че баща ѝ да узнае и ще откаже да го възнагради. И все пак...

— Махни тази загриженост от лицето си, *ma chere* — посъветва Льо Ватур, сякаш прочете мислите ѝ. — Няма да те нараня по никакъв начин.

— Къде е корабът ти? Да не би да знаеш друг вход за Рай? — продължаваше да задава въпроси тя обърквана.

— Остави подробностите на мен — успокой я Льо Ватур. — Ще бъда тук, когато му дойде времето.

— Но как...

— Девън, там ли си?

— Дябло! — прошепна Девън предупредително. — Знаеш, че никога няма доброволно да се съгласи да ме пусне.

— Остави всичко на мен. Трябва да тръгвам сега. По-добре е да не ме види. Ако наистина искаш да напуснеш Дябло, в никакъв случай не му споменавай за моето появяване тук. — С ловкостта на лисица Льо Ватур изчезна в храстите. — Ще намеря начин да се свържа с теб, ma chere. Бъди готова.

— Какво правиш тук сама, скъпа? — попита Дябло, изпълнен с подозрения, когато откри Девън на върха на хълма. — Сама си, нали?

— Разбира се, ако не броиш луната и звездите.

— Нощта наистина е изключително красива. Нищо чудно, че си излязла да се поразходиш.

Пристъпи към нея, прегърна я изотзад и опря брадичка на русата ѝ глава.

— Сделката ти с Льо Ватур доходна ли се оказа? — попита Девън небрежно.

— По-доходна отколкото очаквах. Разбира се, присъствието на Кайл подсигури честното поведение на Льо Ватур. Доходите са добри и даже, след като Льо Ватур си взе своето, моряците ми ще останат доволни от сделката.

Той не спомена, че собственият му дял ще се обогати с този на Кайл, макар да не възнамеряваше да задържи целия пай на приятеля си въпреки спечеления облог. Кайл го смъмри строго, че използва Девън за свое удоволствие. Тогавя Дябло му призна колко е влюбен в Девън.

— Значи на Льо Ватур все пак може да се има доверие? — продължи Девън своето разследване, прекъсвайки размишленията на Дябло. Тя се надяваше, че отговорът ще разсее съмненията ѝ относно французина.

— Само отчасти. — Дябло се намръщи, недоволен от внезапния интерес към пирата. — Защо проявяваш такова любопитство към Льо Ватур? Е, наистина изглежда доста привлекателно, когато се издокара, но все пак — защо?

Осъзнала грешката си, Девън бързо подхвърли:

— Изобщо не ме интересува. Говорех, колкото да поддържаме разговор.

— Когато си в прегръдките ми, разговорът е последното нещо, което желая — сподели Дябло, целувайки я по врата. — Хайде да влезем вътре, скъпа. Кайл се оттегли, а аз цяла вечер мечтая да те съблека. Признавам, роклята ти седи великолепно, но по-голямо удоволствие ще ми достави, ако я махна заедно с всички финтифлюшки, които прикриват красотата ти.

Девън рязко си пое дъх. Гласът му бе нисък и хриплив — най-чувственият, който бе чувала досега. Колко пъти само се бе заклевала да устои на унищожителния му чар, но решенията ѝ се стопяваха при появата на бурните, спонтанни емоции. Когато той бе до нея, нищо друго нямаше значение, освен потребността да бъде докосвана и да го докосва. Нищо друго не я интересуваше, освен любовта на този жизнен мъж, който я обладаваше с дива забрава и я любеше до умопомрачение. Откритието, че отвръща на ласките му със същата дива самозабрава, бе достатъчна причина за Девън да иска да го напусне. Съвсем скоро положението щеше да стане неспасяемо и тя щеше да е обвързана с него завинаги.

Но какво означава завинаги, щом е свързано с Дябло. Палачът щеше да го преследва постоянно. Да свърже живота си с него, означаваше изпълнено с несигурност и опасности бъдеще. Щеше да доведе до мъка, раздяла и неизбежно да завърши със смърт. Само при мисълта, че не знае къде и кога ще го застигне смъртта, Девън изпитваше такава болка, че предпочиташе, заради себе си, да го напусне, но докато е още при него, не виждаше защо да не се наслади на ласките му. Един ден, съвсем скоро, ще остане само бегъл спомен от мъжа, в когото, тя с лекота би се влюбила.

— Знаеш ли какво ми се иска, Дябло? — попита тя импулсивно.

— Ако е във възможностите ми, имаш го — последва решителният му отговор. — Само не искай да те пусна. Не... Не мога.

— Да се любим тук, под звездите и луната, хладната трева ще ни служи за постеля.

Нежните ѝ слова го възбудиха начаса. Когато най-последно проговори, откри, колко му е трудно от вълнение да произнася думите.

— Желанието ти да те любя е повече от всичко, което някога съм се надявал да чуя от теб.

Обърна я в прегръдката си и устните му се впиха в нейните с изгаряща страст — тя се плъзна по всички фибри на тялото ѝ.

С копнеж да усети кожата му, Девън плъзна ръка под ризата и остана възхитена от ефекта. Стегнатата плът и потреперващите под пръстите ѝ мускули бяха като обвити в коприна стомана и Дябло простена от възбуда.

Вкусвайки сладостта на целувката ѝ, той бавно я отпусна на земята и съблече ризата си. Девън забрави и място, и време, докато се гушеше към гърдите му, а устните ѝ търсеха дребните зърна на плоските му мъжки гърди. Тя ги покри с целувки и жадно ги засмука.

— Кокали Господни! Скъпа, ще ми се да знам на какао се дължи този изблик на неутолима страст. Дано е заради моята привлекателност, но нещо ми подсказва, че не е само това.

— Не се опитай да разгадаеш мотивите, Дябло — измърка Девън прелъстително. — Отпусни се и се наслади на тази нощ.

— И всички предстоящи нощи— бързо добави той, а трапчинката заигра в крайчето на устата му. — Обожавам те, скъпа.

Девън знаеше, че думите му, изречени в мигове на раздираща страст, не означават кой знае колко, но допринасяха за вълшебството на момента. Момент, който можеше никога да не се повтори. С бързи и умели движения Дябло я разсъблече и голото ѝ тяло заблестя като нежен алабастр на лунната светлина. В следващия миг изпита ужасна необходимост от нея, не бе в състояние да чака повече. Нямахше време нито да свали панталоните си, нито за нежни слова и целувки: искаше да я обладае веднага, тук, сега, завинаги. С треперещи пръсти разкопча панталоните и освободи органа на своята мъжественост готов и настойчиво дирещ наградата си.

— Скъпа, съжалявам. Невъзможно ми е да се въздържам повече.

Набъбналият му член щръкна гордо, когато той се надвеси над нея. Коленичи между краката и върху меката трева, и покри с целувки нежния ѝ като кадифе корем, а после всяка гърда поотделно. С отработена вещина твърдото му мъжко тяло се плъзна в разтапящо сладката ѝ топлина. Той се зарови дълбоко, невероятно дълбоко, в нейната топлина — тя го чакаше и изтръгна стон, дошъл сякаш от дълбините на душата ѝ. Оказа се, че е не по-малко готова и го желае със страст като неговата.

Все така жаден да я притежава, ненаситен в търсенето си, той навлизаше отново и отново в нея, крехката фигура на Девън го следваше в ритъма на неговата страст и потръпващото ѝ тяло се надигна, за да посрещне неговото. Положи усилия да се позабави — стараяше се да ѝ достави върховно удоволствие. Необяснимо и искрено желание го тласкаше да постъпи именно така, в същото време един скрит вътрешен глас му нашепваше, че тази история неизбежно ще свърши скоро. Беше твърде хубаво, за да просъществува. Неговата едностранна любов нямаше да осигури трайно щастие. Бъдещият му живот бе прекалено несигурен. Нямаше право да обича Девън.

Ала всички тези мисли отлетяха безследно — Девън застина и нададе сподавен вик. Едва когато тялото ѝ потрепери за последен път, Дябло даде воля на собствената си неутолима страст. Девън остана сгушена доволно в прегръдката му, а Англия и Уинстън въобще не фигурираха в мислите ѝ.

Милваше гладката ѝ кожа, усещаше дивото биене на сърцето си и нещо го гласна да сподели със затаен дъх:

— Никога не съм мислил, че ще намеря жена, която да обичам, скъпа. И изведнъж ти се появи в живота ми. Да можеше...

— Да можеше какво? — попита Девън, без да смее да смее да поеме дъх от възнение. Ако каже, че я обича, никога няма да събере кураж да го напусне.

— Няма значение. Времето няма да се върне назад. Прекалено много години са минали. А и продължавам да изпитвам нужда да те любя, но този път по-спокойно и в леглото.

Вдигна я на ръце и се отправи бавно към къщата.

— Дябло, чакай! Дрехите! Какво ще си помисли Тара?

— Нищо няма да си помисли. Не е тук. Ще прекара нощта в селото при овдовялата си майка.

Успокоена, Девън се сгуши в силните му ръце и не усети алчните похотливи очи, които ги проследиха.

Без да подозират Лъо Ватур бе наблюдавал техния екстаз. Докато траеше дивото им отдаване, той гореше от копнеж да притежава възхитителната блондинка. Девън бе млада и неопетнена, Лъо Ватур щеше да ѝ обещае всичко, но да я има в леглото си.

Макар външно да не се издаваше, Лъо Ватур мразеше Дябло. Бе чакал години, за да спечели благоразположението му, само и само да

отмъсти за смъртта на Черния Барт — човек, отнесъл се към Льо Ватур по-бащински отколкото родния. Преди години Дябло оглави бунта и отне кораба на Черния Барт, обяви го за свой и го прекръсти „Танцуващия дявол“. Сега, най-после, Дябло ще узнае смисъла на думата предателство. Лейди Девън не подозира, но тя именно ще бъде инструмента за провала на любовника си.

Льо Ватур тихичко се изсмя. Графът на Милфорд ще плати скъпо и прескъпо, за да получи дъщеря си обратно, независимо колко мъже са я обладавали. Веднъж само тя да стъпи на кораба му, той ще се възползва от всичко: от изкусителното тяло на Девън и от парите на баща ѝ. Това, че лъжеше както му дойде, за да постигне целите си, ни най-малко не тревожеше Льо Ватур. Предстоящото отмъщение бе още по-сладко, защото Дябло изглеждаше истински увлечен по прелестната лейди Девън. Дали щеше да изпитва същото, когато милейди го предаде?

— Девън, какво те тревожи? — попита Дябло, вдигайки намръщено поглед от вечерята. — Почти хапка не си сложила в устата си през последните два дни. Болна ли си?

Девън се сепна от думите му.

— Какво? — извини се тя притеснено. — А, не. Не съм болна. Просто разсеяна.

Всъщност тя бе много повече от разсеяна. Два дни бяха минали откакто говори с Льо Ватур за бягството ѝ от Рай и очакването опъваше нервите ѝ. Всеки ден, прекаран с Дябло, всеки път, когато той я любеше нежно, забиваше кама в сърцето ѝ — знаеше, че скоро ще го напусне завинаги. Беше неизбежно като живота и смъртта, че ще се разделят, не бяха един за друг, независимо какво ѝ нашепваше сърцето. Любовта е капризно чувство: обзема те, когато най-малко я очакваш и те напуска, оставяйки те сломен, когато разбереш, че не може да се осъществи, мислеше Девън.

— Знам как да подобря настроението ти — подметна Дябло, усмихвайки се ехидно. — Май никога няма да ми омръзне да...

Думите му секнаха — глъчка от оживени гласове наруши уединеното им хранене. Тара се втурна в стаята.

— Какво има, Тара? — попита Дябло навъсено, раздражен от шума. Според него споровете между прислугата трябваше да се

разрешават от икономката. Той ненавиждаше кавгите.

— Ами...

— Ха, Дябло! Така ли се посреща приятел?

В стаята влезе Скарлет и хладно огледа интимната обстановка.

— Скарлет, какво, по дяволите, правиш тук? — скочи на крака Дябло с потъмняло от гняв лице. — Доколкото си спомням не се разделихме особено приятелски в Насо.

— Аз не се сърдя дълго на никого — отвърна Скарлет безочливо. — А и дребните кавги не бива да пречат на деловите въпроси.

— Така е — съгласи се Дябло, но продължи да се чуди, какво е намислила Скарлет. Тя не бе човек, който с лекота ще понесе раздялата им. Дябло я познаваше и бе сигурен, че крои някакъв номер. — Е, добре. Какво те води насам, Скарлет.

— Не мога да го кажа пред любовницата ти — Скарлет кимна язвително към Девън.

— Ако говориш за лейди Девън, съветвам те да внимаваш с езика си — предупреди я Дябло. — Ела в кабинета ми. Там никой няма да ни безпокои. — А на Девън каза: — Извинявай, скъпа. Ще се върна веднага, щом разбере какво е намислила Скарлет.

— Не го чакай, милейди — подметна Скарлет присмехулно, щом Дябло напусна стаята. — Нужно ми е известно време за онова, за което съм дошла.

Дрезгавият ѝ глас подсказваше, че зад затворените врати на кабинета могат да се решават не само делови въпроси.

— Няма значение колко време ти е нужно, Скарлет. Аз не съм пазачка на Дябло — отвърна Девън високомерно.

Девън побесня, когато Скарлет последва Дябло. Високата ѝ фигура, облечена в тесни панталони, риза с дълги ръкави и шарено елече, изглеждаше великолепно. Щом се появи, Девън разбра, кой е „приятелят“ за когото спомена Льо Ватур. Дали внезапното пристигане на Скарлет не е свързано с Льо Ватур и плана му да я отведе от острова, зачуди се Девън.

Най-трудното за Девън бе да признае пред себе си, че се е влюбила в Дябло. Колкото ѝ да се стараше, вече не бе в състояние да отрече чувствата си към пирата, но, реши Девън твърдо, независимо дали го обича, иди не, тя ще напусне острова, когато Льо Ватур дойде да я вземе. Знаеше, че Дябло само ще разбие сърцето ѝ, а Уинстън е

мъж, на когото може да разчита. Тя няма нужда от сърдечните терзания, които пиратът ще ѝ причини. Каза си, че няма значение дали Скарлет ще успее да го прелъсти и се оттегли в спалнята, за да разсъждава за нерадостното си бъдеще с човек, който завинаги ще ѝ бъде безразличен и как ще бъде обесен онзи, когото вече обича.

— Чакам да те чуя, Скарлет — подкани я Дябло, като барабанеше нетърпеливо с пръсти по бюрото. — Кажи, какво те носи към Рай.

Преднамерено бавно Скарлет седна срещу него, кръстоса невероятно дългите си крака и го фиксира с цялата прелъстителна сила на зелените си очи.

— Разполагам с информация, която може да представлява интерес за теб.

— Каква информация? — попита Дябло остро.

— Голямата награда за връщането на лейди Девън. Графът е доста загрижен да получи дъщеря си обратно, ако съдя по размера на сумата. Корабът на Стив Бонет бе заловен преди три седмици от фрегата на флота, но вместо да го разрушат, му разрешили да отплава, за да донесе новината до Насо.

Дябло вече бе дочул мълвата, когато ходи до Насо, за срещата с Лъо Ватур и Кайл. Новините бързо се разпространяваха в Карибския басейн. Системата се оказа по-добра дори от вестник, защото приказките се предаваха от кораб на кораб и стигаха до предпочитаните от пиратите пристанища.

— Да, чух.

— Какво ще правиш? Тази жена няма място сред нас. Ще ти донесе единствено нещастия, ако я задържиш. Не разбираш ли, че не е за теб? Но ти и аз ние сме еднакви, приятелю. Нито единият, нито другият изисква повече, отколкото сме склонни да си дадем. Ти си привлекателен разбойник, Дябло, и най-добрият любовник, когото съм имала.

Весела усмивка заигра по устните на Дябло.

— Не съм най-подходящият, който да отведе Девън в Англия.

— „Червената вещица“ е на твое разположение. С удоволствие ще отведе дамата при татенцето ѝ и ще прибера парите. Не съм толкова

известна, колкото теб и наградата за главата ми не е толкова голяма. Лесно мога да стъпя в Англия, за да изпълня задачата и да си отида.

— Много услужливо от твоя страна, но не възнамерявам да връщам Девън. Поне не сега, а най-вероятно никога и в никакъв случай с теб.

Гняв засенчи взора на Скарлет. Преди да прибегне към изпълнението на плана на Лъо Ватур, тя искаше да даде всички шансове на Дябло да се откаже доброволно от новата си любовница. Девън сама е признала, че е пленница и чака с нетърпение да се отърве от закрилата на Дябло, но онова, което най-много изуми Скарлет, бе факта, че Дябло очевидно е увлечен по дамата и не желае да се раздели с нея. Скарлет не разполагаше с алтернатива, за доброто на Дябло тя ще трябва да се съгласи да приложи плана на Лъо Ватур.

— Това ли е всичко, Скарлет? Става късно и...

— Тя може да почака — изсъска Скарлет, а гласът ѝ бе изпълнен е отвращение. — Съжалявам, че сме се разминали преди няколко дни в Насо, но от Лъо Ватур узнах, че начинанието ви се е оказало доходно. Екипажът ти готов ли е за път?

— „Танцуващия дявол“ може да поеме в момента, когато дам заповед.

— Но ти не можеш да се откъснеш от своята малка уличница така ли?

Очите на Дябло потъмняха, докато гледаше Скарлет ледено.

— Прекали, Скарлет. Недей да съдиш за всички жени като изхождаш от себе си. Девън е дама и бе невинна девойка, докато аз не я обезчестих.

Думите му само доразпалиха омразата на Скарлет към Девън. Тя щеше да направи всичко, за да спаси Дябло от самия себе си, тъй като бе уверена, че един ден Девън ще го отведе на бесилото, но сега той бе прекалено заслепен, за да го осъзнае.

— Ами ако ти кажа, че три испански кораба, препълни със злато и сребро, са съвсем наблизко?

Дябло погледна Скарлет недоверчиво.

— Откъде знаеш?

— Видях ги със собствените си очи преди два дни. Проследих ги от Флорида и знам точно къде се намират. Бих ги нападнала сама, но са добре въоръжени и не искам да рискувам кораба и екипажа си. Казвам

ти го, защото ми е нужна твоята помощ. Ела с мен и ще си поделим плячката.

Вниманието на Дябло се изостри при мисълта да нападнат презрените испанци. Той вече долавяше мириса на океана и усещаше вкуса на солените пръски от вълните по устните си. Три испански кораба! Кокали Господни! Дори след подялба на плячката щеше да разполага с достатъчно, за да може да се оттегли за цял живот. Може дори да предложи на Девън... Не, смъмри се той. Девън принадлежеше към друг свят и един ден ще се завърне там. Дори безкрайната му любов към нея не е в състояние да запълни бездната, която ги разделя.

Когато за пръв път чу приказките из Насо, Дябло ги взе просто за клюки, защото никой не бе виждал трите кораба, нито пък знаеше точно къде се намират, но Скарлет нямаше причина да лъже. Нещо у Дябло обаче го предупреждаваше да внимава.

— На кого друг си споменала за това?

— На никого. За толкова глупава ли ме мислиш? Само на теб мога да се доверя, да ми помогнеш. Льо Ватур вероятно знае, но неговият кораб — „Победа“ ще бъде един месец на сух док за ремонт. Е, ще дойдеш ли с мен?

Няколко напрегнати минути Дябло внимателно премисляше предложението на Скарлет. Не за пръв път прибягваше тя до неговата помощ при подобни случаи, та защо сега да ѝ откаже? Добре се сработваха и можеха отново да го сторят. Бяха се разделили сърдити в Насо, но очевидно Скарлет съжаляваше за прибързаните си приказки. Единственото му възражение бе, че се налага да остави Девън на Рай без надзор. Той се усмихна, когато намери разрешение и на този въпрос. Въпреки протестите, Кайл ще остане на острова, за да пази най-ценното притежание на Дябло.

— Кога тръгваме?

Широка усмивка се разля по красивото лице на Скарлет.

— Колкото по-рано — толкова по-добре, ако не искаме някой да ни изпревари, преди да ги настигнем.

— Част от екипажа ми е в Насо — уточни Дябло. — Ако тръгна със сутрешния отлив, мога да ги подбера и да се срещна с „Червената вещица“ от западната страна на остров Ню Провиданс.

— Ще бъда там — прие Скарлет с охота. — Не си давай труда да ме изпращаш. Знам пътя.

Диабло вече бе заровил глава в някакви карти, когато Скарлет напусна кабинета, но вместо да се отправи към входната врата, тя се изкачи по стълбището, като внимаваше да се движи в сянката. Познаваше отлично разположението в къщата и намери бързо стаята. Без да почука, завъртя дръжката и влезе.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Облечена в прозрачна роба, Девън стоеше пред прозореца и съзерцаваше тъжно осеяното със звезди небе. Светлината от единствената запалена свещ очертаваше фигурата ѝ под тънката материя и я обагреше в златисто — в цвета на блестящите ѝ коси, разпилени до кръста. Изщракването на вратата я стресна и тя бързо се извърна с надеждата да види Кит. Приветливата усмивка застина на устните ѝ.

— Ти! Какво правиш в стаята ми? Къде е Дябло?

Скарлет огледа Девън с неприкрита неприязън: прекрасното създание пред очите ѝ очевидно очаква пирата и скоро ще украси леглото му като единствен обект на страстта му. Ръцете ѝ се стегнаха, макар да се опитваше да потисне гнева си, беше готова да налети на Девън, но си даде сметка, че Дябло е наоколо и е готов да се притече на помощ.

— Имам да ти кажа нещо — изсъска Скарлет.

— Как намери пътя до Рай? — попита Девън и се отдръпна от прозореца.

— Островът не ми е непознат — припомни Скарлет. — Дябло ми има доверие.

— Казвай каквото имаш да казваш и се махай — подозрително разпореди Девън.

— Бъди готово да тръгнеш утре сутрин. Капитанът заминава със сутрешния отлив, Льо Ватур предаде да го чакаш.

Девън пребледня, Скарлет очевидно е в течение на плановете ѝ да напусне Дябло, нещо повече — завербувана е от Льо Ватур да помогне. Какво ли е казала Скарлет на Дябло, за да го накара да отплава така внезапно? Към Скарлет Девън изпитваше още по-малко доверие, отколкото към Льо Ватур.

— Ще се приготвя.

— Трябва да вървя, преди да ме открият. — С котешка походка Скарлет се отправи към вратата, посегна към дръжката и се спря. —

Защо? — попита тя, изпълнена с любопитство. — Защо искаш да напуснеш Дябло? Малцина са по-привлекателни от него. Самата аз не познавам по-добър любовник, а той изглежда истински увлечен по теб. Може би смяташ, че стоиш твърде високо за него?

— Няма да ме разбереш. — Скарлет не пробуждаше желание за приятеляване и Девън не възнамеряваше да споделя колко ще я заболи от раздялата с Дябло. Налагаше се това чувство да остане погребано дълбоко в сърцето ѝ.

Изсумтявайки с отвращение, Скарлет се извърна бавно и напусна стаята така безшумно, както беше влязла.

Дябло разтри схванатите от умора мускули на врата си и с копнеж погледна към стълбището. След като Скарлет си тръгна, той изпрати един от прислужниците до селото да повика Кайл. Когато Кайл се появи, Дябло му разказа какво бе научил от Скарлет за испанските кораби. Твърде недоволен от намерението на Дябло да отплава без него, лейтенант започна да събира екипажа и да подготви кораба за незабавно вдигане на котва. Въпреки енергичните му протести Дябло остана непреклонен — нямаше доверие на никой друг, комуто да повери грижата за Девън в свое отсъствие.

Дябло се запъти към стаята на Девън, обзет от желание да я люби бавно и страстно до сутринта. Тласкан от нетърпение, изкачи стълбите, вземайки по две стъпала и безшумно влезе в спалнята ѝ. Тя не спеше, както той очакваше, а седнала на един стол се бе вторачила отчаяно в черната кадифена завеса на нощта.

— О, какъв е този тъжен израз? Знак, че ти липсвам ли? — подразни я той.

— Дябло! — Девън скочи и се спусна към протегнатите му ръце. — Толкова е късно. Чаках те.

— Ела в леглото, скъпа, нощта почти свършва, не искам да замина, без да те любя.

— Ще заминаваш? — престори се тя на изненадана и разочарована. — Ще дойда ли с теб?

— Не този път, любима. Заминавам... по работа. Кайл ще остане да ти прави компания.

— Нямам нужда от компания — отвърна тя сепнато. Как ще успее да напусне острова, ако Кайл е по петите ѝ? — Нито пък имам

нужда от пазач. А и доколкото познавам Кайл, той ще иска да дойде с теб.

— Независимо от това ще остане. Ще си получи дял от плячката.

Преди Девън да реагира. Дябло я взе на ръце и я постави на леглото. Докато той се събличаше, тя го наблюдаваше с копнеж — приглушената светлина подчертаваше релефно изваяните мускули на великолепно то тяло. Силната му фигура се движеше грациозно и той застана пред нея горд и без свян. Девън гледаше захласната изкусителната му физика и долавяше еротичното му излъчване. Онази мъжка част от него, която ѝ доставяше такова огромно удоволствие, щръкна смело напред от тъмната окосменост между краката му и Девън се престраши да посегне към твърдия като кинжал и гладък като кадифе орган, за да му придаде пулсиращ живот.

Дябло спря ръката ѝ.

— Не, скъпа. Не искам нощта да свърши, преди да е започнала. Отпусни се и ми позволи да те любя.

Изпълнена с мисълта, че е за последен път с Дябло, Девън бе обхваната от пламенно желание. Искеше да остане в съзнанието на този мъж отвъд времето и пространството.

— Сега е мой ред, Кит — оповести тя дръзко. — Остави аз да те любя този път.

Преди да успее да ѝ възрази, тя го придърпа до себе си на леглото и изхлузи нощницата, а той я загледа с трепетно очакване.

— Целият съм твой, скъпа — едва изрече и тя вече се бе отпуснала върху тялото му.

Използвайки усърдно ръце, устни и уста, Девън прибегна до всичко научено от Дябло, за да му достави колкото е възможно по-голяма наслада. Възседна стройните му бедра и го въведе дълбоко във влажната си пещера — той почувства, че полудява от страст. Тя наложи ритъма и Дябло с охота го възприе, кръвта заигра във вените му и той силно се съмняваше, че ще успее да се удържи за дълго. Хвана бедрата ѝ, прикова я към себе си, а нетърпението му нарастваше неудържимо, докато навлизаше диво и дълбоко в нея.

Девън простена в сладка агония, а вълната от силните му чувства сякаш обхващаше и нея. Тя се превърна в кълбо от огън, страст и любов. В следващия миг я обзе величествен, незабравим екстаз.

— Кит!

Диабло не спря, напротив — подхвана с нова настойчивост да разпалва секвация плам на нейната страст. Никога дотогава не се бе чувствал така силен и жизнен — струваше му се, че никога няма да свърши, но постепенно природата надделя и той се изля в нея.

— Будна ли си, скъпа?

— Да. Време ли е да тръгваш?

— Още не. Имаме време отново да се любим, но преди това трябва да ти кажа нещо.

Девън се напрегна. Желаше ли всъщност да чуе думите му? Интуитивно долавяше какво се готви да ѝ разкрие и си помисли, че е по-добре да остане неизречено. Искаше да се разделят без нежни слова, без да се уверяват в чувствата си — те никога нямаше да се превърнат в реалност.

— Кит, не може ли да почака? Едва ли сега е времето...

— Няма по-подходящ момент, скъпа. Обичам те, Девън. Никога не съм мислил, че ще кажа тези думи на една жена, но ти си по-различна от всички други. Желая да прекарам остатъка от живота си с теб. Искам деца от теб. Копнея... Кокали Господни! Скъпа! Искам да сме заедно завинаги. Ще сторя всичко, което трябва, за да сме заедно.

— Не, Кит. Не съзнаваш какво говориш. — Думите на Диабло изпълниха Девън с възторг, независимо дали бяха искрени, или не. Нейното сърце така преливаше от обич към него, че прехапа език, за да не сподели обсебилите я чувства.

— Отлично съзнавам какво говоря. Нямах представа каква наслада е за мен да чуя името си от твоите устни. Истинското ми име. Почти забравих, че имам и друго име, освен Диабло.

— Кит, моля те, чуй ме! — почти проплака Девън. — Трябва да си отида. Нашето привличане е обречено. Не става въпрос само за любов. Необходимо е да мислим и за други хора. Баща ми... Годеникът ми... Ти и аз принадлежим към различни светове. Няма да излезе нищо. Как искаш да остана при теб, когато знам, че един ден неминуемо ще получа съобщение, че си бил хванат и обесен?

— Към теб изпитвам повече от обикновено привличане — призна Диабло. — Ако бяхме от една среда, от едно тесто, така да се каже, щяха ли нещата да са по-различни?

— Може би — призна Девън бавно. — Но какъв е смисълът да гадаем и двамата знаем какво представляваш, и как ще завърши животът ти.

— Когато се върна, скъпа, ще чуеш една история. Ще бъдеш шокирана, но ще те накара да промениш отношението си към мен.

— Сериозно се съмнявам, че можеш да кажеш нещо, което ще промени нещата.

— Разголих душата си пред теб, Девън. Аз, Дябло, известен, че пази тайните си и е горд с покорените женски сърца. Кой можеше да предполага, че една крехка жена, която се люби като ангел, ще ме постави на колене? Кокали Господни, Девън! Защо не можеш да ме обичаш, колкото те обичам аз?

Девън се изчерви и прехапа език, за да се въздържи до опише собствените си чувства — знаеше, че само ще причини по-големи мъки и на двамата.

— Ако ще те утеша, мога да кажа, че държа на теб, Кит. Държа повече, отколкото ми е приятно да призная, но е безсмислено да обсъждаме нещо, обречено от самото начало.

— Съгласен съм — подкрепи я Дябло и се усмихна. — Особено, когато копнея да те любя отново. Докато ме няма, размишлявай върху това, което ти казах. А щом се върна, надявам се историята ми да промени мнението ти.

— Може и да си дявол, но когато ме любиш, все едно съм в Рая — въздъхна Девън и се стопи в топлата му прегръдка. — Отведи ме в Рая, Кит.

— С удоволствие, скъпа, стига и аз да дойда.

Дябло бе заминал. Никога повече нямаше да зърне пленителната му усмивка. Сълзи на съжаление пълнеха очите на Девън, докато си припомняше страстната им раздяла точно преди зазоряване. Дябло не подозираше, че няма да я завари, когато се върне. На тръгване той повторно я увери в чувствата си към нея и за момент тя беше почти готова да се откаже от намеренията си. Обляна в сълзи, Девън едва успя да му пожелае попътен вятър — бе прекалено разстроена, за да говори. Достатъчно бе да отвори уста и щеше да му признае колко много го обича, как никога няма да го забрави и че Уинстън никога няма да е в състояние да го измести от сърцето ѝ, но тя

остана безмълвна. Как да остане при Дяблото? Един ден неизбежно ще бъдат разделени и най-вероятно ще се наложи да гледа как го окачат на бесилката? По-добре да се разделят сега, преди да създадат деца, които само ще усложнят живота им. Как ще им обясни един ден, че баща им е известен пират, извършил безчет убийства?

Девън нямаше никакъв апетит, но слезе в трапезарията не искаше да събужда ненужни подозрения. Тара бе изключително проникателна и нищо чудно да реши, че е редно да предупреди Кайл, ако Девън не се държи както обикновено.

Девън приключваше със закуската, когато Кайл — с трагично — нещастен вид седна на масата. Девън веднага съобрази какво го мъчи, разбираше неговото разочарование. Да бъде оставен като пазач на някаква жена, определено не бе по вкуса на човек, свикнал на приключения в океанската шир.

— Съжалявам, че ти създавам тези грижи, Кайл — увери го тя искрено. — Ако зависеше от мен, щеше да си на борда на „Танцуващия дявол“.

— Да — съгласи се Кайл мрачно, — но Дяблото нямаше да ме остави тук, ако не държи толкова много на теб.

Девън се изчерви и избегна погледа на Кайл. Как ли щеше да реагира, ако знаеше намеренията ѝ да остави Дяблото още днес? Изведнъж обезпокоителна мисъл проряза съзнанието ѝ: какво ще направи Лъо Ватур, когато завари Кайл тук? Надяваше се пиратът да не нарани Кайл.

Девън се извини и се качи в стаята — трябваше да се приготви за пътуването. Кайл проследи бавното ѝ изкачване по стълбите, озадачен от странното ѝ поведение. Непривикнал на женски прищевки, той сви рамене и излезе от къщата — имаше куп обременителни задължения около работата в плантацията, които Дяблото бе стоварил на главата му.

Скрит в плиткото заливче на съседен остров, Лъо Ватур наблюдаваше с неприкрито злорадство как „Червената вещица“ и „Танцуващия дявол“ се отдалечават от водите на Рай. Скарлет се бе справила великолепно със задачата да измъкне Дяблото. Лъо Ватур изчака корабите да се скрият от погледа му и се отправи към процепа в кораловия риф, а оттам към скрития залив на Дяблото. „Победа“ хвърли котва в залива и хората на Лъо Ватур се втурнаха към брега, без да

срещнат особени трудности — справиха се много лесно с останалите на острова жени и деца. Нямахте кой да го спре и Льо Ватур се отправи смело към бърлогата на дявола.

С приближаването на къщата стана по-предпазлив, реши да се скрие и да разучи дали Дябло не е оставил някой да пази скъпоценното му съкровище. Предпазливостта му бе възнаградена — едва успя да се прикрие и видя как Кайл излиза от централния вход.

Предположи, че отива към полетата със захарна тръстика: позабави се още малко, докато онзи изчезне от погледа му и едва тогава напусна скривалището си. Сигурен, че няма никой наоколо. Льо Ватур влезе в къщата през парадната врата.

Уведомен от Скарлет коя е стаята на Девън, се изкачи по стълбището и влезе необезпокояван при нея. Тя точно приключваше с приготвянето на чантата, когато някакво шумолене я накара да се обърне. Видя Льо Ватур до себе си.

— Можеш да почукаш — скастри го повече сърдита, отколкото изплашена.

— Не исках прислугата да ме чуе. Готова ли си?

— Дябло остави Кайл да ме пази.

— Знам — отвърна Льо Ватур напрегнато. — Току-що го видях да излиза, така че да побързаме. Екипажът ми е готов да вдигне котва, щом стъпим на борда.

Той дори я дръпна за ръката, за да я поведе по-скоро.

— Чакай! Багажа ми. Взимам някои неща, които ще са ми нужни.

Льо Ватур взе чантата и поведе Девън по стълбището. Тя възнамеряваше да остави на Дябло медальона, който носеше на шията си, но в последния момент се отказа, защото бе подарък от майка ѝ. Той трябваше да се задоволи със спомена от времето, прекарано заедно.

Льо Ватур вече посягаше да отвори парадната врата, когато Кайл нахълта неочаквано в хола от черния вход. Стъписването му бе толкова голямо, че не свари нито да реагира, нито да се защити от мълниеносно изтеглената къса сабя на Льо Ватур. Французинът се прицели право в сърцето на снажния ирландец, ала той успя да се извърне в последния момент и острието го проряза високо в рамото.

Девън запищя при вида на бавно свличащия се на пода Кайл.

— Ти го уби! Безсърдечен разбойник! Ти уби Кайл!

— Не, ma chere — отрече Льо Ватур объркан от изблика на Девън и обхванат от нетърпение да се махне оттам. — Ще оцелее. И най-сериозно те съветвам да престанеш с писъците си, преди да събереш всички от острова. Бях останал с впечатлението, че желаш да го напуснеш.

— Да... Така е, но не искам никой да пострада. Сигурен ли си, че ще се оправи?

— За какво става дума, момиче? — Кайл все пак съумя да спере достатъчно сили да попита. — Да не би да изоставяш Дябло? Льо Ватур откъде знае пътя за Рай?

— Прости ми, Кайл — простена Девън, а сърцето ѝ се късаше от обратата на събитията. — Не допусках, че ще стане така. Исках да се измъкна тихо, без никой да разбере. Льо Ватур ще ме отведе обратно в Англия, където ми е мястото.

— Не можеш да му имаш доверие, момиче — предупреди я Кайл, чувствайки как силите го напускат от загубата на кръв. — Помни ми думите: Дябло няма да позволи да изчезнеш така лесно. А ти, Льо Ватур знай, че дните ти са преброени.

Льо Ватур се изсмя злорадо.

— Не ме е страх ни от мъж, ни от дявол.

Той взе чантата на Девън, сграбчи я за ръката и я повлече през вратата.

— Девън! Не тръгвай! Не осъзнаваш какво правиш — молеше я Кайл с последни сили.

— Не мога да го оставя така — дръпна се Девън, стараяйки се да се отскубне.

Но Льо Ватур не се предаваше лесно. Той желаше Девън толкова силно, колкото и паричната награда от баща ѝ. Теглеше я, дърпаше я, блъскаше я и най-сетне я довлече до селото — опитите ѝ за съпротива останаха напразни.

„Победа“ бе единственият кораб на котва в закътания залив. На плажа безпомощните селяни наблюдаваха неподвижни как Льо Ватур почти насила натовари жената на дявола в чакащата лодка. Само след минути доплуваха до кораба и Девън бе качена безцеремонно на борда. „Победа“ направи бърза маневра и Льо Ватур поведе кораба по тесния ръкав към предателския риф, който защитава острова.

Веднъж навлезли в открити води, Льо Ватур предаде руля на своя помощник и се присъедини към Девън, която с отчаяние наблюдаваше как Рай изчезва зад хоризонта. Макар и за кратко, но островът наистина се бе превърнал в рай за нея.

— Не се безпокой, *ma chere* — опита се да я успокои той. — След две-три седмици, зависи от вятъра, ще бъдеш отново при семейството си, а аз ще съм по-богат. За мен ще е удоволствие да превърна пътуването в приятно занимание. Ела. Ще ти покажа каютата.

Похотливата усмивка на Льо Ватур вбесяваше Девън, но тя бе твърдо решена да не обръща внимание на недвусмислените му намеци, да не остава насаме с нечестивия пират и да не попада в компрометиращи ситуации.

За голямо разочарование на Девън посочената ѝ каюта бе очевидно капитанската. Тя бе сигурна. Богато мебелираната с куп скъпи предмети и определено мъжка, можеше да е единствено на Льо Ватур. Той се върна на капитанския мостик — трябваше да зададе курса и да се разпорежи за пътуването — и Девън успя да проучи внимателно помещението.

Лишена от житейска опитност, тя се надяваше Льо Ватур да се настани на друго място смяташе, че откупът е от първостепенно значение за него. В такъв случай щеше да е защитена от неговата похотливост. До момента той не бе дал повод да се усъмни в намеренията му и сега усети, че отчаяно се вкопчва за тази надежда.

Веднага след вечеря Девън се оттегли. Не откри ключалка на вратата и реши още на следващия ден да настоява да поставят такава. Преди да заспи се помоли Кайл да се възстанови бързо и потъна в копнеж по Диабло, мъжът, когото обичаше повече от живота си, но не ѝ бе съдено да го има.

Льо Ватур дълго се суети пред вратата на Девън, а слабините му изгаряха от желание да притежават красивата руса богиня в леглото му. Все пак прецени, че е глупаво да се ръководи от страстите си и най-накрая се отдалечи. Времето бе на негова страна. Първо ще се опита да съблазни Девън и ако не успее, едва тогава ще прибегне до сила, за да я обладае. Беше видял как се любят с Диабло като две диви животни. Льо Ватур бе твърдо решен да предизвика желанието ѝ, да я накара да копнее за него така, както за любовника — дявол.

Следващите няколко дни минаха доста приятно въпреки отчаянието на Девън. Самата мисъл никога повече да не види Дябло разваляше настроението ѝ. Напоследък започна да мисли за него като за Кит — това име му подходеше повече — а не като за Дябло. Той съвсем не приличаше на дявола, както разказваха хората. Веднъж Кайл ѝ довери, че Кит никога не е убивал безпричинно. Нападал предимно търговци, стрелял, за да ги изплаши до смърт и така ги принуждавал да се предадат, често пленявал кораби, без дори да води битка. Само ако кораби на флота преследвали „Ганцуващия дявол“ се завързвала битка и тогава можело да пострадат или загинат хора. А и към пленниците на Дябло никой не се отнасял зле. За някои искали откуп, но обикновено оставяли пасажерите, лишени от скъпоценности и багаж, да продължат пътя си.

Името Кит не подсказваше на Девън много за произхода на Дябло. Първоначално реши, че е испанец, но не откри акцент в речта му. Говореше безупречен английски — и то не езика на улицата, а на образован човек. Този мъж бе определено загадка, изпълнена с противоречия. Внимателен, нежен, грижовен, любещ. Арогантен, надменен пират, известен с безскрупулни дела, повечето свободно разкрасени, докато се предаваха от уста на уста. Кой е той всъщност? Не ѝ е съдено да узнае, защото пътищата им никога повече няма да се пресекат.

На четвъртия ден Девън се събуди и видя заоблачено небе и силни ветрове.

— Май се задава буря — подхвърли тя на Льо Ватур, когато той се присъедини към нея на палубата.

— Съмнявам се. Малко ще ни поразклати, но нищо сериозно. Най-вероятно да се окажат по-силнички летни ветрове.

Льо Ватур наистина смяташе, че не предстои нещо сериозно и избра тази вечер, за да съблазни Девън. Всеки изминат ден представляваше сериозно изпитание за търпението му. Според него бе проявил смайваща толерантност — да не забравяме галския му темперамент. Повече не можеше да се сдържа, искаше да се наслади на момичето.

Девън остана скептична към уверенията на Льо Ватур, на глас обаче каза:

— Да предположим, че си прав. А колкото до ключалката на вратата, още не е поставена.

Французинът бе пренебрегнал многобройните ѝ напомнания.

— Ma chere — подхвана Льо Ватур, добре изпълнявайки ролята на загрижен, — била ли си обезпокоявана, откакто стъпи на кораба? Някои от моите моряците да те е закачил?

Макар и с неохота Девън трябваше да признае, че Льо Ватур командваше кораба и екипажа с железен юмрук, бързо раздаваше жестоки наказания при провинение — през последните дни често дочуваше свистенето на камшика, стоновете, писъците и виковете, изтръгнати от ужасни болки. Бе успяла да се въздържа и не споделяше какво мнение има за отношението му към моряците.

— Не, никой не ме е безпокоил досега.

— И за в бъдеще ще бъде така — увери я той нагло. — Хората ми знаят, че изисквам непрекословно подчинение, но стига сме обсъждали тази тема. Наредих на готвача да приготви специална вечеря. Малък знак да отпразнуваме нашия съюз.

— Трудно може да се нарече съюз — възрази Девън.

— А ти как би го нарекла, ma chere? Според мен той се оказва изгоден и за двама ни. Ти получаваш свободата си, а аз... което искам — завърши тайнствено Льо Ватур. — Та за вечерята...

Няма как да откажа, разсъждаваше Девън. Да разгневи Льо Ватур бе последното нещо, което можеше да си позволи. Доброволно се бе поставила в уязвимо положение и вече съжаляваше. Не бе желала никой да пострада и често се молеше Кайл вече да се е възстановил от раната. Стараеше се да не мисли за Дябло. Стореше ли го, болката бе непоносима.

— Разбира се — прие Девън неохотно. — Благодарна съм ти, независимо, че никак не одобрявам суровите ти действия спрямо Кайл. Постъпката бе безсмислена и можеше да причини смъртта му.

— Наложил се да постъпя така, за да не ни попречат да избягаме. Сигурен съм, че ще оживее. И така, ma chere, до довечера.

С галантен жест, напълно необичаен за занаята му, Льо Ватур поднесе ръката на Девън към устните си, после се обърна и се отдалечи с пружинираща походка.

Смутена, Девън крачеше из каютата, напълно съзнавайки сериозната грешка да се постави в ръцете на Льо Ватур. Не бе я докоснал, но черните му очи я изяждаха при всяка среща и тя ненавиждаше погледа му, който се задържаше много по-дълго от необходимото върху бюста ѝ. Кайл се оказа прав — този мъж не заслужава доверие. Е, помисли си тя, поне е наясно какво може да очаква и бе готова да се справи.

Не след дълго се появи Льо Ватур, придружен от двама моряци, носещи разнообразни блюда с изкусителни ухания. Пиратът се бе издокарал като денди — син кадифен жакет, бяла риза, богато украсена с дантели. Посочи на мъжете къде да поставят ястията и напитките и с небрежен жест ги отпрати.

— Изглеждаш пленително, *ma chere* — измърка той, щом останаха сами.

Всъщност Девън не бе сторила нищо, за да подчертае естествената си хубост.

— Започваме ли? — попита тя. — Храната ухае чудесно, а аз умирам от глад.

— Прекрасна идея — одобри Льо Ватур. Хищният му поглед говореше, че предпочита да изяде нея, а не сервираните блюда. Макар и нелишен от привлекателност коварното му поведение изостри нервите ѝ.

По прозорците биеше пороен дъжд, а вятърът виеше зловещо, просто бе невъзможно вечерята да продължи — от люлеенето няколко блюда се изсипаха на пода.

— Няма нищо — успокояваше Девън недоволния Льо Ватур. — Вече се нахраних.

— Не така си представях тази вечер, *ma chere* — извини се той и стана. Стъпи здраво на люлеещия се под, подаде ръка на Девън и ѝ помогна да седне на койката. — Тук ще си в безопасност, докато премине бурята — увери я той, но вместо да напусне каютата, се настани до нея.

— Нямам ли нужда от теб на палубата? — попита тя и усети, че гласът ѝ е готов да ѝ изневери поради обзелата я паника.

— Пек е напълно способен да се справи с кораба по време на буря. А и както вече ти казах, тя едва ли ще продължи дълго. Може би

ще успеем да създадем собствена буря тук, в каютата — привърши той лукаво.

— Предпочитам да остана сама — възрази Девън високомерно. — Не бих искала да те отклонявам от задълженията ти.

— Ти не си наивна, *ma chere*. Разбираш за какво говоря. — Чертите на Льо Ватур придобиха хищен израз и той посегна към нея. — Знаеше какво те очаква, когато се съгласи да тръгнеш с мен. — Сграбчи я през кръста и я притегли към себе си.

— Ти обеща! — дърпаше се Девън, като го удряше с юмруци по гърдите. — Каза, че ще ме отведеш при баща ми, без да ме нараниш.

— Да те нараня е последното, което желая — увери я Льо Ватур успокоително. — Знаем, че Дябло ти се наслади и сега просто искам същото.

— Пусни ме! Ти съвсем не приличаш на Дябло. А и това, което се случи между нас, не е твоя работа. Знай, една моя дума и баща ми ще те отпрати, без да ти даде пукната пара.

— Баща ти ще плати и то добре — изсмя се Льо Ватур. — Докато си в ръцете ми аз диктувам сумата. Да не говорим, че няма да видиш баща си, докато не си получи наградата. А дотогава ще съм отплавал далеч и ще е прекалено късно да се коментира дали съм честен. Искам те, *ma chere*, и то сега!

Обзет от непреодолимо желание, Льо Ватур притисна устни към Девън в такава страстна целувка, че дъхът ѝ секна. В следващия миг ръцете му бяха навсякъде по бедрата, гърдите, краката. Стисна я грубо и тя извика от болка. Извличайки неподозирани сили някъде дълбоко от себе си, Девън се съпротивляваше отчаяно — борбата ѝ не отстъпваше на свирепата буря навън. Притиснатата по гръб към койката, тя усети как тежкото тяло на Льо Ватур я задушаваше.

— Грубиян такъв! — изсъска тя, докато той се опитваше да я укроти.

— Не исках да се получи така, *ma chere* — едва рече той, останал почти без дъх. — Надявах се да ми се отдадеш доброволно, но съм готов да прибягна и до сила. Кое предпочиташ?

— Върви по дяволите, Льо Ватур! Сега разбирам защо нито Дябло, нито Кайл ти имат доверие. Ти си луд, ако си въобразяваш, че ще се отдам на проклетник като теб.

— По-добър любовник съм от Дябло. Скарлет може да го потвърди.

Чула имената на Дябло и Скарлет, обвързани по този начин, Девън изпадна направо в бяс и поднови съпротивата си. Ала скоро си даде сметка колко безплодни са усилията ѝ пред желанието на Льо Ватур. Усети силно дръпване и чу раздирането на плат — в следващия миг горната част на роклята ѝ вече не бе върху тялото ѝ, черните очи на Льо Ватур блеснаха похотливо той се взираше в бледите ѝ гърди, оголени от силните му ръце.

— Mon Dieu! Ти си прелестна, ma chere. Веднъж да те обладая и няма да помислиш за друг мъж.

— Ти си нахална, самодоволна свиня!

Лицето на Льо Ватур придоби сурово изражение и той започна да къса дрехите ѝ. Острите ѝ думи отстраниха привидното му благородство и разкриха истинската му жестока същност.

— О, не съм достатъчно добър за теб! Какво има Дябло, което аз нямам?

— Сърце! — сръза го Девън осъдително. — Остави ме и няма да кажа нищо на баща ми.

Льо Ватур бе прекалено възбуден, за да го е грижа за графа на стотици километри далеч оттук. Отдръпна се малко и започна да сваля дрехите си — последната пречка към осъществяване на неговия замисъл.

Девън съвсем точно си даде сметка, че е на крачка от изнасилването. Отвори уста и изпищя, но викът ѝ бе заглушен от свистенето на вятъра. Вместо да намалява, бурята се усилваше, ала обладан от всепоглъщащата си похот, Льо Ватур не забелязваше нищо. И тогава съдбата милостиво се намеси, за да отърве Девън от коварните му намерения.

Корабът силно се наклони и остана така сякаш часове, изправи се, но само за да се килне силно на другата страна. Двете борещи се тела се изтъркаляха от койка и тупнаха на пода.

— Mon Dieu! — възкликна Льо Ватур и се изправи. Ръката му бе на дръжката на вратата, когато силен трясък извести за нови тревоги, той се извърна и извика към Девън: — Не съм приключил с теб!

В следващия миг изчезна — бе успял да отвори вратата въпреки натиска на поройния дъжд и яростния вятър.

Разридана, Девън се примъкна до койката единствената ѝ грижа сега бе да се задържи да не падне отново на пода. Господ бе чул молитвите ѝ — предостави и кратък отдых, но какво ще стане, когато Льо Ватур се върне? Отново ли трябва да преживее всичко това?

Бурята продължаваше да вилнее и Девън се чудеше дали ще успеят да се измъкнат. Морето бе жесток господар — унищожава безмилостно и ревниво задържа онова, което иска. Девън бе убедена, че ще загине безславно и никой никога няма повече да я види или чуе. Дали щеше да липсва на някого, чудеше се тя мрачно. На баща си определено, вероятно и на Уинстън, може би за известно време дори на Дябло. Докато намери друга, която да я смени.

Дябло... Кит... Какво ли ще си помисли, когато се върне и види, че я няма, че Кайл е ранен заради нея? Дали щеше да я намрази? Може би така щеше да е най-добре. Само някой жесток номер, скроен от Скарлет и Льо Ватур, бе в състояние да го накара да отплава от Рай, разсъждаваше Девън и Дябло със сигурност щеше да побеснее, щом открие измамата. Дали държеше достатъчно на нея, за да тръгне да я търси? За негово собствено добро тя искрено се надяваше да не го стори. Появяването му в Англия бе равносилно на подпис под смъртната му присъда.

Ужасен шум от чупещо се дърво изтръгна Девън от мислите ѝ. Викове и крясъци по-силни от виещия вятър я тласнаха бързо да скочи от койката, наметна пелерина над оскъдните остатъци от дрехи и убедена, че корабът ще потъне всеки момент, реши да напусне каютата.

Ръката ѝ бе на дръжката, когато вратата се отвори със замах и я изтласка назад. Няколко мъже, вир-вода, почти удавени, нахълтаха вътре и внесоха някакво тяло. Девън веднага разпозна Льо Ватур. Тя им направи път, за да го отнесат до койката. Едва тогава забеляза около тридесет сантиметровото парче дърво, което стърчеше от бедрото му, както и странния ъгъл, под който бе извита дясната му ръка.

— Какво стана?

— Основната мачта се счупи и капитана не успя да се дръпне навреме — изръмжа Пек, помощникът на Льо Ватур.

— Ще оживее ли?

— Кой знае!

— Къде е лекарят?

— Мъртъв. Мачтата го притисна. Не беше толкова бърз, колкото Льо Ватур.

Коравосърдечните отговори потресоха Девън.

— Кой ще се грижи за него като няма лекар?

В следващия миг нов тътен разкъса въздуха и Пек бързо разпореди:

— Направи каквото можеш. Ще ти оставя едни моряк да ти помага, но останалите ми трябва.

Той изчезна, последван от всички, а Девън остана с един дребен, сбръчкан пират, очевидно прекалено стар, за да е от някаква полза на палубата.

Девън се загледа в Льо Ватур и я обхвана ужас. Личеше си, че е пострадал тежко. Заради онова, което се опита да ѝ стори, заслужаваше да го остави да умре, но не можеше... той бе човешко същество, макар и окаяно, а тя бе достатъчно добросърдечна и щеше да му помогне. Не че бе особено веща в лечебните изкуства. Напротив.

— К'во шъ праиш, милейди? — попита неуверено стария пират, вирайки се в кървящия капитан.

— Как се казваш?

— Викат ми Дърдорко, защото се разпраям истории.

— Е, Дърдорко, какво предлагаш? Готова съм да направя каквото мога, но то не е много.

— Малко помагах на доктора, ама и аз не зная кой знае колко. Е, за начало да махнем дървото — предложи Дърдорко. — И да опитаме да спрем кръвта. После да видим как да понаместим ръката.

Стиснала зъби, за да не ѝ прилошее, Девън помогна на Дърдорко да измъкнат голямата треска от крака на Льо Ватур. Промиха отворената рана с огромно количество ром и успяха някак си да понамалят кръвенето. За щастие през цялото време капитанът остана в безсъзнание. За късмет кракът не бе счупен. Превързаха раната с чисти бинтове и се захванаха с ръката.

Девън изпрати Дърдорко да търси дъска, за да я използват вместо шина. В това време Девън установи, че счупването е между лакътя и китката. Дърдорко се върна. Наместиха костта и прикрепиха ръката към дъската, а после откриха в лекарската чанта опиева тинктура и изляха солидна доза в устата на Льо Ватур.

Изтощена, Девън се отпусна на стола и затвори очи. Старият пират се зае да измие Лъо Ватур и му навлече чиста нощница. Едва тогава тя проумя, че бурята е отслабнала — по някакъв начин бяха успели да се измъкнат. Изненада се да открие, че е все още жива и не наранена, макар „Победа“ вероятно да бе сериозно пострадал.

През следващите няколко дни пиратите бяха прекалено заети, за да обръщат внимание на Девън — имаше толкова много неща за поправка по кораба. Искаше да остане незабелязана, затова предпочете да не излиза от каютата. Прекалено пострадал, за да бъде преместен, Лъо Ватур остана в същата каюта и Девън се видя принудена да спи на сламеник. Дърдорко влизаше и излизаше постоянно: носеше храна и полагаше грижи за ранения. Пек идваше всекидневно: да следи как върви оздравяването на Лъо Ватур и да получава разпорежданията на дошлия в съзнание капитан.

По някакво чудо или заради обилното количество ром, но раната на Лъо Ватур не гнояса и макар, и бавно, но зарастваше. След седмица, подпомогнат от двама снажни пирати, той изкуцука до друга каюта. Бе достатъчно суетен, за да позволи Девън да го вижда тъй безпомощен. Беше ясно обаче, че дясната му ръка никога няма да си възвърне предишната гъвкавост. И все пак имаше за какво да е благодарен. Само че характерът му пречеше и той бе по-скоро огорчен. Съдбата се намеси и го лиши от възможността да осъществи дълго, внимателно и сериозно подготвения план да обладае Девън. Очевидно трябваше да се откаже от удоволствието да опознае тялото ѝ. Оставаше утехата от наградата на графа.

Никой не се радваше повече от Девън на осакатяването на Лъо Ватур. Планът му за съблазняването ѝ пропадна, но твърдо бе решил да получи цялата награда от баща ѝ, затова не позволяваше на екипажа да я закача. Когато се пооправи и вече можеше да се придвижва, макар и мъчително, без чужда помощ, той посети Девън в каютата.

— Е, та there, пътуването не мина точно както възнамерявах — подхвана той небрежно. — Имах намерение да се опознаем интимно.

— Не желая да те оскърбявам, но се радвам, че стана така. Ако не беше пострадал, щеше да ме изнасилиш — припомни Девън.

Устните на Лъо Ватур се свиха в горчива усмивка.

— Изнасиля е силна дума. От теб се искаше само да не се съпротивляваш.

— Какво искаш, Льо Ватур — смени темата Девън.

— Ако бях в състояние, щях да ти покажа, но както вървят нещата, ще стигнем Англия, преди да се възстановя напълно, за да ти отдам дължимото — оплака се той с горчивина. — След четири-пет дни ще бъдем при устието на Темза.

У дома, развълнува се Девън. Дали щеше да успее да се върне към предишния си начин на живот, след като вече опозна и обикна Дябло? Нямаше да е лесно да застане до Уинстън, след като доброволно сподели леглото на Дябло. А още по-трудно, мислеше си мрачно тя, ще бъде да се омъжи за годеника си, ако той все още я иска. Срещата с баща ѝ, изглежда, бе единственият светъл лъч в нерадостното ѝ бъдеще. Просто ще трябва да се научи да живее без красивия пират, когото обикна. Изведнъж обезпокоителна мисъл обсеби съзнанието ѝ.

— Как ще влезеш в лондонското пристанище? Рискът не е ли прекалено голям? Няма ли да те арестуват?

— На мачтата ми ще се вее британското знаме — отвърна Льо Ватур лукаво. — Номерът би трябвало да мине, стига да сме достатъчно внимателни да не събудим подозрения. Възнамерявам да стигна до Лондон и да се измъкна оттам, преди властите да разберат, че съм се мяркал наоколо. Къде ще открия баща ти?

— Вероятно в Чатам Хаус, градската ни къща в Лондон — отвърна Девън замислено. — Татко не обича да стои много-много в провинцията откакто мама почина.

— Чудесно, *ma chere* — ухили се Льо Ватур, без да си дава труд да скрие алчността си.

По пътя към лондонското пристанище „Победа“ не се натъкна на никакви неприятности. Девън с раздражение научи, че няма да бъде пусната на брега веднага — трябвало да изчака Льо Ватур да се срещне с баща ѝ и да прибере наградата. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да снове из каютата, докато пиратът уреди въпроса на сушата. Преди да тръгне, той остави пазач пред вратата, за да предотврати евентуалното ѝ бягство.

Девън съжаляваше единствено за раздялата с медальона — носеше го постоянно на шията си, защото в него бе скътана снимка на майка ѝ. Пиратът обаче ѝ поиска нещо за доказателство пред баща ѝ и медальонът се окача единственото, което успя да предложи на Лъо Ватур.

ГЛАВА ДЕСЕТА

— Казваш, че дъщеря ми е на твоя кораб здрава и читава — недоверчиво повтори графът на Милфорд.

— Mais oui — потвърди Льо Ватур угоднически. — Лейди Девън сама ще ви разкаже как рискувах живота си и крайника си, за да я измъкна от бърлогата на дявола.

— О, кръв Господна! Човече, къде е тя? Защо не е с теб? Или всичко е измама? — лицето му силно почервения и свирепа бръчка прорязва челото му. — Отвлечането на дъщеря ми ме хвърли в ужасни мъки. Кой си ти?

— Наричат ме Льо Ватур.

— Льо Ватур! — повтори графът, разпознал името на часа. — Проклет пират! Заедно с Дябло сте се наговорили да ми измъкнете парите, номерът няма да мине, Льо Ватур. Махай се отгук, преди да съм извикал властите. За главата ти е обявена награда.

— Mon ami, вие имате погрешна представа за мен.

— Не съм ти приятел, Льо Ватур. Ти просто лъжеш. Годеникът на Девън и аз не стояхме със скръстени ръце през изминалите седмици, но дори кралският флот не успя да хване дирите на онзи негодник Дябло и вече изгубихме надежда да я видим отново някога. Обещанието на онзи мерзавец да върне дъщеря ми се оказа празни приказки.

— Познавате ли това? — попита Льо Ватур, като разклати пред носа на лорд Харви медальона на Девън, прикрепен на тънка златна верижка.

— От къде го взе?

Изтерзаният благородник сграбчи медальона от ръката на Льо Ватур и започна да го оглежда внимателно, преди да го отвори. Щом съзря снимката на покойната си съпруга, разбра, че пиратът говори истината. Девън никога не би се разделила със скъпия си спомен, освен при необичайни обстоятелства.

— Сега вече вярвате ли ми? — осведоми се Льо Ватур иронично. — Не съм причинил никаква болка на дъщеря ви и възнамерявам да ви я върна жива и здрава.

— Колко искаш, Льо Ватур? — лорд Харви бе готов да заплати мило и драго за обичаната си дъщеря.

— Вие сте не само мъдър, но и щедър — поласка го Льо Ватур. — Няма да се пазаря с вас. Искам три хиляди лири. В злато. Преминах през доста премеждия, за да доведа дъщеря ви и много се охарчих. — Той си мислеше за Скарлет — тя настояваше за дял от една трета и за екипажа — моряците също чакаха своето.

Лорд Харви зяпна.

— Божичко, човече! Та това е обирджийство! Не държа такава сума в наличност.

— Но може да я набавите без особени трудности — подсказа му Льо Ватур мазно. — Ще ви дам достатъчно време, за да съберете сумата. Дайте ми половината сега, а останалото, когато дъщеря ви дойде при вас. Ако ви е мил живота й, докато не напусна тези враждебни брегове, няма да споменете никому, да не говорим за властите, че съм в Англия.

Влиятелен мъж, а и достатъчно умен, графът никога не вземаше прибързани решения. Ала животът на неговата дъщеря му бе по-скъп от собствения. И той бързо даде единствения възможен при тези обстоятелства отговор:

— Ще получиш парите си, Льо Ватур. Половината сега, другата половина — след освобождаването на Девън. Имаш и тържествената ми дума, че властите няма да узнаят за пристигането ти тук, преди да се измъкнеш.

Льо Ватур не бе глупав. Долови предпазливостта на графа и му се възхити.

— Съгласен съм — отсече пиратът.

Алчният му поглед проследи как графът отвори сейфа преброи хиляда и петстотин лири и установи, че старецът не лъже. Сумата почти изпразни касата.

— Имам едно условие, Льо Ватур — графът държеше торбичката със злато далеч от пирата.

Французинът присви очи подозрително.

— Без номера, мосю — предупреди той многозначително, — или дъщеря ви ще пострада.

— Аз не прибягвам до номера — срязва го лорд Харви. — Животът на дъщеря ми е твърде ценен за мен. Искам само да ми кажеш къде да намеря Диабло. Възнамерявам да го видя изправен пред съда и обесен, заради онова, което стори на дъщеря ми. Шпионите, които изпратих в Насо, донесоха само, че Диабло има тайно убежище някъде из Бахамските острови, но или никой не знае къде се намира, или ги е страх прекалено много от Диабло, за да го издадат. А същевременно всички знаели, че Диабло е бил за кратко в Насо.

— Вярно, че Диабло буди страх и малцина биха го издали — призна Льо Ватур кисело. — Островът на Диабло е добре защитен и практически непревземаем, ако не се знае тайният вход.

— Но ти знаеш къде и как да го открия, нали Льо Ватур? — продължи съобразително графът. — Ще споделиш ли тази информация. Срещу съответната цена?

Не се наложи пиратът да бъде убеждаван дълго. От самото начало бе възнамерявал да предаде Диабло.

— Още петстотин лири и ще разполагате с информацията — подметна той лукаво. — Идвам от острова на Диабло Рай и знам пътя.

— Ще ми помогнеш ли, Льо Ватур? Искам да видя Диабло заловен и наказан. Искам дяволът да бъде обесен за престъпленията си.

Льо Ватур нямаше какво да губи, ако издаде тайната на Диабло. Напротив — щеше само да спечели. Бе крайно време Диабло да заплати, че застана начело на бунта, при който загина Черния Барт, но в случай, че планът на лорд Харви не успее. Льо Ватур не желаше да се разбере кой е предал Диабло. Ако това стигнеше до ушите на дявола, възмездието щеше да е бързо и най-вероятно — смърт.

Най-накрая Льо Ватур проговори:

— Диабло не ми е приятел. Ще ви кажа неговата тайна, ако се закълнете, че няма да съобщите никому и думичка от нашия разговор. Включително и на дъщеря си — тя ми спаси живота, когато пострадах по време на бурята и не желая да мисли нищо лошо за мен.

В първия момент лорд Харви се сепна, когато си представи как Девън се притичва на помощ на такъв жалък човек като Льо Ватур, но

тутакси се сети колко нежност и грижовно състрадание изпитва дъщеря му към всяко живо същество.

— Давам дума, че няма да спомена пред Девън, но не обещавам, че няма да го споделя с годеника ѝ, който желае Дябло да си получи заслуженото не по-малко от мен.

Льо Ватур премисли думите на графа, преди да каже:

— Вие сте човек на честта. Приемам условието. Дайте ми писалка и хартия и ще начертая карта.

След четвърт час Лео Ватур тръгна към кораба си, а лорд Харви — към банката, за да изтегли парите, които дължеше на пирата. Бяха се уговорили да се срещнат на кея на лондонското пристанище, където „Победа“ стоеше на котва.

Облегната на перилата на „Победа“ Девън чакаше. Сърцето ѝ заби лудо, когато затворена карета с герба на рода Чатам спря на кея. Вратата се отвори и любимото лице на баща ѝ се обърна към палубата, за да я открие. Тя се втурна към пасарела, но Пек я спря очакваше допълнителни заповеди от Лео Ватур.

— Още не, ma chere — предупреди Лео Ватур. — Баща ти и аз имаме да уредим една работа: тогава ще те освободя.

Преди около час пиратът се бе върнал и осведоми Девън, че скоро ще си тръгне. Тя реши, че всичко е уредено. Нямахше повече сили да стои на този отвратителен кораб. Изпадна във възторг, когато Лео Ватур ѝ разреши да излезе на палубата — там графът щеше да я забележи лесно. И сега, зърнала скъпото лице, остаряло значително през последните няколко седмици, тя разбра, че решението ѝ да напусне Дябло е правилно, макар сърцето ѝ да бе разбито завинаги. Тя наблюдаваше внимателно как Лео Ватур закуцука по пасарела. Ръката му продължаваше да е превързана, но той се възстановяваше добре.

Лорд Харви слезе от каретата преди лакеят да свари да се притече на помощ, а очите му не се откъсваха от крехката фигура на Девън.

— Носите ли златото? — попита Лео Ватур, застанал пред възпълния граф.

— Да. Всичкото. Освободи Девън.

Кимвайки, пиратът се обърна и даде знак на Пек, който разреши на Девън да тръгне по пасарела. Тя хукна и скоро бе в обятията на баща си. Едва тогава графът пусна торбичката със злато в ръката на Льо Ватур. Лорд Харви вдигна дъщеря си и я настани в каляската, където избухна в ридания върху широките му гърди. Кочияшът рязко потегли, а Льо Ватур остана на кея да брой щастлив парите.

— Хайде, хайде, скъпа — утешаваше я графът несръчно. — Всичко вече е наред. Ти си в безопасност.

Лорд Харви нямаше откъде да знае, че думите му ще предизвикат нов изблик на сълзи — те напомняха на Девън всички онези случаи, когато Дябло я бе наричал „скъпа“: понякога гальовно, друг път шеговито, но винаги с любов.

— Ужасно ли беше, мила моя? — попита графът, когато сълзите на Девън понамаляха.

— Не, татко. Наистина не изцяло. Дябло не ме е наранил. Напротив, отнесе се дори внимателно с мен, макар да имаше достатъчно поводи да е груб. Аз... Аз стрелях по него още в деня, когато ме качи на кораба. Раната не се оказа опасна, но за известно време го обездвижи.

Червендалестото лице на лорд Харви застина от смайване.

— Боже милостиви, момиче! Стреляла си по Дябло и си останала жива, за да го разправяш! Този мъж е безмилостен убиец и е цяло чудо, че не е заповядал да те унищожат на часа.

— Дябло... не е такъв — започна да обяснява Девън плахо, опитвайки се да опише мъжа, когото бе обикнала.

Лорд Харви погледна Девън с присвити очи.

— Да не би разбойникът да те е омагьосал, дъще? Той е погубил стотици души, откраднал е стока за хиляди лири и е потопил безчет кораби. Един дявол знае колко жени е изнасиллил. Този мъж е лишен от всякаква чест. Даде дума да те върне, а не изпълни обещанието си и само потвърди, че няма морал, нищо, освен лъжи и измама.

— Дябло щеше да ме освободи, татко, но буря ни отклони от курса. А по онова време той беше доста болен — нали го раних — за да разпореди да ме пуснат. Той...

— Престани, Девън. Наслушах се на добродетелите му! Не желая да събуждам мъчителни спомени у теб, но при така стеклите се

обстоятелства се налага. Дябло стори ли ти нещо... болезнено, докато те държа в плен?

Девън притвори очи. Тя отлично разбираше от какво се интересува баща ѝ. Всеки родител би попитал същото, но не бе възможно да се даде еднозначен отговор. Накрая сподели истината или поне толкова, колкото да не нарани нито Дябло, нито баща си.

— Ако питаш, дали Дябло ме е изнасил, отговорът е не. Казах ти, че не съм пострадала.

Пламналите ѝ бузи говореха по-красноречиво от думите ѝ.

Онова, което Девън пропусна да спомене, бе, че започналото като нейно съблазняване, завърши като наслада за двамата... Че за шокиращо кратко време тя се отдаде доброволно на Дябло, очакваше неговата интимност, копнееше за любовта му, отвърщаше му със страстна самозабрава, но такива неща няма как да се споделят с един баща.

Думите на Девън не успокоиха особено лорд Харви. Не бе в състояние да си представи, че се е измъкнала от лапите на Дябло невредима. Широко известно бе, че дяволът с лекота оправя млади момичета като Девън, но за свое, а и за нейно добро, лордът реши да повярва на думите ѝ.

— Слава Богу! Така се опасявах, че... хм... е, няма значение, мила моя. Сега всичко е наред и повече не се налага да мислиш за преживяното изпитание. Обещавам коравосърдечният разбойник скоро да увисне на бесилото заради престъпленията си.

Ужасена от подобна перспектива, Девън замълча, оставяйки се на обичта на баща си. Най-после спряха пред Чатам Хаус. Лорд Харви слезе пръв, помогна на Девън и я поведе към вратата, грижливо обгърнал крехките ѝ рамене. Ала преди да стигнат входа, втора карета с грохот изскочи иззад ъгъла и рязко спря зад тяхната. Девън и баща ѝ се обърнаха и видяха как слаб, среден на ръст мъж с кафеникава коса и тънки мустаци изскочи от каретата.

— Девън, слава Богу, че си жива и здрава!

— Уини, откъде...

— Изпратих му бележка, мила — обясни лорд Харви бързо. — Няма нищо лошо. Уинстън е бъдещият ти съпруг. И двамата тежко понесохме отвличането ти. Горкото момче съвсем се отчая.

— Всичко е наред, татко — одобри постъпката му Девън, макар най-голямото ѝ желание бе да се оттегли в стаята си и да се стовари на леглото.

— Влизай, Уинстън — покани го тя. — Улицата не е място, където да се обсъждат семейни въпроси.

Настанена в удобния познат кабинет на баща си. Девън изучаваше Уинстън изпод спуснатите си мигли, докато графът разказваше за посещението на Льо Ватур и за щастливото завръщане на Девън. Беше ли се вглеждала истински в контешки облечения мъж, за когото се готвеше да се омъжи? — питаше се тя разсеяно. Той бе привлекателен по един класически, някак си женствен начин, признаваше тя, но сравнен с жизненото лице и фигура на Диабло, изглеждаше мекушав и слабохарактерен. И все пак нещо трябва да я е привличало в Уинстън. Може би привързаността му към нея? Или изисканите маниери, които някога ѝ се струваха очарователни, но сега изглеждаха префърцунени? Определено не бе страстта му към нея, тъй като тя напълно отсъстваше. Вероятно някога подобна въздържаност ѝ се е струвала естествена, но след като опозна любенето на Диабло, тя не виждаше нищо привлекателно в такова поведение. Изведнъж осъзна, че двамата бяха млъкнали и я наблюдаваха с любопитство.

— Нещо не е наред ли, мила моя? — попита лорд Харви загрижено. Той бе забелязал колко разсеяна е Девън и се тревожеше. Малко жени бяха преживели премеждията на Девън и се гордееше с нейната смелост и сила на духа.

— Нищо ми няма, татко — успокой го тя. — Завръщането ми у дома, след като почти бях загубила надежда, ме поизтощи. Ако ме извините...

— Би ли могла да останеш още само миг, мила? — попита Уинстън загрижено.

— Разбира се, Уинстън — отвърна Девън, прецени, че му дължи поне това, след като бе предала доверието му.

— Искам да се венчаем веднага и баща ти даде съгласието си.

— Веднага ли? Защо да бързаме?

— Той е прав, мила моя — обади се графът. — Никой от нас не желае да пострадаш от клюките.

— Така е, Девън — присъедини се и Уинстън. — Единственият начин да спасим репутацията ти е да се венчаем незабавно.

— По дяволите репутацията ми! — озъби се Девън. — Не аз пожелах да ме отвлекат.

— Знаем, мила — съгласи се Уинстън търпеливо, — но първото, което ще си помислят всички е, че добродетелността ти е накърнена.

— Дори така да е. Това би ли ти повлияло? — запита Девън направо.

— Ами... Не... Разбира се, не, мила. Важното е, че се върна жива и здрава.

Девън се отврати от мисълта как обществото ще я осъди, макар да не бе доброволен участник в отвличането си, чест правеше на Уинстън, че е склонен и готов да се ожени за нея. Ала в момента никак не ѝ се минаваше под венчило. А и толкова неща се случиха през последните седмици, имаше нужда от време да подреди чувствала си и да обмисли бъдещето си.

— Една прибързана женитба няма да разреши проблемите, Уини. Трябва ми време да помисля. Току-що се завърнах и искам да дойда на себе си, преди да се впусна в нещо ново.

Уинстън се намръщи — недоволството му бе повече от очевидно.

— Сватбата ни е запланувана за след няколко седмици. Онова, което предлагам, не е лишено от смисъл.

Нито Девън, нито баща ѝ знаеха за предстоящия финансов банкрут на Уинстън и за отчаяната му нужда от щедрата зестра на Девън, за да се разплати с кредиторите. Щеше да се ожени за Девън независимо какво ѝ бе сторил Дябло. Подозираше, че вече не е девствена, но това бе най-малката му грижа. Просто му бе спестена неприятната задача той да ѝ бъде първият мъж.

Запознат с упоритостта на Девън, лорд Харви се притече на помощ.

— Дъщеря ми е минала през мъчително изживяване и е изтощена. Нека оставим темата тази вечер. Сигурно Девън ще промени решението си, като си отдъхне.

— Разбира се. Колко грубо от моя страна да настоявам, когато Девън е така разстроена и има нужда от почивка. Лека нощ, мила.

Той се наведе и я дари с една хладна целувка по челото. Устните му бяха студени и сухи, и Девън неволно потрепери.

Тя кимна, доволна, че той си тръгва. Как се промениха чувствата ѝ така драстично, запита се тя. Имаше време, когато у Уинстън

виждаше всичко, което може да се желае от един мъж. Преди Дябло да я омагьоса.

— Ще те изпратя до вратата Уинстън — предложи лорд Харви.

— Ще бъда в стаята си, татко — съобщи Девън и стана. Двамата мъже я наблюдаваха, докато се изкачваше по стълбището.

— Няма да допусна никой да тормози Девън — предупреди графът, останал насаме с Уинстън. — Убеден съм, че ще проумее предимствата на незабавната женитба, щом поразмисли малко за последствията. Сега обаче имам по-важен въпрос за обсъждане. Знам как и къде да намерим Дябло.

— Девън ти е казала къде се крие разбойникът?

— Не. Пиратът Льо Ватур го стори. Доста охотно продаде информацията срещу подходяща сума. Той е напълно безскрупулен. Дори ми начерта карта.

— Ще тръгна след него — обяви Уинстън, а очите му заблестяха, като си представи каква слава го очаква. — Помислете как ще издигне репутацията ми ликвидирането на този злодей. Самият крал ще ме забележи. Няма да срещна никакви трудности да присъединя три бойни кораба от флота към моя „Делфиний“.

— Никакви бойни кораби, моето момче. Според Льо Ватур убежището на Дябло е оградено от коралов риф и само кораби с плитко газене могат да влязат в защитеното пристанище. На картата личи къде е процепът и е указан входът.

— Кораби с плитко газене... — разсъждаваше на глас Уинстън. — Трудно се намират, но не е невъзможно.

— Колко време ти е нужно, за да ги набавиш? Искам този разбойник да си получи заслуженото.

— До месец ще съм пред вратата на Дябло, след шест седмици ще съм отново в Лондон — нафукано обяви Уинстън.

— Прекрасно — засия графът. — Ще насрочим сватбата за след шест седмици.

— Ами ако Девън не склони?

— Ще склони — обеща графът.

Дябло крачеше по палубата, докато „Танцуващия дявол“ пореше гладките синьо-зелени води. Беше отегчен, неспокоен и ядосан. „Танцуващия дявол“ и „Червената вещица“ кръстосаха Атлантическия

океан от седмици и диреха призрачните испански кораби. Силно подозираше, че подобна испанска флотилия, натоварена с богатства, не съществува, но какво печелеше Скарлет от лъжата си? Възнамеряваше още същата вечер да разбере. Вече бе дал сигнал на „Червената вещица“ и поканил Скарлет да вечеря с него на борда на „Танцуващия дявол“. Двата кораба щяха да потърсят прикритие за нощта в усамотен залив при бреговете на Пуерто Рико.

Лунната светлина блестеше върху водата като хиляди дребни диаманти. Скарлет стъпи на борда на „Танцуващия дявол“ и веднага бе отведена в каютата на Дябло. Облечена в тесни панталони, бяла риза и високи ботуши, които подчертаваха дългите ѝ крака, Скарлет изглеждаше твърде съблазнителна, но Дябло не обърна внимание нито на красотата, нито на предизвикателната поза, която тя преднамерено зае. Непривикнала да остава незабелязана, Скарлет се приближи до стола, посочен ѝ от Дябло и седна ядосана.

— Скоро ще ни сервираш. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Бренди, ако имаш.

— Разбира се.

Скарлет наблюдаваше Дябло внимателно, докато приготвяше питиетата. Харесваше ѝ как мускулите му играят под ризата, движението на хълбоците му, когато се движи, дръзко подчертаната мъжественост, изпъкнала под плътно прилепналите панталони. Но за голяма изненада на Скарлет всичките ѝ опити да го съблазни бяха пропаднали, след като в живота му се появи Девън. Копнееше да му каже, че малката вещица е заминала, но умно прецени, че за нея ще е по-добре сам да го открие.

Докато поднасяха вечерята, Скарлет отпиваше от брендите с видимо удоволствие.

— Опасявам се, че вечерята не е особено богата — подхвърли Дябло. — Още една причина да те извикам. Складовете ми са чувствително изпразнени, предполагам и при теб е същото.

— Аз пък мислех, че си ме поканил, защото моята компания ти доставя удоволствие — отвърна Скарлет кокетно.

Дябло се намръщи.

— Омръзна ми това напразно кръстосване, Скарлет, започвам да си мисля, че си съчинила съществуването на испанските кораби.

— И защo да го правя? — попита Скарлет с подoбаваша невинност.

— Защо наистина? — повтори Дябло. — Какво печелиш от лъжата си?

— Нищо. И не съм те лъгала. Изяж си вечерята, Дябло. Хубава е въпреки оскъдицата.

Следващите няколко минути Дябло се посвети на храната, после отместе чинията и стана.

— Утре поемам курс към Бахамските острови. Ти прави каквото искаш, но не можеш да разчиташ повече на помощта ми.

Скарлет също избута чинията си настрана и стана. С разлюлени предизвикателно бедра, тя се приближи на сантиметри от него и зърната на свободните ѝ гърди докоснаха неговите.

— Ти се връщаш при нея — обвини го тя, а гласът ѝ бе страстен шепот. — Мога да ти дам колкото нея, дори повече. Откъде жена като Девън Чатам ще знае как да достави удоволствие на един мъж? — Ръцете ѝ галеха гърдите му, а пръстите ѝ сръчно разкопчаваха ризата. — Аз ще ти предложа повече. Много повече. В толкова много неща си приличаме.

Скарлет смело отпусна ръка върху издутината под панталоните на Дябло и се засмя ликуващо, когато усети реакцията му.

— Желаете ме! Признай!

— Аз съм мъж, Скарлет — простена Дябло, сграбчвайки китките ѝ в желязна хватка. — Дори тялото ми да реагира, умът и сърцето ми те отхвърлят изцяло. Може и да се изненадаш, но аз обичам Девън. Тя ме вълнува както никоя друга.

— Обичаш? Глупости. Ти не си способен да обичаш. Забрави малката вещица и стани отново мой любовник.

— Не, Скарлет. Искам да любя само една жена и утре се връщам при нея.

— Нещастен обезумял глупак! Събуди се! Дамата не те иска!

Сребристосивите очи на Дябло се присвиха заплашително.

— Какво искаш да кажеш?

Усетила опасността, Скарлет побърза да го успокои.

— Нищо конкретно. Просто се опитвам да ти обясня, че в живота ти няма място за жени като лейди Девън.

— Махай се оттук, Скарлет! Отказвам да слушам приказките ти по адрес на Девън.

Гневът на Диабло и мъката, с която се сдържаше да не избухне, накараха Скарлет бързо да напусне каютата, доволна, че се е отгървала невредима. Бе имала случай да наблюдава последиците от изблиците на Диабло и не желаше да ги изпита на гърба си.

Умело и лесно Диабло премина през пролуката в рифа, ала лошото предчувствие, обзело го след разговора със Скарлет, не го напускаше. Когато „Танцуващия дявол“ пристигна, много хора излязоха да ги посрещнат. Корабът спря до единствения кей и Диабло се спусна бързо по пасарела, Кайл вече бе там. Мрачният му поглед и привързаната към гърдите ръка само усилиха тревогата на Диабло.

— „Танцуващия дявол“ не гази достатъчно дълбоко, за да си помисли човек, че е претоварен с богатства — поздрави въздържано Кайл. — Изплъзна ли ви се испанската флотилия?

— Или успя да се измъкне, или никога не е съществувала — изръмжа Диабло недоволено. — Започвам да си мисля, че цялата история е скалъпена от Скарлет, но не разбирам какво е целяла. Стига сме приказвали за испанските кораби. Как е Девън? Защо не те придружи до пристанището. Надявам се да съм липсвал на малката дива котка.

В очите на Диабло имаше толкова много обич, че Кайл прокле Девън и Льо Ватур стократно.

— Боже милостиви, Кит. Съжалявам... Стана толкова бързо... Не успях да направя нищо...

Обърканият отговор на Кайл смрази сърцето на Диабло.

Куп ругатни се изнизиха от преbledнелите му устни.

— Говориш безсмислици, Кайл. Какво е станало? Нещо да не се е случило с Девън?

Острата интуиция на Диабло вече му бе подсказала отговора.

— Никак не ми е лесно да ти го кажа, Кит... — започна Кайл разкаяно. — Девън я няма. Не успях да изпълня задачата си.

Никога до този момент гласът на Кайл не бе звучал така отчаяно.

— По някакъв начин го предчувствах — обади се Диабло мрачно. — И все пак какво стана? Как успя да напусне острова? Насила ли я взеха? По дяволите! Ще убия негодника, който я е отвел!

— Нямахте нужда от сила — поясни Кайл със съжаление. — Тя доброволно тръгна с Льо Ватур.

— Льо Ватур! — побеснял извика Дябло. Изведнъж погледът му попадна на привързаната ръка на Кайл. — Той ли свърши това?

— Да. Опитах се да му попреча, но всичко стана твърде бързо, той ме рани, преди да извадя сабята си. Кълна ти се, Кит, никой никога няма вече да ме завари неподготвен.

— Не мога да повярвам, че Девън е стояла и безучастно е наблюдавала как Льо Ватур те пробожда. Та той е могъл да те убие. Не разбира ли тя с какъв мъж си има работа? Защо, по дяволите, ще тръгне с Льо Ватур, като едва го понасяше?

— Не я съди криво, Кит. Тя не остана безразлична. Ако не беше тя, той наистина щеше да ме убие. Льо Ватур е предложил на момичето да я отведе в Англия и тя се е спазарила с него. — В гласа му се прокрадна обвинителна нотка, когато добави: — Трябваше да я върнеш на баща ѝ, както обеща.

— Не ме поучавай, Кайл — предупреди Дябло, а очите му бяха ледени като стомана. — И не оневинявай Девън, тя е планирала всичко зад гърба ми, заговорничила е и е сплетничила с мъж, лишен от скрупули.

— Опитах се да ѝ го кажа, но тя е доста упорита.

— Забелязах го — съгласи се Дябло сухо. — Добре ли си, за да можеш да поемеш задълженията си?

— Да. Какви са заповедите ти?

— За колко време можеш да подготвиш „Танцуващия дявол“ за дълго пътуване?

— Да не възнамеряваш да тръгнеш след Девън? — попита Кайл изумен.

— Колко време, Кайл?

— Ако не ги е сполетяло нещо, момичето вече е в Англия. Няма я от месец.

— Колко време, Кайл?

— Двадесет и четири часа.

— Погрижи се тогава. Разбери се с Акбар за нужните поправки и смени в екипажа.

— Защо, Кит? Защо си така твърдо решен да преследваш Девън, след като тя очевидно не те желае?

— Забрави ли отговорността ми за живота на десетките хора, които живеят в Рай? — попита Дябло недоволено. — Девън знае прекалено много за Рай и тайните му.

— Нали не мислиш...

— Не съм оцелял досега, като съм се осланял на случайността. Ще ми се да мисля, че Девън няма да съобщи на баща си или годеника си как, или къде да ни открият, но съм прекалено голям реалист, за да приема нейното мълчание на доверие. Отивам в къщата да поговоря с Тара. Разпореди се заповедите ми да бъдат изпълнени незабавно.

Кимвайки сдържано на Кайл, Дябло се обърна и бързо премина покрай групата жени и деца, които радостно посрещаха мъжете.

Зад стоическото изражение и безизразния поглед Дябло прикриваше силната мъка, причинена от бягството на Девън. Светът никога не биваше да узнае как едно крехко момиче почти го е унищожило. Колко ли се е смяла, докато разголваше душата си пред нея и ѝ изповядваше чувствата си като влюбен юноша. Нищо чудно, че Девън не сподели чувствата си — сърцето ѝ дори не бе трепнало, а неговото биеше пламенно и неудържимо от страст, породена от истинската любов.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Кораб на хоризонта!

Диабло застана нащрек.

— Къде?

— Зад щирборда.

Премина отдясно и с далекогледа огледа хоризонта.

— Плава без знамена. Познаваш ли го, Акбар? — подаде той далекогледа на едрия турчин.

— Много е далеч, за да кажа.

— Мога ли да погледна? — обади се Кайл. — Очертанията ми изглеждат познати, но не съм напълно сигурен... Възможно ли е да е „Победа“ на Льо Ватур?

— За Бога! Дано е така! — пожела пламенно Диабло.

— И ако е той? — предизвика го Акбар. — Ако даматата е още на борда?

— Склонен съм да мисля, че тя отдавна е в Лондон — отвърна Диабло. — Разбира се, ако не е предпочела да остане на борда на „Победа“ като любовница на Льо Ватур.

— Стига, Диабло смърри го Кайл. — Знаеш, че момичето никога няма...

— Кълна се в брадата на Пророка! — възкликна злорадо Акбар. Наистина е Льо Ватур. Бих разпознат „Победа“ навсякъде.

Кайл бе върнал далекогледа на турчина и в момента той жадно наблюдаваше курса на приближаващия кораб. След това подаде уреда на Диабло.

— Прав си, приятелю — потвърди с доволна усмивка капитанът. — Е, хайде, гответе се за бой.

На борда се възцари див хаос моряците, въоръжени със саби, ками, пистолети и брадви се засуетиха да заемат определените им от Акбар позиции. Когато всичко бе готово, Диабло пристъпи напред. Ясният му и висок глас се извиси над врявата.

— Готови ли сте за бой, момчета?

Последва дружно, мощно „да“ и тъкмо това очакваше Дябло.

— Добре, но макар и да е пиратски кораб, едва ли има плячка на борда му в момента.

— Това е Льо Ватур. Познах по платната — провикна се Данси.

— Да, момчета — потвърди Дябло. — Той открадна дамата ми и злодейски нападна лейтенанта ми. Заклех се, че ще си отмъстя. С мен ли сте, момчета?

— С теб сме! — извика Рикс от името на всички моряци.

— Няма да съжалявате. Лично ще възнаградя всеки, който ми остане верен и ще ви възмездя от собствения си джоб, ако няма плячка. Късмет, момчета!

— Ще го потопим ли? — попита Акбар.

— Не и преди да се уверя, че Девън не е на борда, Акбар. Когато го приближим достатъчно, стреляйте по носа да видим какво ще стане. Льо Ватур може да се предаде без бой.

Льо Ватур веднага разпозна „Танцуващия дявол“ и от устата му излезе порой ругатни. Трябваше да се досети, че дяволът ще тръгне да го дири. Тайно се надяваше британският флот вече да се е справил с Дябло, но сега очевидно предстоеше схватка и той нямаше да се откаже, напротив очакваше я с нетърпение. Небето бе безоблачно, слънцето ярко и топло, и Льо Ватур реши, че денят е подходящ да отмъсти за смъртта на Черния Барт.

— Огън! — изкомандва Акбар и оръдията на щирборда блъвнаха сивкав дим. Съгласно заповедта на Дябло ударът бе насочен към носа на „Победа“. „Танцуващия дявол“ направи маневра, за да зареди отново оръдията. Ответният изстрел от „Победа“ не достигна целта.

— Льо Ватур иска да се бием — изкикоти се Акбар злорадо. Двата кораба бяха равностойни, а за французинът по никакъв начин не може да се сравнява с Дябло по съобразителност и вещина.

— Насочи оръдията към такелажа — заповяда Дябло. — Искам да поставя на колене проклетника, но да не нараня Девън, ако е на борда.

— От самото начало казах, че тази жена ще ти донесе неприятности — недоволстваше Акбар под носа си. — Тя предпочете да отиде с Льо Ватур, не разбирам защо трябва да те е грижа за съдбата ѝ.

— Чу заповедта ми, Акбар. Иди я изпълни.

Тонът на Дябло не търпеше възражение, Акбар подаде команда за втори залп, насочен нагоре към платната.

Усилията му бяха възнаградени — върхът на една от мачтите на „Победа“ хвъркна. Хората на Льо Ватур не успяха да центрират добре оръжията и гюлетата от втория изстрел прелетяха високо над носа на „Танцуващия дявол“ и цопнаха във водата. Или може би всичко се дължеше на отличната маневра на кораба, ръководен от Кайл? Каквато и да бе причината, стрелците на Дябло успяха да покосят и втора мачта. После оръдията на „Танцуващия дявол“ се насочиха към корпуса, но за щастие не нанесоха големи поражения, освен дупка близо до ватерлинията. Извадиха късмет и не уцелиха склада с муниции на палубата, а пламналият пожар бе бързо потушен.

Дябло се усмихна доволно — на борда на „Победа“ бяха избухнали няколко малки пожара. Никой не изглеждаше достатъчно голям, за да го потопи, но толкова много моряци се занимаваха с гасенето им, че оръдията на Льо Ватур скоро замлъкнаха. Дябло използва паузата и приближи „Танцуващия дявол“ съвсем близо до „Победа“.

— Извадете талпите, ще се прехвърлим на „Победа“! — гласът му надвика шума от битката и възторжените викове на хората му. — Оставете Льо Ватур на мен!

След минути хората му бяха на борда на „Победа“ и се впуснаха в ръкопашен бой. Отдавна не бяха се радвали на оживена битка и всички бяха зажаднали за кръв. Дябло съзря Льо Ватур на кварталдека ухилен презрително със сабя в ръка.

— Хайде, дяволско изчадие — предизвика го французинът. — Отдавна чакам този момент. Откакто уби Черния Барт и задигна кораба му.

По лицето на Дябло се изписа учудване.

— Черния Барт си го заслужи. — Той бавно се изкачваше по стълбата към кварталдека. — Ако не аз, друг щеше да оглави бунта. Барт бе жесток, извратен човек и светът стана по-добро място за живеене след кончината му. Защо го жалиш толкова?

— Черния Барт ми бе като баща. От години чакам да отмъстя за смъртта му.

Замахна злобно със сабята и острието почти засегна корема на Дябло — той си глътна въздуха, за да не бъде прорязан.

— Къде е Девън? — Дябло въртеше сабя и с лекота отблъсна втората атака на Льо Ватур. — На борда на „Победа“ ли е? Тежко ти, ако си я наранил.

Льо Ватур диво се изсмя и наново се насочи към Дябло.

— Твоята любовница съвсем доброволно дойде при мен.

Изпълнен с невероятен гняв, Дябло стисна зъби и отскочи встрани, парирайки поредния устрем на Льо Ватур.

— Негодник такъв! Девън на кораба ли е, или не?

— Закъсня, Дябло. Дамата вече е в Англия. Тя е доста приятно парче и напълно разбирам неохотата ти да я изпуснеш. Ние станаме... доста близки по време на пътуването й с „Победа“. Това бе част от сделката — похвали се той, доукрасявайки лъжата с лукава усмивка.

— Гаден, коравосърдечен измамник! Девън никога не би позволила да я докоснеш.

Приказките секнаха и двамата се съсредоточиха върху намеренията си: всеки искаше да убие другия. Около тях битката продължаваше с нестихваща сила. Двата екипажа бяха равностойни — еднакво смели и съобразителни, но хората на Дябло, водени от невероятна преданост, скоро извоюваха превес. И Дябло, и Льо Ватур вече имаха по няколко несъществени порязвания. Неочаквано двама от хората на Льо Ватур скочиха с размахани саби на стълбата към кварталдека. По петите им бяха двама от „Танцуващия дявол“. Неволно единият бутна Дябло и в опита си да запази равновесие той падна на коляно. Ухилен коварно, Льо Ватур реши, че е победил и се хвърли с цялата си злоба напред, но Дябло, надхитрил не един и двама от лукавите си врагове, се оказа многократно по-прозорлив от подлия пират. Нарочно приклегна ниско, за да предизвика Льо Ватур да се насочи към оголената му гръд. Все със същата зловеща усмивка французинът наистина се втурна напред, ала какво бе изумлението му да види как Дябло се изгъркаля акробатично и сега, вече изправен, е застанал с насочена сабя пред Льо Ватур и забива острието в корема му. Очите на Льо Ватур се разшириха и в следващия миг станаха безизразни той се строполи на палубата мъртъв.

Смъртта на Льо Ватур сложи край на битката. Претърсиха внимателно целия кораб и откриха сандък със злато, скрит в

капитанската каютата, още пари, други богатства и голяма колекция от ценни предмети. Макар трюмовете да бяха празни, както бе подозирал Дябло, „Победа“ донесе изненадващо богата плячка за екипажа на „Танцуващия дявол“.

На оцелелите моряци от екипажа на Льо Ватур предложиха и те охотно приеха да се присъединят към Дябло. Ранените бяха прехвърлени на борда на „Танцуващия дявол“, а корабът на Льо Ватур бе подпален. С непроницаемо като маска лице Дябло наблюдаваше, без да трепне как „Победа“ се накланя и бавно потъва във водата. Според него това бе заслужен край за човек, донесъл му единствено злини.

Дябло се замисли — Девън вече бе в Лондон, следователно на практика е недостижима. И изведнъж животът, пълен с толкова много вълнения и приключения, изгуби смисъл за него.

— Какво ще заповядаш да правим сега, Дябло? — попита Кайл, доловил лошото настроение на приятеля си. — Тръгваме ли за Англия да търсим момичето?

— Не, Кайл. Вече е късно. Девън направи избора си. — Очите му огледаха пусто, лицето му бе каменно. — Хайде да си ходим вкъщи.

— Не допускам Девън да е издала тайните на Рай — подхвърли Кайл плахо. — Тя знае какво ще се случи с хората, които живеят там.

Кайл нямаше да говори така убедено, ако имаше представа какво става в момента на неколкостотин километра на юг, на малкия остров Рай.

Дябло прекара „Танцуващия дявол“ през процепа в кораловия риф с лекотата, придобита от многогодишен опит. Ала щом корабът се приближи към скритото пристанище, стана ясно, че нещастие е сполетяло селището. Постройките до плажа бяха превърнати в купчини трески, а колибите отзад изравнени със земята. Отчайващо малко оцелели жители наизлязоха от набързо приспособените убежища, за да посрещнат Дябло още докато слизаше на бегом по пасарела. Кайл и Акбар догониха капитана и останаха потресени от безсмисленото разрушение, и безразборно причинената смърт.

— Случи се пречи няколко дни — обясни Тара — напълно променен от покруса глас.

— Кокали Господни! Тара! Кой го стори?

— Англичаните. Три кораба, предвождани от „Делфиний“ навлязоха в залива и започнаха да стрелят без предупреждение. Не проявиха никаква милост. Изобщо не ги интересуваше, че на острова живеят само жени, деца и старци. Видяха, че на пристанището няма друг кораб. — Тя вдигна кафяви тъжни очи и погледна въпросително Дябло: — Защо, Дябло? Защо го сториха? Откъде знаят пътя до Рай?

Дябло нямаше отговор. Измъченото му лице представляваше страшна гледка: чувствените му устни бяха здраво стиснати в тънка черта: сребристоксивите му очи бяха студени и мрачни като смъртта. Изведнъж отговорът го осени и той се провикна, като изкара целия въздух от гърдите си:

— Ще убия подлата мръсница!

— Дябло, нали не смяташ, че Девън... — започна Кайл.

— Ти имаш ли друго обяснение? — сряза го Дябло безмилостно. Кайл се изчерви. Макар да не допускаше Девън да ги е предала, не се сещаше за друго обяснение. — Така си и мислех — каза Дябло и насочи вниманието си към Тара. — Тези ли са единствените оцелели?

Моряците вече бяха слезли на брега и като обезумели търсеха близките си сред малцината живи.

— Има още няколко горе в къщата — отвърна Тара. — Повечето от индианците арауак се отърваха — бяха на нивите със захарна тръстика.

— Къщата пострадала ли е?

— Нали знаеш, че не се вижда от плажа. Вероятно затова не я унищожиха. Англичаните сигурно са побеснели, че те няма, защото започнаха да опустошават всичко пред очите си. После си тръгнаха. Погребахме мъртвите и се погрижихме за всички ранени.

— Добре си се справила, Тара. Благодарен съм ти. Изцяло аз съм отговорен за... това безсмислено изтребление. Ако не се бях държал като глупак и не бях довел Девън тук, нищо подобно нямаше да се случи.

Акбар промърмори безрезервното си съгласие, а в дълбините на черните му очи горяха пламъчета на омразата.

Макар Кайл да се молеше да не е истина, неопровержимите факти сочеха единствено Девън. Кой друг е могъл да ги предаде?

— Започваме възстановителното строителство веднага! — отсече Дябло.

— Защо? — недоумяваше Кайл. — Англичаните знаят тайния вход и могат да дойдат тук, когато поискат.

— Този път ще застроим от другата страна на острова.

— Ами рифа? Той опасва целия остров. Как ще влизаме и излизаме?

— Напълно съм подготвен за подобна ситуация — сподели Дябло. — Докато ремонтирахте „Танцуващия дявол“ и нямахте нужда от мен, изследвах рифа най-внимателно. Има още един проход, за който не съм споменавал на никого. Не съм минавал по него, но съм сигурен, че „Танцуващия дявол“ ще успее да се промъкне. Погрижи се оцелелите да бъдат качени на кораба, Кайл. Тръгваме веднага и започваме строителството. Имаме късмет, че хората на Лъо Ватур са с нас и ще помагат.

— Ами къщата ти? — полюбопитствува Тара.

— От двата бряга разстоянието е почти еднакво, това е удобно за мен. Ще продължа да я използвам, когато съм на Рай, но междуременно трябва да до обмисля плановете си.

— Планове? — сепна се Кайл, изплашен, че Дябло е замислил нещо драстично. — Нима възнамеряваш...

— Да. — Кайл кимна Дябло мрачно. — Когато приключи с лейди Девън Чатам, подлата мръсница ще проклина деня, в който се е родила.

— Къде беше, Уинстън? — попита Девън без особен интерес. — Нямахте те дълго.

— Липсвах ли ти, мила? — бегло се усмихна Уинстън. Смяташе, че Девън дори няма да забележи отсъствието му, докато провежда експедицията. — Как напредват приготовленията за сватбата ни?

— Татко не ти ли каза?

— Още не съм го видял. — Уинстън се сети, че не е поздравил Девън както подобава и я целуна леко по челото. — Някакъв проблем ли има?

Проблем? Девън едва не се изсмя с глас на наивния въпрос. Никакъв проблем, ако не се смята, че е влюбена в напълно неподходящ за нея мъж, мъж, който се издирва за извършени жестоки

престъпления срещу порядъчното общество. Никой друг мъж, включително и Уинстън, не можеше да измести Дябло от сърцето ѝ. В същото време Девън отлично съзнаваше какво бъдеще я чака, ако реши да остане стара мома. Името на баща ѝ ще я пази, докато той е жив, но ако няма мъж — наследник титлата и по-голямата част от имотите му ще преминат в ръцете на далечен роднина. Затова графът настояваше Девън да се омъжи и да роди деца. В противен случай животът ѝ ще зависи от някой далечен братовчед.

— Не отговори на въпроса ми. Девън — настоя Уинстън.

— Ами... Да, има нещо като проблем — заекна Девън. — Не може да се оженим преди октомври.

— Но дотогава има седмици! — запротестира Уинстън. Дали кредиторите му биха го изчакали, чудеше се той наум.

— Само четири седмици, Уини. Какво са четири седмици сравнени с цял живот.

Изреченото точкова я ужаси, че неволно потрепери.

— Четири седмици ми изглеждат цяла вечност — обяви Уинстън галантно. — Защо се налага да изчакаме?

— На шивачката ѝ е нужно още време, за да довърши роклята ми и дрехите на шаферките. А и човек веднъж се жени, нали знаеш?

Девън реши да се омъжи за Уинстън едва преди седмица. Дотогава твърдо се противопоставяше, но се наложи да промени решението си. Предстоеше ѝ да се увери дали месечното ѝ неразположение ще я отмине за втори път, ала инстинктът ѝ подсказваше, че е бременна от Дябло. Налагаше се да се венчае за Уинстън, иначе щеше да опозори баща си с извънбрачно дете.

Отчаян от забавянето, Уинстън въздъхна.

— Първи октомври, мила. Не по-късно — подчерта той. — Отдавна чакам да те направя своя съпруга.

— Първи октомври — прие Девън и рязко смени темата: — Къде беше през цялото това време? Татко каза, че си заминал с „Делфиний“ да изпълняваш някаква мисия. Нали вече напусна действителната служба?

— Беше рутинна мисия, мила — излъга Уинстън безочливо. — Но не се тревожи. Възнамерявам да напусна, след като се оженим и да посветя цялото си време на теб.

— Как е баща ти? Не си го споменава напоследък.

— Както обикновено. Не осъзнава напълно какво става, но не умира.

Коравосърдечните му думи шокираха Девън и тя успя само да пророни:

— Съжалявам.

В този момент в стаята влезе лорд Харви. Лицето му светна.

— Добре дошъл, момчето ми — гръмко поздрави той. — Кога се върна?

— Преди няколко часа.

— Девън, искам да обсъдя нещо с годеника ти. Ще ни оставиш ли?

— Разбира се, татко. И без това трябва да отскоча до шивачката. — На вратата се спря за миг. — Радвам се, че се върна, Уинстън.

Думите ѝ лишени от всякакво въодушевление, накараха лорд Харви да се запита дали не греши като тласка Девън към този брак, но в момента го занимаваха по-важни дела.

— Е, момчето ми, казвай бързо, успешна ли излезе мисията ти?

— Отчасти — отвърна Уинстън с огорчение. — Не заварихме Дябло на острова, но направихме така, че когато се завърне да завари само руини.

— Обстрелвали сте селището? Дали е било разумно? Аз исках Дябло, а не живота на невинни хора.

Мисълта, че са отнети човешки животи определено притесняваше лорд Харви. Още един сериозен недостатък в характера на младия човек — нещо внимателно укривано досега.

— Как може да смятате хора, които живеят в бърлогата на Дябло и са под негова закрила, за невинни? — защити се Уинстън. — Това са пирати и престъпници.

Уинстън не спомена, че преди обстрела в селото са забелязали само жени, деца и старци. Някои от хората му бяха ужасени от касапницата, особено след като се изясни, че Дябло отсъства, но Уинстън очевидно не бе впечатлен от стореното.

— Може и така да е, но не ми харесва — отбеляза графът, намръщен. — Уточнихте ли с Девън датата на сватбата? Трябва да ти призная, че тя се колеба до последния момент, преди да даде съгласието си.

— Първи октомври.

Лорд Харви кимна.

— Според мен Девън трябва да се омъжи. Случилото се доста я промени и откровено казано съм разтревожен.

— Неприятно ми е да повдигам подобен деликатен въпрос, ваша светлост, но смятате ли, че Дябло я е изнасилил? Знам, тя отрече, вероятно не желае да говори за преживяното?

— Девън не би ме излъгала — възрази графът високомерно. — Да не би да се колебаеш?

— Разбира се, не — побърза да отрече Уинстън. — Готов съм да се ожена за Девън утре, ако се съгласи. Горд съм, че съм избраникът ѝ сред толкова много обожатели.

Онова, което не спомена, бе толкова отчаяната му нужда от пари, че бе готов да се ожени за Девън дори всички пирати в Карибския залив да са я обладавали.

— Добре, момчето ми. Значи — първи октомври. Убеден съм, че ще я направиш щастлива.

В действителност лорд Харви започваше сериозно да се терзае относно някои черти от характера на Уинстън. Обичаше Девън прекалено много, за да я даде в ръцете на човек, недостоен за уважението и любовта ѝ. В последно време подочу в клуба тревожни клюки относно необичайните сексуални предпочитания на Уинстън, толкова невероятни, та предпочете да ги пренебрегне. Днешната новина за безразборно невинно избитите само дозасили съмненията му. Ала лорд Харви се имаше за човек с точна преценка и рядко надаваше ухо за празни приказки. Девън изглеждаше щастлива в своя избор и той не възнамеряваше да се намесва.

Просторната къща на оживения площад „Гровнър“ определено се нуждаеше от ремонт и все пак изглеждаше впечатляващо. До входната врата бе застанал богато облечен мъж: елегантен жакет от гълъбовосива коприна и подходящи на цвят панталони, копринени чорапи, лимоненожълт елек от брокат и модни кожени ботуши с висок ток и сребърни катарамии, носеше модерна напудрена перука, а на тясната му талия висеше сабя от най-фина стомана. Метри прекрасна брюкселска дантела украсяваше гърдите и маншетите му. Щеше да е изключително привлекателен дори да не притежаваше съвършеното мускулесто мъжко тяло.

Той вдигна силната си ръка, хвана чукчето и остро почука. Не бе съвсем сигурен какво го довлече до Линли Хол, къщата на рода Линли, но нещо дълбоко в съзнанието му насочи крачките му към мястото все още свързано с детството му, макар отдавна да не го наричаше свой дом. Въртеше се нервно в очакване някой да откликне на потропването. Веднага различи крачките на позастарелия иконом, който отвори вратата.

— С какво мога да ви помогна, сър? — по нищо не личеше сериозният възрастен мъж да познава елегантно облечения гост.

— Бих желал да разговарям с... херцога на Гренвил.

— Съжалявам, сър, но херцогът лежи на смъртно легло в имението си в провинцията и не приема посетители. Може би виконтът ще ви помогне?

— Виконтът? — болестта на херцога го изненада, но лицето му остана безизразно.

— Да, сър. Синът на херцога. За щастие в момента е вкъщи.

— Тогава... Да, ще разговарям със сина на херцога.

— За кого да съобщя?

— Кажете на Уинстън... че един роднина желае да разговаря с него.

Макар и неохотно, икономът отстъпи встрани и позволи на мъжа да влезе. Питърс служеше на рода Линли от години, но не бе чувал за живи роднини.

— Моля да изчакате тук.

Посетителят прояви жив интерес към всичко във входното фоайе и отдели особено внимание на няколкото портрета по стените. Питърс се върна доста бързо и го завари погълнат от портрета на покойна вече херцогиня.

— Сър, виконтът ще ви приеме в кабинета, но само за няколко минути. Има уговорена среща след час.

Преди Питърс да успее да му покаже пътя, елегантният посетител кимна и се отправи направо към кабинета, което се стори доста странно на възрастния мъж.

Надигайки глава от купчината неплатени сметки, Уинстън погледна застаналия пред него впечатляващ мъж с доста лошо предчувствие.

— Питърс ми събщи, че се представяте за роднина — започна той направо. Грубото му посрещане бе лишено от всякаква светска благовъзпитаност. — Ако сте дошли да хленчите за пари, сбъркали сте адреса — довърши Уинстън, не защото непознатият със стоманените очи подсказваше нещо подобно, а просто защото смяташе за редно да отпрати предупреждението.

— Не се нуждая от парите ти, Уинстън. Разполагам с възможности да купя всичко, което притежаваш и богатството ми пак няма да намалее ни най-малко. Съжалявам за тъжните новини относно баща ти — увери го мъжът, но в гласа му не се долавяше нотка състрадание.

— Получи удар — уточни Уинстън. — Нито говори, нито се движи, неконтрактен е. Просто не разбирам откъде дъртият глупак намира сили да продължава да живее. Ако имате работа с него, дошли сте прекалено късно. Кой сте вие? Нямам роднини, доколкото знам.

— Огледай ме по-внимателно, Уинстън, и се върни в мислите си около петнадесет години назад. Напълно ли си убеден, че не ме познаваш?

Вглеждайки се с късогледите си очи във високия жилив мъж, чието обветрено и загоряло от слънцето лице му изглеждаше напълно непознато, Уинстън се канеше да го изгони от къщата, ала нещо в сребристосивите очи събуди далечен спомен в съзнанието му. Уинстън свъси чело — напрегна се и си припомни онези отдавна минали години. Изведнъж пребледня и ръцете му бясно затрепераха.

— Не! За Бога! Не може да бъде. Ти си мъртъв. Те се заклеха, че са те убили — възгласите на Уинстън се удавиха в хлипания и той се разтнесе от страх.

— Значи най-последно ме позна.

От устата на Уинстън се изля порой от думи. Думи и проклетия, които разкриваха отдавна погребани чрез лъжи и измама тайни.

— Нищо не знаех, Кит. Кълна се! Баща ми стои зад всичко. Той нае мъжете. След като баща ти почина, единствената пречка към богатството на рода Линли бе едно малко момче. А той бе алчен и ненаситен. Искаше ти всичко титлата, парите... цялото ти наследство.

— И нае хора да ме убият и да хвърлят трупа ми в Темза — довърши Кит обвинително.

— Узнах всичко едва години по-късно. Мислех — всички мислеха, че те е сполетяло нещастие или си станал жертва на тъмни игри.

— Така беше. Предателството е най-зловещата тъмна игра. Твоят баща, моят чичо, контролираше парите ми през всичките тези години.

— След седем години те обявиха за мъртъв. Титлата и състоянието преминаха в ръцете на баща ми, но какво всъщност стана? Защо не се върна, щом си бил жив?

— Ако намекваш, че трябва да съм мъртъв, си прав. За щастие алчността спаси живота ми. Наетите от баща ти убийци се досетиха как да изкарат още малко пари. Продадох ме на отряда за насилствено събиране на моряци и години наред робувах на кораб под бича на жесток господар при условия, които не пожелавам и на куче. Дванадесетгодишен хлапак израства бързо, когато живота му преминава в ужасни лишения и жестокости, за които само можеш да се досещаш.

— За Бога, Кит. Изобщо нямах представа. Повярвай ми. Но... Все пак как забогатя? Нима всичките тези години си прекарал по моретата? Защо не се свърза с нас по-рано? Не те ли интересуват титлата и наследството ти?

— По едно време живо ме интересуваха — отговори Кит с горчивина. — Години наред кроях възмездие си. И изведнъж открих, че то няма никакво значение. Единственото семейство, на което държах, вече не бе между живите. Имах нови приятели и животът ми тръгна в съвършено различна посока. А както виждам — и той тенденциозно задържа поглед върху купчината неплатени сметки — не е останало за какво да претендирам, освен за голата титла.

Уинстън гузно се изчерви.

— Татко направи някои не особено разумни вложения с катастрофален резултат. А увлечението му към хазарта... Винаги е бил ужасен бизнесмен, но ако го видиш сега, ще се съгласиш, че изплаща изцяло вината си за стореното. Той е просто една празна обвивка по-скоро е мъртъв, отколкото жив.

— Нищо друго не заслужава — отбеляза Кит с безразличие.

— Старая се да възвърна поне част от родовото богатство — добави Уинстън бързо. — Утре ще се ожения за богатата наследница.

Баща ѝ уреди да се възстанови напълно Линли Хол, както и имението ни в провинцията.

Изблик на дрезгав смях се изтръгна от Кит.

— Ти? Ще се жениш? Това какво шега ли е? Бъдещата ти булка знае ли, че си...

— Кит, моля те! Малцина знаят моята тайна.

— Не смяташ ли, че е редно бъдещата ти съпруга да е в течение?

— Напълно съм в състояние да изпълня дълга си, що се отнася до нея и да осигуря наследник, няма да ми е трудно — обяви Уинстън, макар и малко неуверено. Всъщност далеч не бе убеден, че ще успее да се справи, но бе готов поне да се постарее.

— Странно — разсъждаваше на глас Кит. — Мислех, че единствено аз мога да осигуря наследник на рода Линли.

— Ти си мъртъв! Искам да кажа — бързо се поправи Уинстън, всички те смятат за мъртъв. Защо се върна? Нима смяташ да изправиш несправедливост, извършена преди петнадесет години? Затова ли си тук? Закъснял си, Кит. Баща ми умира бавно и мъчително.

— Върнах се от любопитство — отвърна Кит искрено. — През годините толкова често съм мислил за тази къща, че трябваше да се върна. Бях едва дванадесетгодишен и изхвърлен по най-брутален начин. Десет от тези петнадесет години бяха същински ад.

— Кълна ти се, не знаех нищо — повтори Уинстън, който обилно се потеше. Почти непознатия мъж би могъл при желание, да изтръгне крайниците му един по един. — Какво ще правиш? Възнамерявам да се женя. Не можеш да ме лишиш от всичко, което съм очаквал от живота. Имай милост!

— Милост? Стига си раболепничел, Уинстън. Не ти подхожда. Кой прояви милост към мен? Нямам представа дали си виновен, дали заедно с баща си не си планирал съдбата ми, а той очевидно не е в състояние да каже. Във всеки случай не идвам да те лишавам от спечеленото, макар и по нечестен начин. Както ти обясних: любопитството ме доведе. И не се тревожи — съвсем скоро ще напусна Англия.

Кит знаеше, че е опасно да се задържа дълго, тъй като някой можеше да го разпознае. Бе пристигнал в Лондон е определена цел и тя далеч не бе да претендира за наследствената титла или състояние. Въпреки това желанието да застане лице в лице с чичо си, се оказа

прекалено голямо и той не успя да му устои, но всякакви мисли за отмъщение го напуснаха, щом узна, че мъжът, виновен за всичките му перипетии, лежи на смъртно ложе. И тъй като по онова време Уинстън бе около осемнадесетгодишен. Кит не бе сигурен дали братовчед му е участвал в престъплението.

— Благодаря ти, Кит — произнесе Уинстън хрипливо.

Кит нямаше откъде да знае, че Уинстън далеч не е точкова невинен, колкото се представяше. Той бе в течение на планове на баща си. Имаше предостатъчно време да предупреди Кит за пъклените намерения, ала предпочете мълчанието. Така един ден всичко щеше да бъде негово.

— Няма за какво да ми благодариш, Уини — отвърна Кит хладно. — Ако си виновен, възмездието ще те достигне. Междувременно ти желая щастие с... булката ти — реплика на Кит бе изречена с неприкрита ирония. — И, за Бога, имай милост към горкото момиче. Не си давай труда да ме изпращаш. Знаем пътя.

Спирайки за малко пред къщата. Кит се зачуди за неестественото си желание да се отбие тук. През последните петнадесет години нямаше достъп до нищо от собствеността на рода Линли, а вече бе твърде късно да се връща. Скочи пъргаво в наетата карета и даде знак на кочияша да потегля, наложи си да се поуспокои в предчувствие на огромната наслада от изпълнението на мисията, заради която бе пристигнал в Лондон.

Утре, мислеше си Девън, докато неохотно се приготвяше да ляга, утре ще бъде в леглото с Уинстън и ще му позволи да докосва тялото ѝ, както го бе докосвал Дябло. Как щеше да го понесе? Как щеше да изтърпи друг мъж да я притежава, когато копнееше единствено за ласките на Дябло и обичаше само него? Но бъдещето на детето ѝ зависи от брака с Уинстън. Така и така щеше да се коментира преждевременната поява на бебето и рано или късно трябваше да каже на Уинстън.

Въздъхвайки отчаяно, Девън все още се колебаеше дали да се омъжи за Уинстън. Не беше ли по-добре утре сутринта да признае всичко на баща си и да понесе гнева му?

Седнала с гръб към отворения прозорец, Девън откри, че надеждата да заспи е неосъществима. Отдавна минаваше полунощ и

хладният бриз, който се прокрадваше през тесния процеп на дръпнатите завеси, накара крехката ѝ фигура да потрепери. Не видя фигурата, облечена изцяло в черно, която излезе иззад завесите и застана неподвижно, сливайки се със сянката. По тялото ѝ премина студена тръпка. Девън стана и тръгна към прозореца — реши, че течението ѝ пречи да заспи.

В стаята се прокрадваше достатъчно лунна светлина, за да освети лицето на Девън. Сребристосивите очи на Дябло се присвиха от омраза, докато жадно поглъщаше с поглед привлекателното ѝ лице и тяло. Макар че едва понасяше гледката на мръсната предателка, не можеше да отрече нейната красота. Ръцете му се свиха в юмруци — с всички сили се бореше да преодолее гнева си. Искаше Девън напълно да осъзнае защо я убива. Преди да издъхне, тя щеше да чуе всички ужасяващи подробности от непредизвиканото с нищо жестоко нападение срещу невинни хора. Дябло искаше тя да проумее какъв ад е предизвикана, като издаде тайните на Рай.

Девън стигна до прозореца и го притвори, но нещо привлече вниманието ѝ. Усети, че не е сама и всяка фибра на тялото ѝ трепна. Колко пъти бе вдишвала този остър аромат на мускус, докато той нежно я държеше в обятията си? Щеше да разпознае характерното му ухание навсякъде, да отгатне момента, в който влиза в стаята, дори очите ѝ да са завързани.

— Дябло... — треперещите ѝ устни прошепнаха името му с копнеж и толкова нежност.

Дябло излезе от сянката, а светлината, която се просмукваше през прозореца, освети лицето му. Дъхът на Девън секна — в сребристосивите му очи тя съзря омраза: сепна се и се дръпна назад изплашено. Със стъпки на дебнеща пантера Дябло я последва, сграбчи я за рамото и я обърна към себе си. Девън се сви. Причинената болка я объркваше. Никога не я бе докосвал грубо. Дали се бе променил, задето го изостави? Или защото тръгна с Льо Ватур?

— Дябло! Моля те! Боли.

— Мръсна предателка! Не те убих веднага, защото искам да узнаеш защо ще умреш.

Лицето му бе студено, жестоко, непрощаващо, а гласът му — безмилостен.

Ужасена, Девън разбра, че не познава този свиреп мъж. Това бе един кръвожаден чужденец, твърдо решен да убива.

— Какво съм направила?

Силните ръце на Дябло пуснаха раменете ѝ и се впиха в тънката ѝ шия.

— Толкова ще е лесно — обяви той провлачено — да се прекърши този тънък красив, но измамен врат. Малко натиск тук — той я стисна достатъчно, за да ѝ се завие свят от недостига на въздух — и ще си получиш отмъщението за всичките безсмислени смърти, които причини.

В следващия миг хватката се разхлаби и тя успя да напълни измъчените си дробове с въздух.

— Кажи, Дябло — попита Девън със затруднение, — какво съм направила? Ако ще умра от твоите ръце, искам да знам защо.

— Надявам се, че си доволна от стореното. Заради теб десетки невинни жени и деца загубиха живота си, но ти си го знаела още когато си насочвала британския флот към Рай — тонът му ставаше все по-обвинителен. — Знаела си, че не съм там и няма кой да се погрижи за беззащитните хора от селището. Преди да те убия, искам да чуя от твоята уста защо го направи. Толкова много ли ме мразиш?

Лицето на Дябло сякаш бе от мрамор и Девън се зачуди на спомена за нежни целувки — този разгневен, груб чужденец очевидно никога не би могъл да прояви подобна нежност, но думите и неоснователните му обвинения я потресоха. Не бе споменала пред никого — дори пред баща си, как се стига до острова на Дябло. Навремето даже ѝ се стори странно, че не я разпитаха по-подробно за престоя ѝ там. Макар гърлото да я болеше и да бе пресъхнало, тя трябваше да убеди Дябло, че е невинна. Не само нейният живот, но и животът на нероденото дете детето на Дябло зависеха от това.

Розовото езиче на Девън се показва, за да навлажни пресъхналите ѝ устни.

— Не съм го сторила аз, Дябло. Независимо какво си мислиш, на никого не съм казвала къде се намира Рай. Никога не бих го направила.

— Допусна Льо Ватур да съсече Кайл. Откъде да знам докъде би стигнала, за да ми отмъстиш, че против волята ти те задържах на Рай? Кокали Господни, Девън, та аз те обичах! Колко ли много си се смяла

на баналните ми думи. Защо отмъщението ти трябваше да се стоварва върху невинни хора?

— Кълна се, че нямам нищо общо с тази работа! — възрази разпалено Девън. — Не може ли флотът сам да е намерил пътя?

— Изключено! — извика Дябло. — Островът е непристъпен, ако човек не знае тайния проход.

— Може някои от приятелите ти... — започна Девън плахо.

— Ако щеш вярвай, но пиратите си имат свой морал. Малцина избраници знаят тайната и никой не би я издал. Не, милейди — присмя се той саркастично. — Ти си предателката и ще си платиш цената.

Натискът върху шията и се усили и Девън затвори очи: не бе в състояние да говори, докато лицето на Дябло бе изкривено в такава ужасна гримаса.

Девън не можеше да знае, че спазъмът по лицето на Дябло е предизвикан от чувствата в изтерзаното му сърце. Ръцете му трепереха от усилието да ги задържи върху крехката ѝ шия, а силната болка, изписана върху преbledнялото ѝ лице, правеха желанието му за отмъщение невъзможно.

Обичаше я така силно и ѝ вярваше така безрезервно, че пламенните ѝ протести го накараха да поспре за миг. Имаше вероятност, макар и слаба, Девън да не го е предала, тя бе толкова красива, великолепно изваяна и така точно прилепваше в ръцете му, че Дябло се запита тревожно дали е в състояние да унищожи толкова съвършено същество, независимо от престъплението ѝ. Любовта му към нея секна в мига, в който съзря унищоженото от оръдията на англичаните селище. И все пак никога досега не бе убивал жена. Нищожната вероятност Девън да е невинна, съчетана със сила далеч по-голяма от желанието му за мъст, предизвикаха колебанието му. Девън усети как натиска върху шията ѝ отслабва. Макар очите на Дябло да продължаваха да я пробождат с недоверие и съмнение, копнежът за живот пламна в сърцето на Девън. Инстинктивно усети, че следващите няколко минути са решаващи дали ще живее, или ще умре. Тази мисъл я тласна да разкрие тайната. Носеше отговорност не само за своя живот и бе крайно време Дябло да го узнае.

— Убий ме, Дябло — произнесе тя прегракнало — и заедно с мен ще загине и твоето дете.

Думите ѝ бяха посрещнати с пълно недоумение.

— Какви лъжи дрънкаш?

— Не е лъжа, Дябло. Чакам дете от теб. Отнеми живота ми, щом не те е грижа за живота на детето ти.

Той избълва куп тежки проклетия.

— Ако ме лъжеш, ще изпитам огромна наслада да те убия.

Изправяйки се в целия си ръст от метър и шестдесет и пет, Девън го предизвика, без да трепне:

— Стори го още сега, ако не ми вярваш.

Последва дълга пауза — Девън нямаше кураж да погледне Дябло и остана с очи, забити в гърдите му.

— Прекалено рано е, за да личи — прошепна тя, улавяйки незададения въпрос.

Изведнъж ужасяваща мисъл мина през ума на Дябло.

— Няма да ми натрапиш детето на Льо Ватур, нали?

Девън рязко си пое дъх и прекалено вбесена, за да може да каже нещо, зашлеви Дябло през лицето.

— Неописуема гад! Никога не бих позволила на онова слизесто същество да ме докосне!

Кой знае защо, но Дябло ѝ повярва. Само че това не разрешаваше дилемата му. Макар и да ненавиждаше Девън, той не можеше да питае същата омраза към детето — неговото дете — в утробата ѝ. Ако тя наистина носеше дете... Какво щеше да прави?

Проницателна, както обикновено, Девън усети колебанието му и предложи решението, до което бе стигнала.

— Утре ще се омъжа, Дябло. Няма нужда да се тревожиш за детето си. Ще го обичам и няма защо Уинстън да разбира, че не е негово.

Дябло усети как му премалява.

— Уинстън? Уинстън Линли? Годеникът ти е Уинстън Линли?

— Не съм ли споменавала името му? Утре ще се венчаем. Сега е само виконт, но след кончината на баща му ще стане херцог на Гренвил.

— Кокали Господни! — Ако лорд Харви нямаше проблеми със слуха, отдавна да бе станал от леглото. — Ти с всичкия си ли си, Девън? Знаеш ли на какво се натрисаш? Какво мисли баща ти, като допуска да се омъжиш за човек като Уинстън?

— Не знаеш какво говориш. Уинстън е симпатичен и чувствителен, и ме обича. Ще осигури добър дом за детето ти... ми. Ако е момче, един ден ще стане херцог на Гренвил.

Устните на Дябло се разтегнаха в свирепа усмивка.

— Да, така е, нали? Жалко, но Уинстън никога няма да може да претендира за моето дете. — От момента, в който Девън произнесе името на Уинстън, Дябло бе наясно какво ще направи. — Обличай се — разпoredи се той. — Тръгваш с мен!

— Никъде не тръгвам с теб — възрази Девън инатливо. — Трябва да си благодарен на Уинстън. Няма защо да се нагърбваш с отговорността за детето.

— Аз решавам с какво ще се нагърбя и с какво не — сръза я Дябло строго. — Ако не се облечеш на часа, ще те изнеса така както си — по нощница.

— Ще се развикам и татко ще дойде да види какво става.

— Ако ти е скъп живота му, ще правиш каквото ти казвам.

Студеното непроницаемо изражение по лицето му убеди Девън, че Дябло е напълно готов да изпълни закана си и тя бързо отиде до гардероба и грабна първата попаднала й рокля. Докато се обличаше бързо, Дябло запали свещ и започна да тика разни дрехи и принадлежности от чекмеджетата и гардероба в голяма калъфка за възглавница. Действаше бързо и сигурно — беше съвсем наясно от какво може да се нуждае Девън, докато му се удаде възможност да я снабди с необходимото. Накрая свали плътна пелерина от закачалката и я метна върху раменете й.

— Нали не възнамеряваш да ме изведеш през прозореца?

— И да рискувам да нараня детето си? Ако има такова — добави той скептично. — Не, скъпа. Ще излезем през парадния вход.

— Някой може да ни чуе — отбеляза Девън с надежда.

— Няма, ако сме достатъчно тихи. Убеден съм, че обичаш твърде много баща си и не желаш да пострада. — У Девън не остана никакво съмнение, че Дябло ще изпълни закана си. — Хайде да вървим!

— Почакай! Нека напиша бележка на татко. Той вече не е в първа младост и шокът отново да ме загуби, може да го довърши. Моля те, Дябло, ако питаеш някакви чувства към мен, позволи ми да го сторя.

Може би огромните сълзи, които се сипаха по пребледнелите й скули или умоляващият поглед в сините й очи трогнаха малко сърцето

на Дябло и той с неохота кимна, че е съгласен.

— Но го направи бързо.

Дябло изпита нужда да се извърне, за да не вижда грейналата усмивка по лицето на Девън, докато, седнала до малкото бюро, пишеше бързо. Изведнъж той изтръгна листа, смачка го и ѝ подаде нов.

— Пиши, че тръгваш с мен доброволно и не бива да предприема издирването ти — нареди Дябло. — Също така остави бележка за Уинстън, че никога не си възнамерявала да се омъжваш за него. И пиши на баща си да се запознае по-отблизо с миналото на Уинстън.

— Какво? — попита Девън спирайки да пише.

— Прави каквото ти казвам! Един ден ще си ми благодарна, че те спасявам от тази женитба... ако живееш достатъчно дълго — прибави той много значително.

Все още стресната от изненадата и оскърбена от несправедливите обвинения на Дябло, Девън дописа бележката и му я подаде, за да я прочете. Той плъзна бърз поглед, кимна одобрително и я постави на място, където се вижда. Духна свещта, сграбчи Девън за ръката и я изведе от къщата в тъмната нощ. С известна тъга Девън си даде сметка, че може би за последен път вижда любимия си дом.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

— Кълна се в брадата на Аллаха, Дябло! Какво си намислил? — просъска Акбар, когато видя капитана да излиза през входната врата и да влачи Девън след себе си. — Щом не можеш да свършиш работата, защото не ме удостоиш с честта аз да убия жената? Няма да се церемоня като теб.

— Достатъчно, Акбар. Хайде да се омитаме отгук преди целият град да е тръгнал по петите ни — сръза го Дябло. Дълбоко в сърцето си бе наясно, че никога няма да нарани Девън.

Без да обръща внимание на възраженията ѝ, вдигна я, настани я в наетата карета и скочи в купето. Затръшвайки вратата, Акбар продължи да сипе бедствени предсказания, зае мястото на кочияша и като размаха камшика, подкара каретата през тъмния град.

— Няма да успееш — предупреди Девън, вторачена гневно в Дябло. — Властите ще те хванат, преди да смогнеш да напуснеш лондонското пристанище.

Дябло се усмихна с обезоръжителен чар.

— Нима си въобразяваш, че съм толкова глупав, та да тръгна от лондонското пристанище? Съветвам те да се опиташ да си починеш, Девън. Чака ни дълъг път.

Девън отвори вратата, но Дябло я изпревари.

— Няма да предприемаш нищо, което може да нарани детето ми, откажи се да скачаш от каретата. След като синът или дъщеря ми се появи на бял свят, прави каквото щещ с живота си.

— Нима си толкова жесток, че ще ми отнемеш детето? — възкликна Девън. — Някога ме обичаше.

— Да, *някога* те обичах — призна Дябло тихо. — Това бе преди заговора ти с Лъо Ватур, преди да ме измамиш. Докато се влюбвах, ти си кроила планове за отмъщение. Толкова долно ли е положението ми в обществото, та не можеш да ме възприемеш сериозно? Дъщерята на граф и пират — колко ли си се смяла на искрените ми чувства.

— Никога не съм се присмивала, Дябло. Наистина! — Девън въздъхна тъжно. — Нима не разбираш? Налагаше се да те напусна. Нашата любов е обречена от самото начало. Ужасната мисъл един ден да те видя увиснал на бесилото ми пречи да следвам зова на сърцето си.

— Лъжи! Само лъжи! — срязва я Дябло презрително. — Но не се тревожи. Няма да убия майката на детето си. Ако наистина си бременна, ще се грижа за теб докато родиш, после си свободна да си тръгнеш сама.

Шокирана от жестоките му думи. Девън се умълча, мисълта да отнемат собственото ѝ дете, късаше сърцето ѝ. Дябло също се умълча и потъна в спомени: не познаваше нещо по-сладко от топлото, изпълнено със страст тяло на Девън — откликваше на желанията му, приемаше с охота ласките и прегръдките, отвърщаше с жар и го отвеждаше в тайните кътчета на нейната плът с радост и без задръжки. Каква изкусна актриса е тя и как го подведе, че е на път да го обикне.

Мислите на Дябло бяха прекъснати усети тежест върху рамото си. Погледна към заспалата Девън и с изненада откри колко доверчиво е облегла русата си глава на него. Стисна юмруци, полагаше усилия да се въздържи да не обгърне крехкото ѝ тяло и да я придърпа, за да я настани по-плътно до себе си. Накрая обаче направи точно това, срещу което се съпротивляваше, задържа я в ръце, както човек би поел нежно цвете. Докато се роди детето им, нейното удобство и грижата за нея са единственото му задължение. Бе я отвлякъл от защитения ѝ удобен дом и си даваше сметка за сериозната отговорност да не допусне да се случи нищо лошо на нея или на детето. С тази мисъл Дябло я прегърна още по-плътно, а люлеенето на каретата скоро потопи изтерзаното му тяло и ум в неспокоен сън.

Три дни по-късно каретата влезе в градче на каменистия бряг на Корнуол. Напълно изтощена, Девън изгуби надежда за края на пътуването. От друсането по неравните пътища я болеше всичко. Спираха по малко от време на време да хапнат и да се поосвежат, ала Дябло не ѝ позволи да се отдалечава, колкото ѝ да я смущаваше това. Нито една нощ не отседнаха в някой от удобните ханове по пътя. Дябло и Акбар се редуваха да карат каретата и спираха само в най-тъмните часове на нощта, за да починат конете.

Девън почти не разговаряше с двамата мъже. Мрачните осъдителни погледи на Акбар я смразяваха, а Дябло се скри зад фасида от привидно презрение, ала за нея мълчанието му бе за предпочитане пред словесните му обиди. Каретата пресече градчето Пензанс и се насочи към морето. Ако не бе така разстроена и изтощена, щеше да се наслади на дивата пустош и характерна природа, ширнала се пред очите ѝ.

Високо на брулена от ветровете скала, обърнат към закътано заливче, се издигаше дивен замък. Порутените стени само подчертаваха неговата древност и Девън не се изненада, че каретата пое към импозантната постройка. Един-единствен мъж чакаше Дябло. Той скочи пъргаво от каретата и двамата се поздравиха сърдечно.

— Е, приятелю, значи се върна. Надявам се мисията ти да е приключила успешно.

Мъжът говореше със силен глас — тъй гръмък, че приковаваше вниманието и на приятели, и на врагове. Бе едър почти колкото Акбар, главата му — обрасла с черна къдрава коса и дълга черна брада чак до широките му гърди. Изглеждаше малко над тридесет, интеллигентни очи синееха под свъсените вежди, а широката уста се криеше от гъстата брада. Потрепването на яките мускули по ръцете и краката говореха красноречиво за активния, изпълнен с физически труд живот, който водеше.

— Мисията ми, ако не успешна, бе... поучителна — обяви Дябло тайнствено. — Готви се за изненада, Кормак. — Той се обърна към каретата и буквално извлече Девън през отворената врата. — Да ти представя лейди Девън Чатам.

— Довел си я тук? — избухна Кормак втрещен. — Полудя ли, човече? Мислех, че се готвиш да я убиеш, а не да взимаш момичето със себе си.

Девън се вкопчи в ръката на Дябло и се сви — тъй очевидно бе неодобрението на Кормак, а и лицето му придоби свирепо изражение. Съвсем несъзнателно Дябло обгърна треперещите ѝ рамене, за да я защити.

— Има обяснение, Кормак — уведоми той мъжа. — Ще го узнаеш по-късно, но да караме подред. Има ли място, където Девън да си отдъхне. Напълно изтощена е.

— Да — Кормак оглеждаше Девън с очи на опитен познавач на жени и си личеше, че одобрява видяното. — В тази купчина камъни има изобилие от празни стаи.

Кормак тръгна напред. Дябло избута Девън пред себе си, а Акбар с вързопа дрехи, ги последва. Стаята, определена за Девън, бе на втория етаж.

— Ще се погрижа да ти донесат вана и храна — осведоми я Дябло лаконично. — После ти предлагам да си починеш. Не желая, по какъвто и да е начин да заплашваш здравето на детето ми.

Обърна се и бързо излезе. Със зяпнала уста Кормак тръгна след него.

Останала най-сетне сама. Девън почувства как гневът измества умората. Остави се Дябло отново да я отвлече и да диктува живота ѝ, фучеше тя. Та този мъж е готов да я убие, за Бога! И нищо чудно да го стори, щом детето се роди. Трябва да избягам, мина ѝ през ума, и се втурна към вратата. Констатира, че е заключена отвън. Бягство през прозорците бе изключено — те гледаха към морето, а долу имаше само остри назъбени скали.

След известно време Дябло отключи вратата и в стаята влезе прислужница с безизразно лице и двама невзрачни мъже внесоха вана с гореща вода за банята на Девън, за голямо нейно облекчение Дябло не се задържа. По-късно същата намусена прислужница донесе табла с храна, а Дябло изчака жената да излезе и отново заключи вратата. Макар храната да изглеждаше добре, Девън нямаше никаква апетит и легна. Сгуши се между плесенясалите чаршафи и скоро потъна в дълбок неспокоен сън.

— Невероятно е колко много се е усложнил животът ти толкова кратко време — отбеляза Кормак, а устните му играеха подозрително. В действителност той страшно се забавляваше с новото развитие на нещата и ако съжаляваше, то бе, че няма да присъства на фойерверките, които неминуемо щяха да последват. — Не ти завиждам, Дябло. Какво смяташ да правиш с момичето?

— Няма да нараня майката на детето си — мрачно отвърна Дябло, а свъсените му вежди само подчертаваха отчаянието му.

— Нищо чудно да лъже, за да отърве кожата — подметна Кормак лукаво.

— И според мен е така — подкрепи го Акбар зловещо. — Дябло е прекалено доверчив. Веднъж вече се оказа излъган и мислех, че си е взел поука. Съветвам те да...

— Не желая да слушам никакви съвети! — срязва го Дябло. — Какво става с вечерята, Кормак? Нали беше готова? Умирам от глад.

Седнаха на масата и се захванаха с многобройните блюда, поднесени по указание на домакина. Самият той бе контрабандист и от време на време прикриваше плячката на Дябло като негов отколешен приятел.

— Има ли свещеник в Пензанс? — въпросът на Дябло смая сътрапезниците му. Привидно безобидното му любопитство предизвика острите протести на Акбар.

Девън се нуждаеше от спокоен сън. Последните няколко дни, така хаотични и изпълнени със събития, изцедиха силите ѝ. Дълбоко в сърцето си знаеше, че бе се разминала на косъм със смъртта. Едва не умря от ръцете на мъжа, когото обичаше — това я разстрои дълбоко и сега се чувстваше несигурна за бъдещето си.

Дябло влезе тихо в стаята на Девън и я завари да спи дълбоко въпреки обилната слънчева светлина, която нахлуваше през сводестите прозорци. Възнамеряваше да я събуди, но се спря и се загледа в нея — обзе го странна смесица от сегашната омраза и минала дълбока обич. Отчаяно се опита да съхрани непроницаемата стена, с която обви сърцето си. Изглеждаше толкова невинна. Но при спомена за отнетите животи — а именно тя носеше вина за тях отпъди натрапилата се мисъл. Съобрази защо е дошъл и тихо произнесе името ѝ.

Девън бавно отвори очи и го погледна изплашено.

— Какво има?

Студеният сребрист пламък в очите му я изтръгна от съня и я върна към жестоката действителност на неговата омраза. Дали не съжаляваше, че е пощадил живота ѝ?

— Време е да ставаш — отвърна той хладно. — „Танцуващия дявол“ ще дойде да ни вземе днес, а ни чака доста работа. Пригответи се и слез долу.

Извърна се рязко и излезе сякаш едва понасяше да я гледа.

Девън въздъхна дълбоко, стана бързо, изми се, извади чиста рокля от вързопа, оставен снощи в стаята ѝ и се облече. Вратата бе

отключена и тя слезе по стълбището. На долната площадка Дябло крачеше нетърпеливо напред-назад.

— Хайде, закуската ти е готова.

— Не съм гладна — съобщи Девън намусено.

— Таблата с вечерята остана недокосната снощи. Днес ще ядеш, дори ако се наложи да те храня насила. — Той я сграбчи за ръката и я поведе към трапезарията. На масата имаше само един прибор. — Ние вече закусихме — последва краткото му обяснение.

Овесената каша засядаше в гърлото ѝ, но горещият чай помагаше да я преглътне. Изяде достатъчно, за да е доволен Дябло и напуснаха порутения замък. Каретата чакаше пред главния вход, на капрата Акбар бе готов да подкара конете незабавно. Без никакво обяснение Дябло вкара Девън вътре и се настани до нея. Изненада се, когато видя стегнатия вързоп с дрехите си до седалката. В следващия момент Кормак се присъедини към тях. Макар облечен в груби дрехи като земевладелец, изглеждаше свиреп, направо всяваше страх и същевременно бе впечатляващ. Щом затвори вратичката и каретата потегли.

— Къде отиваме? — попита Девън рязко.

Гъстите вежди на Кормак се стрелнаха нагоре.

— Не си ли уведомил момичето?

— Ще направи каквото ѝ кажа — отговори Дябло кратко и млъкна.

— Нищо подобно — обади се Девън. — Имам право да знам къде ме водите.

Мълчанието продължи. Кормак само сви рамене и насочи вниманието си към прозореца. Скоро каретата навлезе в градчето, разположено в подножието на скалата, продължи със същата бясна скорост и накрая рязко спря пред стара неугледна постройка в другия край на селището.

— Къде сме? — попита Девън, а по гърба ѝ полазиха ледени тръпки на ужас.

— Градчето се нарича Пензанс, а тази постройка я използваме за църква — благоволи да обясни Кормак. Дябло остана невъзмутим — предпочиташе да запази вгълбеното си мълчание, а горе на капрата Акбар мърмореше ядно очевидно турски нецензурни изрази.

— Църква? Не разбирам. — Истински учудена, Девън погледна безпомощно към Дябло.

Най-после Дябло прецени, че е дошъл моментът да разкрие намеренията си и наруши дългото си мълчание.

— Тук сме, за да се венчаем.

— Да се венчаем! Но ти ме мразиш! Не, няма да стане — протестираше разпалено Девън. — Винаги съм се на надявала, че съпругът ми ще ме обича.

— Като Уинстън, например? — подхвърли иронично Дябло.

— Да, като Уинстън — решително заяви Девън. — Защо постъпваш така?

— Дори за теб трябва да е очевидно. Няма да позволя детето ми да се роди копеле. И ако искаш вярвай, ако искаш не, но Уинстън не е образец на добродетелността, както си въобразяваш.

— Кое те кара да си толкова сигурен — предизвика го Девън. — Та ти дори не го познаваш.

Здраво стиснатите устни на Дябло ѝ подсказаха, че няма да изкопчи нищо повече. Вместо това той я повлече към църквата. Кормак отвори вратата и в следващия миг тя крачеше по пътеката към олтара, където ги очакваше тържествено облечен мъж.

— А, ето ви най-после — посрещна ги той с топла усмивка. — Бях решил, че сте се отказали. Каква красива булка — направи той комплимент на Девън все така усмихнат. — Започваме ли?

— Да, отче. Започвай — кимна Дябло. — Плаваме след половин час и бързаме да се венчаем.

Пасторът не зададе повече въпроси — познаваше Кормак и можеше да се досети с какво се занимава другия мъж. Ако не беше контрабандата и пиратството, половината семейства в Пензанс щяха да гладуват, а другата направо да бедстват. Неговата малка църква нямаше да съществува без помощта на мъже като Кормак. С отворен молитвеник и обърнат с лице към младата двойка, отец Клемънт отслужи кратката служба — Девън и Дябло бяха венчани.

Напълно объркана, Девън се опита да си отвори устните и да протестира, но дрезгавият шепот на Дябло я макара да млъкне.

— Не ме карай, да изпълня първоначалния си замисъл. Все още съм склонен да те убия.

Целият свят около нея се въртеше и Девън не чу нито как пасторът се обръща към Дябло с името Кристофър, нито съгласието му. Дори не разбра, че и тя трябва да даде своето съгласие. Наложил се Дябло да я сръга в ребрата. Поемайки дълбоко дъх, Девън произнесе „да“, но така тихо, че пасторът я помоли да го повтори.

В следващия миг всичко приключи и Дябло надяна на пръста ѝ тежка златна халка. Тя бе омъжена! Господ да и е на помощ, но току-що стана съпруга на дявола! Целувката на Дябло бе бърза и небрежна, затова пък Кормак я целуна звучно по бузата. От Акбар получи само един намръщен поглед.

Почти в транс Девън подписа брачното свидетелство и не обърна внимание на подписа на Дябло. Ако бе на себе си щеше да се изненада да види името Кристофър Дъглас Линли, херцог на Гренвил, изписано след нейното. После бързо напуснаха църквата и почти я натикаха в каретата, така започна брачният ѝ живот.

Каретата потегли на часа по висок изключително красив и самотен път покрай морето. След няколко километра спряха на обветрено място с изглед към малък, но дълбок залив, където „Танцуващия дявол“ бе хвърлил котва.

По време на разтърсващото пътешествие от Пензанс Девън сякаш бе напълно забравена — Дябло и Кормак обсъждаха кораби, товари и разписания. Наистина ли бе мечтала да се омъжи за Дябло? Дали всичко не бе кошмар и тя ей сега ще се събуди в собственото си легло? Не. Масивната златна халка тежеше на пръста ѝ, макар да приличаше повече на примка, отколкото на знак за обич. Дали някога отново ще спечели любовта на Дябло? Искаше ли го?

Внезапно разговорът между двамата мъже секна и Дябло излезе от каретата, за да ѝ помогне да слезе.

— Останалата част от пътя ще извървим пеша — осведоми я той. Кормак пъргаво седна на освободената от Акбар капра.

— Попътен вятър и дяволски късмет — пожела усмихнат едрият контрабандист. — Отбий се пак, когато трюмовете ти са пълни с френско вино или испански подправки и дървено масло. Гарантирам ти най-високите цени. На теб, милейди, също късмет — обърна се той към Девън, убеден, че тя ще има нужда от него, ако възнамерява да живее в съгласие със своенравния си съпруг.

— Довиждане, приятелю, и благодаря както за гостоприемството, така и за каретата.

Акбар взе торбите с дрехите на Девън и Дябло, каретата пое обратно по пустия път.

— Хайде, Девън!

Дябло я хвана за ръката и я поведе към ръба на скалата.

В първия момент Девън реши, че възнамерява да я бутне в морето, но видя как Акбар изчезва по отгъпаната пътечка надолу към тесен плаж в подножието. Макар пътеката да бе стръмна, не бе така недостъпна, както изглеждаше на пръв поглед и с помощта на Дябло Девън доста леко я преодоля. Тя подозираше, че поне заради детето Дябло няма да допусне да ѝ се случи нещо лошо. Слава Богу, безопасността ѝ не бе доверена на съмнителен човек като Акбар, защото тогава се съмняваше дали щеше да достигне плажа жива.

— Добре ли си? — попита Дябло загрижено. Останалата без дъх Девън кимна. — Ето, лодката идва.

Само след минути лодката, изпратена от „Танцуващия дявол“ стигна брега. Двама мъже скочиха в плитчината, за да я задържат. Дябло взе Девън на ръце и като нагази до колене в тюркоазната вода, безцеремонно я постави в лодката. Забеляза недоумението и неодобрението в очите на мъжете, когато я разпознаха. Нима целият екипаж на Дябло я мразеше и то за нещо, за което нямаше представа?

Щом стъпи на борда на „Танцуващия дявол“, Девън разбра колко всъщност я ненавиждат. Гневен ропот се разнесе от единия до другия край на кораба и накрая Дябло се видя принуден да сложи нещата на място.

— К'во дири кучката на борда, кап'тане? — провикна се Данси. — Да я видим как увисва от дока ли я домъкна.

Данси бе загубил жена си и детето си при нападението.

— Дай я на нас! — обади се друг.

Само веднъж през живота си Девън бе изпитвала подобен на обзелия я в момента страх — когато ръцете на Дябло стискаха шията ѝ.

— Стига, момчета! — обяви високо Дябло и вдигна ръка във въздуха, за да ги усмири. Мнозина се подчиниха, но някои продължиха да мърморят. — Днес лейди Девън стана моя съпруга. Отец Клемънт в църквата в Пензанс ни венча преди по-малко от час.

Думите му бяха посрещнати с викове, протести и неодобрение.

— Предател! — изрева един от пиратите.

— Защо го направи? — питаше друг.

— Ако този, който ме нарече предател, излезе крачка напред, с удоволствие ще го разубеда. — Почернялото му от гняв намръщено лице парира ново предизвикателство. — Лейди Девън е моя съпруга и няма да допусна никой да се отнася към нея с неуважение. Хайде, момчета, чака ни кораб да управляваме.

Без да спрат да мърморят, мъжете все пак се подчиниха на всички заповеди, подадени от Акбар и корабът потегли. Бяха още в английски води и напълно съзнаваха грозящата ги опасност.

— Защо не им каза, че не съм виновна? — поинтересува се Девън.

— Как да им кажа нещо, в което аз самият не съм убеден? — отвърна ѝ Диабло свирепо възмутен.

Изведнъж Кайл застана до Диабло и Девън му се усмихна приветливо, разчиташе поне на един приятел тук. Осъдителният му израз и твърде официалният поздрав обаче не оставиха никакво съмнение у Девън относно чувствата на Кайл.

— Радвам се, че Диабло не те уби, момиче — отбеляза той хладно. — Ако смятах, че е способен да ти прекърши шията, никога нямаше да му позволя да отплава за Англия. Озадачава ме обаче, защо се ожени за теб и още повече защо те доведе тук, където никак не си желана. Какво ти стана, Диабло?

— Кайл, моля те, повярвай ми. Нямам нищо общо с нападението на Рай — уверяваше го Девън.

Кайл сякаш не я чу.

— И какво печелиш, като уговори Диабло да се ожени за теб? Готова си да живееш с него и да изпитваш омразата му?

— Не съм го уговаряла, той...

Не успя да довърши обяснението си Диабло обяви грубо:

— Девън носи дете от мен.

— Милостива Майко Господна! Наистина ли, момиче?

Девън почервения, бе се надявала още известно време да укрива своя позор.

— Мисля... да — призна тя шепнешком.

Свирепото изражение върху лицето на Кайл мигом бе заместено от състрадание. Не завиждаше на Девън, че ще живее с човек, чиято обич бе превърнала в омраза и недоверие благодарение на една толкова осъдителна постъпка. С известно безпокойство се зачуди какво възнамерява да прави Дябло с нея след раждането на детето. Кайл познаваше моментните пристъпи на Дябло да проявява безмилостна жестокост и се опасяваше да не би необузданото му възмущение да го тласне към нещо, за което после да съжалява. Кайл не намери думи в сърцето си да насърчи Девън и остави мълчанието да внуши неловкост у младата жена. Ако Девън наистина бе издала тайната на пътя до Рай, тя бе виновна и напълно заслужаваше наказанието, което Дябло имаше наум. Единствената реакция на Кайл към думите на капитана бяха:

— Милостива Майко Господна!

В продължение на три дни Девън не прекрачи прага на каютата, дори нямаше желаете да го стори. Откритата враждебност на пиратския екипаж изтласкваше от главата ѝ всяка мисъл за разходка по палубата. Ограничаваше се да крачи в тясното помещение през деня и глътваше по малко чист въздух, застанала до прозореца с изглед към кърмата.

Не бе виждала Дябло от момента, когато застанала по средата на каютата, наблюдаваше как той прибира личните си вещи, които — Девън предполагаше — премести там, където спеше сега. Имаше повече от достатъчно време да премисли какво ще ѝ донесат следващите месеци и години, ако, разбира се, остане жива. След като роди бебето, щеше да бъде захвърлена като стара обувка и никога повече нямаше да види детето си. Не! — тръсна решително глава тя. Няма да позволи това да се случи. Та кой щеше да се грижи за детето ѝ? Тара? Скарлет? Подобна мисъл я ужасяваше повече дори от собствената ѝ евентуална смърт.

Докато Девън кръстосваше каютата, някаква постоянна болка разкъсваше корема ѝ от два дни. Болката — ту пронизващо остра, ту притъпено слаба — непрестанно държеше Девън в напрежение и не ѝ даваше мира, напомняйки ѝ колко е уязвима. Животът ѝ зависеше изцяло от волята на Дябло. Колкото пъти старият пират Дървен крак

вносяше табла с храна и тя отказваше да близне от нея, толкова пъти това бе докладвано на Дябло.

Девън си легна в обичайния час, но нещо необяснимо ставаше в тялото ѝ — нещо, което бе неспособна да предотврати. Дълго време не заспа, а на зазоряване се събуди от ужасни болки. Веднага се досети за причината. Обилното кървене я наведе на мисълта за месечното неразположение. Значи не е била бременна! Дълбоко в себе си подозираше, че менопаузата ѝ е резултат от напрежението през последните месеци. Раздирана от болки, Девън стана, изми се и махна окървавените чаршафи от койката. Едва събрала сетни сили, се наметна с одеяло и легна на голия дюшек.

И потъна в сълзи — едри, тежки, разкъсващи душата сълзи на безумно отчаяние. Усещаше как вътрешностите ѝ врат, а мисълта, че не носи детето на Дябло, което да обича, усилваше и без това ужасната болка. Обикновено месечният ѝ цикъл протичаше болезнено, но нямаше нищо общо с това, което я раздираше в момента. Свита на кълбо, Девън се унесе изтощена, а скулите ѝ бяха облети в сълзи.

Дървен крак плахо влезе в каютата, без да чуе отговор на лекото си почукване. При вида на свитото като кълбо тяло на Девън върху койката, сърцето му се сви. Изпод одеялото се подаваше част от преbledнялото ѝ измъчено лице. Той забеляза и смачканите окървавени чаршафи, захвърлени в ъгъла. Рязко се извърна и доколкото дървеният крак му позволяваше хукна навън.

След минути Дябло нахълта в каютата и разтърси Девън, за да я накара да дойде на себе си. Тя простена.

— Девън! Добре ли си?

Бледото ѝ лице и широко отворените безизразни сини очи сериозно го изплашиха.

Девън постепенно проумя какво я пита.

— Убий ме, Дябло — пророни тя неочаквано. — Убий ме. Наистина смятах, че съм бременна.

— Да не би да си загубила детето?

Девън възприе каменното му изражение и грубия глас като израз на гнева му, ала в действителност Дябло бе изтерзан от съвсем други чувства.

— Може и никога да не е имало дете — продължаваше да стене измъчено Девън. В следващия миг нещо преряза вътрешностите ѝ и

лицето ѝ се сви в гримаса.

— Боли ли те? — загриженият тон на Дябло ни най-малко не съответстваше на смръщеното му лице. Девън успя само да кимне вътрешностите ѝ се раздираха от мъчителни спазми.

Дябло излезе и почти веднага се върна с Кайл. Лекарят клекна до Девън и отмести влажен кичур от потното ѝ чело.

— Детето ли загуби, момиче? — почна той тревожно. Малкото лекарска практика, която владееше, не включваше справянето с женски въпроси. В следващия миг погледът му попадна върху изцапаните чаршафи. — Кога стана това?

— През нощта — отвърна Девън немощно. — Но вече не съм сигурна дачи изобщо е имало дете. Животът ми бе така объркан напоследък, че...

— Шшшт... Няма нужда от обяснения — успокои я Кайл. — Силни ли бяха болките?

— Да — потвърди Девън. — Но ще минат. Винаги е така.

— Още ли кървиш?

— Малко, но най-лошото свърши.

Кайл замълча — надяваше се Девън да познава тялото си по-добре от всеки друг. Тя се унесе отново и той са надигна, Дябло — нервен и разтревожен — надникна зад гърба му.

— Е, какво е станало? — попита той.

Погледът на Кайл сновеше между подгизналите от кръв чаршафи и бледото лице на Девън.

— Загубила е доста кръв — прецени той. — Възможно е да се е възобновил месечният ѝ цикъл, прекъснат от преживяния напоследък стрес, но — предположи той, — по-вероятно е да е пометнала. Тези дни не беше много нежен с нея, не е изключено шокът и неприятностите да са причинили загубата на детето.

— Какво може да се направи?

— Нищо. Стига да няма фатален кръвоизлив, с времето младото ѝ тяло ще се справи само.

— Има ли начин да се разбере дали Девън наистина е била бременна, или просто излъга, за да отърве кожата?

— Аз не съм лекар — напомни Кайл. — Ограничената ми опитност няма нищо общо с женските проблеми и лечения. Познанията ми се простират до наместването на счупени кокали и

зашиването на огнестрелни рани. Според мен малко опиева тинктура в момента по-скоро би помогнала, отколкото да навреди.

Диабло се съгласи.

— Макар да не носи вече детето ти, няма да сториш зло на Девън, нали, Кит? Знам какво направи тя или по-скоро какво *мислим*, че е направила, но и да я убиеш, няма да решим проблема.

— Какво, да убия съпругата си ли? — възкликна Диабло навъсен.

— Знам защо се ожени за Девън. Знае го и по-голямата част от екипажа, но продължават да недоволстват, че я качи на борда на „Танцуващия дявол“.

— Плановете ми за бъдещето на Девън не са ничия грижа — сръза го Диабло. — И съм напълно в състояние да браня онова, което е мое. Рано или късно ще разбере дали ни е предала. Дотогава няма да ѝ се случи нищо. Захващай се със задълженията си, Кайл. А аз ще се захвана с моите — да се погрижа за Девън.

Следващите две денонощия Девън често се будеше и неизменно заварваше Диабло до себе си, подаваше ѝ вода, храна и бършеше потното ѝ чело. Поклащайки глава, отказваше да хапне, но жадно поглъщаше водата. Най-послед се събуди с бистра глава, а болката бе силно намалела. Слънцето грееше, Диабло го нямаше. Изненада се, че лежи върху чисти чаршафи, облечена в нова нощница, а косата ѝ е гладко сресана. Откога Диабло се бе превърнал в женска прислужница? — зачуди се тя и слаба усмивка се появи на устните ѝ. Някак си не успяваше да си представи как изпълнява тези задължения, но ако не бе той, тогава — кой?

Девън се чувстваше значително по-добре и реши да стане и да се облече. Точно спускаше дългите си крака от ръба на койката и Диабло внесе табла с храна. За пръв път откакто я отведе от дома ѝ, той се загледа с интерес в разголените ѝ бедра. Тя се изчерви силно и направи опит да придърпа нощницата надолу.

— Дървения крак е зает, затова аз ти нося закуската — обади се той едва откъсвайки поглед от краката ѝ. — По-добре ли си?

Девън го погледна несигурно и кимна.

— Да. И съм гладна.

Настроенията му бяха изненадващо променливи и тя никога не знаеше как да се държи. През по-голямата част от времето очите му

бяха пълни с изпепеляваща омраза, а изразът му говореше или за открита враждебност или за едва проявена търпимост.

Девън забеляза, че Дябло отново пуска брада, припомни си как го видя за първи път — застанал предизвикателен и горд с примка на шията. Дори тогава жизнената му мъжественост я впечатли, а чарът му постепенно спечели любовта ѝ. Не разбра откога точно започна да обича привлекателния разбойник. Дали не още от първия миг, когато го съзря? Дябло може и да е пират, но Девън интуитивно долавяше колко много се различава от грубите недодялани мъже, кръстосващи моретата в търсене на кръв и плячка. Нещо в поведението му говореше за аристократично възпитание — всеки път, когато не бе нащрек, прозираха маниерите му на джентълмен.

— Според Кайл е по-добре да останеш в леглото още ден-два — прекъсна размисъла ѝ Дябло.

— Чувствам се добре — възрази Девън.

— По-добре е да се подчиниш. — Той постави таблата в скута ѝ, приседна на ръба на койката и продължи: — Искам да ми кажеш истината, Девън. Никакви лъжи повече. — Думите му странно контрастираха с нежния му тон. — Измисли бременността, за да отървеш кожата нали?

Девън поклати глава, от движението косите ѝ се разпиляха.

— Можеш още сега да ме убиеш, Дябло, ако смяташ, че е така. Никога не бих излъгала за такова важно нещо. Приех да се омъжа за Уини само заради името на детето ти.

— Уини — подметна Дябло ехидно. — Подходящо галено име. Той не ти ли е загатвал за сексуалните си... предпочитания?

— Не разбирам... За какво говориш? — Девън бе искрено озадачена. Е, Уинстън не демонстрираше нито страстта, нито пламенността на Дябло, но предполагаше, че ги потиска заради нейната невинност.

— Допускам ти да не подозираш истината, но баща ти... Бракът ти с онзи мъж щеше да е позор. Уинстън не се интересува от жени. Сега разбираш ли ме?

Веждите на Девън литнаха — мъгляво започваше да се досеща какво означават думите на Дябло. В някои области знанията ѝ имаха сериозни пропуски.

Озадаченото ѝ изражение накара Дябло да изсумти с отвращение:

— Казано направо: Уинстън е от онези, които предпочитат да имат мъж в леглото си.

Лицето на Девън първо почервения, после позеления и накрая пребледня.

— Искаш да кажеш... О, сигурно грешиш. Защо ще иска да се жени, ако е... такъв мъж?

— Смятам те за достатъчно умна да се досетиш сама.

— Не ти вярвам. Откъде знаеш? Татко никога не би допуснал подобна женитба.

Вместо да говори за неща, които не бе готов да разкрие, Дябло нареди:

— Изяж си закуската, Девън. Мен ме чака кораб да управлявам. Ако се чувстваш достатъчно добре, утре може да станеш от леглото. А междуременно си почивай и възстановявай силите си.

— Дябло, почакай! Къде ме водиш?

Той се засмя, но усмивката не достигна очите му.

— На Рай.

— О, дявол да те вземе!

— Мисля, че той вече е взел душата ми.

С тези думи излезе от каютата.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Шум от оръдейни гърмежи накара Девън да скочи на крака, от три дни вече се чувстваше достатъчно добре, апетитът ѝ се възвърна, а лицето ѝ придоби предишния свеж розов цвят. Точно както предсказа Кайл младостта на Девън бързо надделя и здравето ѝ се възстанови. Беше млада, здрава и съпруга на Дябло. Независимо от всичките му заплахи все още беше жива и нямаше търпение да посрещне бъдещето си. Някога Дябло я бе обичал, защо да не се случи отново.

Оръдията гърмяха с оглушителен тътен и Девън се хвърли към вратата. Как да остане в каютата, когато съпругът ѝ бе изложен на опасност или дори застрашен от смърт.

Дябло стоеше разкрячен на кварталдека, ръкомахаше и командваше стрелбата по португалски търговски кораб, който отчаяно се стараеше да избяга от „Танцуващия дявол“.

— Отново огън по носа, момчета — гласът му надвика от оглушителния тътен. — Корабът почти не е въоръжен няма как да се мери с нас. Ще се предаде без битка.

Оръдията дадоха нов залп и точно според предвижданията на Дябло португалският кораб вдигна бяло знаме. За пореден път Дябло победи капитана и екипажа, без да се стига до ръкопашен бой. „Танцуващия дявол“ направи маневра и моряците взеха на абордаж пленения кораб. Португалският капитан видя Дябло на мостика и се провикна:

— Кой си и откъде идваш?

— От моретата! — отвърна Дябло, използвайки традиционния пиратски отговор. Скочи долу на палубата, хвана се за едно въже, ловко преодоля разстоянието между корабите и се приземи до капитана. Пренебрегна всякаква предпазливост, Девън се хвърли към перилата с надежда да дочуе нещо от приказките им.

Португалецът трепереше пред Дябло. Бе поне десетина сантиметра по-нисък, а и бе чувал за този дявол в човешки образ, но никога не бе имал злощастieto да го срещне. Зачуди се дали пиратът

наистина е испанец, както се говореше и се обърна към него на този език:

— Аз съм Диего Фугиеро, капитан на „Луїза Есперез“.

На свършен испански един от трите езика, които пиратът говореше свободно Диабло отвърна:

— Наричат ме Диабло. Какъв е товарът ти?

Капитан Фугиеро облиза пресъхналите си устни, определено изглеждаше смутен.

— Не пренасяме нищо този курс. Возим само пътници.

Умишлено пропусна да добави, че е бил изпратен специално до Англия, за да прибере навреме за сватбата ѝ в Португалия красивата дъщеря на собственика на кораба.

Диабло изсумтя раздразнено, бе се надявал да лиши „Луїза Есперез“ от доста богатства.

— Събери пътниците на борда.

Девън мълчаливо наблюдаваше как група подплашени мъже, жени и деца, подтиквани от Акбар се трупаха на палубата. Последни се появиха две жени. И двете млади и красиви. Съдейки по дрехите им едната богато облечена и натруфена с бижута, а другата с по-скромни одежди — те очевидно бяха господарка и камериерка.

Диабло оглеждаше жалките пътници и вътрешно кипеше поради липсата на плячка: преценяваше кои — ако въобще си струваше — да бъдат взети за заложници. Ни най-малко не вярваше на капитана, че „Луїза Есперез“ не пренася товар. В момента екипажът му претърсваше кораба и ако не откриеха нищо ценно, щеше да се наложи да вземат това-онова от пътниците, за да поуспокои моряците си.

Присвитите очи на Диабло изведнъж попаднаха върху впечатляваща, богато облечена и отрупана с бижута жена — по-скоро момиче. Заразглежда я с интерес. В момента тя разгорещено протестираше срещу грубото отношение и лека усмивка заигра в крайчетата на устата му. Готов бе да се обзаложи, че решителната синьорина е разглежена дъщеря на богат господин, който с охота ще плати откуп.

— Какво означава всичко това? — викаше синьорината гневно, докато Акбар я буташе напред. — Знаете ли кой е баща ми?

— Тази ще създаде повече грижи, отколкото трябва — мърмореше Акбар сърдито.

— Не, синьорина. Кой всъщност е баща ти? — обади се Дябло благодушно.

Тъмните очи на девойката се разшириха и светнаха щом съзряха привлекателната и внушителна фигура на Дябло. Това бе най-впечатляващият мъж, когото бе виждала. Огромните ѝ очи го изпиваха жадно и докато се приближаваше, чувствените ѝ устни се извиха в усмивка, предназначена да го омае и прелъсти — застана пред него, изпъчила съблазнително закръглените си гърди.

— Баща ми е Мигел Есперез, собственик на този кораб и много други като него. Аз съм Карлота Есперез, а това е прислужничката ми Марлена. Гостувахме на роднини в Лондон — впусна се тя в много по-подробни обяснения, отколкото бе поискал Дябло. — А ти кой си?

— Наричат ме Дябло. Баща ти вероятно е богат, синьорина Карлота? — продължи да опипва почвата той.

— Изключително богат — потвърди Карлота откровено. — И не е човек без влияние. Ако пострадам, баща ми ще те преследва до край.

— Никога не наранявам красиви жени — защити се Дябло, — но и не съм достатъчно глупав, че да те пусна, без да поискам за теб част от състоянието на баща ти. Ако е толкова богат, колкото казваш, ще се съгласи ли да плати какъвто и откуп да поискам?

— Баща ми ме обича и ще заплати всичко — увери го Карлота.

Хрумна ѝ какво забавно приключение ще бъде да прекара известно време с привлекателния пират. Той никак не изглеждаше жесток или заплашителен. И без това в Португалия родителите ѝ са се погрижили да я омъжат за онзи презрян мъж, само и само да сложат край на буйния ѝ живот. В Лондон преживя няколко любовни авантюри и дълбоко се съмняваше, че ще се задоволи само със съпруга си. Въпреки младостта си опита секса рано с един красив слуга на баща си. Женитбата ѝ с по-възрастен приятел на семейството бе уговорена от години и мисълта да започне скучния живот на омъжена жена, когато е все още така млада и жизнена, ѝ се струваше непоносима. Гледаше на Дябло като на средство да отложи този момент, а и като на приключение, каквото не се случва всеки ден — той бе толкова пленителен.

— Синьорина Карлота, не бива да давате толкова много информация на този дявол — обади се предпазливо капитан Фугиеро, изненадан от липсата на благоприличие у своята повереница. — Баща

ви възложи безопасността ви на мен и се страхувам, че не успях да изпълня задачата. — Той се обърна към Диабло: — Дамата е от благороднически произход, с аристократично възпитание. Репутацията ѝ ще бъде сериозно накърнена, ако я задържите като заложница. Проявете милост.

— Синьорина Карлота няма да пострада — отбеляза Диабло със задоволство, усмихвайки се развеселен на високомерното момиче. Закачливата му усмивка я изпълни с трепет — дори не успя да го прикрие. — Няма да ѝ сторя нищо, с което да компрометирам добродетелността ѝ.

Диабло извика лейтенанта и главния интендант и заповяда основно претърсване на „Луиза Есперез“ — всичко с някаква стойност трябваше да бъде прибрано.

— Екипажът и пътниците ви са свободни да продължат пътуването си, капитане — съобщи Диабло на Фугиеро. — От вас искам само да предадете посланието ми на синьор Есперез относно дъщеря му. Съобщете му, че нито Карлота, нито камериерката ѝ ще пострадат, ако предаде откупа в Насо до два месеца. Считано от днес, точно след шестдесет дни ще бъда там, за да го получа. Щом откупът е в ръцете ми, жените ще бъдат освободени.

— Какъв е размерът на откупа? — попита Фугиеро.

— Пет хиляди жълтици.

— Какво! Това е нечувано.

— Нима не струвам толкова — обади се Карлота, отмятайки черната си коса.

— Напълно уместна забележка. Дамата струва най-малко толкова — добави и Диабло, прикривайки усмивката си. — Давам ви дума, жените няма да пострадат.

— Думата на пират! Ха!

— Независимо от това я имате. А сега, синьорина, ще позволиш ли да те прехвърля на моя кораб?

Карлота потрепери от вълнение, когато Диабло я взе на ръце.

— Дръж се, синьорина. Не бой се. Лейтенантът ми ще се погрижи за камериерката.

Нежните ръце на Карлота обвиха врата на Диабло и стегнатите мускули заиграха съблазнително при досега ѝ.

— Не ме е страх — заяви тя, а сърцето ѝ биеше възбудено. — Толкова си силен. Сигурна съм, че няма да допуснеш да ми се случи нищо.

Придържайки без усилие лекото ѝ тяло, Дябло се хвана за едно въже и ловко прескочи пропастта между двата кораба. Полетът му не бе ни най-малко затруднен от легналата в ръцете му Карлота.

Сбърчила чело, Девън наблюдаваше събитията на „Луиза Есперез“ с любопитно раздражение — полагаше усилия да се овладее при вида на онази жена, която се пъчеше безсрамно пред Дябло. Дори от разстояние можеше да забележи, че е млада и лъчезарно красива по един тъмен, екзотичен начин. Когато Дябло взе момичето на ръце, Девън едва не експлодира от ревност и гняв. Дали не възнамерява да задържи изкусителната красавица за свое удоволствие? Като имаше предвид ненаситния му апетит, бе напълно възможно — очевидно в момента не изпитваше особено влечение към съпругата си. Независимо от причината, по която се ожени за нея, мислеше Девън, тя е негова съпруга и не възнамерява да търпи изневерите му.

Дябло леко се приземи в непосредствена близост до Девън, а Карлота продължаваше да виси на врата му. Развеселен и поласкан от недотам прикритите ѝ опити да го съблазни, той не бързаше да я остави да стъпи на палубата. Забеляза свъсеното лице на Девън и обхвана тънката талия на Карлота — изпитваше злорада наслада, провокирайки гнева на Девън.

— Какво правиш тук? — смъмри я Дябло, като даде вид, че едва сега я забелязва.

Девън нямаше никакво намерение да признае безпокойството си.

— Искан да видя какво става.

— Е, щом си тук, запознай се със синьорина Карлота Есперез. Синьорина Карлота — това е лейди Девън.

В момента, когато съзря Девън, усмивката на Карлота повехна. Тя прецени прекрасната блондинка като сериозна съперница за ласките на Дябло.

Девън се тресеше от мълчалив гняв. Естествено Дябло няма да я представи като своя съпруга, след като очевидно възнамерява да попадне в леглото на Карлота.

— Коя е тази жена? — настоя да узнае Карлота, говорейки английски със силен акцент. Дябло се изненада. Как не се досети, че

жената знае английски, щом се връща от Лондон. — И тя ли е заложница като мен или е твоята... курва?

Гневни червени точки заиграха пред очите на Девън. Идваше ѝ да се нахвърли върху наглата синьорина и да ѝ издере очите. Дябло тутакси схвана намеренията ѝ и я хвана, за да я възпре.

— Взаимоотношенията ми с лейди Девън не са твоя работа, Карлота — изпълненият му с порицание тон подействаха като студен душ на новодошлата.

Думите на Дябло обаче не намалиха обидата на Девън от тенденциозното му незачитане. Тя смяташе за негов дълг да я представи като своя съпруга. В следващия миг към тях се присъединиха Кайл и Марлена, камериерката на Карлота. Макар момичето да изглеждаше обезумяло от страх, не можеше да се отрече, че е красива. Беше по-дребна от господарката си, а бляскавите ѝ черни коси се бяха измъкнали от скромния кок и сега обграждаха лицето ѝ в чаровен безпорядък. Според Девън момичето бе на нейна възраст. От начина, по който Кайл поглъщаше чувствената ѝ фигура и прелестни черти, бе очевидно, че я намира за изключително привлекателна.

— Добре ли си, Карлота? — попита Марлена, по-загрижена за господарката си, отколкото за себе си. Прислужвайки от дванадесетгодишна на високомерната млада дама, Марлена се чувстваше достатъчно близка, за да се обръща към Карлота свойски.

— Разбира се, гъско. Дябло не би позволил нещо да ми се случи. — Карлота отправи ослепителна усмивка към Дябло. — Когато сме в компанията на други, Марлена, ще говорим на английски. Знаеш езика не по-зле от мен.

— Да, синьорина — примирено рече Марлена. — Какво ще стане с нас сега? Страх ме е.

— Няма от какво да се страхуваш — успокои Дябло дребната брюнетка. — Никой няма да ви нарани. Когато синьор Есперез плати откупа и двете ще бъдете освободени.

— Наистина ли? — осмели се да попита тя, неспособна да повярва на думите му след всички ужасяващи неща, които пиратите правели на беззащитните жени, както бе чувала.

— Наистина — потвърди Дябло, констатирайки, че момичето е доста съблазнително. После се обърна към Девън: — Поприбери си

багажа, Девън. Карлота и Марлена ще се настанят в твоята каюта. Голяма е, ще приюти и двете.

— О, благодаря, Дябло — изгука Карлота свенливо. — Много мило от твоя страна.

— Къде ще спя? — поиска да узнае Девън. Нужна ѝ бе цялата воля, за да контролира гнева си.

— Можеш да използваш моята каюта, Девън — предложи Кайл великодушно. — Малка е, но е по-добре, от колкото да се спи на палубата. — Изгледа Дябло неодобрително, без да подозира, че дяволът имаше точно това предвид.

— Хайде, дами, ще ви покажа каютата — подкани Дябло, отвръщайки на острия поглед на Кайл. — Сандъците ви ще бъдат доставени в най-скоро време.

Мятайки снизходителен поглед на Девън, Карлота хвана Дябло под ръка и той я поведе към каютата, където щеше да се разполага през следващите няколко дни. Марлена плахо ги последва.

Макар малка, каютата на Кайл бе подслон и Девън бе благодарна, че има къде да спи. Нима съпругът ѝ я ненавиждаше до степен да я остави на палубата сред мъжете, които я мразеха толкова много? — чудеше се тя, вбесена от подчертаното пренебрежение на негодника. Намираще слаба утеха, че Дябло не възнамерява да дели постелята с Карлота — в противен случай не би наредил Марлена да се нанесе при подарката си.

Не бе казано, че трябва да стои непрекъснато в тясното помещение и тъй като Девън се чувстваше напълно възстановена, прекара по-голямата част от следващите дни седнала върху купчината въжета, намотани при носа на кораба. Щом успееше да открадне време, Кайл се отбиваше да си поприказват, същото правеше и Марлена, но дребната камериерка бе постоянно заета да изпълнява капризите на подарката си и така двете с Девън не смогнаха да поговорят по-дълго.

Макар през по-голямата част от времето Дябло да се правеше, че не я забелязва, той редовно се осведомяваше за здравето ѝ. Ала Девън истински се измъчваше, като наблюдаваше как Карлота обсебва всеки свободен миг на съпруга ѝ — ту му правеше компания на капитанския мостик, ту се разхождаше с него по палубата. Девън бе

огорчена от начина, по който Дябло угодничеше на пламенната португалка. От друга страна, Девън доста често хващаше Дябло да я наблюдава изпод око, сребристият му поглед оставаше прикован към тялото ѝ, а изражението на лицето му бе така неразгадаемо, че тя се чувстваше обърквана. Всеки път, когато събереше смелост да го погледне в очите, откриваше, че е обект на вниманието му. И днешният ден не бе изключение.

Очите им се срещнаха през ширналата се помежду им палуба, сякаш си протягаха ръце един към друг и същевременно не можеха или не желяеха да запълнят празнината. Мълчаливото послание на пламенния му поглед накара Девън да се изчерви. В следващия миг магията се развали — лъчезарно усмихната, пърхайки с дългите си мигли Карлота препречи зора на Дябло. Девън с неохота се извърна. Беше прекалено горда, за да признае ревността си, а Карлота вече бе хванала свойски под ръка Дябло и го поведе в нейна посока, спираше често-често, за да се наслади на гледката.

Вече отминаваха мястото, където се бе разположила Девън, когато полъх на вятъра довя до нея част от оживения разговор. Тъмната красавица, облеганата фамилиарно на Дябло, говореше неща, които прозвучаха в ушите на Девън като безсрамна покана:

— Марлена ще направи всичко, което ѝ наредя. Ако дойдеш при мен тази вечер, тя дискретно ще остане на палубата и няма да ни пречи.

Девън не успя да долови отговора на Дябло, но в смеха му усети желание и видя одобрението в очите му. Нямаше откъде да знае, че с този смях изразява единствено удоволствие от чутото. Безочieto и дързостта на Карлота не само го развеселяваха, но го и изненадваха. Първоначално я смяташе за невинна и непорочна, ала с времето започна сериозно да се съмнява дали ако приеме досадните ѝ покани да сподели леглото ѝ, ще намери там девственица. Всъщност тя бе жена с богат любовен опит, споделян с много мъже. Карлота искаше да обогати списъка си и с него.

Дябло напълно оценяваше екзотичната красота на Карлота, но за него тъмните ѝ коси не значеха нищо в сравнение със златистите къдрици на Девън. Макар кожата ѝ да бе възбуждащо смугла, той далеч повече предпочиташе искрящия от здраве тен на Девън, който му напомняше за кайсиево бренди поръсено с канела, също като цвета на

луничките по нослето ѝ. Сините очи на Девън бяха бурни като морето, което толкова много обичаше, а проблясващите черни очи на Карлота говореха единствено за грях. Е, различни щяха да бъдат нещата между него и Девън, ако тя не го бе предала.

Мисълта да стане баща бе възторгнала Дябло. Особено след като Девън е майката. Не познаваше друга жена, от която да иска дете. Ако е пометнала, както допускаше Кайл, вината не е нейна, защото той я прекара през ада и се отнесе с нея толкова грубо, преди да я качи на борда на „Танцуващия дявол“, но ако го бе подвела съзнателно, никога нямаше да ѝ прости. За жалост беше невъзможно да узнае със сигурност.

— Дябло, чу ли ме? — сръга го Карлота, цупейки се кокетно. — Току-що те поканих да... прекараш вечерта с мен.

— Може би някой друг път — уклончиво отговори Дябло, изненадан от себе си, че не откликва на толкова откровено предложение. В следващия миг видя как Девън е вперила очи в него, сякаш току-що е пронизал сърцето ѝ с кинжал и тутакси осъзна защо мисълта да се позабавлява с Карлота не крие никаква привлекателност за него.

— Каква точно ти е Девън? — настоя Карлота, проследила посоката на погледа му. В тона ѝ се долавяше не само гняв, но и ревност. Привикнала да бъде център на всеобщ интерес и ухажване, тя не можеше да се примири с разсеяното внимание на Дябло.

— Попитай Девън — отговори Дябло мистериозно. — А сега моля да ме извиниш, Карлота, но имам работа.

Освободи ръката си от Карлота, извърна се и тръгна към капитанския мостик. С крайчето на окото си зърна, че Девън се е присъединила към Кайл и Марлена, които се разхождаха близо до нея. Щом Карлота дойде при тях, Девън се извини и се отдалечи. С изострено внимание Дябло наблюдаваше прелъстителното поклащане на полите на Девън, напълно убеден, че никога не е виждал жена с по-сексапилна грация. Откакто я доведе на борда на „Танцуващия дявол“, единствената му мисъл бе как да я люби. Отначало ѝ бе прекалено сърдит, за да се чувства добре в нейно присъствие, после неразположението ѝ му попречи да се възползва от съпружеските си права. В момента обаче не го спираше нищо, освен упоритата му гордост. Нямаше нужда от съпруга, не бе уверен дали

продължава да желае Девън, но трябваше да я обладаете, иначе щеше да полудее.

Дървения крак ѝ донесе вечерята, но Девън не бе в състояние да хапне, докато си представяше как Дябло е в каютата на Карлота и прави фантастична любов. Обладана от видения, Девън си припомняше какъв бе той, преди да реши, че го е предала: с чувство за хумор, любещ, нежен, а не сегашният студен, брутален непознат, изпитващ наслада да я иронизира и унижава. Девън се разсъблече, нощта ѝ се стори прекалено гореща, за да слага нощница. Откакто навлязоха в южните води времето се промени и превърна тясната каюта в задушна, гореща клетка. Не бяха далеч от Бахамските острови и се чудеше каква съдба я очаква в дома на Дябло. Дали щеше да продължава да обръща постоянно внимание на Карлота и когато стъпят на Рай? Изтегната върху тясната койка, Девън заспа неспокойно. И тогава започна сънят. Същият сън, който я преследваше откакто напусна Дябло преди седмици.

В съня Дябло я любеше, сладко, нежно, както бе свикнала да я люби. С властен жест събличаше роклята ѝ, сваляше дрехите си и се гмуркаше при нея в леглото. Притискаше я към твърдата койка. Внезапно обичайният ход на нещата се промени и Дябло я обладаете със страстно насилие. Девън отвори мигом очи — никой сън не може да е така реален. И се оказа права. Дябло от плът и кръв бе наведен над нея, гол до кръста и ухилен, като дявола, за какъвто го смятаха.

— Дябло! Какво правиш тук?

— Ти си моя съпруга, Девън — напомни ѝ той.

— Съжалявам, че се налага да го признаеш — последва суровият отговор на Девън. — Надявах се всичко да е само лош сън. Ами Карлота?

— Карлота ли? Какво искаш да кажеш?

— Свърши ли вече с нея? Имам предвид... Смятах, че ще прекарате заедно нощта.

— Не желая Карлота, макар предложението ѝ да ми достави удоволствие.

— Не ти вярвам.

— Значи сме квит, защото и аз не ти вярвам. Само ти си могла да ме предадеш. И въпреки това те желая. Господ ми е свидетел, не искам

да е така, но цялата ми гордост се стопява, когато става въпрос за теб. Ти си моя съпруга и си длъжна да задоволяваш моите потребности.

Девън избухна гневно:

— Длъжна? Нищо не ти дължа! Станах твой враг и съпруга едновременно. Два пъти ме отвлеche и то в навечерието на сватбата ми. И нито за миг не си мисли, че вярвам на брътвежите ти за Уинстън. Е, понасям твоята жестокост, но не и любенето без чувство!

— Жестокост? Какво знаеш ти за моята жестокост? Мога да ти я опиша, но предпочитам да я демонстрирам.

Устните му брутално се впиха в нейните и тя изстена от болка. Без да обръща внимание на очевидното ѝ отчаяние, ръцете му я хванаха като в стоманени обръчи — почти не можеше да диша. Устремът на целувката му я принуди да отвори устни. Езикът му проникна в устата ѝ, ала далеч не с онази нежност, към която бе привикнала и на която тя знаеше, че е способен. Беше груб, подчини я почти насилствено, превзе я без милост. Внезапната проява на ярост силно изплаши Девън и тя помисли, че ще припадне.

Ръката му обгърна дясната ѝ гърда и я изгори. Противно на волята ѝ, зърното ѝ щръкна при досега му и сякаш изпрати огнена стрела към слабините ѝ. Целувката му ставаше все по-дълбока и дива, а ръката му продължаваше да стиска нежната издатина на гърдата ѝ и я мачкаше сякаш жигосваше кожата ѝ. Тя лежеше треперееща и безпомощна пред бушуващата му страст.

Дори да искаше да протестира, нямаше да успее. Кръвта ѝ вреше във вените, краката ѝ трепереха — у нея се зароди неистова потребность от него, равна на изписаната по зажаднялото му лице.

Сребрилата лунна светлина зад Дябло превръщаше главата му в силует и Девън трудно различи изражението му. Първоначалната му необузданост я изненада, но тя не се чувстваше заплашена, докато той се взираше в нея, без да помръдне. Усети гърдите си да наедряват и да се втвърдяват при досега му — изпита и болка, и наслада. Инстинктивно изви гръб и му предложи още от съблазнителните си форми. Дрезгав гневен вик се изтръгна от гърлото му. После — толкова бързо, че тя остана смаяна — той се оказа върху нея и тежестта му я притисна към твърдата койка.

— Кокали Господни, скъпа! Не знам кой страда повече — ти или аз. Как да те нараня, когато всичко, което искам, е да те любя?

Сладкото ти тяло е изваяно единствено за мен. Докосвам те и ти моментално откликваш. Така ми се иска да съм в теб, че ме боли.

Ръцете му обвиха крехкото ѝ тяло и я привлякоха, а бруталността му бе изчезнала незнайно къде. Устните му докоснаха нейните и той я целуна пламенно — главата ѝ се замая. Космите по гърдите му жулеха плътта ѝ и тя потрепери от възбуда. Той очевидно усети възпламеняването ѝ и това доразпали страстта му, но успя да си наложи да не я обладае веднага въпреки отдалечаването на мига, в който щеше да облекчи страданието си. Толкова отдавна, толкова дяволски отдавна, не бе имал жена — след Девън такава просто не съществуваше. Докато устните му се спуснаха да целунат нежните върхове на гърдите ѝ, пръстите му се настаниха между бедрата ѝ и ги разтвориха, за да я възбуди напълно.

— Кокали Господни, скъпа! Ти си така гореща и влажна, и о, толкова сладка, че ми иде да те изям цялата.

Сниши глава и обсипа със ситни целувки златистия триъгълник между бедрата ѝ, преди да прокара език по нежната цепнатина. Чу я да вика името му, но не обърна внимание на задъхания ѝ глас и навлезе още по-дълбоко в топлата влажна пещера, която посрещна любовното му нашествие с прилив на тайнствена течност. Езикът му продължи да я изследва нежно, докато той с наслаждение вкусваше сладките сокове на тялото ѝ. Девън бе така погълната от сладостните усещания, които той предизвикваше у нея, че нямаше време да се шокира от начина, по който я люби. Нещо в нея се раздвижи бързо, експлодира и тя попадна във водовъртеж от светлина, цветове и форми.

Преди Девън да успее напълно да възвърне сетивата си, Дябло захвърли панталоните си и проникна толкова дълбоко в нея, че тя усети как неговата надареност я разцепва на две. Рязко си пое въздух и притисна бедра към неговите, инстинктивно подчинявайки се на неговия ритъм — страстта ѝ се разпалваше.

— Кит, о, Боже! Когато ме любиш така, забравям собственото си име.

Изведнъж Дябло извика, но продължи да влиза и излиза от нея, за да я доведе до заслужената награда. Викът ѝ съвпадна с неговия и тя потрепери, а Дябло плътно я обви с ръце и остана дълбоко в нея, докато тя най-последно се успокои.

Няколко дълги напрегнати минути те лежаха неподвижни с преплетени крайници, опитвах се да избистрят разсъдъка си и да си възвърнат способността да дишат нормално. Лицето на Дябло бе изцяло в сянка и Девън не виждаше изражението му. Изтъркаля се до нея, а тя го погали и положи ръка върху бедрото му.

Лекото ѝ докосване предизвика неочаквана реакция Девън се стъписа, когато го чу да кълне с дрезгав глас.

— Ти си проклета вещица, а аз съм пълен глупак.

Едва изрекъл тези думи, той я притегли към себе си и устните му обсипаха нейните с горещи целувки.

Измъчваше се от мисълта, че независимо от всичко, което Девън бе сторила, продължава да я желае. Трябваше най-после да признае, че се ожени за нея, за да попречи на някой друг да я притежава. С Девън откри радостта от любовта, но и горчивата болка от предателството, постигна и неописуема еротична наслада. Презираше собствената си уязвимост, когато ставаше въпрос за Девън и ненавиждаше реакцията си към умоляващите ѝ сини очи и лъжовни устни. Изведнъж споменът за мъката и разрушенията, които Девън причини с посещението си на Рай, накараха дивите прегръдки на Дябло да секнат. Изсумтявайки неодобрително на себе си, той скочи на крака.

— По дяволите, ти и проклетата ти кожа! Действаш ми като опиум! Сладките ти целувки и тялото ти на богиня са в състояние да трогнат и статуя, а аз не съм от камък. Да не мислиш, че мога да забравя и да ти простя така лесно?

— Няма какво да ми прощаваш, Кит, защото не съм сторила нищо, което да се нуждае от прошка. — Името съвсем естествено се отрони от устните ѝ и тъй като Дябло не възрази, тя го повтори. — Кит, моля те, повярвай ми.

— Да повярвам на жена, която избяга с Льо Ватур? Шегуваш се, нали?

— Татко сигурно може да изясни това недоразумение. Колкото повече мисля, толкова повече се убеждавам, че Льо Ватур е издал тайната.

— Значи баща ти е виновен за обстрела на беззащитно село?

Навличайки бързо с гневни движения панталоните, Дябло се извърна, но макар и с гръб Девън знаеше, че очите му са студени и безизразни като лед и тя неволно потрепери.

— Не. О, не. Татко никога не би сторил подобно нещо. — Изведнъж ѝ хрумна една мисъл. Може би не много разумна, но си заслужаваше да опита. — Знаеш ли имената на корабите, които нападнаха Рай?

Девън затаи дъх, докато чакаше отговора. Нали малко след като се върна в Лондон Уинстън отплава с „Делфиний“ на някаква мисия. Бе много тайнствен, не ѝ довери къде е бил. Сега парчетата от загатката започваха да се наместват.

— Тара спомена нещо като „Делфиний“ — сети се Дябло. — Защо? Говори ли ти нещо това име?

Девън рязко си пое дъх. „Делфиний“! Корабът на Уинстън! Без да иска, бе станала косвена виновница за обстрела на Рай. Ако не бе тя, Лъо Ватур нямаше да с мерне в Англия.

— „Дел... финий“ — заекна тя. — Това е корабът на Уинстън, но се кълна...

— Кучка такава!

— ...О, не съм казала и думичка — довърши Девън сконфузено. — Лъо Ватур е. Той те мрази, макар да се опитва да скрие чувствата си. Чака толкова отдавна да отмъсти за смъртта на Черния Барт.

— Има логика — призна Дябло с неохота, — но ще отречеш ли кой заведе Лъо Ватур в Англия? Акбар е прав. Създаваш ми само неприятности. Бях прекалено опиянен, за да го чуя. Кокали Господни, Девън, та аз мислех, че съм влюбен в теб!

— А сега? — попита Девън, седнала в леглото с придърпан към брадичката чаршаф.

— Сега към теб изпитвам единствено похот — грубо отвърна Дябло със самопрезрение.

— Тогава обърни и ме отведи в Англия. След като не нося твое дете, не си ми длъжен с нищо. Забрави, че някога съм съществувала.

Койката се огъна, когато Дябло приседна на ръба и се наведе, за да вижда Девън.

— Да те забравя? Как се моля на Бога да можех! Не помниш ли ние сме мъж и жена? Аз пазя своето. А след тази нощ може и да носиш мое дете.

— Докога ще ме държиш, Кит? — предизвикателно попита Девън. — Един ден ще те залоят и ще увиснеш на бесилото или ще загинеш при схватка в морето. Какво ще стане с мен тогава?

Забелязвайки объркването на Дябло, тя продължи:

— Или ще мина в ръцете на екипажа ти? Или пък капитани на други кораби ще хвърлят чоп за мен? Ами ако дойде дете? Как ще оцелеем?

За свое дълбоко съжаление Дябло не можеше да отговори на нито един от тези болезнени въпроси.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Сънят не споходи Диабло след предизвикателните въпроси на Девън. Болеше го да признае колко е права. Ако умре преждевременно, Девън ще зависи изцяло от благоволението на безскрупулни мъже. Не пожелава такава участ на никоя жена. Колкото и трудно да му бе да признае, все още прекалено много държеше на Девън, за да я изостави в ръцете на пирати и разбойници.

Какви са тогава възможните варианти? — запита се той мрачно. Преди да срещне Девън, се смяташе за непобедим, а пиратството за единствен начин на живот. Всеки ден поднасяше предизвикателно приключение, каквото никоя друга професия не предлага. А и приходите си заслужаваха риска. От пиратството забогатя достатъчно, за да осигури бъдещите се наследници за поколения напред. Именно мечтата за тези потенциални наследници помрачи мислите на Диабло. Искаше ли синовете и дъщерите му да живеят извън отбраното общество, да бъдат не само избягвани, но и преследвани по цял свят? Твърдят му отговор бе — не.

Може би, продължи разсъжденията си Диабло, е време да промени този преследван от закона начин на живот. Защо да не стане плантатор на Рай или да се засели в Америка. Англия и по-голямата част от Европа бяха недостъпни — съществуваше неизменната опасност някой ден да го разпознаят като страшилището на моретата.

Никога досега пред Диабло не бе стоял въпросът да напусне братството, ала и никога досега не бе имал съпруга и вероятността тя да му роди деца. Той държеше на онова, което спомена пред Девън, че брани своето. Мисълта да я върне в Англия, където тя ще се омъжи за човек като Уинстън, заслужаваше порицание. Тогава да се откаже от пиратството — ето нещо, което определено се налага да обмисли, реши Диабло, докато се въртеше върху проснатото на твърдата палуба одеяло. С три жени на борда не оставаха никакви свободни каюти, а той съзнателно не пожела да пренощува при Девън на койката.

Направо се плашеше от въздействието ѝ. Сега му трябваше бистра глава, за да ръководи кораба и контролира екипажа.

Косата на Девън потече като гъст мед по гърба ѝ, когато надигна лице към топлата слънчева светлина. В далечината Бахамските острови — същински наниз от скъпоценни камъни, проблясваха по трептящата водна повърхност. С издути от вятъра платна „Танцуващия дявол“ пореше синьо-зелените вълни. Бързото приближаване към познатите места вдъхваше надежда на Девън и същевременно тя се терзаше за бъдещето си на тези окъпани в слънчева светлина тревисти брегове. Преди два дни Дябло дойде при нея в каютата. Очевидно страстната нощ бе оставила отпечатък и върху него, защото от тогава тя често го улавяше да я наблюдава замислен. Знаеше, че провокиращите ѝ въпроси не му дават мира и сега тя се чудеше дали вече е решил какво ще прави с нея.

— Към онези далечни острови ли сме се отправили? — попита Карлота, беше се промъкнала до перилата, където Девън се радваше на лекия бриз.

— Да — отвърна Девън, разочарована, че пламенната синьорина наруши усамотението ѝ.

— Той е привлекателен дявол, нали? — отбеляза с въздишка Карлота и погледна към Дябло на капитанския мостик. — Очите му... Никога не съм виждала такива очи. Щом ме погледне и забравям, че съм дама. Само да свирне и съм готова да...

— Не се и съмнявам — прекъсна я Девън грубо. Мечтаеше единствено да остане сама. Не я интересуваше колко пъти Дябло ще легне с Карлота. Или поне така си внушаваше.

Черните очи на Карлота блеснаха презрително.

— Какъв ти е Дябло? Не споделяш леглото му, значи не си му любовница. А Кайл е прекалено прехласнат по Марлена, значи не си и негова. Може би си на някой от екипажа?

Гневът на Девън пламна, а сините ѝ очи изпуснаха пламъци към ехидната Карлота. Крайно време бе португалката да научи истината.

— Аз съм съпругата на Дябло.

— Лъжеш! — изкрещя Карлота. Викът ѝ привлече вниманието на всички наоколо. — Ти си само една курва! Може да си курвата му, но не и съпругата.

— Девън наистина е моя жена, Карлота — прекъсна я Дябло усмихнат. Напълно изненадана от ненадейната му поява, Карлота успя само да се облещи. — Девън никога не би излъгала за нещо толкова сериозно, колкото е нашият брак.

— Защо никой не ми каза досега? — беснееше Карлота.

— Защото не е твоя работа. Нямам навик да разкривам подробности от личния си живот пред хора, които държа като заложници. Да не би да си забравила като каква си на борда на „Танцуващия дявол“?

Девън зяпна — наблюдаваше Дябло с изумление и възхищение. Презрението му към пламенната красавица, която прибягна до всичко, за да го съблазни, бе очевидно. Колко ли мъже, попита се Девън, бе оплела Карлота в сладострастната си мрежа?

— Женени, как ли пък не! — процеди Карлота иронично. — Не е ли обичайно мъж и жена да споделят една постеля?

— Карлота — закани ѝ се шеговито Дябло с пръст, — да не би да ме следиш? Не ме дебнеш какво правя ден и нощ, нали? — той нарочно погледна към Девън и ѝ намигна, с което събуди спомените за веселия привлекателен пират, попаднал в скута ѝ малко след като се отърва от бесилото. — Дано не го правиш, защото целомъдрена млада дама като теб ще изпадне в несвяст от срам, ако ни види как се забавляваме насаме.

— О! — Карлота тропна с крак от раздразнение. — Ти си отвратителен! Но какво друго да очаква човек от пират!

Тя се фръцна и се отдалечи, а полите ѝ сърдито се люлееха около тънките ѝ глезени. Девън се изкикоти доволно.

— Мисля, че ядоса Карлота.

— Тя е разглежена млада жена, а аз имам съпруга и тя напълно задоволява желанията ми.

В ъгълчето на устата му се появи усмивка и когато погледна Девън, страстта в очите му накара да се изчерви. Дябло забеляза навъсеното лице на Акбар. Очевидно неговият приятел турчин по свой начин се стараяше да му напомни как не бива да се вярва на жените. Проследила погледа на Дябло, Девън също се загледа в свирепия турчин.

— Акбар не ме одобрява. Никога не ме е харесвал.

— Има си причина — обясни Диабло. — Някога е бил пазач в двореца на султана. Господарската фаворитка му хвърлила око. Талах подкупила главния евнух — иначе как Акбар би имал достъп до харема — и започнала да го приема редовно. Ала една от наложниците се оказала много завистлива — ревнувала Талах заради привилегированото ѝ положение, а Акбар мразела заради оказваното му от султана благоволение и ги издала.

— Ужасно — прошепна Девън, виждайки Акбар в нова светлина. — Нищо чудно, че има такова мнение за жените. — Обичал ли е Талах?

— Кой може да каже? Подложили Талах на разпит и за да спаси кожата, казала, че Акбар я насиллил. Номерът ѝ обаче не минал. Пъхнали я в чувал и я хвърли в морето. Пощадили живота на Акбар, защото се бил отличил в службата си при султана, но го продали в робство и така попаднал на испански кораб. Години наред бил прикован към греблата и омразата му към жените се превърнала в идея — фикс.

Девън потрепери.

— Как е успял да избяга?

— Черния Барт нападнал испанския кораб и Акбар бил освободен. Присъединил се към братството и така се срещнахме. Спасих живота на Акбар и сега той се смята за мой пазител. Отплатил ми се е многократно, не мога да изброя колко пъти ме е отървавал от смъртта. Непоклатимо е убеден колко опасна работа са жените и са годни само за едно.

— Искан ми се да повярва, че не представлявам заплаха за нито един от двамата ви.

— Предстои да бъде проверено, забрави ли?

Диабло настоя да заведе Девън първо до старото селище, за да види с очите си унищожението, за което я обвиняваше. На пръв поглед всичко изглеждаше спокойно, ала щом навлязоха в залива през скрития вход, Девън видя какво е сполетяло някогашното кипящото от живот село.

Гледаше с ужас обезцветените начупени греди, затрупали плажа.

— За щастие нивите и къщата не са пострадали. Индианците Арауак успели да се укрият в гората, докато английските мародери са

вилнели.

— Къщата ти е невредима? — попита Девън изненадана, но много доволна.

— Да. Англичаните не са си дали труд да слязат на брега, иначе и тя щеше да пострада.

Когато се увери, че Девън е видяла достатъчно добре цялото безсмислено унищожение. „Танцуващия дявол“ се върна по пътя, по който бе дошъл.

— Наистина ли се налага да ми завързваш очите? — попита Девън кисело, докато Дябло наместваше превръзката. По същия начин постъпи с Карлота и Марлена.

— Няма да рискувам. Доверих ти се веднъж и съжалявам.

— Аз никога няма да кажа — измърка Карлота.

Дябло въобще не ѝ обърна внимание.

— Кайл ще ви прави компания, докато преведа кораба през рифа — продължи той да говори на Девън.

Девън се отпусна на перилата.

— Никога вече няма да ми повярва, нали Кайл?

— Не можеш да го виниш. Той бе отговорен за всички онези хора, убити при обстрела. Мнозина от екипажа ни загубиха жените си. А някои и децата.

— Нямам нищо общо с това, Кайл. Защо ти поне не ми повярваш?

— Е... Може би наистина нямаш — съгласи се неохотно Кайл. — Може да е бил Льо Ватур, както твърдиш, но в момента Дябло е прекалено разгневен, за да мисли трезво. Дай му време.

— Вие двамата какво си приказвате? — любопитствува Карлота невъздържано. От разговора разбираше единствено, че поради някаква причина Дябло е сърдит на Девън и може би щеше да успее да използва това обстоятелство в своя полза.

— Не е твоя работа — смъмри я Кайл. Той намираше младата аристократка за прекалено разглезена и никак не одобряваше безсърдечното ѝ отношение към камериерката.

— Хм! — изсумтя Карлота. — Мога ли вече да сваля това? — попита тя, като опипваше превръзката през очите.

— Да — разреши Кайл. — Вече преминахме рифа и навлязохме в тайния проход.

Девън огледа брега — постройките по плажа бяха от сурови греди, нямаха нищо общо с патината на старото селище. Издигаха се два нови склада, а дълъг кей стърчеше напред в дълбоките води на залива. Тази страна на Рай бе не по-малко красива от другата. Тръгнаха пеша към къщата на Дябло и той обясни:

— Островът е дълъг няколко километра, но е широк по-малко от три. Открил съм само две пролуки, през които може да се проникне. Тук заливът е доста по-дълбок, но много по-труден за откриване.

— Какво пречи на хората, които са обстрелвали старото селище, да стигнат дотук от вътрешната страна — попита Девън.

Дябло се засмя, върху загорялото му лице светнаха бели като мъниста зъби.

— Пясъчните дюни. Ако някой кораб се опита да плава в залива от вътрешната страна на рифа, веднага ще заседне. На практика е непроходимо.

Тара ги чакаше красива и овладяна както винаги.

— Добре дошъл у дома, Дябло.

Широка усмивка се разля по лицето ѝ.

— Добре си се справила, Тара — похвали я Дябло.

— Работниците от нивите и екипажът на Льо Ватур свършиха по-голямата част от работата.

— Екипажът на Льо Ватур! — възкликна Девън. — Нима този разбойник е тук?

— Льо Ватур е там, където никому не може да навреди — обясни Дябло лаконично. Той се извърна, но Девън не бе готова да се откаже.

— Какво значи това?

— Потопих „Победа“. Льо Ватур потъна заедно с кораба.

Девън дълбоко въздъхна:

— Ти си го убил! Сега никога няма да разберем, дали не те е предал той.

— Девън, няма какво да се преструваме. Ти си вече моя съпруга и аз няма да те накажа за твоята измяна.

— И ще прекараме останалата част от живота си в недоверие? Ще те убедя в моята невинност, та дори това да ми отнеме всичките ми дни.

Дябло мъдро реши да не коментира и влезе в салона. Заведе Девън направо в просторната слънчева стая на втория етаж, а Карлота

и Марлена бяха настанени в друга част на къщата.

— Това ще е нашата стая — обяви Дябло с тон, който не търпеше възражение. — Ти си моя съпруга и няма причина да се лишавам от теб. Прекалено много те желая, а и твоето тяло така откликва на моето, че очевидно и ти не можеш без мен. Никога не съм възнамерявал да живея като евнух.

Девън прехапа устни, за да не отговори остро. След като вкуси за пореден път от любовта на Дябло на борда на „Танцуващия дявол“, знаеше, че е невъзможно да му устои, щеше да е прелестно отново да е в прегръдките му, а сладката магия на неговата любов щеше да владее и ума, и тялото ѝ. Твърдо бе решила да си възвърне обичта на Дябло и да го накара да ѝ вярва напълно, да му бъде истинска съпруга.

Само милостивият Господ знае защо се е оженил за нея, ако се изключи безспорният факт, че тялото ѝ му доставя огромна наслада. Наречи го похот, ако щеш, Девън се усмихна на себе си, но щеше да го покори един ден. И да си възвърне обичта и доверието му.

Карлота положи всички сили, за да усложни живота на Девън, докато бе на Рай, но още по-трудно беше с Тара, защото тя открито я винеше за смъртта и разрушенията на Рай. Докато изчакваше откупа, Дябло предпочете да остане на острова. Всяка нощ прекарваше в леглото на Девън. На моменти го вземаше за същия весел разбойник, когото бе обикнала, но в следващия миг той я поглеждаше странно и се превръщаше в непроницаем чужденец със сребристосиви студени очи — този човек тя не познаваше и се боеше от него.

Девън някак инстинктивно се догаждаше, че баща ѝ е в състояние да обясни как е издадена тайната на Дябло. Жалко, тюхкаше се тя — Льо Ватур умря, преди да го разпитат. Невъзможно е да живее с Дябло, ако той я мрази. Ако всички на острова я мразят.

Девън често си спомняше за баща си, как ли му се е отразило заминаването ѝ с Дябло. Дали и той не я мрази, загдето го заряза? Тази мисъл пълнеше очите ѝ със сълзи и пробождаше сърцето ѝ. А Уинстън? Нима грубите намеци на Дябло за него бяха истина? И по-важното — откъде знае Дябло? Истина или не, Девън бе наясно, че нямаше да се омъжи за Уинстън, след като вече бе влюбена в Дябло.

Скрит от вечерните сенки в рамката на вратата, Дябло наблюдаваше мълчаливо Девън. Изглеждаше толкова тъжна, докато се

поклащаше в плетения стол — люлка на верандата — вперила очи в далечината, а нежният бриз развява къдриците ѝ с цвят на мед. Тя не го забелязваше, но все още бе достатъчно светло, за да види той сълзите ѝ. Заприличаха му на мънички диаманти върху светъл атлаз. Даваше си сметка колко нещастна е сред омразата на всичките тези хора, а дребнавите суетни сметки на ревнивата Карлота само усложняваха положението.

Слава Богу, високомерната португалска кучка скоро щеше да се махне, помисли Дябло с надежда. Щом този трънлив въпрос се разреши, сигурно животът му с Девън ще се пооправи. Докато продължаваше да е под ударите на закона, едва ли щяха да водят нормален живот. Но сърце не му дава да я отпрати. С неохота признаваше, че я обича прекалено много, за да се разделят, макар бъдещето да не обещава щастие за нито един от двамата.

Той пристъпи впи напред.

— Девън.

Произнесе името ѝ с дълбока нежност.

— Стресна ме.

— Ти плачеш.

— Да плача? Не е вярно — отрече тя, но подсмъркването опроверга думите ѝ.

— О, скъпа. Дай да пресуша сълзите.

Приклепна до нея и придърпа лицето ѝ към своето. С влажния връх на езика си нежно изпи перлените капки от скулите ѝ и усети соления им вкус върху устните си.

— Господ да ми е на помощ, Девън. Как само се старая да не те обичам — прошепна Дябло в розовото ѝ ухо. — Каквото и да си направила, продължавам да те искам с дълбок копнеж. Ела, скъпа. Искам да те любя... сега.

Хипнотизирана, Девън хвана топлата му длан и се остави да потъне дълбоко в прелъстителната мрежа, която той хвърли върху сетивата ѝ.

— Отвратително! — процеди през зъби Карлота. — Виж ги само: държат се като животни. Не бих се изненадала, ако се обладаят направо на земята.

Тя и Марлена бяха излезли на верандата точно навреме, за да станат свидетелки на този изключително интимен момент. Злобната ѝ

забележка не постигна желания ефект. Дябло се засмя, взе Девън на ръце, влезе в къщата и пое нагоре по стълбите твърде припряно, подгонен от желанието си.

— Животни! — повтори Карлота и тропна гневно с крак. Не бе честно Девън да разполага с този жизнен мъж, а за нея съдбата да предопредели за съпруг един стар господин.

— Смятам, че е прелестно — въздъхна Марлена с копнеж. — Ех...

— Разкарай подобни мисли от главата си — сръза я Карлота. — Бъдещето ти не включва любов и женитба. Ако извадиш късмет, един ден някой мъж може да те навести в леглото, но от това няма да излезе нищо трайно. Скоро ще му омръзнеш и ще те захвърли като стара обувка. Хайде тръгвай. Малка разходка, преди да си легна, може да оправи настроението ми.

Дябло плъзна по себе си сочното тяло на Девън и тя стъпи на пода. Повдигна глава очите му изгаряха от страст и тя усети топлина да се разлива из слабините ѝ. Ръцете му шареха по гърдите, корема и онова желано място между краката ѝ. Бавно започна да съблича дрехите ѝ една по една, докато остана гола пред него в цялото си великолепиe. Целуна я, устата му бе топла, нежна и настойчива, ръцете му обгърнаха дупето ѝ и пръстите му погалиха нежната кожа.

— Благодаря на Господ за страстта, с която те е дарил — прошепна той, възхищавайки се от искрата желание, която неговият досег възпламени. — Не искам да те нараня. Единственото ми желание е да те любя.

Думите постигнаха желания резултат. Девън се разтопи в прегръдката му. Тя принадлежеше на този изключителен мъж, винаги щеше да му принадлежи, независимо от обратите на съдбата. Без да откъсва очи от неговите, Девън сръчно разкопчаваше дрехите на Дябло, той се засмя, отмести нежно ръцете ѝ и сам бързо се разсъблече. Застана в цял ръст най-после гол, взе я на ръце и двамата се стовариха върху леглото. Завъртя я така, че тя остана отгоре.

С пламнали от страст очи Девън нежно погали корема му и пръстите ѝ заиграха по тъмните косми на гърдите му. Пропастта между двамата бе все още голяма, по всеки път, когато се любеха, една малка част се запълваше и Девън искаше да се възползва от това. Желаше грижите да останат зад гърба им, недоверието му да изчезне

и любовната им игра да се превърне в магия по-силна от действителността.

Наведена, за да може да обсипва лицето му с целувки. Девън се изненада, когато Дябло мълчаливо я избягна, ръцете му стиснаха раменете ѝ и я бутнаха назад. Тя покорно се изправи, а ръцете му започнаха да я гаят — движеха се свойски по гърдите, корема и накрая по окосмения триъгълник между краката ѝ. В следващия миг той разтвори краката ѝ, за да може да го възседне. Очите ѝ се разшириха, но тя не възрази.

— Искам да те гледам цялата, докато се любим. Гърдите ти са така прелестни... — той посегна да ти докосне и закачливо стисна зърната ѝ. Огнени вълни преминаха през нея. — Харесва ли ти?

— Да. О, да!

Усмихнат предизвикателно, Дябло изостави гърдите и спусна ръце по ребрата, към гънката талия, деликатната извивка на бедрата, стегнатия корем. Тя почувства как една вътрешна топлина я размеква и го помоли да изгаси огъня, който запали в нея.

Девън рязко си пое въздух, когато ръцете му докоснаха коленете ѝ, плъзнаха се по вътрешната страна на копринената кожа на бедрата и се спряха върху възвишението между тях. Остана неподвижна, настойчивите му пръсти пролазиха през космите на триъгълника, погалиха я нежно и най-накрая стигнаха до страстното съцветие, скрито в нея. Докато пръстите му вършеха магията си, Девън се стегна, извика, главата ѝ клюмна напред и със затворени очи се отдаде на обзелата я страст. Ръцете ѝ се опираха на гърдите му и това ѝ помогна да не падне.

Усетил зърната ѝ така близо до устните си, Дябло пое с уста първо едната набъбнала пъпка, после другата, започна да смуче, гали и търкаля малките издатини между зъбите си, а тялото на Девън трепереше от непреодолимо желание. Пръстите му навлязоха дълбоко във влажната ѝ горещина и тя извика от възторг. Дябло съзерцаваше лицето ѝ с непреодолим копнеж, без да спира любещите си ласки, докато и последната тръпка не затихна по тялото ѝ.

— А сега искам ти да ме любиш — прошепна той дрезгаво в ухото ѝ.

Девън надигна глава, очите ѝ с мъка се отвориха, опитвайки се да проумее какво ѝ казва. Разбра го, когато ръцете му се придвижиха към

бедрата ѝ, повдигнаха я нагоре и внимателно я отпуснаха върху твърдата му мъжественост. Тя сепнато си пое въздух, когато усети горещината му да прониква в нея. В следващия миг бе изцяло вътре, а ръцете му я дърпаха надолу, надолу, докато я изпълни цялата.

— Люби ме, скъпа — повтори той, едва отронвайки думите, очите му светеха, а по лицето му бе изписана страст.

Мускулите на врата му се стегнаха, изпъкнаха, откроиха се релефно под бронзовата му кожа — стараяше се да се контролира, защото искаше Девън да наложи ритъма. Притисна бедрата ѝ, за да ѝ подсказже движението и я изчака да улови темпото. Тя усети намерението му, бързо схвана урока и му даде желаното — бедрата ѝ се отриваха о неговите със съблазнителна покана. Тогава той я пусна, за да намери гърдите ѝ. Тя извика, когато ги обви с ръце.

Диабло простена и я притегли към себе си, за да захапне крехките зърна. Погрижи се за тях с дива наслада, а ръцете му — изгарящи и настойчиви — не пускаха кадифената кожа на дупето ѝ, докато се надигаше с желание да проникне още по-дълбоко в нея. Тя се отдаде на страстта му и отвърна със същата сила. Най-накрая дрезгав вик се изтръгна от гърлото му и той притихна, треперещ под нея. Беше все още в нея, когато Девън усети как нещо дълбоко в утробата ѝ се откъсва и тя извика, пометена от експлодиращия екстаз.

Дълго останаха прегърнати, потреперващи от изтощение и задоволена страст.

— Моя си, Девън. Никога няма да позволя да ме напуснеш. Ако го сториш, ще претърся света да те намеря.

Седмиците се нижеха бързо. Диабло и Девън постигнаха някакво споразумение помежду си и животът стана по-поносим. Дори постоянните капризи на Карлота не помрачаваха настроението на Девън, посветила времето си на любимия мъж. Диабло вече бе целият ѝ живот и макар все още да не ѝ вярваше напълно, очевидно държеше на нея. Може и да не я обичаше както някога, но поне бе сложено ново начало. Определено се държеше собственически към нея, а нейната любов бе непоколебима както винаги.

Девън се възхищаваше на гъвкавостта, с която Диабло отбягваше опитите да бъде прелъстен от Карлота, както и на здравия му разум, и сила на характера. Защо пък женитбата им да не означава за него

наистина нещо повече от парче хартия. Ако успее да го убеди да се откаже от пиратството, перспективите им за бъдещ съвестен живот щяха значително да се просветлят. Всяка вечер горещо се молеше това желание да се сбъдне.

Лорд Харви бе покрусен. Грижите и тревогите му бяха изписани с дълбоки бръчки по лицето. Отказваше да приеме, че в навечерието на сватбата си Девън е заминала с мъж, заклеймен от всички цивилизовани нации по света. Дали Дябло не я бе омагьосал? Нямаше разумно обяснение за постъпката на Девън. А и защо познатият на властите пират бе рискувал да дойде заради нея в Лондон, където можеше да бъде заловен и убит? Имаше ли нещо, което Девън бе пропуснала да му съобщи: някакви отношения с пирата, които се срамуваше да сподели?

Щом узна за изчезването на Девън, лорд Харви изпрати да повикат Уинстън. Когато отхвърленият жених нахълта в кабинета на графа, възрастният мъж само му подаде набързо написаната от Девън бележка.

— Проклетият мошеник! Как е могло да стане! — избухна Уинстън и показва повече нрав, отколкото лорд Харви подозираше, че притежава.

Уинстън бе посинял от бяс. Братовчед му не само се завърна от царството на мъртъвците, за да го преследва, но и бъдещата му съпруга го захвърли заради известия пират, който я бе обезчестил — така смяташе не само той, но и половината Лондон. Ако не се нуждаеше толкова отчаяно от зестрата на Девън, щеше да се измъкне без никакви обяснения от цялата тази каша. Завръщането на Кит не просто разтревожи, а разтърси Уинстън. Ако братовчед му реши, може да причини куп злини и на него, и на баща му. А мисълта да се изправи пред многобройните си кредитори с празни ръце, преля чашата и той се разбесня.

— Как можа Девън да постъпи така с мен? Предложих ѝ любов и защита от клюките, които щяха да съсипят репутацията ѝ. Така ли ми се отплаща? — Лицето на Уинстън се изкриви в грозна гримаса. Лорд Харви бе направо шокиран. Малцина бяха виждали жестоката същност на Уинстън. Повечето хора го смятаха за приятен, благовъзпитан млад

мъж, е наистина му липсва силен характер и чарът му не е особено голям, но какво толкова.

— Не допускам Девън доброволно да е оставила тази бележка — подчерта графът, за да защити дъщеря си. — Почеркът е нейният, но тя положително е била принудена да я напише под диктовката на Дябло. Продължавам да вярвам, че е възнамерявала да се омъжи за теб.

Донякъде поуспокоен, Уинстън простена:

— Девън бе много променена, след като се върна в Англия. Никой всъщност не знае истината за онова, което се е случило между нея и пирата. Тя не приказваше много за този период. Откъде да знаем, че Дябло...

— Достатъчно, Уинстън! — проехтя гласът на графа. — Не ме интересува какво е станало между тях. Нищо няма значение и предполагам, ти си на същото мнение. Щом не желаеш да се ожениш за Девън, трябва само да кажеш. Стресът, че е била държана като заложница, се оказа прекалено силен, но Девън не се остави той да я покори. Мнозина жени щяха да пропаднат, подложени на подобно напрежение.

Уинстън има благоразумието да се изчерви, давайки си сметка колко е наложително да внимава, ако желае да си възвърне благоразположението на графа.

— Не исках да кажа нищо обидно, ваша светлост — обади се той. — Бих се оженил за Девън още днес, ако е тук. Или щом се появи.

Думите му сякаш поуспокоиха графа, защото в следващия миг той се усмихна с благодарност.

— Така и ще стане, момчето ми. Кога можеш да отплаваш?

— Да отплавам, ваша светлост?

— За да прибереш Девън, разбира се. Знам, че вече напусна флота, но ще закупя или наема, който кораб ми посочиш.

— След обстрела на убежището на Дябло дълбоко се съмнявам той да се навърта там. Най-вероятно е преместил базата си на друг коралов риф — сподели Уинстън.

— Може и така да е, но аз искам дъщеря си обратно. Готов съм да загубя цялото си състояние, но да я измъкна от лапите на този разбойник. Колко време ти е необходимо, за да намериш кораб?

Колебанието на Уинстън накара лорд Харви да изругае на ум и да назове щедра сума, която Уинстън не можеше да откаже.

— Ако тръгнеш до две седмици, ще прехвърля на твое име двадесет хиляди лири в деня на сватбата ти с Девън — това е извън зестрата ѝ.

— Ваша светлост, не знам какво да кажа. — Уинстън беше смаян. С толкова пари щеше да реши финансовите си проблеми до края на живота си и да осъществи мечтите си. — Разбира се, че ще тръгна. Та аз обичам Девън.

Думите му капеха от устата като мед, но макар да изпитваше известни симпатии към Девън, той бе неспособен на чувствата, които се очакваха от него. Надяваше се да се справи със задължението да осигури наследник за състоянието на графа, но в никакъв случай не гледаше с радост на перспективата да изпълни тази задача.

— Дябло сигурно е променил базата си, но те съветвам да търсиш старателно. Искам проклетия нечестивец и то много, но най-много желая да си върна дъщерята.

Две седмици по-късно Уинстън отплава от лондонското пристанище. Богатството на лорд Харви осигури шхуната с тридесет оръдия, готова да отплава за Китай. Капитанът на „Мери Джейн“ с радост промени плановете си, когато Уинстън му предложи цяло състояние, за да използва кораба му.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— За какво мислиш, скъпа? — попита Дябло с дрезгаво мъркане. Току-що се бяха любили и Девън лежеше все още разгорещена и потръпваща в ръцете му, но Дябло смяташе, че е прекалено вгълбена в себе си.

— Нищо съществено, Кит.

Когато бяха насаме, Девън почти винаги се обръщаше към него с името Кит. Струваше ѝ се неподходящо да нарича съпруга си Дявол.

Дябло обаче не прие отговора.

— Толкова ли си нещастна тук, на Рай?

— О, не. Изобщо не става дума за това.

— Тогава какво има? Вярно, Карлота е ужасно бреме, но тя скоро ще си отиде.

— Проблемът не е в Карлота — подхвана Девън тъжно. — Скоро ще отплаваш, моряците ти стават неспокойни. А толкова неща могат да ти се случат, докато те няма.

— Наистина ли се тревожиш?

— Винаги... съм се тревожила. Съзнавам необходимостта да вдигнеш скоро платна, за да е доволен екипажът ти, но кажи как да не се притеснявам, ако не се върнеш.

Дябло се намръщи. Твърде дълго този болезнен и за него въпрос го измъчваше.

— Нищо няма да ми се случи, скъпа.

— Откъде си сигурен. Кит. Моряците ти чоп ли ще хвърлят за мен, ако, не дай Боже, те убият или заловят? Ами ако дойде дете?

— Да не би да си бре...

— Не, но рано или късно и това ще стане.

— Предлагаш да се откажа от пиратството ли?

Всъщност той от доста време мислеше точно за това. Както и за тревожните въпроси на Девън. Положението му на съпруг бе нещо ново за него, още не можеше да свикне да се съобразява не само със своите чувства и настроения, но и с тези на някой друг.

— Ако наистина те е грижа за мен, ще се откажеш от опасния начин на живот, който водиш. Не си ли достатъчно богат?

— Да — призна Дябло с неохота. — Може и така да се каже. Поне достатъчно, за да подсигурия теб и децата ни с охолен живот, дори нещо повече.

— Тогава откажи се, Кит. Ще останем тук и ще отглеждаш захарна тръстика или ще се заселим, където пожелаеш. Е, в Англия е изключено, но какво ще кажеш за Америка?

— Толкова ли е важно за теб да опазя живота си? Не знам какво да мисля. Ти така криеш чувствата си.

Девън се поколеба. Наистина, Дябло открито ѝ признаваш колко я обича, а тя не бе споменала и дума досега. Страхът я възпираше. Страхът, че огромната разлика в начина им на живот и съществуващите обстоятелства един ден неминуемо ще ги разделят. А тя го обичаше повече от собствения си живот.

— Твоят живот ми е... по-скъп от собствения — призна Девън бавно. Не ѝ бе лесно да произнесе думите. Прекалено дълго ги бе таила у себе си и сега сякаш се разделяше с нещо. Искаше да го увери как само го обича, но за момента — според нея и това бе достатъчно. — Знам, че продължаваш да не ми вярваш, но мога да живея и така, стига да не ме мразиш.

— Да те мразя! Кокали Господни, та ти си всичко за мен. Обичах те дори, когато си въобразявах, че те мразя. И без това толкова ли ти е трудно да произнесеш думите? Защо не можеш да изразиш чувствата си като нормална жена?

— От страх — прошепна Девън. — Единствено от страх. Толкова много неща са против нас, не желая да предизвикам съдбата. Знаеш не по-зле от мен, че за нас двамата няма истинско бъдеще, докато продължаваш да кръстосваш моретата в лов на плячка.

— Искаш да се откажа от недостойния си начин на живот? — подразни я Дябло. Мярна се трапчинката, която тя така много обичаше. Когато стъпиха на Рай, той се обръсна и умопомрачаващата я трапчинка отново се показа.

— Можеш ли? Искаш ли? — попита Девън така сериозно, че Дябло замълча. Напрежението вземаше застрашителни размери — Девън премалая от притеснение да не го е разгневила.

— Да — обяви най-последно той. — Отдавна мисля по въпроса и смятам да се заема с друга работа.

Девън бе изумена, никога не бе очаквала, че Дябло ще капитулира толкова лесно.

— О, Кит, не знаеш колко щастлива ме правиш! — извика тя, мятайки се в обятията му. — Кога? Как? Къде?

Дълго таените у нея въпроси се отрициха като порой.

Дябло се разсмя.

— Не бързай толкова, скъпа. Щом се върна от Насо, ще ти разкажа плановете си. А сега искам да изразиш по подобаващ начин благодарността си.

— Кит! Пак ли! — изписка Девън, докато Дябло я вдигаше, за да я намести разкрячена върху стройните си бедра.

— Да, скъпа. И отново, и отново, докато се наситя, но като съдя какво изпитвам към теб, това едва ли ще стане през следващите сто години.

Два дни по-късно „Танцуващия дявол“ отплава от залива. На борда му бе целият екипаж плюс Карлота и Марлена. Отправиха се към Насо, където щяха да приберат откупа за Карлота. Дябло не желаше да постави Девън отново в компанията на грубите и невъздържани мъже в Насо, затова не я взе, но сега бе сигурен за нейната безопасност.

Уинстън нададе радостен вик, а ръката му се стегна върху далекогледа, прилепен към окото му.

— Ето го, Блок! Знаех, че ако се крием достатъчно дълго сред проклетите острови, черният мерзавец ще се появи рано или късно. Отбележи курса му, Блок. Тръгваме веднага след като изчезне от погледа ни.

— Ами ако дяволът е взел жената със себе си? — попита Блок. Джохан Блок бе гордият собственик и капитан на „Мери Джейн“ корабът, нает от лорд Харви, за да спаси дъщеря си.

— Нали чу слуховете? Очаква се Дябло да пристигне скоро в Насо, за да получи откупа. Готов съм да се обзаложа, че не е помъкнал Девън със себе си към онова неспокойно свърталище. В най-скоро време ще разберем. Ще откриеш ли как да влезем?

— Ако наистина има просека в кораловия риф, Джохан Блок ще я намери — изфука се капитанът. — Добре стана, че първо се отбихме в Насо, защото подочух, че Дябло е преместил убежището си, това ще ни спести часове безплодно дирене.

— Да — съгласи се и Уинстън. — Извадихме късмет с онзи стар пират, Едноокия — има зъб на Дябло. Без да му пука, разправяше наляво и надясно как Дябло е преместил бърлогата си на друго място на острова. Оказа се лесна работа — нали зная точното местонахождение на Рай. Е позагубихме доста време и само дето не заседнахме, докато стигнем до селището отвъд рифа.

— Да. Но откъде да знае човек, че ще се натъкнем на толкова много плитчини.

Когато „Танцуващия дявол“ се плъзна между двата рифа и изчезна от погледа, Уинстън заповяда „Мери Джейн“ да напусне скрития проток в съседство. Приближиха до опасния риф. Капитан Блок заплува успоредно на бариерата, управляваше кораба умело и откри мястото, което търсеше, завъртя руля и се насочи право към рифа, сякаш щяха да връхлетят на скалите. Уинстън се вкопчи здраво в перилата очакваше удара и разтърсването преди корпусът да се разцепи. Но Блок бе опитен мореплавател и внимателно бе наблюдавал излизането на Дябло. Единствено се опасяваше да не би газенето на „Мери Джейн“ да се окаже прекалено голямо и да осуети преминаването през процепа. Промъкнаха се на сантиметри. И за изненада на Уинстън в следващия миг бяха от вътрешната страна на рифа.

Много по-трудно откриха ръкава, но Уинстън приложи успешно всичките си предишни знания за тайните на Рай. Отне им обаче близо цял ден, за да намерят входа към вътрешния залив. Вместо да чакат утрото, тръгнаха на свечеряване и пуснаха котва недалеч от брега.

— Да дам ли заповед за зареждане на оръдията? — попита Блок притеснен. Очевидно никой от пиратите не бе останал на острова, а Блок не обичаше безсмислените убийства.

— Не — реши накрая Уинстън. — Възнамерявам да прибера Девън и да се върна веднага. — Припомни си негодуването на лорд Харви за обстрела при предишното посещение. Обеща този път да не взима невинни животни, освен в краен случай. — Веднага ще отплавам за брега с лодка.

Девън се протегна мързеливо, обхватна от безмерна наслада — залезът над спокойните води бе забележителен. Гледката бе възхитителна, не ѝ се прибираще. А и къщата изглеждаше точкова студена и самотна, след като сутринта Диабло пое с Карлота и Марлена за Насо. Нямаше представа кога ще се върне, но очевидно не и преди да получи откупа. Колко приятно беше да я няма капризната своенравна жена с безконечните ѝ хленчения и оплаквания.

Девън очакваше трепетно завръщането на Диабло и по още една причина. Съвсем сериозно ѝ бе обещал да се откаже от пиратството и да ѝ разкрие подробно плановете си за бъдещето им. Нима най-последно бе проумял, че единствения начин за съвместното им бъдеще е да се откаже от сегашните си начинания и да заживее според закона?

Толкова бяха щастливи през тези няколко седмици, помисли си Девън замечтано. Диабло недвусмислено ѝ показа, че отново е спечелила доверието му. Тя се надяваше истината за подлото нападение срещу Рай да излезе наяве един ден и тогава нищо нямаше да помрачава блаженството им.

Неочаквано от селището дотича Тара подплашена, останала без дъх.

— В залива има непознат кораб!

— Сигурна ли си, че не е „Танцуващия дявол“?

— Напълно. Ще разпозная „Танцуващия дявол“ навсякъде. Не, корабът е английски.

— От флота ли е? — попита Девън уплашено. — Как...

— Не, не е плавателен съд на флота. Не мога да си представя как са открили пътя. Имаха намерение да слязат на брега, когато тръгнах. Тичах дотук през цялото време. Какво ще правим?

Девън силно прехапа долната си уста, а умът ѝ работеше трескаво.

— Ще отида да разбера кои са. Щом корабът е само един, може и да не ни мислят злото.

Тара потрепери, припомняйки си последното посещение на чужди кораби в залива.

— Не, не отивайте. Очевидно намеренията им не са чисти. Елате с мен. Знам къде да се скрием. Диабло очаква от мен да ви опазя.

— Ти прави каквото щещ, но аз отивам да разбера кои са — не отстъпи Девън.

На Девън и през ум не й минаваше да се крие. Защо ще й сторят зло англичаните? Смяташе за добър знак, че не обстрелват селището и сметна за свой дълг да ги посрещне. Може Дябло да ги е изпратил.

Пристигна задъхана и развълнувана точно в момента, когато две лодки достигнаха сушата и неколцина въоръжени мъже скочиха на брега. Размахваха всевъзможни оръжия и Девън се изплаши не на шега. Ами ако Тара е права? Ако тези чужденци идват с лоши намерения? Докато мъжете се суетяха Девън взе решение. Хукна обратно към вътрешността на острова с надеждата да се скрие в гората зад плажа.

— Ето я! Не я оставяйте да се измъкне!

Макар гласът да й се стори познат, Девън не спря. Поколеба се обаче, когато някой я повика по име.

— Девън, не бягай! Аз съм Уинстън.

Закова се на място.

— Уинстън? — Извърна се бавно и изчака бившият й годеник да се приближи. — Какво правиш тук?

— Баща ти ме изпрати да те прибера. Побъркал се е от тревога по теб.

— Как намери пътя през рифа?

— Не е важно. Важното е, че те открих и ще те отведа у дома. Ще се венчаем веднага.

— Няма да тръгна! — възпротиви се Девън, отстъпвайки назад. — Не намерихте ли бележката ми? Дойдох с Дябло доброволно. Аз съм... негова жена.

— Очевидно този мъж те е омагьосал — констатира Уинстън с отвращение, — но ти не се безпокой, мила. Не ти се сърдя. Сватбата ни ще се състои точно както възнамерявахме.

— Не! Няма да тръгна! — повтори тя решително.

Уинстън присви очи. Отлично съзнаваше, че Дябло спи с Девън и то вероятно от самото начало. Не това го вълнуваше, а опасността да загуби състоянието, което Девън щеше да му осигури с щедрата си зестра.

— Не рискувах живота си, за да си тръгна с празни ръце — натърти Уинстън.

Преди Девън да схване намеренията му, той я сграбчи през кръста и я помъкна към плажа.

— Пусни ме! — изпищя тя, макар да си даваше сметка, че няма кой да ѝ се притече на помощ.

— Престани да се противиш, Девън. Нищо няма да постигнеш.

— Не мога да тръгна. Какво ще си помисли Дябло?

— Да мисли каквото ще.

Беше като повторение на кошмарен сън. Само дето този път Девън не напускате острова по свое желание. Но Дябло не го знае и няма как да го узнае, ще реши, че го е изоставила както миналия път. Ако не получи обяснение, крехката им любов, разцъфтяла през последните седмици, ще увехне и ще умре. Тази мисъл я настърви да се съпротивлява.

Уинстън изпсува.

— Ако не дойдеш тихо и кротко, ще заповядам на капитан Блок да обстреля острова. Какво ще си помисли любовникът ти, когато се върне и види развалините?

Съпротивата на Девън секна на часа.

— Не! Умолявам те, Уини, това са невинни хора. Ще дойда доброволно, ако обещаеш да не посягаш на селището.

— Сега вече проявяваш разум, мила. Не виждам причини да нападам жени и деца.

Той я хвана за ръка и я поведе към плажа.

— Веднъж вече го стори — обвини го Девън. — Знам, че ти нападна с твоя „Делфиний“ Рай, унищожил селището и убил десетки хора, когато Дябло не беше тук, за да ги защити.

— Не знам къде си чула тази история — отрече Уинстън, но не смееше да погледне Девън в очите. Колкото по-малко знаеше тя за онзи провал толкова по-добре.

Девън щеше да продължи да дълбае в темата, но вече бяха стигнали брега и Уинстън я взе на ръце, за да я качи в лодката, охранявана от две дузини мъже. Веднага щом тя бе настанена, те грабнаха греблата и с бясно темпо се отправиха към „Мери Джейн“.

Изпълнена с гняв, Тара наблюдаваше как Девън спокойно последва англичанина до кораба, не беше видяла яростната съпротивата на Девън, стана свидетел единствено на кротостта, с която напусна острова. Сърцето ѝ се късаше, защото Девън бе успяла по

някакъв начин най-после да спечели доверието на Тара. Индианката жалеше най-вече Дябло — знаеше, че той обича Девън с цялото си сърце. Как е възможно Девън да излъже Дябло с такава лекота? Няма ли чувства? Съвест?

Няколко часа по-късно с натежало от скръб сърце и мокро от сълзи лице Девън наблюдаваше как „Мери Джейн“ внимателно преминава рифа и поема курс към Англия.

След броени дни Дябло се завърна триумфално на Рай. Дон Есперез толкова силно желаше да получи дъщеря си обратно, че откупът пристигна съвсем навреме и бе предаден лично от възрастния годеник на Карлота. При срещата им Дябло разбра отчасти отчаянието на Карлота — дон Фернандо очевидно бе по-възрастен от бъдещия си тъст. Строгите му мрачни черти и надутото изражение гарантираха края на фриволните прищевки на младата Карлота, но въпреки всичко Дябло бе сигурен в пламенната синьорина щеше да успее да се качи на главата на твърде напредналия в годините си съпруг.

Положението на Карлота се усложни и от факта, че Марлена категорично отказа да се върне с господарката си у дома. Когато дойде време да тръгва, Марлена се вкопчи в Кайл с отчаяни молби да не я отпраща. Терзанието бе ясно изписано по красивото лице на Кайл — той бе започнал да държи твърде много на дребничката камериерка. Накрая предложи да се ожени за нея, а Дябло покани Марлена да се върне с тях на Рай. Знаеше, че Девън ще се зарадва от присъствието на друга жена на острова, а и Кайл щеше да е по-спокоен, ако Марлена е на Рай.

Дябло пое руля и насочи „Танцуващия дявол“ към залива. Със задоволство си помисли, че в малкото селище всичко изглежда спокойно. Умело извъртя кърмата към кея и заповяда да спуснат пасарела. Пръв стъпи на острова — остави Акбар и Кайл да се погрижат за кораба. Нетърпелив да види Девън и да обсъди с нея плановете за бъдещето им, Дябло взе на бегом разстоянието до къщата. Вече бе решил да зарече пиратството и да се посвети на почтени занимания.

Зает с мислите си, Дябло не обърна внимание нито на хората, дошли да го посрещнат на брега, нито на притеснението им. Всички на

острова знаеха за чувствата на Дябло към Девън и съвсем точно предвиждаха как ще реагира на нейното бягство. Наблюдаваха с мълчаливо съчувствие припряното му бързане към къщата.

Тара излезе да го посрещне, лицето ѝ бе сериозно, а устните здраво стиснати. Дябло почти не забеляза икономката си, а се загледа зад нея в очакване да зърне Девън, но тя не се появяваше. Погледна въпросително Тара и сърцето му се сви.

— Не! Нали не се повтори същото! — извика той. Отказваше да приеме онова, което четеше по лицето на Тара. — Кажи, че не е вярно!

— Мога да кажа само онова, което знам — отвърна Тара с безкрайно съчувствие. Никак не ѝ бе приятно именно тя да разбие илюзиите на Дябло, но нямаше какво друго да направи. — Съпругата ти замина.

— Как? Защо? Девън не би тръгнала доброволно. Кой я отвлече? Корсари? Пирати ли?

— Не. Англичани. В деня на отплаването на „Танцуващия дявол“ тук пристигна английски кораб. Предложих на Девън да се скрие, но тя отказа. Вместо това отиде до плажа да посрещне натрапниците. Скрих се в гората и видях Девън да разговаря с един от англичаните. После тръгна с него и се качи на кораба.

— Искаш да кажеш, че са я отвлекли насила, нали? — попита Дябло с надежда.

Последва дълга напрегната пауза — Тара внимателно обмисляше отговора си.

— Не я видях да се съпротивлява. Девън отиде при мъжа на плажа, а той я отведе на кораба.

Разкъсван от недоверие и гняв Дябло извика:

— Кокали Господни! Отново ме направи на глупак! От лъжовните ѝ устни капят сладки като мед думи, които нищо не значат.

— Какво става, Дябло?

Извърна се и видя Кайл и Марлена застанали на крачка зад гърба му, бяха вървели по-бавно и едва сега стигнаха до къщата.

— Девън си е тръгнала, Кайл. Мръсницата е отплавала на борда на английски кораб.

— Това е невъзможно! — възкликна Кайл потресен. — Как може непознат кораб да намери пътя?

— Има само един начин — отвърна Диабло мрачно. — Шпионирали са ни, когато напускахме рифа. Според Тара дошли са в деня, когато тръгнахме. Предполагам, че са се укривали наблизко и са наблюдавали движението ни.

— Не допускам момичето да е тръгнало доброволно — не се предаваше Кайл.

— Тя те обича — добави Марлена разпалено.

— Тази жена е неспособна да обича — срязва ги Диабло с горчивина и разбита гордост. — Думите, постъпките, лъжите й — всичко целеше да приспи вниманието ми, докато изчака времето да тръгна. Акбар е прав — жените са годни само за едно. Трябва да ги употребиш и после да ги захвърлиш.

— Ако ме беше послушал, отдавна да си се отървал от малката вещица — обади се Акбар свъсен. Беше пристигнал навреме, за да чуе по-голямата част от разговора. — Никоя жена не заслужава терзанията, които изпитваш.

— Може би не си попаднал на подходящата жена, Акбар — обади се Тара, а тъмните й очи подсказваха готовността й да покаже на снажния турчин какво значи любов и доверие.

Красивата индианка отдавна се възхищаваше от Акбар, харесваше пъргавия му ум, безумната смелост и привързаност към Диабло, но нито веднъж не успя да проникне през твърдата обвивка от недоверие, с която Акбар бе обвинил сърцето си. Тара обаче нямаше намерение да се предаде и таеше надежда един ден Акбар да оцени качествата й.

Турчинът метна кос поглед на Тара и обърна гръб. Всъщност той не бе толкова безразличен към нея, колкото демонстрираше. Малко по малко обичливата й същност и нежна душа бяха започнали да рушат стената около сърцето му, но той не желаше да го признае.

— Да, прав беше, Акбар — съгласи се с горчивина Диабло. — Обичах прекалено дълбоко и неразумно.

— Ще тръгнем ли след нея? — попита Кайл, готов да рискува живота си, за да събере отново Диабло и съпругата му.

— Не! — прокълтя гневният глас на Диабло. — Този път — не. Знам кога съм победен. Събери екипажа. На зазоряване тръгваме на лов за богатства и приключения. Първият кораб, който отплава от Насо за Англия, ще отнесе писмо до Девън. Ще я уведомя, че никога повече

не желая да я видя. Ако някога стъпи на Рай или в тази част на света, ще загази здравата, защото няма да съм така великодушен с нея.

Мъртво пиян, Дябло едва се крепеше на стола в странноприемницата „Колелото на съдбата“, от време на време подпираше глава с ръце, представляваше тъжна картина. В продължение на два месеца плава с „Танцуващия дявол“ — нападаше, плякосваше, грабеше. Накрая дори моряците му се наситиха и пожелаха да се върнат в Насо. Дябло отведе Кайл и онези от екипажа, които имаха жени, на Рай, но самият той не остана на острова. Прекалено много призрачни спомени витаеха из къщата, където той и Девън се бяха любили така страстно през дългите нощи не много отдавна.

Тя му липсваше, болезнено му липсваше, често изпадаше почти в умопомрачение. Безброй вечери се напиваше до безпаметност с надеждата да забрави. Понякога и това се случваше, но когато не успееше, Девън му се явяваше на сън и го изпращаше в бездните на ада. Ако не бе толкова обигран капитан — независимо дали пиян, или трезв — екипажът отдавна щеше да го смени.

Сега — с налени с кръв очи, раздърпан и занемарен — той не обръщаше внимание на тълпата наоколо, бе се съсредоточил да напълни поредната чаша, без да я разлее, не успя.

— Какво, по дяволите, си направил със себе си?

Дябло вдигна натежала глава и присви очи, за да докара на фокус двата разкривени силуета пред него, най-после се получи и те се превърнаха във великолепа червенокоса жена. Той се ухили пиянски.

— Кокали Господни, Скарлет. Ти си истинска наслада за окото. Сядай. Изпий едно с мен.

— Не си ли пил достатъчно?

Той се засмя пакостливо и бегло напомни за някогашния Дябло.

— Кой казва, че е достатъчно?

— Оная аристократична кучка те докара дотук, нали? — Думите ѝ бяха посрещнати с гневен поглед. — Не си допускар, че няма да узная как се правиш на глупак заради някаква фуста? Новините се разпространяват бързо в тази част на света.

— Моите проблеми са си моя работа. Не желая да говоря за Д...
нея.

— Първо ще те нахраним, а после ще легнеш — разпореди се Скарлет бързо. Обърна се, поръча на близката келнерка, седна на масата и зачака да сервират. Търпеливо го наблюдаваше, докато се храни — той така и не усети какво яде. Скарлет нае стая, помогна на Диабло да се изкачи по стълбите, настани го в леглото и легна до него.

На следващото утро Диабло бавно започна да се разбужда. Главата му щеше да се пръсне. Протегна се и когато усети тялото до себе си, неволно прошепна:

— Девън?

Скарлет се размърда и се сгуши по-близо до него.

— Събуди ли се?

— Ъ-х-х-х — отвърна Диабло сънено, наслаждавайки се на възхитителната топлина, която не бе усещал от дни насам. — Кокали Господни, скъпа, ужасно ми липсваше. — Знаеше, че не Девън гали нежно кожата му, но не бе в състояние да понесе още един ден празнота и затова просто си представяше. Сънят бе почти истински и прекалено чувствен, за да се откаже от него. — Девън?

— Копеле такова! Скъпоценната ти Девън я няма — извика Скарлет. — Събуди се и виж, че съм от плът и кръв, а не плод на въображението ти.

Напълно разбуден, Диабло видя голата и вбесена Скарлет надвесена над него.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Спах тук снощи, не помниш ли?

Диабло се намръщи, с усилие и недоволно ръмжене си припомни как Скарлет му помага да изкачи стълбите, тук обаче спомените му свършваха. Нямаше представа какво е ставало после. Реши с хумор да се опита да усмири Скарлет, но тя само изсумтя с презрение в отговор на думите му:

— Надявам се, че съм те задоволил.

— Да ме задоволиш! Какво дрънкаш, та ти заспа на мига! — Внезапно изражението на лицето ѝ се промени и тя прокара ръка по гърдите му. — Но сега си вече буден и няма да ми е трудно да те докарам до състояние да ме задоволиш. Знам какво обичаш, Диабло.

Ръката ѝ се плъзна под чаршафа, метнат през кръста му и смело погали органа на неговата мъжественост.

Диабло трепна, но не от възбуда, както реши Скарлет. Първо — тя не можеше да се сравнява с Девън. Второ — трябваше веднага да пийне нещо. И на последно място — колкото и веща да бе Скарлет, тялото му може и да реагираше, но не и умът, който отказвате да приеме любенето с друга, освен с Девън.

— Не съм в състояние да правя любов, Скарлет — подметна Диабло. — А и искам да пийна нещо.

— Онази вещица да не ти е задигнала яйцата? — попита Скарлет саркастично — вулгарната ѝ забележка попадна в целта.

Нима Девън го бе наранила така дълбоко, че го е лишила от мъжественост? — учуди се Диабло. Откакто го напусна, не бе лягал с друга жена. Не желаше да дава любовта си на друга, освен на съпругата си. Изоставяйки го, тя го превърна в тъжен пияница. Изведнъж му просветна, макар да отхвърляше страшните предсказания на Кайл, че е тръгнал по пътя на самоунищожението. Сега Скарлет повтаряше думите на приятеля му и той си даде ясна сметка, че действително се е превърнал в човек, изпълнен със самосъжаление и е поел добре известния път към самоунищожение.

— Остави ме сам, Скарлет — изръмжа Диабло раздражено. — Не съм искал помощта ти и мога да живея без съжалението ти.

— Нима забрави, че Девън те напусна и тръгна с Льо Ватур? — напомни злобно Скарлет. — Беше достатъчно да си обърнеш гърба и тя изчезна. Какво чудно има да го направи повторно?

Очите на Диабло се присвиха, пълни с подозрение. Той така и не разбра как Льо Ватур е намерил китния пролив, за да се промъкне до Рай.

— Ти пък какво знаеш за тази история. Ти ли каза на онзи негодник Льо Ватур как да стигне до Рай?

— През толкова много неща сме минали заедно, Диабло — подхвана Скарлет лицемерно, изплашена не на шега от реакцията на Диабло, ако някога узнае истината. — Според мен Льо Ватур случайно е попаднал на пролива в рифа. Или те е шпионирал.

Ако не страдаше от такова главоболие, Диабло би спорил, но сега се чувстваше отвратително и разговорът за Девън му причиняваше болка, затова се отказа.

— Хайде, изчезвай, но ако някога разбере, че си ме излъгала, има да мечтаеш за по-милостива смърт.

Скарлет скочи от леглото и не пропусна да демонстрира прелестите си пред него.

— Не знам защо се занимавам с теб. Имам си предостатъчно любовници. Извикай ме, когато си в по-добро настроение.

Започна трескаво да се облича, ала избягваше киселия поглед на Дябло. Скарлет не бе попадала в леглото на Дябло откакто се появи Девън и това я побъркваше от ревност. Малката вещица го бе отчуждила от всички други жени. Някой ден — без да знае кога и как Скарлет се закле да отмъсти на лейди Девън Чатам.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Крал Джордж разреши на Удс Роджърс, бивш командир на капер, да разработи Бахамските острови. Водената от него експедиция достигна остров Ню Провиданс през април. И това сложи началото на края на златния век за пиратството в Карибския залив. Първата делова стъпка на Роджърс бе да разгони пиратите, превърнали Насо в своя база. В града го посрещнаха царски — ликуващи мъже устроиха бурна веселба. В края на празненството, по-точно на пиянския гуляй, Роджърс обяви от името на краля безусловна амнистия за всички, готови да се откажат от пиратството и да се заемат с друга дейност.

Преди да изтече седмицата, бяха раздадени над шестстотин документа за амнистия. Сред амнистираните бяха Диабло, Скарлет, Кайл и след доста терзания и Акбар. Закоравели пирати като Черната брада и Калико Джак отплаваха към други пристанища.

Преди да се реши да приеме амнистията, Диабло се колеба дълго. Не харесваше на какво е заприличал, а и посоката на живота му ставаше опасна. Кайл с охота прие да промени заниманията си, особено след като вече трябваше да се грижи за Марлена. По цял свят пиратството загиваше, защо да не се възползва от амнистията и да започне наново. Акбар не бе сигурен, че иска да води скучен, делничен живот, но щом Диабло решаваше да живее според законите, той можеше поне да опита.

Няколко седмици по-късно Диабло, един от най-богатите пирати, навлезе безстрашно в лондонското пристанище, а на най-високата мачта на „Танцуващия дявол“ се вееше английското знаме. Независимо от острите думи в писмото до Девън Диабло избра Лондон единствено заради любовта си към нея. Един ден, само да си възвърне доброто име, ще намери Девън и ще се опита да я накара да разбере защо написа онова писмо. То бе плод на ужасната болка, която изпита.

Щом чу, че Диабло е приел амнистията. Скарлет незабавно го последва в Англия, а трюмовете на „Червената вещица“ пращяха от богатства, достатъчни да й стигнат за няколко живота.

— Хайде, мила моя. Уинстън заслужава по-добро отношение.

— Казах ти вече, татко: няма да се омъжа за Уинстън. Не го обичам.

Лорд Харви въздъхна уморено, не за пръв път водеха този разговор.

— Наоколо е пълно с ергени. Избери някого.

Девън предпочете да замълчи.

— Знам, въобразяваш си, че си влюбена в Дябло, но млада и впечатлителна жена като теб лесно може да бъде подведена от мъж с неговия опит. Той очевидно те е омагьосал. Как иначе да си обясня опиянението ти по него? С какво те държи?

— Не става въпрос за магии, татко — отвърна Девън отегчено. Беше й страшно неприятно да я разпитват, макар баща й да го правеше нежно и с любов. — Обичам Дябло и той ме обича. Или поне ме обичаше преди Уинстън да ме отвлече. А сега сигурно ме мрази.

— Защо смяташ така?

Девън въздъхна потиснато. Не желаше да споделя нито колко е силна омразата на Дябло, нито откъде е сигурна.

— Просто знам!

— Бъди разумна, Девън — продължи графът ласкаво. — Ти нямаш бъдеше с онзи... пират.

Девън съвсем съзнателно не бе споделила, че Дябло я направи своя съпруга. Какво щеше да постигне — само да разстрои баща си още повече?

— Дълго се въздържах да не задълбочавам въпроса за взаимоотношенията ти с Дябло — продължи графът бавно. — Ти си моя дъщеря и аз те обичам, каквото и да се е случило. Но все пак ако Уинстън е готов да се ожени за теб, независимо от твоето... прекеждие, редно е поне да обмислиш предложението му. Някога беше склонна да го приемеш за съпруг.

— Това бе преди... — гласът й замря и тя остави баща си сам да си прави заключения.

— Да, преди дяволът да те омотае в мрежите си — пророни графът и вдигна безпомощно ръце. — Щом желаеш онзи разбойник толкова силно, ще наредя да те върнат при него. Това е най-малкото, което мога да направя, за да си щастлива.

Девън преbledня — писмото на Дяблo, пълно с омраза и съвършено безпочвени обвинения не беше шега, ясно й съобщаваше, че не желае никога повече да я види. Обещаваше светкавично възмездие, ако дръзне да стъпи отново на Рай.

— Не, татко. Не мога да се върна. Дяблo не ме иска. Да не говорим повече за това.

Клетият граф бе истински смаян от Девън и дълбоко съжеляваше за насилственото й връщане в Англия. Не желае да отиде при мъжа, когото твърди, че обича, защо тогава не премисли предложението на Уинстън? На глас той каза:

— Какво имаш против Уинстън?

Изведнъж Девън си припомни странните неща, които Дяблo й бе съобщил.

— Татко, чувал ли си нещо... необичайно, свързано с Уинстън?

— Всеки си има врагове, мила моя. Не надавам ухо на клюки. Уинстън рискува живота си, за да те върне при мен. Аз самият не намирам недостатъци у него. Баща му почина, докато те нямаше и сега той е херцог.

Истината бе, че лорд Харви подочуваше тревожни слухове за Уинстън, но не допускаше да са истина. Вместо да разстройва Девън допълнително, предпочете да й ги спести. Колкото лично до себе си, каквито и кусури да намираше у Уинстън, и начина му на живот, в очите му младият мъж се бе реабилитирал, като успя да измъкне Девън от бърлогата на Дяблo.

— Виконт, херцог — няма значение за мен — чу той Девън. — Няма да се омъжа за Уинстън.

— Поне ще се виждаш ли с него и ще му дадеш ли възможност да те ухажва?

— Татко, аз...

— Заради мен, Девън. Моля те, стори го. Репутацията ти не печели от уединението ти. Всички знаят как изчезна в навечерието на сватбата, нашите приятели се чудят защо заряза Уинстън пред олтара. За щастие повечето повярваха на думите ми, че си се разколебала и имаш нужда да до обмислиш нещата. Подхвърлих, че ти си се оттеглила в провинцията, за да вземеш решение. Сега, когато отново си тук, според мен е благоразумно да ви виждат отново заедно.

— Добре, татко — съгласи се Девън с неохота, изтощена от натякванията на графа. — Ще излизам с Уинстън, но това няма да доведе доникъде.

Лорд Харви наблюдават как любимата му дъщеря напуска стаята: нейната промяна го натъжаваше. Момичето очевидно гаснеше по онзи пират Диабло. Идеше му да го убие заради всичко, което ѝ бе сторил. Не само бе отнел невинността ѝ, но я бе направил негодна да погледне друг. Нямахше нужда Девън да му казва какво е станало на острова. Лорд Харви не бе глупав. Девън бе млада, красива — кой мъж можеше да ѝ устои. Той не винеше дъщеря си за никое от ужасните неща, които я сполетяха. Била е принудена насила да се подчини на волята на Диабло. Любов ли? Глупости! Та онзи мъж дори не знаеше значението на думата, а Девън страдаше неописуемо. Ех, защо не увисна Диабло на въжето тогава, както милостивият Господ възнамеряваше?

Кристофър Линли крачеше напред-назад със ситни крачки из дворцовата чакалня, преди да се състои личната му аудиенция с краля. Повече от две седмици чакаше тази среща и сега, когато моментът бе настъпил, той се чудеше какво прави тук. Нима наистина ще претендира за титлата си след всичките тези години? Отговорът бе еднозначен — за да си възвърне Девън, трябва да си възстанови мястото в обществото.

През последните седмици мислите му бяха изцяло погълнати от Девън. Кайл се оказа прав. Той се самоунищожаваше с алкохола и нямаше време да анализира правилно положението. Онова, което откри, го шокира. Дълбоко в сърцето си знаеше, че Девън го обича и ако ѝ даде възможност, тя положително ще му обясни защо го е напуснала. Трябваше да премисли, преди да изпрати онова писмо, но гордостта му бе накърнена, а сърцето — разбито. По онова време наистина смяташе никога повече да не я види. Не допускаше как нощ след нощ ще я съзира в сънищата си, а наяве единствено тя ще обсебва съзнанието му.

Но едно по едно. Няма да се изправи пред съпругата си, докато не стане законният херцог на Гренвил, с подобаващото му се място в обществото. Ако кралят все пак отхвърли прощението му без последствия, ще се присъедини към Черната брада и подобните му, за

да се хвърли в начинания, които ще му помогнат да забрави единствената жена, която обича.

Вратата се отвори и кралският секретар му даде знак да го последва. Дябло влезе при краля с твърда стъпка и гордо изправени рамене. Кит не се тревожеше как изглежда — бе облечен безукорно по последна мода, избръснат, носеше огромна напудрена перука, която впрочем ненавиждаше. Възнамеряваше да я захвърли в мига, щом се прибере. Кристофър Линли не приличаше ни най-малко на свирепия пират — страшилище за толкова много хора. И ако кралят удовлетвори молбата му, ще бъде свободен да заеме полагаемото му се място в обществото и ще си върне съпругата.

Два часа по-късно Кит се раздели с краля, а стъпките му бяха по-леки, по загорялото му лице грееше усмивка, която събираше ситни бръчици около очите му. Без да го прекъсне нито веднъж, крал Джордж внимателно изслуша историята му, дълбоко впечатлен от разказа му за конспирации, убийства и пиратство. На моменти събитията изглеждаха толкова неправдоподобни, че ако кралят не познаваше лично бащата на Кит, едва ли би му повярвал, но Кит го обсипваше с безброй дребни подробности за семейството — очевидно само истинският наследник би могъл да ги знае. Пръстенът със семейния герб бе поредното неопровержимо доказателство за неговата самоличност. Дябло го бе опазил през годините с изненадваща дори за себе си ревност.

С признанието, че именно той е прочутият пират Дябло, почти развали всичко. Ако не бе твърдо решен да започне нов живот, нямаше да се чувства задължен да сподели тайната си. Слава Богу успя да убеди крал Джордж, че животът му като пират е бил естествен резултат от измамата на чичо му и през всичките тези години е понесъл маса изпитания.

Крал Джордж бе изпълнен със съчувствие, ала истинската причина, натежала всъщност да погледне благосклонно на прощението на Кит да си получи обратно имотите и титлата, бе твърде щедрият подарък, който Кит поднесе на монарха — цяло съкровище от скъпоценни камъни, но Кит можеше спокойно да си го позволи.

При напускането на двореца Кит носеше документ, според който от Уинстън Линли се отнема всичко в полза на Кристофър — отдавна изчезналия наследник. Кит бе помолил другата му самоличност да не се огласява по обясними причини и кралят с радост бе приел. Кит

разпространи мъглява история свързана с отвличане и загуба на паметта, за да задоволи любопитството на по-настоятелните. Колкото по-малко се споменава за Дябло, толкова по-добре.

— За Бога, Кит. Защо точно сега? След всички тези години! Защо просто не остана мъртвец? Тази титлата не те интересува. Защо се върна? Останали са много малко пари. Баща ми изхарчи по-голямата част от наследството ти, преди да умре.

Наблюдавайки с омраза представителния си братовчед, Уинстън усети как светът около него рухва.

— Нямам нужда от парите ти — презрително рече Кит. Идеше му да го разкъса заради бедите, които бе донесъл на Рай. А вероятно именно Уинстън бе отвлякъл и Девън. Макар да не разполагаше с явни доказателства, Кит дълбоко подозираше братовчед си в съучастничество да бъде ликвидиран законния наследник на рода Линли. Да, имаше всички основания на този свят да мрази Уинстън.

— Предполагам, ще искаш да освободя къщата — попита Уинстън сухо.

— Така ще е най-добре.

Кит изпитваше почти непреодолима потребност да разкрие пред Уинстън, че всъщност той е Дябло и Девън е негова съпруга, ала успя да се въздържа. По-късно ще накаже Уинстън за постъпките му. Първо трябва да види Девън и да ѝ обясни каква ужасна грешка е онова писмо, а после да убеди баща ѝ да го приеме като достоен зет. Линли Хол се нуждае от херцогиня и само Девън може да заеме това място.

— Как ще живея сега? — изхленчи Уинстън. — Заборчлял съм до гуша, кредиторите ме преследват, загубих годеницата си.

— Онази богатата ли? — опипа почвата Кит.

Уинстън каза навъсено:

— Нещо стана и... сватбата се отложи. Тя тепърва трябва да определи дата. Дълбоко се съмнявам дали ще ме вземе, ако разбере, че не само съм останал без грош, но и без титла.

— Титлата никога не ти е принадлежала — напомни му Кит възмутено.

— Значи ме изхвърляш на улицата да се оправям както мога? — уточни Уинстън сърдито.

— В продължение на доста години си се възползвал от парите и титлата ми. Бъди доволен, че не настоявам и да ми възстановиш средствата. Махай се от къщата ми, Уинстън, преди да променя решението си. Уведоми ме къде да изпратя вещите ти.

— Ти си проклет дявол, Кит — процеди през зъби Уинстън. Не разбра защо братовчед му се усмихна. — Много ми се ще да узная къде си се крил през всичките тези години и как си се сдобил със състоянието си. Бас държа, че историята ти трябва да е доста пикантна. Не може да си натрупал богатство по честен начин. Засега нямам избор и ще напусна, но един ден ще ми платиш скъпо и прескъпо за това, което правиш с мен.

Той затръшна вратата на къщата зад себе си, съзнавайки, че ако не се ожени за Девън, щеше да попадне в затвора за дългове.

Девън седеше пред огледалото безсилна да събере достатъчно ентузиазъм за предстоящия бал вечерта. Уинстън скоро щеше да пристигне и тя се ядосваше колко лесно отстъпи пред увещанията на баща си да отиде с Уинстън на бала. Но напоследък толкова често го разочароваше, че този път сърце не й даде да му откаже, когато той я помоли от името на Уинстън. Испитваше и известно състрадание към Уинстън, откакто се разбра, как братовчед му, смятан отдавна за изчезнал, се е върнал и е предявил претенции към титлата, Девън разбираше колко сериозен удар върху гордостта на Уинстън е това, особено след като години наред той се считаше за единствен наследник на рода Линли. Макар да не го обичаше, тя го съжаляваше.

Девън се чудеше как човек, смятан от години за мъртъв може да се появи внезапно не само жив, но и с огромно богатство. Вероятно е някакъв мошеник предположи тя, ала Уинстън я увери в истинността на Кристофър Линли, дори имал пръстен със семейния герб, който е пазил през цялото време като доказателство. Девън се питаше дали тази вечер щеше да види новия херцог — знаеше, че и той е поканен на бала у Смит. По необяснима причина тази перспектива я накара да потръпне.

Затрудненията на Уинстън не бяха единствената грижа на Девън. Вече имаше неоспорими доказателства за детето на Дябло. Подозираше го от седмици, но докато не започна да повръща всяка сутрин, все не й се вярваше. Имаше и други доказателства. Налагаше

се да съобщи на баща си, ала не намираше подходящ момент. Преди седмици тя с радост щеше да приеме бременността, но сега вече не бе толкова сигурна. Не че нямаше да обича детето на Диабло. Напротив. Щеше да му отдаде цялото си сърце и душа.

Тъй като не бе в състояние да отложи неизбежното, Девън въздъхна и напусна стаята, за да се присъедини към Уинстън, който я чакаше в подножието на стълбището. Беше изненадана, че Уинстън е поканен на бала, защото сега той отново бе само виконт. Може би златокосия Фреди Смит, близък приятел на Уинстън, е осигурил поканата. Девън съзнаваше, че на Уинстън не му е лесно — бе загубил всичко, което е смятал за свое, а тази вечер се налагаше да се срещне лице в лице с новия херцог и макар да не му бе простила задето насила я отвлече от Диабло, изпита известно съжаление към Уинстън.

Кит пристигна в просторната къща на рода Смит в разгара на бала. На ръката му бе увиснала прелестна червенокоса красавица. Нарочно пристигаха късно, за да може всички да забележат Скарлет.

Застанал на прага на балната зала, Кит се наведе и прошепна в ухото ѝ:

— Готова ли си, Скарлет? Отдавна чакаш да те въведат в обществото?

— Дяволски си прав — просъска в отговор Скарлет. Пурпурната ѝ рокля уж трябваше да не подхожда на червените ѝ коси, но всъщност ефектът бе поразителен. Скарлет продължаваше да стои вкопчена свойски в ръката на Кит.

Натрупала неимоверно богатство по съмнителен начин, Скарлет последва Диабло в Лондон, като се представяше за богата вдовица, току-що пристигнала от Франция. Нямаше откъде да подозира, че Диабло е херцог на Гренвил и остана смаяна от срещата им на следобедния чай при лейди Дейвънпорт. Откакто пристигна в Лондон, Скарлет усърдно ухажваше хора от висшето общество с надеждата един ден да я приемат в своите среди — нещо, отказвано ѝ цял живот. С пъргавия си ум Скарлет бързо усвои маниерите на лондонското висше съсловие и в компанията на знатни и богати люде — вече се чувстваше в свои води.

Поканата на лейди Дейвънпорт бе първата, която Кит уважи като Кристофър Линли. Отиде, за да провери как стоят нещата и как ще го

посрещнат. Всичко мина чудесно и той остана доволен. Всъщност толкова доволен, че набра смелост в най-скоро време да застане пред тъста си и да поиска съпругата си. Срещата със Скарлет същия следобед не го очарова особено.

Като се изключат Кайл и Акбар, Кит възнамеряваше да избягва всякакви предишни познайници, за да не бъде разкрит като Дябло. Когато най-после си възвърне съпругата, не би желал с нищо да опетни името ѝ. Затова при срещата със Скарлет, стомахът му се сви на топка и го обхванаха лоши предчувствия. Скарлет не му помогна — залепи се моментално за него и гостите останаха силно изненадани. Досещаше се, че Скарлет с удоволствие би станала херцогиня и бе твърдо решен да я обезкуражи.

Кит обаче по никакъв начин не успя да се отърве от Скарлет и имаше реалната опасност на бала у Смит да го приемат за неин кавалер. Продължи да се надява някои от множеството ергени скоро да привлече вниманието на красивата богата „вдовица“ и така да я отдалечи от себе си.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Кит се надяваше да срещне Девън на някое от светските забавления, ала до този момент не бе попадал нито на съпругата си, нито на Уинстън. Бе подочул разни клюки за двамата — главно, че сватбата, отлагана на два пъти, едва ли ще се състои, след като Уинстън е лишен от така желаната титла херцог.

Кит огледа балната зала с хладно презрение. Благородник по произход той не се чувстваше особено уютно сред представителите на синята кръв — та нали по-голямата част от живота си бе дружил с пирати и разбойници, но сега бе готов да се подчини на закона нещо, което доскоро презираше. И всичко това само заради жената, която обичаше повече от собствения си живот.

— Всички тук имат някаква роля в обществото — възторжено обобщил Скарлет, докато приближаваха невъзмутимия лакей, чието задължение бе да обявява появата на гостите.

Блесналите ѝ като смарагди зелени очи обхождаха голямата, препълнена с гости зала: жени в пищни тоалети и напудрени фризури, мъже, облечени в сатен и с перуки. От модните увлечения Скарлет пренебрегна единствено перуката — предпочете собствените си огнени къдрици. Кит обаче носеше омразната перука, ала само да не би някой да разпознае в негово лице Дябло.

— Кристофър Линли, херцог на Гренвил, и лейди Льо Фо — обявил лакеят високо и с тържествен удар на жезъла по пода привлече вниманието на гостите.

Десетки очи проследиха как Кит бавно прекосява залата. Мнозина мъже му завидяха за дамата — енергичната Скарлет Льо Фо, богатата вдовица, наскоро пристигнала в Лондон.

— По дяволите, мислех, че няма да го срещна тук — промърмори Уинстън ядно.

Девън се извърна с надежда да види най-после тайнствения братовчед на Уинстън, но закъсна. Той и съпровождащата го дама вече

бяха погълнати от тълпа любопитни гости, тръпнещи от нетърпение да се запознаят със смуглия красив херцог.

Улисана в разговор със стара приятелка, Девън не чу името на придружаващата го дама.

— Знаеше ли, че братовчед ти ще бъде тук? — попита тя Уинстън. Според него херцогът не бе образец на добродетелност.

— Предполагах — призна кисело Уинстън, — но се надявах да не дойде. Не му бе нужно много време, за да си намери жена, червенокосата, увиснала на ръката му е потресаваща. Коя ли е?

Щом чу „червенокосата“, странното предчувствие, терзало Девън цяла вечер, се пробуди с пълна сила. В настоящия момент й хрумна: нали Кит е умалително от Кристофър?

— Уинстън, казваш ли на братовчед си Кит? — попита Девън разтреперана. Задъхваше се, едва си поемаше дъх.

— Да, защо? Откъде знаеш?

— О, Боже! Не! Не може да бъде!

Коленете на Девън се подкосиха, тръпка премина през деликатното й тяло. Хвана се през корема, сякаш да предпази детето в себе си, обърна се, готова да побегне... и попадна право в ръцете на Кит. И двамата бяха еднакво изненадани. Както и Скарлет. Ако си бе въобразявала, че Дябло вече не се интересува от Девън, изразът на лицето му тутакси я убеди в обратното. През всичките тези седмици той не бе направил опит да потърси Девън и според Скарлет най-после я бе зачеркнал. Скарлет нямаше представа, че са женени — под най-страшна заплаха хората на Дябло не смееха да го споменат.

Тялото на Девън на часа откликна на прегръдката на Кит. Краткото им докосване извика у нея тръпка на блаженство и тя се взря в присвитите сребристи очи.

— Това ли е годеницата ти, Уинстън? — попита Кит, преднамерено провлачено. — Хубав избор. Красива е. Няма ли да ни запознаеш?

Веждите на Скарлет се стрелнаха нагоре, учудена какъв номер върти Дябло — все още й бе трудно да мисли за него като Кит. Реши да играе по свирката му, докато узнае намеренията му и прецени собствената си изгода.

Девън се откъсна неохотно от прегръдката на Кит и зачака следващия му ход със силно разтуптяно сърце. Познаваше Дябло

достатъчно добре и си представи как ей сега ще обяви, че тя е негова съпруга и ще превърне живота ѝ в истински ад.

Уинстън, определено смутен, ги представи набързо. Не желаше да разговаря с този тъй ненавистен му човек, затова се извини и понечи да поведе Девън към танцувалния подиум.

— Надявах се да потанцувам с лейди Девън — обяви Кит, вече хванал за лакътя Девън. — Като глава на рода бих желал да се запозная по-отблизо с бъдещата ти съпруга.

Без да изчака разрешението от Уинстън, Кит я отведе на подиума, изоставяйки разгневената Скарлет.

Уинстън не обърна ни най-малко внимание на червенокосата. За него сега беше важно да изтръгне Девън от обятията на Кит, но бързо прецени опасността от скандал. С крайчето на окото си зърна Фреди Смит, той го наблюдаваше с нескрит интерес и му кимна с русата си глава по посока на стълбището, изчаквайки само колкото да се увери, че Уинстън е разбрал мълчаливата му покана да се качи горе. От благоприличие Уинстън се позабави малко и го последва с надеждата все пак да извлече нещо от тази катастрофална вечер.

В това време Скарлет бе наобиколена от мъже, жадни да спечелят вниманието ѝ и временно престана да мисли за Кит и Девън.

— Липсваше ми — побърза да каже Дябло, изпивайки с очи Девън като човек дълго лишаван от основните неща в живота.

— Странно, писмото ти е пропито от необуздана омраза. Защо не ми каза кой си всъщност? — просъска Девън в отговор. Беше ядосана, страшно ядосана. — Ти луд ли си да идваш тук? Ами ако някой те разпознае?

— Забрави за писмото. За мен то вече не съществува. След като ме изостави, бях така объркан и покрусен, не знаех какво върша. — Кит се усмихна подкупващо. — Не си ли чула? Кралят даде безусловна амнистия на пиратите от Карибския залив.

— И ти прие?

— Да. Близо шестстотин души напуснаха братството. Няма вече опасност да загубя живота си, а след като кралят изслуша моята история, реши за справедливо да ми възвърне титлата и имотите.

— Историята ти? За пръв път чувам за амнистията. Напоследък не обръщам внимание на политиката.

Девън едва започваше да се съвземе — за нея бяха истински шок както възможността да види Кит отново, така и да разбере, че той не е онзи, за когото го бе вземала. През дългите седмици, откакто бе в Лондон, я измъчваше единствено нежеланието му да я види повече. Първата ѝ реакция бе изблик на спонтанна радост, но скоро я завладя гняв. Болеше я от мълчанието на Кит — да скрие от нея толкова важния факт за своята истинска самоличност.

— Защо никога не ми каза, че си херцог?

— И какво щеше да се промени? Този начин на живот ми би отнет. Не виждах причини да споделям с теб неща, които щяха само да те объркат допълнително.

— Аз и сега съм объркана. Според Уинстън наследникът на титлата на рода Линли е изчезнал още като юноша. Как е станало?

Кит забеляза как с всяка измината минута Девън се разпалва все повече и повече — наоколо вече се обръщаха, за да ги гледат. До края на танца незабелязано я водеше към един от френските прозорци. Щом музиката замлъкна той я изведе навън. Скарлет обаче видя прибързаното им оттегляне и зелените ѝ очи се присвиха заплашително.

— Какво правиш? — възпротиви се Девън. — Веднага ме върни вътре. Уинстън ще се чуди къде съм изчезнала.

— Уинстън да върви по дяволите — отвърна Кит раздражено. Сграбчвайки Девън за ръката, той буквално я издърпа в тъмнината на нощта.

— Спри! Къде ме водиш? Нали ме мразиш! — жлъчно подхвърли тя.

— Не те мразя! Никога не съм те мразил. Забрави за проклетото писмо. Признавам беше грешка. Трябва да поговорим. Насаме. Прекалено очебийно се откроявахме на танцувалния подиум, кой знае какви клюки ще тръгнат по наш адрес.

Девън продължаваше да се съпротивлява, но Кит успя да я подчини без особени затруднения и я поведе по една пътека към закътаната овощна градина. Къщата най-последно се изгуби от погледа им, виждаха се само светлините от прозорците. Той спря под широко разперените клони на ниско ябълково дърво и пусна ръката на Девън, но само за да я притегли в прегръдките си. С немощен вик по-скоро знак на поражение тя се потопи в обятията му.

— Кокали Господни! Скъпа, как само ми липсваше — прошепна той. Почти си загубих ума, когато ме изостави.

— Не съм те изоставяла, Кит, просто...

Думите замряха в гърлото на Девън — устните на Кит намериха нейните и ѝ припомниха преживените мигове на самозабрава. Обичаше този мъж. Никога не събра смелост да го изрече на глас от страх да не предизвика съдбата.

Без да прекъсва целувката си, Кит изхлузи жакета си и го остави да падне на земята. Приклегна на колене и повлече Девън със себе си.

— Кит, недей. Нали щяхме да говорим — молеше го Девън. — Готова съм да те изслушам. Разкажи ми как от херцог стана пират?

— После, скъпа. Изгарям за теб. Сънувам този миг от месеци. Приех амнистията единствено заради теб. Ти си моя съпруга, Девън и аз се нуждаю от теб.

— Аз съм съпругата на Дябло — възрази разгорещено Девън, — не на Кристофър Линли, херцог на Гренвил. — Обидата, че не ѝ е казал истината, разпалваше гнева ѝ. — Ти си шарлатанин, пират, разбойник... и най-лошото — лъгал си ме.

— Ако си бе дала труда да проучиш внимателно брачното ни свидетелство, щеше да видиш името ми изписано на документа, любов моя. Всичко е ясно и открито при мен. А сега копнея да любя съпругата си.

Езикът му премина през разтворените ѝ устни и се плъзна в устата ѝ, за да вкуси нектара ѝ. Копнежът му по нея бе неописуем, желанието му — същински звяр. Устата му се насочи към гърдите ѝ и Девън помисли, че тънката коприна ще пламне от жаркия му дъх. Не усети кога пръстите му бяха започнали да разкопчават копчетата по гърба ѝ, но в един момент почувства хладния нощен въздух върху разгорещената си плът. Кит не се въздържа и изсумтя възбуден, свличайки ефирната материя към талията ѝ. Като по чудо корсетът ѝ се разтвори и лунната светлина огря съвършените възвишения на бледата ѝ алабастрова гърд.

Жизнената му възбуда запали и Девън — бедрата му се плъзнаха по нейните, пулсиращият му орган между краката ѝ се превърна в напориста кама.

С огромна нежност Кит я положи на земята — бе подпъхнал жакета си под изящното ѝ тяло. Внимателно вдигна роклята и бельото

й и танцуващата лунна светлина огря изваяната й като скулптура фигура. Той приседна назад, а сребристите му очи излъчваха възхищение.

— Толкова често те виждах в мечтите си точно така, мислех, че не съм забравил красотата ти, но като те гледам разбирам колко много ми е изневерявала паметта. Прелестна си, скъпа, и по-красива, отколкото те помня. И те обичам не по-малко отпреди.

Сладостният му шепот накараха тялото и ума й напълно да се размекнат, тя го погали по лицето, дланта й плъзна по врата и към копчетата на блестящо бялата му риза. Сякаш по собствена воля пръстите й разтвориха дрехата му и оголиха широките му рамене. Кит трескаво изхлузи панталоните и обувките си — Девън продължаваше да гали неспокойно широките му гърди, гърба и извивката към кръста. Ръцете й обхождаха закачливо тялото му и понечиха да се спуснат в изследвания и по-надолу, но изведнъж някак си се посвениха. Толкова отдавна двамата не са били заедно.

Но Кит не бе стигнал още до пълна самозабрава. Той взе ръката й и я положи така, че да усети обзелото го пламнало желание. Дъхът му застина в гърлото, когато тя опипа органа на неговата мъжественост. Стонът му, с който даде да се разбере какво изпитва и телом, и духом, прозвуча в нощта.

— Кокали Господни! Скъпа, досегът ти ме изгаря целия. Още миг такова изтезание и ще те изоставя след себе си. — Едва дишайки, той се освободи от прегръдката й — Легни и остави да те любя.

Сведе глава и Девън усети влажната му уста първо върху едното, после и върху другото си втвърдени като диаманти зърна. Те набъбваха под нежните му ласки, докато той ги милваше, смучеше, галеше с език. Изпита още по-голямо удоволствие, когато Дябло прокара език надолу към пъпа и усети как нова наслада изригва в слабините й. Шавайки неспокойно под нежната му атака, Девън се изви нагоре — даваше знак, че е жадна за още милувки и Кит с охота откликна: разтвори бедрата й и започна трепетно да целува навитите на пръстенчета златни косъмчета.

Прегръщайки я силно, той притисна топлите си устни към широко разтворените й крака. Езикът на Кит започна да се промъква жадно и все по-настойчиво вътре в нея. Обзе я сладостно премаляване. Зави й се свят от обзелото я желание, изпадайки в екстаз, тя издаде

дълбок сладен стон и започна да повтаря името му в трепетна забрава. Първото проникване на езика му я накара да извика — тръпки на блаженство преминаваха през тялото ѝ.

Почти плачеше, докато той пропълзя нагоре и когато най-сетне проникна дълбоко, дълбоко в нея, тя възкликна шумно от неописуемата наслада. Простена повторно — той я бе докарал до екстаз. Чувството бе силно и всепоглъщащо, усещаше как вътрешностите ѝ се свиват. Девън се виеше от наслада. Беше ред на Кит да получи своето удоволствие и той се потопи дълбоко в нея, нетърпелив да я обладае с животинска стръв. Проникваше в нея отново и отново и най-после извика в пълна забрава.

Засрамена, тя се зарови в омайващата влажност на гърдите му — стараяше се да не мисли какво бе изпитала и направила.

— Не се срамувай, скъпа — прошепна Кит, а дъхът му нежно погали бузата ѝ. — Обожавам страстта ти. Никога не се променяй.

Скарлет не остана да наблюдава как Кит и Девън се наслаждават на любовта си. Щом ги зърна, че се свличат на земята, бързо се върна в къщата и започна да търси Уинстън. Откри го в горния край на стълбището заедно с Фреди Смит. В свойски преплетените им ръце тя различи нещо повече от приятелство. Житейски обиграната Скарлет се усмихна лукаво. Изчака двойката да се раздели — Фреди се запиля нанякъде, а Уинстън се спусна по стълбите твърде благопристойно. Тя го пресрещна.

— Трябва да поговоря с теб — прошепна тя, стряскайки Уинстън с напрегнатия си тон. — Насаме.

— Разбира се, лейди Льо Фо — прие той силно озадачен. — Но първо да открия Девън. Не бих желал да си помисли, че съм я зарязал.

— Няма да я намериш. Не е в къщата — осведоми го Скарлет. — Къде може да поговорим необезпокоявани?

— В библиотеката — подсказа Уинстън, схващайки важността на въпроса и я поведе към задната част на къщата.

Влязоха в празната библиотека. Преди Уинстън да зададе какъвто и да е въпрос. Скарлет изстреля.

— Те са заедно, нали се досещаш?

— Какво? За кого говориш?

— Става дума за братовчед ти и годеницата ти.

— Не е възможно! Та те току-що се запознах — възкликна разпалено Уинстън. — Да не би Кит да досажда на Девън? Ще плъзнат клюки. Къде са? Трябваше да се досетя. Кит е способен да ми изиграе подобен номер. Не му ли стига титлата?

— Боже Господи, ама ти не си особено умен, а? — Уинстън я погледна обидено, а тя продължи: — Само преди минути ги видях в овощната градина здраво вкопчени един в друг. Ако се бях задържала още миг и щях да стана свидетел как се съвкупяват на земята като животни.

Уинстън пребледня.

— Предполагането ти е абсурдно. Девън не би постъпила така. А и ти повтарям двамата току-що се запознах.

— Уинстън, ти си или невероятно наивен, или доста глупав — изсумтя Скарлет. — Не мога да повярвам, че не знаеш нищо за Кит, като се имат предвид роднинските ви връзки.

— Какво да знам? От години го мисля за мъртъв. Появи се съвсем наскоро, претендира за титлата и имота. Ако си в течение на нещо, което не ми е известно, е по-добре да ме уведомиш.

— Чувал си за пирата Дябло, нали? — любопитствува Скарлет.

— Разбира се! Кой не е чувал? Но какво общо... — изведнъж той схвана. — По дяволите! — изруга той. — Трябваше да се сетя! Та Кит се върна богат като Крез, но отказа да сподели, как е живял през последните петнадесет години. — Замълча, а умът му работеше трескаво. Мисълта, която му хрумна, изцеди всичката руменина от лицето. — Ако Кит е Дябло, то тогава той и Девън са... любовници! Дяволите да го вземат! Няма да го допусна! Разорен съм! Зестрата й ми е нужна, за да не попадна в затвора за дългове. Още преди да загубя титлата, кредиторите ме бяха погнали. Представяш ли си какво ме чака сега?

— И какво възнамеряваш да правиш? — продължи да разпитва Скарлет безжалостно. — Дябло и Девън очевидно са подновили... незаконната си връзка.

— Ами ще... ще... — Уинстън не успя да довърши изречението. Очевидно не бе в състояние да се мери по сила и ум с братовчед си, по никакъв начин нямаше да успее да измъкне Девън от ръцете му, ако Дябло я искаше. А и каква роля изпълняваше Скарлет в цялата

история? Откъде знае толкова много за пирата? Явно далеч не само загриженост към особата на един разорен благородник я тласка да бъде сега тук. — Защо ми разказваш всичко това?

Скарлет прониза Уинстън със зъл поглед.

— Копнея да стана херцогинята на Гренвил. Искам Диабло или Кит, или както щеш го наричай. Винаги съм го желала. Бяхме любовници, преди да се появи Девън. Приех амнистията, само и само да последвам Диабло в Лондон.

— Ти си пират? — зяпна Уинстън от изненада.

— Да, но вече всичко е минало. Сега съм дама и достатъчно богата, за да бъда приета от обществото.

— Какво искаш от мен? — не се стърпя Уинстън. — Доколкото знам Диабло е безмилостен убиец и взима всичко, което пожелае. А той красноречиво доказва, че иска Девън. Само глупак ще се опита да отнеме от Диабло нещо, което той смята за свое.

— Страхливец! — не се стърпя Скарлет.

— Освен ако... — продължи замислено Уинстън.

— Освен ако... — погледна го насърчително Скарлет.

— ... отида при краля и му разкажа за Кит. Тогава той...

— ... нищо няма да направи. Ти си пълен глупак! — срязва го Скарлет. Кралят знае всичко за Диабло. Не разбираш ли? Вече няма абсолютно никакво значение кой е той! Получил е амнистия и няма как да го съдят за пиратство.

— За някои хора може да има значение — упорстваше Уинстън огорчен, че го смятат за глупак. — Какво искаш да направя?

— Отведи Девън някъде. Намери начин да се ожениш за нея, ако трябва и насила. Опитай всичко, което би попречило на Диабло да има претенции за нея.

— Ти си глупачката, лейди Льо Фо — не се въздържа Уинстън. — През последните седмици Девън многократно отказа да се омъжи за мен. Бедността ми също не е в моя полза.

— Ами баща ѝ? Не можеш ли да разчиташ на неговата помощ? Ако обича дъщеря си, едва ли би желал тя да има нещо общо с пират и разбойник като Диабло, пък бил той и херцог. Дори ще ти е благодарен, ако отървеш Девън от лапите му.

— Не мога да го направя! Всичко е една отвратителна каша! Измисли друг начин да си осигуриш Диабло!

Очите на Скарлет се свиха в опасни зелени процепи, а устните ѝ в тънка, непреклонна черта, което трябваше да предупреди Уинстън за намерението ѝ да постигне своето.

— Ще постъпиш точно както ти кажа или ще ти помогна да бъдеш отлъчен от обществото. Помисли си за семейството на Фреди. Срамът ще ги погуби.

По лицето на Уинстън се изписа ужас.

— Как... За какво говориш?

— Откога сте любовници с Фреди Смит?

Възцари се гробно мълчание, а лицето на Уинстън позеленя.

— Аз...

Скарлет се ухили доволно. Реакцията на Уинстън само потвърди не особено дълбоките ѝ съмнения.

— Не съм на този свят от вчера. Дори да си успял да подведеш някои, мен не можеш да ме излъжеш. Прекалено много неща съм видяла. Достатъчно е човек само да ви зърне с Фреди Смит и веднага лъсва, че сте любовници.

— Това е изнудване! — изпелтечи Уинстън. Бе достатъчно проникателен — разбра, че Скарлет няма да се спре пред нищо, за да постигне целта си.

— Да. Готова съм на всичко, искам Дябло. Няма значение, че вече не съм пират? Не съм забравила нищичко от предишния си занаят.

— Какво искаш от мен? Напълно съм безпомощен пред братовчед си.

— Отведи Девън някъде, където Дябло няма да я намери. Ожени се за нея и я люби. Или още по-добре направи ѝ бебе. Поне на това си способен, нали? — попита Скарлет подигравателно.

— Разбира се — потвърди Уинстън твърде несигурно. От самата идея му прилошаваше, но все пак се надяваше да се справи, при нужда. — Но както вече ти споменах — Девън не ще и да чуе за мен. Смята, че е влюбена в Дябло.

— Дяволите да те вземат! Такъв ли си страхливец? Използвай си главата, човече! Ако до четиридесет и осем часа не отведеш Девън на място, където Дябло да не може да я открие, твоите извратени сексуални предпочитания ще станат достояние на всички. И Фреди Смит ще бъде посочен като твой любовник.

Уинстън преbledня, мозъкът му работеше трескаво. Ако Девън откаже да се омъжи за него, разкритието на Скарлет ще провали възможността да намери друга наследница и ще се наложи или да избяга от Англия, или да отиде в затвора. Единственият изход е да убеди лорд Харви в необходимостта Девън да се омъжи за него, за да бъде спасена от Дябло. Ако има късмет и графът го подкрепи, номерът може и да мине. Старецът обича дъщеря си и няма да се поколебае да стори всичко, за да я откъсне от скандалната връзка.

— Е? — прекъсна мислите му Скарлет, потропвайки нервно с крак. Стигна ли до някакво решение?

— Имам ли избор?

— Не, доколкото виждам. Къде ще я отведеш?

— Ако всичко мине добре, ще заведе Девън в Корнуол. Кит изобщо няма спомен за нашата ловна хижа близо до Пензанс. Там ще сме в безопасност докато уредя формалностите по женитбата ни.

— Ако Девън цъфне тук, преди да съм се омъжила за Дябло, ще се постарая да те унищожа — предупреди го Скарлет откровено. — Или ще се върна към старите си порядки и ще ти прережа гърлото. Дори ако се наложи да задържиш Девън против волята ѝ, направи всичко тя да не се върне в Лондон, преди да съм станала херцогиня на Гренвил.

Уинстън едва успя да преглътне — бучка бе заседнала в гърлото му. Не се съмняваше, че Скарлет ще го убие, стига да реши. Но, от друга страна, преценяваше възможностите си като недостатъчни да задържи Девън против волята ѝ. Първо трябва да уведоми лорд Харви за самоличността на Кит и да му внуши каква заплаха представлява Кит за Девън. Ще се наложи да наеме и поне двама противни негодъи да помогнат за изпълнение на плана. Ала преди всичко съществува проблемът с парите.

— Ще са ми нужни пари в брой. Налага се да наема карета, хора да ми помагат, храна по време на укриването ни. Нямам никакви средства. Кит ми отне всичко.

— Ще се погрижа — усмихна се Скарлет доволно. — Намини през къщи утре сутринта и ще уредя въпроса. — На излизане тя се обърна и му напомни: — И нито думичка на никого, ако ти е скъп безсмисления живот.

— Прибираш се с мен, скъпа — обяви Кит, а ръцете му обгърнаха собственически крехкото тяло на Девън. — Страх ме е, че отново ще те изгубя, ако не си пред очите ми. Стана ти навик да ме зарязваш, щом си обърна гърба.

В тона му имаше известно порицание и тя се размърда в обятията му, за да го погледне в лицето.

— Не исках да те зарязвам, но Уинстън заплаши да обстреля селището, ако не тръгна с него. Не можех да допусна трагедията да се повтори.

— Проклет негодник! — не се стърпя Кит. — Бях прекалено мек с него. Нямах представа какви страдания съм преживял заради братовчед си. Мисълта, че ти ме захвърли с такава лекота, почти пречупи духа ми. Написах писмото в момент на унищожително отчаяние. Имаш ли представа колко пъти съм съжалявал за прибързаните си действия.

— Не ти е трябвало много време да потърсиш утеха при друга — обвини го Девън, настръхнала гневно. — Откога сте заедно със Скарлет?

— Не сме били „заедно“ — отхвърли обвинението той. — Поне не в смисъла, който влагаш. Придружих я на бала тази вечер само за да я въведа в обществото. Скарлет прие амнистията и се представя за богата вдовица. От деня, в който те видях за първи път, не съм пожалвал друга жена. Обичам и искам единствено теб. Откакто се появи в живота ми, не съм бил с друга.

— О, Кит, обичам те — възкликна Девън, трескаво търсейки начин как да му съобщи за детето. — Толкова бях нещастна при мисълта, че никога повече няма да те видя. Искам да знам как и защо си изчезнал преди години и защо не си се върнал да си потърсиш онова, което по право ти принадлежи.

— Историята е дълга и не особено приятна.

— Моля те, Кит. Дължиш ми едно обяснение.

— Баща ми почина, когато бях още хлапак и чичо ми, бащата на Уинстън, стана мой настойник. Нямах представа, че е ламтял да присвои титлата и имота. — Кит облиза пресъхналите си устни, припомняйки си разочарованието от измамата. — Двама наети от чичо ми мъже ме отвлякоха. Имаха заповед да ме убият, но се оказаха

прекалено алчни и ме продадоха на жесток морски капитан срещу обещанието никога да не ме пусне на брега.

— Божичко! — едва успя да пророни потресена Девън. — Уинстън знаел ли е за... това?

— Твърди, че не, но едва ли. Баща му почина и вече, няма кой да разбуди тайната.

— Продължавай — насърчи го Девън. — Как стана Диабло? Защо не се върна в Англия?

— Служих на кораба при ужасни условия в продължение на десет години, преди да ни нападнат пирати. Предпочетох да се присъединя към екипажа на Черния Барт, вместо да загина преждевременно. Бях млад и силен и моряците ме възприеха като безспорен лидер. Не издържаха повече на жестокостта на Черния Барт и ме поканиха да участвам в бунта срещу него. Приех. Превзехме кораба след кървава битка и ме избраха за капитан, черния Барт бе мъртъв, а аз приех името Диабло, за да скрия самоличността си.

— Можеше да се върнеш в Англия — обади се Девън.

— Да, но опиянението от приключенията и вълненията бяха прекалено големи, за да се откажа от тях. Бях на двадесет и три, и за пръв път контролирах живота си. Да си възвърна полагаемото ми се място като херцог на Гренвил не ми изглеждаше особено съблазнително. Цели пет години бях Диабло и не съжалявам нито за миг. А после срещнах жената, която обикнах повече от живота си, повече от приключенията и богатствата, повече от свободата да бродя по моретата. Влюбих се, скъпа, и животът ми вече не бе същият.

— В сърцето ми се надига такава тъга за онова младо момче замислено — прошепна Девън. — Но животът му отсега нататък ще бъде по-различен. Кълна се, че ще те направя щастлив, любов моя.

— Ти вече го стори, скъпа — обяви Диабло тържествено.

Девън реши, че е настъпил момента да съобщи на Кит за детето.

— Има нещо...

— Кокали Господни! Скъпа, ще говорим по-късно, у дома. Има да обсъдим още много неща, но изгарям от нетърпение да те взема отново в обятията си и да останем насаме. Хайде, облечи се.

Думите на Кит я върнаха към действителността. Девън призна пред себе си, че сега не е нито времето, нито мястото да му съобщи за

детето, но същевременно прецени като невъзможно да отиде направо в Линли.

— Кит, все още не мога да се прибера при теб — въздъхна тя със съжаление. — И двамата дължим обяснение на татко. Достатъчно го разочаровах напоследък. Как да изчезна отново без думичка?

— Но ти няма да изчезнеш, скъпа, а ще си с мен.

Мисълта за още една раздяла, макар и кратка, му се струваше непоносима.

— Моля те, Кит. Опитай се да ме разбереш — увещаваше го Девън. Обърна се, та той да закопчае роклята ѝ на гърба. — Татко вече не е млад. Не е добре със здравето. Позволи ми да го подготвя. Утре заедно ще му кажем. Ела на обяд.

— По дяволите, Девън! Ти си моя съпруга! Искам да си при мен.

— Знам, обич моя, не съм забравила. Моля те този път да се согласиш с мен. Искам да съм с теб повече от всичко на света, но толкова ли е много да отложим само с един ден още?

Кит се примири неохотно. И не единствено заради горещите молби на Девън. Бе причинил толкова страдания на лорд Харви в миналото, не бе разумно да си навлича негодуванието му още веднъж. Девън вече бе облечена и той я придърпа в обятията си — нямаше сили да се отдели от нея, обзет от страх, че ще ѝ се случи нещо, ако не е пред очите му. Всевъзможни странни предчувствия се рояха в главата му. Защо дори сега, когато той и Девън бяха отново заедно, не го напускат чувството за опасност? Какво можеше да се случи — недоумяваше той. Пламенните му чувства изместиха опасенията с необуздан копнеж и страст той прилепи устни към нейните. Жарката му целувка се стопи, когато дочу, че тя изскимтя от болка.

— Извинявай, скъпа, но мисълта да не си до мен ме разкъсва. Не исках да те нараня.

— Кит, нищо вече не може да ни раздели — увери го Девън тържествено.

— Така е — согласи се той и макар неохотно, предложи: — Хайде, ще те заведа при баща ти.

— Ами Уинстън и Скарлет?

Кит се намръщи.

— Какво ме интересуват.

— Не трябва ли да им съобщим, че тръгваме?

— Да вървят по дяволите. Нищо не им дължим. Хайде, скъпа, каретата ми чака.

Вплели ръце, те вървяха под луната светлина към екипажите около къщата. Стигнаха до каляската с герба на рода Линли. Кит отвори вратата и настани Девън в тъмното купе. Изненаданото ѝ сепване го стресна.

— Какво има, скъпа?

— Бях подготвена за подобен номер — обади се Скарлет, а червените ѝ къдрици проблеснаха на лунната светлина, когато тя се надвеси през вратата.

— Кокали Господни, Скарлет! Защо не си в залата?

— Видях те, когато напусна бала с Девън. Отказвам да бъда третирана като нежелан багаж. Дойдохме заедно, заедно ще си тръгнем! — обяви тя, разположи се удобно и царствено разпери полите на роклята си.

Проклинайки под нос, Дябло се настани до Девън. Нямахше да позволи на Скарлет да провали една великолепно вечер. Даде знак на кочияша и каретата потегли. Усмихна се съзаклятнически на Девън, за да я увери в любовта си — нямахше да позволи на никого да се меси в живота им.

Все пак Скарлет развали донякъде плановете му, защото отказа да слезе от каретата, преди да отведат Девън у тях. Побеснял, но решил да не прибъгва до грубости, Кит се подчини. Задоволи се с целувката за лека нощ, която си размениха с Девън в сянката на вратата. Мисълта, че Скарлет е в каретата и беснее, само усилиха страстта му.

При досега на устните му Девън се разтопи и тялото ѝ се облегна на неговото. Тя разтвори уста под напористата настойчивост на езика му и на Кит му се прииска отново да се потопи в нейната женствена топлина. Един път никога не бе достатъчен за пламенните му чувства. Едва си наложи да не разкъса копринената материя върху свършените ѝ гърди, за да вкуси отново сладостта на щръкналите ѝ зърна.

— Кокали Господни, скъпа, трябва да спра, защото иначе ще те обладая ей тук, на стълбището пред вратата — едва успя да прошепне Кит. — Глупак съм, че не те отвеждам къщи, където ти е мястото.

Девън се изчерви и с неохота, не по-малка от неговата се накани да се отдалечи. На нея също и беше трудно да диша.

— Не, Кит. Вече ти казах. Дължим на татко обяснение как стоят нещата между нас. Утре, любов моя. И няма да ме е грижа дали цял Лондон знае, или не, че сме съпруг и съпруга.

— Съжалявам за присъствието на Скарлет. Трябваше да я изритам.

— Не, вече не ме е страх от Скарлет. Както и не се съмнявам в любовта ти към мен. Утре ще е началото — завинаги.

Прехласната Девън пропусна да спомене за детето в утробата си.

И утре е ден, реши тя, усмихната замечтано. От утре щяха да започнат живота си като истинско семейство. От утре.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Стъпвайки сънено, лорд Харви отиде да отвори на настойчивите почуквания на входната врата. Отдавна минаваше полунощ и прислугата се бе прибрала в стаите на третия етаж. Наметнал халат, той тътреше нахлузените на бос крак пантофи и ругаеше под нос, като внимаваше да не угасне свещта в ръката му. Не беше Девън — чу я да се прибира преди време. Ускори крачка и се помоли Девън да не се разбуди от късния посетител — който и да е той.

— Идвам, идвам — промърмори, недоволен от тропането. Отвори вратата и се изненада: на слабата светлина на свещта видя Уинстън.

— Какво търсиш тук по това време? — недоумяваше старият граф.

— Девън вкъщи ли е?

— Девън? Ти луд ли си? Не е излизала, откакто я изпрати дотук тази вечер.

— Не съм я изпратил.

— Сама ли се прибра? — попита лорд Харви намръщен неодобрително. — Скарахте ли се?

— Не... съвсем — заекна Уинстън, внимателно подбирайки думите си. — Тръгна си с братовчед ми.

— Херцогът на Гренвил? Не знаех, че Девън го познава.

— Твърде много неща не знаете — апострофира го Уинстън загадъчно.

— Не може ли да отложим разговора за сутринта? — попита графът и се прозина широко.

— Не, ваша светлост, не може да чакаме — настоя Уинстън и като избута възрастния човек, влезе. — Наложително е да разговарям с вас веднага.

Разбрал, че няма да се отърве, лорд Харви въздъхна уморено и го поведе към кабинета.

— Добре, ела, момчето ми, но бъди кратък.

Лорд Харви едва се настани в удобния стол зад бюрото и Уинстън изтресе:

— Дяволът отново я взе! Той направо е омагьосал Девън.

— Какви, за Бога, ги дрънкаш? — попита графът, озадачен от думите на Уинстън. — Нали братовчед ти е изпратил Девън до вкъщи?

— Точно това се опитвам да ви обясня! Братовчед ми и Дябло са един и същ човек. Херцогът на Гренвил е Дябло.

— Дябло? Пиратът? Той е в Лондон? Господи, колко е дързък! — разфуча се лорд Харви. — Но за Девън не си прав. Тя е горе в стаята си. И какво общо има братовчед ти с коравосърдечния разбойник? — Все още не напълно разбуден, лорд Харви не бе осъзнал думите на Уинстън.

— Нима не ме слушате, ваша светлост? Тайнственият херцог всъщност е пиратът Дябло. Възползвал се е от амнистията и се е върнал, за да си възвърне титлата. Предполагам обаче, че истинската му цел е Девън. Тази вечер тя веднага го разпозна и малко след като се видяха, двамата изчезнаха. Повече не се появиха на бала. Опасявах се отново да не я отвлече. Господ знае какво са правили, докато са били сами — подметна Уинстън.

— Проклет негодник! Няма да търпя подобно положение! — Графът си даваше сметка, че Дябло е съблазнил Девън отдавна и тя вече не е същата. — Сигурен ли си? Може пък да грешиш. Нали ти казвам — Девън се върна преди часове.

— Никога не съм бил по-убеден в нещо през живота си — увери го Уинстън спокойно. — Подозирам го откакто се появи тайнствено, след като го смятахме за мъртъв от години. Абсолютно неправдоподобно е прочут пират, пристрастен към приключения, да приеме амнистия и да се върне към живота на английски благородник, съобразявайки се с всички ограничения, наложени от обществото.

— Мислиш... Мислиш, че се е върнал за Девън? — Лорд Харви сложи ръка на сърцето си, защото остра болка спря дъха му. Не можеше отново да загуби Девън. Не и в лапите на мъж без морал, и с черно като репутацията му сърце.

— Сигурен съм. Един човек ми разкри самоличността на Кит и даде да се разбере какви са намеренията на Дябло спрямо Девън — ще я използва, за да задоволи животинската си похот към нея. Как би могла да се спаси от падение, ако той ѝ сложи ръка? Искате ли дъщеря

ви да бъде озлочестена от мъж, натрупал богатството си чрез плякосване? Какво ще стане с Девън, когато ѝ се насити? Един ден той ще си потърси млада невинна съпруга и мога да ви уверя, няма да е Девън.

Очернил репутацията на Кит най-безсрамно, Уинстън зачака реакцията на лорд Харви.

Обикновено червендалесто, лицето на лорда сега бе преbledняло. Обичаше Девън прекалено много, за да позволи да я види озлочестена и унижена от пират. Нямахше да го допусне. По-скоро би убил Дябло.

— Не — повтори той на глас, — няма да го допусна. Ще сторя всичко необходимо, за да държа Девън настрана от този порочен мъж.

— Нека да ви помогна — помоли Уинстън услужливо. — Съставил съм план, но не мога да го осъществя без вашето съдействие.

Болката в гърдите му бе ужасна, но не дотам, че да замъгли острия ум на лорд Харви.

— Да чуя плана ти. Не искам отново да изгубя Девън.

Хвърляйки внимателен поглед към затворената врата, Уинстън се намести по-близо до графа.

— Помогнете ми да отведа Девън там, където Дябло няма да я намери. Като останем сами, ще успея да ѝ върна здравия разум. Дори, когато се върнем — похвали се той, — може да носи в утробата си първия ви внук. — Недоверчивият поглед на лорд Харви го накара да добави: — Разбира се, преди това ще се венчаем.

— Ще държиш Девън против волята ѝ? — зачуди се графът. — Няма да ти е лесно.

— Мога да го направя с ваша помощ. Ако се качи в каретата при мен, няма да има връщане. Ще се появим в Лондон, след като се венчаем и изконсумираме брака. Ще уговоря Девън да стане моя съпруга, само да я измъкна от влиянието на братовчед ми.

— Веднъж опита и не успя — напомни лорд Харви скептично.

— Нима ще дадете Девън на Дябло без битка? — любопитствува Уинстън злорадо. Фалшивата му загриженост целеше да ужаси лорд Харви, за да получи съдействието му. Не биваше да се провали. Уинстън се страхуваше от възмездието на Скарлет почти толкова, колкото и от Кит. Стига лорд Харви да му помогне да

отведе Девън, Скарлет ще има време да плени сърцето на Кит. Ако някой можеше да го стори, това със сигурност е Скарлет.

— Божичко! Не, дяволът няма да я получи! — реши графът и удари с юмрук по бюрото, за да придаде допълнителна сила на думите си. — Какво трябва да направя?

Гласовете им се снишиха заговорнически. Уинстън убеди лорд Харви да придума Девън да се качи в каретата, която ще я чака пред вратата рано сутринта, на практика — след няколко часа. После той ще я отведе в рядко навестяваната ловна хижа на рода Линли близо до Пензанс в отдалечения Корнуол. Преди да тръгне, остави на графа мускалче с кафеникава течност срещу болка — някога, когато си счупи крака, му я предписа лекар. Все още имаше доста от тинктурата.

Лорд Харви се отпусна на стола и зарови сивокосата си глава в треперещите ръце. Трябваше ли да стигне до предателство към собствената си плът и кръв, за да запази Девън? Дали постъпваше правилно? Уинстън, макар и мекушав, все пак е по-добра партия за обичаната му дъщеря, отколкото безскрупулния пират. След като се омъжи за Уинстън, Дябло — пък бил той и херцог на Гренвил — няма да посмее да я преследва.

Ужасна болка го преряза през гърдите и лорд Харви се скова, а по бледото му лице изби пот. Мина време преди дишането му бавно да се възстанови, болката отшумя достатъчно, за да успее да стигне до леглото, където прекара остатъка от тази наситена със събития нощ.

На следващото утро Девън се събуди рано, с леко сърце и изпълнена с радостни предчувствия. След няколко часа ще пристигне Кит, ще се разбере с баща ѝ тя ще заживее живота, за който винаги бе бленувала, с обичния от нея мъж. Замечтан израз пробяга по красивите ѝ черти, докато се къпеше, облече се и слезе за закуска.

— Татко, станал си рано — изчурулика Девън щастливо. — Толкова се радвам. Искам... — изведнъж тя забеляза восьмното му лице и напрегнатите черти и я обзе безпокойство. — Татко, ти не си добре! Какво ти е?

— Не, дъще. Добре съм — не се предаваше графът и успя да се усмихне едва-едва. — Радвам се да те видя толкова рано. Трябва да свърша нещо и ми е нужно твоето присъствие.

— Разбира се, татко — съгласи се Девън охотно, — стига да се върнем вкъщи по обяд. Поканила съм гости... и искам да споделя нещо с теб. Но може да почака.

Графът знаеше кого точно е поканила и бе твърдо решен Девън да не е вкъщи, когато Дябло пристигне. Отбягвайки доверчивите очи на Девън, той кимна:

— Ще се върнем доста преди това. — Лъжата го измъчваше, но смяташе, че обстоятелствата го налагат. — Хайде закуси, мила моя. Кифличките са чудесни.

С апетит на безгрижен човек Девън натрупа в чинията от разнообразните блюда, подредени на страничния бюфет. Междувременно графът ѝ наля чай. Девън му се усмихна благодарна и се зае с храната, без да подозира с какви терзания пристъпва той към ужасната крачка, само и само да предпази единственото си дете от злочестина и провал. Девън се нахрани, допи последните капки чай и се облегна на стола.

— Готова съм, татко.

— Вземи си пелерината, мила моя, а аз ще проверя дали каретата чака. Наредих да я пригответ.

Лорд Харви, се опита да стане, но не успя. Усилието се оказа прекалено голямо.

— Може би е по-добре да отложим за друг път — предложи Девън, силно загрижена от очевидната слабост на баща си.

— Не, добре съм. Наистина. Бягай да се облечеш. Ще те чакам на вратата.

Целувайки го по челото, Девън излезе от стаята твърдо решена да повика лекар, щом се върнат.

Лорд Харви се надигна някак несигурно, но стигна до вратата, надникна през страничния прозорец и видя наетата от Уинстън карета да чака при бордюра. Обзе го чувство за вина и в един миг бе готов да се откаже от начинанието. Но мисълта дъщеря му да попадне в престъпните ръце на Дябло върна решимостта му. Въздъхна угрижено и зачака появата на Девън.

Дълбока бръчка проряза челото на младата жена — докато вземаше пелерината от гардероба и я намяташе на раменете си я обзе странна умора, краката ѝ омекнаха, налегналата я слабост ставаше все по-осезаема. Спря на площадката на стълбището, загледа се надолу и

здро̀во стисна перилата, докато се мъчеше да разчисти необичайното жужене в главата си.

Ръката ѝ неволно посегна към корема. Дали не е от бебето? Но нищо тук не я болеше, значи с детето всичко е наред. Може би и тя, и баща ѝ се поболяваха? Докато стигна до входната врата, където лорд Харви я чакаше, пред очите ѝ притъмня, коленете ѝ се разтрепериха и тя едва се задържа права. Графът забеляза неразположението ѝ и я хвана под ръка, за да я изведе, лицето му имаше каменно изражение. Наистина ли се готвеше да стори това?

— Татко — обади се Девън. — Може би е по-добре да ти останем у дома. Чувствам се някак... странно.

— Глупости! — развика се графът. — Ще ти мине от чистия въздух.

Девън отдаде прилошаването на бременността, макар и неохотно, се съгласи с баща си и се облегна на рамото му, докато той ѝ помогна да слезе по стълбите към спрялата карета. Изведнъж Девън изпита тревожно предчувствие, че нещо не е наред.

— Това не е твоята карета, татко. Къде е гербът?

— Каретата е наета, Девън. Моята е на поправка — успокои я бързо графът. — Хайде, мила моя.

Докато ѝ помагаше да влезе в купето, чувството му за вина стана непоносимо. Правилно ли постъпваше? Наистина ли бе за доброто на любимата му дъщеря? Щеше ли да му е благодарна един ден, че я е спасил от пагубната за репутацията ѝ връзка, която на всичкото отгоре щеше да разбие сърцето ѝ? Или щеше да го презира за намесата в живота ѝ? Изтерзаният граф посегна да я дръпне назад и да я скрие в обятията си, ала карета потегли рязко и Девън се озова в стегнатата прегръдка на Уинстън.

— Татко! Помощ!

— Моля те да ми простиш, дъще! Обичам те!

Пред очите ѝ притъмня и тя пропадна в мрак като смъртта.

С препълнено от щастие сърце Кит пристъпи към парадния вход на Чатам Хаус. Най-накрая светът щеше да узнае, че Девън е негова съпруга. Последната нощ бе най-дългата в живота му. Безброй пъти повтори на глас и наум думите, които щеше да изрече пред бащата на Девън — най-после остана напълно доволен: все пак графът имаше

доста основания да не го хареса. Надяваше се да го убеди как е скъсал с тъмното си минало на омразния пират — страшилище и сега е уважаван член на обществото. Почука на вратата и за кураж си каза, че мнението на графа в крайна сметка няма особено значение, защото щеше да отведе Девън с или без одобрението на баща ѝ.

Кит събщи на достолепния иконом желанието си да разговаря с лейди Девън и бе потресен от отговора му за нейното отсъствие. Побиха го странни тръпки, а интуицията му подсказа, че нещо въобще не е наред. Поиска да види графа. Прислужникът, чието око дори не трепна от името и титлата на посетителя, бързо го въведе в библиотеката.

— Значи ти наистина си Дябло. Ти си негодник, сър, и съблазнител на млади момичета. Ако търсиш дъщеря ми — тя не е тук. С известен късмет успях да я отпратя там, където пагубното ти въздействие не може да я достигне.

Кит се извърна рязко и видя нисичкия червендалест граф, застанал на прага, откъдето го наблюдаваше с неприкрита омраза. Лорд Харви се облегна на касата на вратата, а по лицето му се изписа очевидна болка.

— Съжалявам да чуя, че мислите така, ваша светлост — отвърна Кит спокойно. — Прав сте да не ме обичате, но смятам да поправя положението.

— Никога! — възрази разпалено графът. — Онова, което направи и продължаваш да правиш с дъщеря ми, е неппростимо.

— Мога ли да поговоря с Девън. Сигурен съм, тя...

— Казах самата истина — тя не е тук — повтори лорд Харви.

— Тогава ще почакам — обяви Кит решително.

— Може да не се върне месеци наред.

— Какво! Това е невъзможно! Девън ме покани тук днес по много специален повод. Надявахме се да ви обясним нашето положение и да получим благословията ви. Дадох ми амнистия и съм твърдо решен да се съобразявам със законите на обществото. Надявахме се да бъдете не по-малко великодушен от краля, който ми възвърна всичко, принадлежащо ми по право, но бях подло ограбен.

— Искаш прекалено много. Как да ти простя онова, което направи с дъщеря ми? — развика се графът. — Какво ще кажеш за

погубените невинни хора, за обезчестените беззащитни жени, за ограбените от теб и твоите хора кораби?

— Никога не съм изнасилвал жени и докато бях капитан, съзнателно избягвах убийството на невинни хора — защити се Кит. — Не отричам, че съм задигал корабни товари, но не станах пират по свое желание. Докато аристократите, към които по право принадлежа, тънеха в охолство, аз бях презрян слуга на кораб при жесток господар. Възмъжах през годините, прекарани в труд и подложен на унижения. Девън е единственият светъл лъч в живота ми от момента, когато наети от чичо ми убийци ме отвлякоха от дома. Той бе алчен човек и присвои богатството ми за себе си и сина си.

Смаяният лорд Харви се отпусна на стола, по лицето му се четеше колко е потресен.

— Отвлечен? По нареждане на бащата на Уинстън? И трябва да ти повярвам?

— Говоря самата истина. Кралят ми повярва, а Уинстън, макар и след години, призна за стореното. Също така е истина, че обичам Девън с цялото си сърце и душа.

— Ако казваш истината, значи съм постъпил изключително несправедливо с Девън и теб — произнесе графът бавно, като едва дишаше. — И ако поведението на Девън през последните няколко седмици са някакъв знак, мога със сигурност да заявя, че тя също те обича.

Кит се усмихна и усети как малко се поуспокоява.

— Девън е моят живот — призна той. — Ако не беше тя, няхах причина да се завърна в обществото, което ме отхвърли.

— Какви намерения имаш спрямо Девън? — попита графът все още не достатъчно убеден, но вече гложден от съмнения, за коварната постъпка на Уинстън. Нима като последен глупак даде доброволно дъщеря си в ръцете на човек, воден единствено от личните си егоистични интереси? На мъж, допуснал да се замеси в убийството на по-младия си братовчед?

— Намеренията ми — отвърна Кит с готовност — са Девън да заеме полагаемото ѝ се място на херцогиня и моя съпруга.

— Съпруга! Но...

Графът се опита да се изправи, ала не успя.

— Женени сме от месеци. Церемонията бе законно извършена от пастор в Корнуол и записана в регистрите. Заради Девън напълно се отрекох от предишния си начин на живот и приех амнистията. А сега, ваша светлост, бъдете така добър да ми съобщите къде е съпругата ми...

Лорд Харви отвори устата, за да каже нещо, от гърлото му обаче излязоха само задавени звуци.

— Ваша светлост, какво ви е? Болен ли сте? — разтревожен, Кит коленичи до възрастния човек и се опита да разбере нещо от нечленоразделния брътвеж на графа.

— Уинстън...

Това бе единствената дума, която Кит успя да долови — тръпка на лошо предчувствие пробяга по гърба му.

— Девън с Уинстън ли е?

Поразеният граф успя да кимне почти незабележимо — това бе отговорът на въпроса, зададен от Кит.

— Къде са? Къде я отведе?

Със сгърчени пръсти лорд Харви се хвана за сърцето и припадна в ръцете на Кит. Без да се замисля, Кит го понесе нагоре по стълбището, за да намери легло. На минаване край изумения иконом подметна през рамо:

— Бързо! Извикай лекар. Животът на графа зависи от бързината, с която ще то доведеш.

— Ще оживее ли, докторе? — попита Кит, когато лекарят дойде при него в библиотеката. — Какво му е?

Тъй като не познаваше Кит, лекарят не бе склонен да му се довери, но младият мъж изглеждаше така искрено загрижен. Накрая все пак се реши:

— Графът е получил сърдечен удар. При последния преглед го предупредих за такава опасност — оплакваше се от остри болки и недостиг на въздух. Обърнах му внимание, да не се вълнува най-малко, защото... — той сви рамене и погледна Кит безпомощно.

— Ще се възстанови ли? — попита Кит.

— Направих всичко по силите си. Сега нещата са в Божиите ръце. Времето ще покаже. — Той погледна с любопитство младия мъж. — Кой сте вие, сър?

— Зетят на графа — отвърна Кит без колебание. — Кристофър Линли, херцог на Гренвил.

— Вие сте женен за Девън?! Смятах, че тя и Уинстън...

— Венчахме се преди месеци. Запознахме се малко след като тя... напусна Лондон.

— Да, разбирам... Извинете... Не знаех... — след като стоеше пред благородник, тона на лекаря коренно се промени.

— Кога ще мога да разговарям с графа? — попита Кит нетърпеливо. Той не виждаше как ще спаси Девън от машинациите на Уинстън, ако лорд Харви не се съвземе достатъчно, за да му каже, къде е отведена.

Докторът тъжно поклати глава.

— Графът няма да дойде скоро в съзнание. Поради силните болки се наложи да го упоая и ще продължавам да го правя, докато не се убедя, че е вън от опасност. Може да отнеме седмици.

— Седмици! — избухна Кит. — Невъзможно е да чакам толкова дълго! Абсолютно наложително е да говоря с него в момента, когато отвори очи.

— Съмнявам се дали ще ви помогне. Известно време след като дойде в съзнание, ще е лишен от говора си или ще приказва несвързано. Къде е съпругата ви, милорд. В момент като този трябва да е при баща си.

— Девън... е при роднини извън града — изтърси Кит първото, което му хрумна. — Ще се погрижа за графата и за изпълнението на всичките ви указания. До него неотлъчно ще има човек.

— Чудесно — кимна лекарят. — Оставих лекарства и дадох инструкции на госпожа Гивънс, икономката. Ще минавам два пъти дневно, а ако се наложи и по-често.

След като той си тръгна Кит изпадна в паника. Как ще открие Девън, ако графът не проговори? Ами ако умре? Тогава никога няма да узнае къде я е отвел Уинстън. Кокали Господни! Едва издържаше. Ако се наложи лично ще се грижа за графа, докато се възстанови, закле се пред себе си Кит.

Кит си наложи да се поуспокои: събра прислугата, представи се като съпруга на Девън и даде нарежданията със строг, не търпящ възражения тон. Бяха изпълнени незабавно. Поведението му не остави у никого ни най-малко съмнение, че именно той е херцогът на Гренвил

и следва да му се подчиняват. Но когато Кит ги запитва накъде е тръгнала Девън същата сутрин не получи отговор. Той хвърли поглед към лорд Харви и се върна у дома, за да се опита да разреши загадката. Ако се наложи, ще претърси цял Лондон, но ще открие жената, която обича. Междувременно ще бди над графа ден и нощ, докато възрастният мъж не възвърне ума си. Най-важното бе да открие Девън и да я пази до края на дните си. Любов като тяхната се случва веднъж в живота и няма да допусне нещо или някой да ги раздели.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Докато каретата се движеше по изровения, набразден от дълбоки коловози път, Девън усещаше единствено друсането, устата ѝ горчеше от вкуса на някаква отвратителна напитка, която наливаха в гърлото ѝ от време на време пряко волята ѝ. Всеки път, когато почти успяваше да се съвземе, горчивата течност я потапяше отново в несвяст. Само веднъж остана достатъчно дълго в съзнание, но с твърде размътена глава, за да осъзнае какво точно разбира под „болестта на милейди“ изпълнената със съчувствие прислужничка в някакъв хан, която ѝ помогна да си легне. След поредната доза от „лекарството“ Девън отново потъна в бездънна яма. Прекалено объркана и безпомощна, тя не бе в състояние да потърси спасение.

По този начин минаха още две нощи. Най-накрая Девън се събуди с пояснено съзнание и откри, че се намира в непознато легло в непознатата стая. Плъзна ръце по корема и с облекчение усети леката издутина — значи бебето е невредимо, помисли си тя. Предпазливо се надигна да седне, успя да преглътне жлъчната течност появила, се за кой ли път в гърлото ѝ и се опита да се пребори със световъртежа, който заплашваше да я потопаи отново в тъмнина.

Залитайки, Девън едва се задържа изправена на крака, но все пак се справи и изчака главата ѝ да се избистри, а зрението да се възстанови. Порцелановата кана в другия край на помещението, която обещаваше да утоли жаждата ѝ, я привлече като магнит. Оказа се празна! Успя да задоволи друга неотложна потребност, когато намери нощно гърне под леглото. Обзелата я решителност придаде сили на треперещите ѝ крака и тя стигна до вратата, която се отвори, преди да докосне дръжката.

— Будна си, слава Богу!

— Този път прекали, Уинстън — посрещна го Девън разгневено.
— Защо ме упои и ме довлече тук? Татко ще ти съдере кожата!

— Може и да се изненадаш, но действах с негова помощ — отговори Уинстън невъзмутимо. — Той е напълно съгласен с мен:

трябваше да те откъснем от пагубното влияние на братовчед ми. Знаеш как лорд Харви ненавижда Дяблo и такива като него.

— Татко знае за Дяблo? — стресна се Девън. — Как е разбрал? Искah аз да му съобщя за Кит.

— Изпреварих те — лукаво се ухили Уинстън. — Мислех ти доброто. В течение съм на твоите фантазии, че си влюбена в Дяблo — или Кит, както го наричаш, но той е известен пират, развратник и убиец. Сметнах за редно баща ти да узнае истината.

— Но ти откъде знаеш? — не преставаше да се гневи Девън. В следващия миг отговорът ѝ просветна: — Скарлет! Трябваше да се досетя. Тази жена ме ненавижда. Винаги е желала Кит.

— Не е важно кой ми е казал, важното е, че узнах истината навреме, за да те предпазя от позора. Баща ти ми помогна да те отведа на място, където Кит няма да те открие. Графът очаква от нас да се върнем като съпруг и съпруга.

— Татко ми е дал упойка? — едва си пое дъх Девън, думите ѝ бяха пълни с недоверие. — Не. Той не би направил подобно отвратително нещо. Той ме обича.

— Точно затова го стори. Прекалено много те обича, за да остане ням свидетел как зъл човек като Дяблo те съсипва. Братовчед ми може и да е херцог, но миналото му никога няма да му позволи да води почтен живот или да се върне в обществото. Само ще се възползва от теб после ще те захвърли.

— Не, твърде много грешиш относно Кит. Той ме обича и аз го обичам. Очаквах го да дойде вкъщи и да обясни всичко за нас двамата на татко, но ти провали всичко. Защо постъпи така, Уинстън?

— За да те спася, разбира се — излъга Уинстън, без да му трепне окото. — Ти ще се омъжиш за мен, Девън, не разбираш ли? Баща ти очаква да се венчаем, преди да се върнем. Докато не склониш да станеш моя съпруга, няма да мръднеш отгук. Не ме интересува колко време е нужно. Ще ме обикнеш, след като изхвърлиш братовчед ми от ума и сърцето си. Не съм чак толкова лош. Нали някога бе склонна да се оженим?

— Не мога да ти стана съпруга, Уинстън. Казах ти го преди седмици.

— Няма значение, че си споделяла постелята на Кит, мила — увери я Уинстън великодушно. — Всичко това е минало. След като се

венчаем, ще попътуваме по света година-две и скоро ще забравиш за съществуването на пирата. Баща ти ще е очарован, ако се върнем с дете.

— Изключено е да се венчаем с теб — опита се отново да обясни Девън. — По-точно, вече не мога да се оженя за никого. Вече съм...

— По дяволите, Девън. Проявявам такова търпение към теб, но ти си невъзможна. Ще видим дали няма да ти дойде ума в главата, след като прекараш известно време самичка. Може би най-после ще проумееш, че ти давам възможност да спасиш твърде разклатената си репутация. Винаги си ми харесвала, мила.

— Винаги си харесвал зестрата ми — поправи го Девън високомерно. — Малцина мъже са готови да пренебрегнат и женската недискретност, ако не става въпрос за пари. Знам, че си разорен, а сега и без титла никоя няма да те погледне. И не вярвам татко доброволно да е участвал в кроежите ти, освен ако не си го излъгал.

— Може и така да е — сви рамене Уинстън. — Съобщи ми, когато промениш решението си.

— Почакай! Не ме оставяй така. Жадна съм, гладна и... мръсна. Искам вана и храна.

— Нямам никакво намерение да те малтретирам, мила — увери я Уинстън хладно. — Наех жена от селото, за да се грижи за теб. Тя е глухоняма, но все някак си я накарах да разбере, че не си съвсем на себе си вследствие загубата на дете. Ще се грижи както трябва за теб, но нямата ти позволи да напуснеш тази стая, докато не се съгласиш да се омъжиш за мен.

След тези думи той изчезна.

Молбите ѝ останаха нечути, вратата се затръшна в лицето ѝ и бе заключена отвън.

— Дяволите да те вземат, Уинстън! — хълцаше Девън и удряше с юмруци по дървото, за да изкара поне част от яда си. — Та аз вече съм омъжена.

Мъртвата тишина и подсказа, че е прекалено късно за изповеди.

Скоро наетата от Уинстън жена отключи вратата и влезе, носеше кана с прясна вода и кърпи. Беше на средна възраст, висока, едра и яка, като човек привикнал цял живот да се труди усилено. Стегнатата ѝ на кок посивяла коса само подчертаваше строгите черти на лицето ѝ. Ала Девън не откри никаква жестокост в тъмните ѝ очи. Жената огледа

Девън внимателно и се захвана със задълженията си. Макар Уинстън да я предупреди, че прислужницата е няма, Девън искаше по някакъв начин установи контакт.

— Моля те, помогни ми — започна да увещава тя жената, преди да я отпрати. — Уинстън те е излъгал. Той ме държи насила.

Изражението на лицето ѝ не се промени видимо, но Девън долови сянката на състрадание, която бързо изчезна — ясно, прислужницата помнеше добре задълженията си. Плащаха ѝ щедро да се грижи за бедното обезумяло същество. Излезе припряно, за да приготви храната.

Следващите две седмици бяха убийствено отегчителни и през цялото време Девън кипеше от непримирим гняв. Опитите ѝ да установи контакт с нямамата прислужница се провалиха напълно, точно както и опитите ѝ да разговаря с Уинстън. Той ще загуби напълно интерес към мен, щом разбере за брака ми и ще ме пусне, окуражаваше се тя.

Дните се нижеха мъчително, но дълбоко в сърцето си Девън много се тревожеше, че Кит претърсва цял Лондон, за да я открие. За кой ли път се питаше какво ли е станало между него и баща ѝ, когато Кит се е появил и са му съобщили за отсъствието ѝ. Струваше ѝ се изключено баща ѝ да мълчи, след като Кит му обясни всичко. Знаеше колко упорит човек е графът, но не и когато ставаше дума за доброто на дъщеря му. Какво ли точно му е наприказвал Уинстън?

През цялото време Девън много се тревожеше за бебето. Припомни си как Уинстън бе обстрелвал селището на Рай и колко невинни живота бе отнел без никакви угризения. Нервите ѝ бяха опънати до крайност, всичките ѝ опити да избяга бяха осуетявани от снажната прислужница, която бдеше над нея като ястреб. Най-после Уинстън се яви. Девън бе отвратена от вида му. Лицето му, с иначе правилни черти, определено подсказваше, че прекарва самотата си в поглъщане на твърде големи количества алкохол. Очите му бяха подпухнали и зачервени.

— Надявам се най-после да си се вразумила — започна той кисело. — Какво ти пречи да станеш моя съпруга — ще зарадваш не само мен, но и баща си. Ще предприемем дълго пътуване, ще си купиш нови дрехи, ще се храниш с най-отбраните ястия на континента. Какво ще кажеш, мила?

Отговорът на Девън не просто потресе Уинстън, той предизвика срутването на целия свят.

— И преди се опитах да ти кажа защо е невъзможно да се венчая за теб — започна тя привидно спокойна, макар да улавяше дивото биене на сърцето си. — Вече съм омъжена. С Кит сме съпрузи от месеци.

Лицето на Уинстън се изкриви от гняв. Замахна на посоки, блъсна я по рамото и я запрати върху леглото.

— Ти, долна курво! Разкрачила си крака за братовчед ми като разгонена кучка. Всички жени сте еднакви. Не мога да понасям закръглените ви бедра, щръкналите ви гърди, запотените ви тела и сладните ви гърчове. Само от мисълта, че трябваше да легна до теб, ми се повдига, но щях да преодоля отвращението си, за да изпълня дълга си и да забременееш, за да запазя благоразположението на баща ти. Всичко щях да направя заради наследството ти, въпреки физическото ми отвращение.

Ужасена, Девън наблюдаваше как беснее Уинстън. Къде бе изчезнал мъжът, който я ухажваше изискано и мълвеше нежни думи, склонили я преди месеци да приеме годеща? Какви ужасни неща говори! Колко силно ненавижда жените! Разбра колко прав е бил Кит относно предпочитанията на Уинстън, но тя е била прекалено глупава и не е забелязвала нищо. Как е успял да прикрие истинската си природа?!

Гневната тирада на Уинстън свърши така внезапно, както бе започнала. Стоеше навъсен и непроницаем. Думите ѝ го бяха уязвили повече, отколкото бе склонен да признае. Първо се зачуди как ще реагира Скарлет на новината за брака на Кит и Девън. Вероятно не покотко от него и се зарадва, че няма да бъде свидетел, когато тя я научи. Налага се да я уведоми незабавно. Час по скоро трябва да изпрати съобщение на Скарлет в Лондон и да получи по-нататъшни инструкции.

— Скарлет, какво, по дяволите, правиш тук? — изненада се Кит, когато я завари разположила се удобно дневната му.

— Къде се губиш, Дяболо? — попита Скарлет кокетно. — През последните седмици не мога да те видя.

— Имах впечатлението, че си плътно заобиколена от рой обожатели — подметна Кит, а устните му се извиха присмехулно. — Вече нямаш нужда от мен, Скарлет.

— Винаги ще имам нужда от теб, Дябло — увери то тя с дрезгав шепот. — Никой друг мъж не може да се сравни с теб. Наричай се Кит, Дябло или както щещ, но за мен винаги ще си възхитителен. Тези жалки създания, които се навъртат около мен и парите ми, с техните превзети маниери и натруфено облекло, едва ли могат да бъдат наречени мъже. Пред тях бих предпочела всеки похотлив разбойник. Тази амнистия нещо не ми допада много-много.

Скарлет обви врата му с ръце и прилепи знойното си тяло към неговото. Колко нощи си бе представяла как гали мускулестите му рамене и се наслаждава на гладката като кадифе кожа на стройното му жизнено тяло!

— Все още ме желаеш, Дябло, чета го в очите ти — продължаваше да шепти Скарлет, а гласът ѝ се задъхваше от копнеж. — О, и аз те желая. Толкова силно. Докосни ме! Моля те докосни ме, скъпи.

Положението на Дябло го правеше твърде уязвим и Скарлет схвана светкавично състоянието му. Перспективата за минутна забрава, която тялото ѝ предлагаше, бе изкушение, на което малцина мъже биха устояли.

Тя взе отпуснатата му до тялото ръка и я постави върху гърдите си.

— Усещаш ли ударите на сърцето ми, Дябло? То пърха като крило на птица. И все за теб, единствено за теб.

Тя вдигна глава. Връхчето на езика ѝ се показа и облиза пресъхналите ѝ устни, които очакваха трепетно целувката му.

Устните ѝ бяха червени, примамливи, леко отворени, а дъхът ѝ — сладък. Ако Кит не бе имал в живота си жена като Девън, щеше незабавно да приеме щедрата покана на Скарлет и да откликне с цялата жизненост на младото си тяло, но сега бе изключено. Между него и Девън съществуваше нещо, многократно надхвърлящо утоляването на похотта, което Скарлет собствено предлагаше. Никога нямаше да позволи любовта между него и Девън да бъде принизена, като се остави да попадне в мрежите на Скарлет. Той вече не бе Дябло, който се люби и бие безразборно. Той бе Кристофър Линли,

херцог на Гренвил, а Девън, където ѝ да беше, беше неговата възлюбена херцогиня.

— Ако се опитваш да ме съблазниш, Скарлет, няма да успееш — обяви Кит хладнокръвно, а ръката му се отдръпна от мекото възвишение на гърдите ѝ. — Искам само Девън. От момента, когато се срещнахме, разбрах, че тя е единствената жена, която мога да обичам.

— Да обичаш? Глупости — изсмя се Скарлет подигравателно. — Хора като нас нямат нужда от усложненията на любовта. Мъжете се ръководят от онова, което е между краката им. Използвай главата на раменете си. Ако Девън те обичаше, щеше да е при теб сега, а не някъде с Уинстън. Те все още са сгодени, нали? — попита Скарлет лукаво.

Очите на Кит се свиха застрашително.

— Кой ти е казал, че Девън е с Уинстън?

Външно остана спокоен, но вътрешно кипеше като котел на вещица. Да не би Скарлет да е в течение на нещо, което той не знае?

Без да обръща внимание на гнева, който долови, Скарлет продължи игриво:

— Ами Фреди Смит ми подхвърли, че чул за бягството на Девън и Уинстън, щели да заминат на дълго сватбено пътешествие.

— Нима? — изръмжа Кит. — Девън никога няма да направи подобно нещо. Не може да се омъжи за Уинстън, след като... — той внезапно спря, съобрази, че ще каже на Скарлет нещо, което не е нейна работа.

Скарлет наблюдаваше лицето на Кит с очевидно задоволство. Част от плана, споделен с Уинстън, бе да подхвърли тук-там сред приятели намерението си да забегне с Девън. Фреди пръв узна. Беше страшно ядосан, че е загубил любовника си и разпространи новината из цял Лондон. Мълвата стигна и до ушите на Кит, но той естествено и не обърна никакво внимание на глупавите клюки. Кайл и Акбар, помощници в безрезултатното търсене, също бяха чули слуховете, но от думите на лорд Харви, преди да получи удара, Кит разбираше, че Девън е неволен участник в предполагаемото бягство.

— Ако Девън не е с Уинстън, тогава къде е? — попита Скарлет с меден глас. — Да не би да си я скрил някъде?

— По дяволите, Скарлет, омитай се оттук. До гуша ми дойде от теб — процеди Кит през зъби. — Не притежаваш нищо, което да

желая. Ако си решила да ставаш херцогиня, потърси си друг съпруг. Аз не ставам. А сега, моля да ме извиниш. Имам ангажменти. Можеш да излезеш и без да те изпращам.

Завъртайки се на пети, той напусна стаята и остави бясната Скарлет сама.

— Копеле такова!

— Подобрява ли се състоянието на графа, докторе? — попита Кит, докато крачеше нервно пред спалнята на лорд Харви.

Всеки ден през последните три седмици той бдеше пред вратата на графа и се надяваше да настъпи подобрение на състоянието му. Кратките му посещения в спалнята само възпламеняваха гнева му, защото засега болния не бе в състояние да отрони нито една членоразделна дума.

— Според мен ще се възстанови напълно — обяви с усмивка докторът. — Лорд Харви има силен организъм и по всичко личи, че е твърдо решен да живее.

— Колко време ще мине, преди да може да проговори.

— Имам всички основания да съм оптимистично настроен, но не мога да определя точно. Всичко е в Божите ръце.

— Разрешавате ли да поговоря с тъста си? — попита Кит.

— Разбира се, но не го изморявайте — посъветва лекарят. — Ще намина отново утре.

Кит влезе в спалнята и даде знак на икономката да излезе.

— Лорд Харви — започна привидно спокоен Кит, — чувате ли ме?

Отначало графът остана напълно неподвижен, но след известно време бавно, много бавно, отвори едното, после и другото око.

— Чувате ли ме, ваша светлост? — попита Кит с вълнение, което не бе изпитвал от седмици.

Една настойчивост, която отсъстваше в очите на графа откакто претърпя удара, се появи във воднистите му очи и Кит усети, че го обзема радост. Бледите устни на възрастния човек се размърдаха, но колкото и да се опитваше, от гърлото му излизаше само безсмислен брътвеж. Прояснението изчезна и Кит усети как нещо пробужда сърцето му. Боже милостиви, молеше се Кит, помогни ми да намеря

любимата си преди Уинстън да я принуди да извърши нещо, което тя не желае.

— Почивайте, ваша светлост — каза той нежно на глас. — Ще дойда отново утре. Може тогава да успеете да ми кажете.

— Имате посетител, милейди — обяви изпълненият с достойнство лакей, когато Скарлет се прибра във внушителната къща, закупена със съмнително спечелените си пари. — Доста... неугледен посетител, който обаче твърди, че носи нещо спешно и му е наредено да получи отговора ви. Чака ви в дневната, която икономката със сигурност ще иска да проветри, след като си тръгне.

— Благодаря ти, Джийвърс — каза Скарлет, прикривайки усмивката си. През целия си, изпълнен с приключения живот, бе имала толкова често работа с неугледни хора, че едва ли би се впечатлила от среща с още един. Тя се зачуди как ли ще я погледне надутият лакей, ако узнае от кого всъщност е нает — от жена — пират и то капитан на кораб. — Ще видя какво иска.

Без да прикрива неодобрението си, Джийвърс отвърна:

— Както решите, милейди. Ще се навъртам наоколо в случай на нужда.

Кимвайки, Скарлет влезе в дневната — висок снажен мъж разглеждаше внимателно една от безценните скулптури, част от пиратската ѝ плячка. Мръсните, зле скроени дрехи му придаваха вид на бостанско плашило. Угодническа усмивка разкри редки жълтеникави зъби.

— По-внимателно с предмета, човече. Струва цяло състояние — смъмри го остро Скарлет. Той остави скулптурата.

— Името ми е Тибс, гос'ожо — свали шапка и запристъпя от крак на крак.

— Какво ми носиш, Тибс.

Скарлет не си губеше времето с излишни любезности.

— Пътувах ден и нощ да го донеса.

— Е — прекъсна го Скарлет нетърпеливо — и какво е то?

Тибс измъкна припряно измачкан и доста изцапан лист от джоба си и го подаде на Скарлет. Погледът ѝ се плъзна по редовете — колкото повече приближаваше края на съобщението, толкова по-мрачен вид

придобиваше лицето ѝ. Запокити на пода отвратителната бележки и се разфуча:

— Проклетото копеле се е оженил за оная никаквица! Защо не ми каза? — Скарлет проклинаше и тропаше с крака, напълно забравила за Тибс. По някое време го зърна свит пред себе си. — Чел ли си бележката?

— Не... Не съм ходил на училище...

Скарлет остана доволна.

— Добре. Ще напиша отговор. Иди в кухнята и готвачката ще ти даде нещо да хапнеш. Можеш да преспиш в обора, ще тръгнеш рано утре. Някой от прислужниците ще ти донесе бележката от мен заедно със закуската. Хайде, изчезвай, човече.

— Да, гос'ожо — подчини се Тибс, очаквайки с нетърпение да хапне нещо топло. Тъй като мъжът, който го нае, му каза ясно, че трябва да бърза, той не бе спирал никъде, изкара на сухоежбина.

По-голямата част от вечерта Скарлет посвети да състави отговора след смайващото разкритие на Уинстън. Ако извратеният страхливец си въобразяваше, че новината ще промени намеренията ѝ, горчиво се лъжеше. Скарлет все още възнамеряваше да получи Кит. Като пират всекидневно ѝ се налагаше да взема решения на живот и смърт, така че какво би ѝ попречило да вземе още едно? Бележката ѝ до Уинстън бе лаконична!

Убий Девън!

Три дни по-късно Уинстън прочете краткото разпореждане на Скарлет и пребледня. Какво ли щеше да направи с него свирепата пиратка, ако не ѝ се подчини? — чудеше се той. Да го убие? Най-вероятно. Или да разпространи тайната му и по този начин да унищожи него и Фреди? Такава вероятност съществуваше реално. А самият той бе ли в състояние да убие Девън? Не. Ако Скарлет толкова желаше Кит, че не се спира дори пред убийство, нека си го извърши сама. Пригответи второ съобщение и отново изпрати намръщения Тибс в Лондон. Уинстън пишеше на Скарлет:

Ако искаш Девън мъртва, убий я ти.

Тибс се сви под пороя от ругатни, който Скарлет избълва, захвърляйки бележката в лицето му.

— Проклетият му страхливец! Как смее да ми противоречи? Ще го пратя да гние в ада. Взе ми парите, а не изпълнява заповедите ми. Ясно, налага се сама да се заема със задачата, ако искам да съм сигурна, че ще е изпълнена както трябва. Остани в Лондон, докато приготвят каретата за Корнуол. Ти ще си кочияш. Имам да уредя няколко неща, преди да тръгнем. Можеш да спиш в обора и да ядеш в кухнята.

Тибс някак си успя да събере сили, за да възрази:

— Не, гос'ожо. Блъвна ми от провинцията. Не ми уйдисва да не съм в Лондон толкоз дълго. Моите хора шъ съ чудят кво ми е станало. Не съ връщам в Корнуол. Друг да ви кара каретата. Аз не тръгвам. Нещата стават бая напечени за моя вкус.

С тези думи той се обърна и побягна, като остави Скарлет зяпнала зад гърба му. Откакто напусна „Червената вещица“ и мъжете, с които се разбираше, нищо не вървеше, помисли си тя и гневно тръсна огнените си къдрици. Очевидно в този свят на глупаци и натруфено облечени идиоти можеше да разчита единствено на себе си.

С присвити като на котка очи Скарлет започна да обмисля как да накаже Уинстън Линли. Едно по едно, ухили се тя злорадо. Преди да тръгне за Корнуол, цял Лондон ще се потресе от новината за извратената връзки между Уинстън и Фреди Смит. Те няма да посмеят да стъпят повече в града.

На Скарлет й бяха нужни само няколко часа да пусне клюката. Ако обаче нещата вървяха както планираше, Уинстън нямаше да е жив, за да я чуе. Три дни след като получи бележката на Уинстън, Скарлет напусна Лондон, предоволна от мръсното си деяние. Справи се с единия, сега трябваше да се съсредоточи как да довърши съпругата на Дябло. След като се разчуе за смъртта на Девън, тя ще даде достатъчно време на Дябло да се съвземе, но без да отлага дълго, ще започне да го ухажда, докато все още страда и е уязвим. Да, помисли

си Скарлет злорадо — тя познава мъжете и е сигурна, че ще завлече
Диабло пред олтара. Само да се отърве веднъж завинаги от Девън.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Отмъстителната Скарлет замисляше скорошната кончина на Девън, докато тя линееше, затворена в стаята. Откакто Уинстън узна за женитбата ѝ, не го бе виждала. Строгата прислужница изпълняваше желанията ѝ. Можеше да се къпе, когато поиска, даваха ѝ чисти дрехи и ѝ поднасяха скромна, но вкусна храна. И в резултат детето в нея растеше, ако съдеше по наедряващата талия.

За да се пораздвижи, тя кръстосваше напред-назад из стаята, докато глухонямата прислужница най-после я съжали и започна да я извежда два пъти дневно на кратки разходки. Девън оглеждаше околността, но не съобразяваше къде я държат като затворник. А и прислужницата с взор на ястреб стоеше неотлъчно до нея. Нещо не бе наред — атмосферата сякаш щеше да се пръсне от напрежение. Девън живееше в състояние на постоянна възбуда и очакваше със затаен дъх да се случи нещо.

Струваше и се неправдоподобно баща ѝ да не казва на Кит къде я държат. При положение, че самият той знае, разбира се. Напоследък тя се замисли върху много неща: какво точно е казал Уинстън на баща ѝ за Кит, дали графът е наясно със сексуалните предпочитания на бившия ѝ годеник? Не допускаше баща ѝ да е подпомогнал плановете на Уинстън, ако е наясно с какъв човек си има работа.

Дилемата на Уинстън бе прекалено тежка и той бе безпомощен да се справи. Ако остане в ловната хижа, Скарлет всеки момент ще дойде и нищо чудно да го очисти. Убийството не влизаше в сметките на Уинстън, когато прие да изпълни вятърничавия план на Скарлет. Да се ожени за Девън, бе едно, но да я убие — съвсем друго. Като се изключи непоколебимостта, с която отхвърляше брака им, Уинстън не мразеше Девън. Същевременно си даваше сметка, че ако не изпълни поръчението на Скарлет, в най-скоро време ще загине, точно както и Девън. Защо да не освободи Девън и да я остави да се добере до Лондон, където ще бъде в безопасност, а той самият да изчезне

тихомълком и да се моли Скарлет да не го преследва? Щеше да е трудно да се укрива, лишен от средства, но сякаш нямаше друг изход. Горедолу това бяха възможностите. Никоя не му изглеждаше привлекателна, затова реши да отиде в най-близката кръчма и да удави проблемите си с някоя и друга бутилка, закупена с последните пари от Скарлет.

Остави глухонямата прислужница да бди над Девън, качи се на наетата карета и потегли към селото, където в края на оживената улица се намираще гостилницата „Хрътка и заек“. През последните седмици идваше тук няколко пъти, та ханджията го поздрави като редовен клиент.

Гостилницата бе претърпана. Настани се и поръча една бутилка — готвеше се за дълга вечер. Обърна доста чаши. Неочаквано някой наруши усамотението му.

— Господи, Уини. Изобщо не се надявах да те открия така лесно!

— Фреди! — възкликна Уинстън, заяпан в привлекателния си любовник с широко отворени очи. — Как, по дяволите, попадна тук?

— Чист късмет, старче. Чист късмет.

— Сядай, Фреди, и разказвай какво те носи в тази пустош.

— Не си ли чул какво стана в Лондон? — учуди се Фреди.

— Нищо важно, доколкото ми е известно — сви рамене Уинстън, като не броеше посланията на Скарлет. — Защо? Станало ли е нещо?

— Най-добре да ти кажа — въздъхна Фреди отчаяно, — тъй като и ти си замесен. Нашите доскоро интимни... срещи се разнасят из целия град и то със скоростта на горски пожар. Родителите ми са обезумели. Изритаха ме от дома и ме оставиха без наследство. Направих ги за посмешище на цял Лондон и никога няма да ми простят.

— Господи, Фреди! Съжалявам. Никога не вярвах, че тази онази кучка ще изпълни заканата си. Знам какво е да загубиш всичко, което ти се полага по рождение.

— Парите не са проблем, Уини. Имам наследство от баба. Но какво искаш да кажеш? Говориш сякаш знаеш кой е надул свирката. Девън ли?

— Не, не е Девън — отвърна Уинстън с горчивина. — Скарлет Льо Фо.

— Лейди Льо Фо? Но защо...

— Това е дълга история, Фреди. Вземи си едно питие и ще ти обясня.

Когато Уинстън приключи с разказа си, Фреди поклати недоумяващо глава.

— Не можеш да си представиш, старче, колко обидно ми стана, когато чух за бягството ти с Девън. След всичките отлагания на женитбата ви у мен се породила надеждата, че най-после си променил решението си. Хората на Гренвил претърсват цял Лондон, за да намерят Девън. Има един свиреп турчин, който е особено прилежен. Предполагах, че графът на Милфорд е наясно къде сте потънали с Девън, но укрива информацията по причини, известни единствено нему. А после научих, че старецът едва е прескочил трапа.

— Жалко за всичко, което сполетя графа, Фреди — обади се Уинстън. — Дано се оправя.

— Девън съгласи ли се най-сетне да ти стане съпруга? В момента Гренвил се държи сякаш не ти, а той е сгоден за Девън. Всичко е толкова объркано. Не вярвам, че лейди Лъо Фо ще посегне на живота ти, само защото не искаш да изпълниш нарежданията ѝ. Какво ще правиш?

— Девън вече е венчана за братовчед ми.

— За Гренвил? Но как? Нали се познават от скоро. — Изведнъж той щракна с пръсти, осенен от прозрение. — Божичко, сега се сетих! Дябло я бе отвлякъл в деня, когато се отърва от бесилката? Историята за бягството му се разнесе из цял Лондон.

— Така е, Фреди. Един ден, стига да остана жив, ще ти разкажа цялата история. Включително и какво накара Кит да се захване с пиратство. Сега обаче съм забъркан в ужасна каша. Кажи как ме откри?

— След като ме изритаха от родния ми дом — започна Фреди чистосърдечно, — обиколих всичките си приятели, но те отказваха да ме приемат. Започнах да се навъртам край доковете с надеждата да намеря начин да се прехвърля във Франция и да започна нов живот. Една вечер, докато давех мъката си, попаднах на някакъв нехранимайко на име Тибс.

— Тибс! Изпратих го в Лондон, а той не се върна.

— Същият — съгласи се Фреди. — Добре се бе натряскал и изпя какво става тук. Реших да дойда в Корнуол и да се убедя на място.

Нищо не ме задържаше в Лондон.

— Радвам се, че си тук, Фреди, но това още не решава проблема ми.

— Какъв проблем? Та Девън е вече омъжена. Какъв избор имаш, освен да я пуснеш да върви при мъжа си?

— Скарлет иска смъртта на Девън.

Фреди пребледня, по природа той не бе жесток човек и думите на Уинстън го потресоха.

— Господи, Уини! Та ти не си убиец.

— Точно така. Отказах на Скарлет, но тя е дявол, скрит зад маската на красива жена, Фреди. Не се ли убеди колко е безмилостна? Заяви, че ще ме убие, ако не изпълня нареждането ѝ. Достатъчно е отмъстителна да го стори. Освен това така силно желае Кит, че нищо няма да я спре да премахне Девън. Божичко, Фреди! Не знам какво да правя!

Отчаянието на Уинстън разкъса нежното сърце на Фреди.

— Успокой се — посъветва той Уинстън, а умът му работеше трескаво. — Първо — изключено е да убиеш Девън: и двамата сме съгласни с това. Второ трябва отидем при Девън и веднага да я освободиш. И последно — колкото по-бързо се изплъзнеш от дългите ръце на Скарлет — толкова по-добре. А също и от Гренвил.

— Първите две ще изпълня лесно, но третото е доста трудно. Трябват пари, за да пътуваш в чужбина.

— Имам предостатъчно пари, Уини. Ела във Франция с мен. Чувам, че в сравнение с англичаните французите били по-благоклонни към връзки като нашата.

Изведнъж Уинстън видя бъдещето си не толкова мрачно. Сякаш самият Господ му бе изпратил Фреди.

— Готов си да направиш всичко това за мен?

— Разбира се, Уини. Та ние разполагаме само един с друг.

— Тогава най-добре да поемаме веднага. Скарлет всеки момент може да дойде.

Мрачно привел рамене, Кит бавно отвори вратата на спалнята на лорд Харви, готов да се сблъска, за кой ли пореден път, със същото задушавашо разочарование, което изпитваше напоследък, щом влезеше при графа. Сякаш самата съдба заговорничеше против него и

той никога нямаше да открие Девън. Тя просто бе изчезнала от лицето на земята. Макар да бе наел вярна армия от помощници, никой не бе открил и най-слаба следа от местонахождението на Девън. Проклетието Уинстън добре бе подбрал убежището.

Клюкарите подмятаха, че Уинстън и Девън са избягали заедно. Ревността почти довърши Кит, но трезвата преценка му помогна да се съвземе. Припомни си как завари осемнадесетгодишния Уинстън в неудобно положение с по-възрастен мъж. Очевидно Уинстън няма да се възползва от Девън като жена, макар да я държи някъде пряко волята ѝ. Озадачаваше го обаче дръзката постъпка на братовчед му. Та той не притежаваше нито въображението, нито смелостта да я извърши.

Кит недоумяваше, кой би помогнал на Уинстън да състави този направо безумен план, лишен от всякакви изгледи за успех. Девън е съобщила на Уинстън за брака си, разсъждаваше Кит. Тогава защо не я освободи питаше се той и още повече се объркваше от поведението на братовчед си. Защо нито Кайл, нито Акбар не откриват никаква следа от местонахождението на Девън. Някой в този град неминуемо го знае. Ако Уинстън е наранил Девън, по какъвто и да е начин, горчиво ще оплаква деня, в който се е родил.

Точно вчера Кит дочу приказки за хомосексуална връзка между Уинстън и Фреди Смит. Постара се да намери младия мъж, но и този път удари на камък. Станал за посмешище, Фреди очевидно се бе омел от града и срама. Отново никаква следа.

Щом влезе в спалнята на графа свеж въздух и слънчева светлина обляха Кит. Нещо ново след дългите дни, когато държаха помещението затъмнено. Сега графът седеше в леглото силно раздразнен.

— Ето те най-после — възкликна лорд Харви задъхано. Тъй като все още му бе трудно да изговаря думите ясно. — Помолих доктора да те извика... Минаха часове.

— Не си бях в къщи, ваша светлост — поясни Кит, доволен да види графа буден и способен да говори. — Последният месец бе истински ад за мен. Ден и нощ се молах на Господ за пълното ви възстановяване и едновременно с това неспирно търсех съпругата си.

— Съпругата ти? — повтори графа замислено. — Значи не съм сънувал. Ти и Девън сте венчани? Тя обича ли те?

— Имам всички основания да смятам, че да. — Графът кимна доволно. — А аз я обичам повече от собствения си живот — продължи Кит. — Умолявам ви, сър, ако имате представа къде я е отвел Уинстън, кажете ми.

— Да, Гренвил, ще ти кажа, но първо ми разкажи какво стана, докато бях болен.

— Не е много, ваша светлост, и моля ви — наричайте ме Кит. Очевидно Уинстън не е пуснал Девън дори след като е разбрал за брака ни. Това ме кара да мисля, че ѝ се е случило нещо ужасно. Минаха четири седмици, претърсил съм вече цял Лондон, но не я открих.

— Четири седмици! Боже Господи! Толкова дълго? Уинстън е истински глупак. Отведе я в Корнуол, но не зная къде точно.

— Корнуол? Кокали Господни, защо не се сетих по-рано за нашата ловна хижа близо до Пензанс. Достатъчно уединена е, но е лесно достъпна тръгвам незабавно.

— Гренвил... Кит, почакай! — Кит се извърна, но си пролича нетърпението му. — Заради доброто на дъщеря ми съм склонен да забравя миналото. Девън вероятно е открила у теб забележителни качества, иначе нямаше да те избере. Върни я, Кит, и щом е щастлива с теб, няма да се месея в живота ви.

— Не тръгвам да диря Девън заради благодарността ви, ваша светлост. Девън е всичко за мен. Дори след като издаде тайната за пътя до острова ми, продължих да я обичам. Искях да я убия, но бях така преизпълнен с любов, че няхах сърце дори да я нараня.

— Какво? — изхриптя потресен графът. — Смяташ Девън виновна за онази атака? Не, момко, Лъо Ватур издаде тайната ти. Девън не отрони дори думичка. Нарочно не ѝ споменах какво е направил Уинстън. Поемам цялата отговорност за мисията му на Рай, но не съм му нареждал да убива и не му прощавам за невинните жертви.

Огромен товар се смъкна от раменете на Кит.

— Вярвам ви, ваша светлост, и ви благодаря за изясняването на случая. Сега си почивайте. Ще върна дъщеря ви. А ако Уинстън я е наранил, ще ви поднеса главата му на тепсия.

Шумът от гласове някъде из къщата накара Девън да застане нащрек. Долавяше най-малкото два мъжки гласа — единия на Уинстън, другият — бегло познат. Не бе виждала глухонямата прислужница от сутринта и снощи не ѝ донесоха вечеря. Топката на вратата се завъртя и Девън се втурна да обсипе Уинстън с горчиви упреци. Как смее да я държи като затворничка? Ако не го е страх от възмездието на Кит, значи е по-голям глупак, отколкото го мисли. Кит скоро ще я намери, твърдо вярваше тя.

Девън недоумяваше защо Уинстън не я пуска. Нима има някой или нещо, което да го плаши повече от Кит? Бременността също я безпокоеше. Доскоро не се забелязваше, но сега в четвъртия месец — Девън като че ли разцъфваше. Гърдите ѝ изпъваха блузата, а коремът ѝ леко стърчеше напред в малка, но твърда подутина.

Вратата се отвори и Уинстън някак плахо се вмъкна в стаята.

— Добре изглеждаш, Девън.

Думите му, предназначени да я укротят, само я ядосаха.

— Не го дължа на теб! — скастри го тя. Очите ѝ горяха с гневни пламъци, а по шията ѝ се разля руменина. — Реши да ме освободиш най-после, а?

Уинстън нервно си прочисти гърлото.

— Ами... Да, свободна си да си вървиш. Вече отпратих прислужницата.

Изненадана, Девън се загледа в мъжа, за когото щеше някога да се омъжи.

— На... Наистина ли? За Бога, Уинстън! Защо се забави толкова? С отвратителната си постъпка само ще си навлечеш допълнително гнева на Кит.

— Уинстън изпълняваше моите нареждания — обяви женски глас зад гърба на Уинстън. — Задачата му бе да те държи надалеч от Диабло. А аз съм тук, за да направя тази раздяла вечна.

Висок стон се изтръгна от гърлото на Уинстън. Бе се надявал да изчезне преди идването на Скарлет, но появата ѝ даде отговор на много от въпросите, които измъчваха Девън откакто Уинстън я отвлече. Сега се убеди, че зад цялата история стои Скарлет. Не изпитваше страх за живота си от Уинстън, макар да оценяваше постъпките му като твърде агресивни. Скарлет обаче бе съвсем друго нещо, червенокосата бе в състояние да извърши убийство.

— О, пристигам точно навреме — подметна Скарлет хладно, а зелените ѝ очи светнаха злобно. — Уинстън е безгръбначен извратен тип, но се оказа, че е и слабоумен. И какво постигаш, като пускаш Девън?

Уинстън едва преглътна — в гърлото му се бе свила буца от страх.

— Оттеглям се от пъкления ти план, Скарлет. Убийството не е по вкуса ми. Бях готов да се ожена за Девън, но се оказа невъзможно.

— Убийство! — възкликна Девън, като местеше поглед от Уинстън към Скарлет. Очевидно Скарлет искаше да я отстрани от живота на Кит и бе готова да я убие. — Това не ти е Карибския залив, Скарлет. Ти прие амнистията и обеща да живееш според законите. Ще бъдеш наказана.

— Ще рискувам — отвърна Скарлет, избута Уинстън на страна и пристъпи заплашително към Девън.

— Уинстън, не ѝ позволявай да го направи! — извика Девън умолително.

Уинстън облиза пресъхналите си устни. Къде е Фреди? — чудеше се той. Беше отишъл да приготви конете за бързото им заминаване и вече трябваше да се разтревожи от забавянето му. Ако по някакъв начин успее да отклони вниманието на Скарлет...

Разбрала, че не може да разчита на Уинстън, Девън обърна към Скарлет — мисълта за детето ѝ вдъхна сили.

— Никога няма да имаш Кит, Скарлет. Как се надяваш да обикне жена, убила съпругата му!

— Съпругата! Ха! Аз ще бъда херцогинята, не ти. А и кой ще му каже? Няма да има свидетели, след като приключа.

Уинстън шумно пое дъх — жестока усмивка озари красивото лице на Скарлет.

— Няма да ме въвлечеш в убийство, Скарлет — успя да каже той с привидна смелост. — Аз тръгвам.

— Никъде няма да ходиш, Линли — предупреди Скарлет и размаха късата тежка сабя, която криеше досега под широката си пелерина. Едва в този миг Девън обърна внимание на дрехите ѝ. Скарлет бе облечена като при първата им среща — прилепнали панталони, бяла копринена блуза и високи черни ботуши. Не само в ръката си държеше сабята, тънката ѝ талия бе опасана с цяла дузина

ножове. — Ела тук да те виждам — заповяда тя на Уинстън и му посочи мястото до Девън.

Уинстън мина край Скарлет и застана плахо до Девън, срещу пиратката, обърната с гръб към вратата. Тя размаха сабята пред лицата им и изпита удоволствие от ужаса, който предизвика. Точно като в старите времена, когато трепереха от нея и правото на живот или смърт зависеше от сабята ѝ.

— След като се отърва от вас двамата, няма кой да каже какво е станало. Убиецът ви ще остане неразкрит. Дойдох в Пензанс с кораб, с „Червената вещица“. Наех, кон от градчето. Погрижих се никой да не ме разпознае.

— Пензанс! — възкликна Девън. — Значи съм в Корнуол. Дяволите да те вземат, Уинстън, че ме доведе тук. Ако Скарлет не те убие, ще го сторя аз.

— Стига! — сръза я Скарлет, обзета от желание за мъст и разяждана от ревност. Девън стоеше между нея и всичко, което желаше на този свят. — С теб ще започна, Линли. Ще ми достави удоволствие. А и обществото ще ми е благодарно, защото ще го отърва от извратен тип като теб.

Сабята в ръката на Скарлет се насочи застрашително към шията на Уинстън. Той изхленчи, когато капка кръв потече по гърлото му.

Девън наблюдаваше ужасена и не можеше да предприеме нищо, за да попречи на Скарлет. След като свърши с Уинстън, няма да минат и секунди и ще дойде и нейният ред. Детето ѝ ще умре заедно с нея.

Точно в този момент някаква фигура със заплашително вдигната ръка застана на прага зад Скарлет. Преди Девън да успее да мигне, тежкият свещник в ръката на техния спасител се стовари върху главата на пиратката. Сабята изхвърча от ръката ѝ и тя бавно се свлече на пода. Погледът на Девън се местеше от проснатото тяло на Скарлет към наведения до Уинстън загрижен мъж.

— Тази вещица, да не би да те нарани, Уини? — попита Фреди, като попиваше с носната си кърпичка кръвта по порязания врат на Уинстън. — Забави се и дойдох да видя какво те задържа. И добре направих. Скарлет вероятно е влязла през задния вход, защото не я забелязах.

— Толкова съм ти благодарен, Фреди — пророни Уинстън. Лицето му бе пребледняло, а гласът му трепереше. Никога не се бе

чувствал така близо до смъртта.

— Фреди Смит, какво правиш тук? — обади се Девън. — И ти ли си замесен в тази история?

— Не, Девън. Фреди е невинен — бързо го защити Уинстън. — Историята е дълга и сега нямам време да се впускам в подробности. Достатъчно е само да знаеш, че зловният език на Скарлет направи пребиваването на Фреди в Лондон невъзможно и той тръгнал да ме търси.

— Зловният език? Не раз... — изведнъж тя схвана. Всичко, което Кит бе казал за Уинстън, отговаряше на истината. От самото начало Уинстън е искал само парите ѝ, никога нея. — Ти си много долен, Уинстън Линли! — извика тя, шокирана от откритието си. — И ти, Фреди също. Никога не съм си представяла, че двамата... че вие... — Тирадата ѝ секна, защото не разбираше извратените им вкусове.

— Трябва да изчезваме оттук — подкани Фреди, без да обръща внимание на думите на Девън. Хвърли бегъл поглед към тялото на Скарлет. Мускул не трепваше. — Хайде, че не знаем кога кучката ще се съвземе.

— Тя... жива ли е? — попита Девън.

Коленичейки до Скарлет, Фреди напипа пулса ѝ.

— Да, жива е. Прекалено е жилава, за да умре. Хайде да се омитаме, Уини. Не искам да бъда набучен на меча ѝ.

Той тръгна, а Уинстън го последва по петите.

— Почакайте! Ами аз? — Девън бе потресена: те възнамеряваха да я изоставят.

Фреди се намръщи, сякаш току-що откриваше съществуването ѝ.

— Най-добре е и ти да изчезнеш, Девън — посъветва я той. — От малкото, което дочух, Скарлет иска живота ти. Уинстън и аз поемаме, за да хванем кораба за Франция. Ако имаме късмет, миналото ни няма да ни догони там. Ако искаш тръгвай с нас.

— Не — отказа Девън. — Аз ще се върна в Лондон. При татко и... Кит.

— Тогава оправяй се сама — обяви Уинстън припряно. — Държа твърде много на кожата си, за да остана в Англия. Ако Скарлет не ме довърши, Кит ще го стори. Повярвай ми, никога не съм възнамерявал да те нараня. Да, имах нужда от парите ти, но след като разбрах, че си

омъжена за братовчед ми, бях склонен да те пусна. Но Скарлет ми забрани.

— Ето — подаде ѝ Фреди няколко златни монети. — Вероятно ще намериш коня на Скарлет зад къщата. Вземай го и тръгвай към Лондон. Късмет.

Слава Богу, че се ометоха, помисли си Девън, дочула тропота на конски копита. Пусна жълтиците в джоба, грабна пелерината, заобиколи тялото на Скарлет и подгонена от страха, бързо се отправи към задната врата.

Поне вече знаеше, че е в Корнуол и може да се отправи към къщи. Не ѝ харесваше идеята да измине цялото дълго разстояние до Лондон на гърба на коня в това деликатно положение и реши да отиде до Пензас, където да наеме карета и кочияш.

Конят на Скарлет, вързан за дърво, пасеше спокойно. Приблужи го до един камък и се метна на широк му гръб. Последните слънчеви лъчи я насочиха в посоката, където предполагаше, че е Пензанс. Тъмнината се спусна над дивата пустош след по-малко от тридесет минути и тя се оказа безнадеждно изгубена.

Да продължи да язди по тъмно, бе безумие не биваше да рискува да падне и да нарани детето. Слезе от коня и поведе пъргавото животно за юздите през неравния терен, като се препъваше в корени и камъни. Накрая, за да не пострада, реши да спре, нощта бе безлунна, нямаше дори звезди, които да я утешат. Нещастieto ѝ сякаш не бе достатъчно, та започна да вали студен дъжд. Тя се загърна плътно в пелерината, стараейки да се предпази от студа.

Силна гръмотевица разцепи небето и ярка светкавица се устреми към земята. Конят се подплаши, вдигна се на задните крака, изтръгна юздата от ръката на Девън и побягна в нощта.

— По дяволите! — избълва Девън безпомощно, докато живото изчезваше в нощта. Какво щеше да прави сега?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В мастилено черната тъмнина, изпълнила ъглите на празната стая. Скарлет се бореше с безсъзнанието. Главата ѝ бучеше: когато докосна болезнено пулсираща цицина, по ръката ѝ остана кръв. Интуитивно почувства, че е сама в ловната хижа и от устата ѝ се изсипа порой ругатни, съвсем неподходящи за една дама. Какво я бе ударило? Кой я бе ударил? Господи! Главата ѝ се пръскаше. Само да намери Уинстън и Девън — скъпо ще платят за страданията ѝ.

С усилие се държеше на крака, но реши да обиколи стаите — беше запалила свещ, за да осветява пътя. В хижата нямаше нищо друго, освен мрак и тъмнина. Първия ѝ порив бе да се махне отгук час по-скоро, но тропотът на гръмотевиците и поройният дъжд я принудиха да промени решението си. Все едно дъждът ще попречи на усилията ѝ да проследи виновниците. Отпусна се на един удобен стол в очакване на зората. Никой не би могъл да предприеме далечно пътуване в нощ като тази, помисли си тя, заспивайки.

Кит се приближи към хижата с тихи стъпки. Измръзнал, гладен, мокър до кости — беше яздил до припадък и въпреки това се молеше да не е закъснял много. Прекалено дълго нямаше вест от Девън — какви ли не беди може да са я връхлетели. Ако Уинстън ѝ е сторил нещо, нямаше да остане жив достатъчно дълго, за да се разкае.

Като се изключи слабата светлина от страничния прозорец, хижата бе тъмна. Кит заобиколи и влезе през задната врата, придвижи се с гъвкавостта на дебнеща пантера. Мъждукащата свещ го притегли като нощна пеперуда към стола, където някой спеше. В първия миг го взе за Уинстън, но дългите стройни крака, отпуснати спокойно, разсеяха заблудата му.

Кит се приближи още малко и острият му поглед различи извивката на ханша и силно изпъкналия бюст. Мъждукащата светлина се отразяваше в огнения блясък на дългата червеникава коса.

— Скарлет! — изсъска Кит през зъби. Трябваше да се досети, че тя е замесена във всичко това, Уинстън не бе нито достатъчно умен, нито достатъчно храбър, за да предприеме сам нещо толкова безразсъдно.

Кит измъкна сабята и бодна красивото ѝ бедро. Сребристосивите му очи бяха каменно студени, когато тя събуждайки се, го изгледа зяпнала.

— Дябло! Какво... Как се озова тук?

Кит бе облечен изцяло в черно — едно напомняне за всички онези години, когато бе живял като Дябло — пирата. Широка бяла риза бе втъкната в черни панталони, прилепнали към мускулестите му бедра сякаш бяха втора кожа. Яркочервена кърпа покриваше смолистата му коса, а синьо-черната четина на небръснатата му от няколко дни брада хвърляше сянка върху страните и брадичката му. Високи до коленете блестящи ботуши, изработени от най-меката възможна кожа, обгръщаха плътно прасците му. На едното му ухо висеше златна халка. Изглеждаше точно толкова опасен, колкото беше на ветровитата палуба на „Танцуващия дявол“.

— На кон, от Лондон дотук — изръмжа Кит. — Къде е Девън?

— Твоята съпруга си отиде — въздъхна горчиво Скарлет.

— Къде? Какво ѝ направихте — ти и Уинстън? Ако сте пипнали дори косъм от главата ѝ... — той не довърши, но заплахата увисна в напрегнатата тишина.

— Доколкото знам, не я е сполетяла никаква беда. След като ме нападнаха, тя замина с Уинстън. — Скарлет нацупи устни и присви зелените си смарагдови очи, предупреждавайки Кит, че Девън нямаше да се отърве толкова лесно, ако бе довършила започнатото.

— Ти ли измисли това гнусно начинание, осъществено от Уинстън? — попита Кит отвратен. — Никой по-добре от мен не знае на какви подли дела си способна, включително убийство. Какво смяташе да спечелиш от изчезването на Девън? Наистина ли се готвеше да я очистиш?

— Първоначалният ми план беше Уинстън да се ожени за Девън, а в случай на отказ да я държи под ключ, докато склони, но подробностите не бяха уточнени. Твърде късно научихме, че вие с Девън сте съпрузи. Псе такава! Аз заслужавах да бъда херцогиня, а не Девън — изсъска Скарлет. — Бракът никога не е бил важен в

обществото, в което живеехме, но амнистията внесе много промени в моя живот. Сега вече искам почтеното място, което отрежда бракът. Искам да бъда твоята херцогиня, Дябло — каза тя с неочаквано прелъстителна усмивка. — Ти ме познаваш по-добре от всеки друг.

— Вярно, познавам те — съгласи се Кит. По лицето му се четеше презрение. — Голям глупак съм, щом не те заподозрях веднага. Само ти си казала на Лъо Ватур как да се добере до Рай. Съмнявам се в смелостта на Уинстън да извърши убийство. Ти обаче можеш. Ревност ли е причината? Или просто не познаваш друг начин на живот?

— Проклет да си, Дябло! Никога не съм обичала друг мъж. Приех амнистията заради теб. Последвах те в Англия с надеждата да отговориш на любовта ми, а ти се хвърли в обятията на Девън.

— Никога не съм те подвеждал, че ме е грижа за теб — прекъсна я студено Кит, равнодушен към страстната изповед на Скарлет. — И вече загубих достатъчно време да слушам глупостите ти. Кажи — и то веднага — Уинстън къде отведе Девън.

— Не знам! Когато пристигнах, те бяха заедно, но...

— Продължавай — Кит разклати заплашително сабята пред носа на Скарлет.

— Докато... хм... им говорех, някой пристъпи зад мен и ме удари по главата. Свестих се след няколко часа, но вече нямаше никой. После започна да вали и реших да остана до сутринта преди... — тя прехапа устни: не желаше да разкрие истинската причина за посещението си в Корнуол, но Кит отлично знаеше какво възнамерява за каже Скарлет.

— Как откри, че с Девън сме женени?

Тишина.

— Уинстън ли ти каза?

Отново тишина.

— Най-добре е да си признаеш, защото скоро ще науча всичко. — Върхът на сабята му лекичко бодна нежната кожа на ръката ѝ.

— Гадно копеле! Е, добре! Уинстън ми каза, а аз му заповядах да убие малката вещица, обаче страхливият извратен тип отказа. Та дойдох сама да свърша работата. — Задъхвайки се от ярост, Скарлет млькна за момент, за да си поеме въздух. — Но твоята блудница ми избяга, както и Уинстън. Съжалявам единствено, че не ги намерих, преди да дойдеш ти.

Очите на Кит бяха каменно студени, лицето му — неумолимо.

— Девън е моя съпруга. Не смей да я обиждаш! Хайде ставай! Идваш с мен!

Хвърляйки поглед през прозореца, Скарлет забеляза, че от изток бледолилави линии прорязват небето и лъчите на ранното утринно слънце са прогонили почти всички облаци. По клоните и по листата все още тегнеше влага и блестеше като огромни сълзи сред стръкчетата трева. Изпъвайки дългите си крака, тя се надигна от стола.

— Е, какво? — попита тя.

— Ще те заведа при един приятел да те пази, докато намеря Девън. По-късно ще реша как да се разправя с теб. Сама ако си направила нещо лошо на Девън, ще те убия без никакви угризения. И бих го направил още сега, но нямам време. Кормак ще те пази, докато се върна.

Побутвайки Скарлет с върха на сабята. Кит я и изтика навън, където бе вързан конят му. След това обра целия арсенал от оръжие, накичено по тялото ѝ, метна я на седлото и върза здраво ръцете ѝ. После с един пъргав скок се намери зад нея.

— Дябло, дяволски приятелю, какво те носи в моя усамотен замък? — смеещите се сини очи на Кормак оглеждаха красивата фигура и пламтящата глава на Скарлет, а рунтавите му вежди се повдигаха към буйната му смолиста коса, закрила челото. — Коя е тази дама?

— Имам нужда от твоята помощ, Кормак — осведоми го мрачно Кит, докато свалеше Скарлет от седлото.

— Имаш я — избоботи Кормак. — Ела да закусим ще ми обясниш какво искаш от мен. Историята обещава да е интересна.

Докакто говореше, той продължавайте да оценява с копнеж появилата се изящна червеноглавка, която очевидно ни най-малко не се стряскаше от грубата хватка на Кит. Никога не бе виждал по-великолепна представителка на женския пол.

— Скарлет, запознай се с Кормак, херцог на Пембрук и господар на този порутен замък ведно със земите наоколо докъдето поглед стига. Той е и най-дяволски добрият контрабандист в Корнуол. Кормак, това е Скарлет, един необикновен пират и коварна кучка, която се опита да убие съпругата ми.

— О, работата става дебела — кимна Кормак мъдро и очите му, пълни с разбиране, жадно се съсредоточиха върху апетитната фигура на Скарлет. Той хареса всичко у нея, с изключение на онова, което се бе опитала да стори на Девън, но жените са създадени, за да бъдат опитомявани — размишляваше той, — а укротяването на Скарлет бе задача, която би му се понаправила.

По време на обилната закуска Кит разказа какво се случило през последните месеци, включително за амнистията, за възстановяване на титлата му и за опита на Скарлет да се отърве от Девън. Скарлет бе натикана в стая, подобна на килия и това даваше възможност на мъжете да говорят спокойно.

— Какво искаш да направя, Дяблo? Жени не убивам. Освен това Скарлет е прекалено апетитно парче, за да допусна преждевременната ѝ смърт.

— Моля те само, докато намеря Девън, да пазиш Скарлет. Какво ще правя с нея, зависи единственото от положението на Девън, когато я открия. Сега съм много близко до мисълта да удуша червенокосата кучка. Да разчитам ли на теб, приятелю?

— Няма да позволя това великолепно създание да се изплъзне от погледа ми — обеща Кормак и в сините му очи проблесна лукава наслада. — Ще я накарам да се разкайва за лошите си навици. Скарлет може да е мъчна, но аз съм готов за задачата.

Кормак се засмя заразително и Кит го последва, въпреки че бе убийствено уморен и угрижен.

— Щом смяташ да укротяваш Скарлет, желая ти успех. Но не ми се оплаквай, ако се окаже по-отровна от скорпион, защото тя няма да се предаде без борба. Тя не дава, а взема.

— Ще рискувам — избоботи Кормак, нетърпеливо предвкусвайки срещата с темпераментния пират в рокля. — Не познавам жена, с която да не мога да се справя.

— Но ти не познаваш жена като Скарлет — отвърна му Кит.

След като се нахрани, Кит натъпка една торба с провизии, смени уморения кон с жребец от обора на Кормак и тръгна да дири любимата си.

Малко по-късно Кормак понесе табла с храна към красивата затворничка. Тръпка на остро нетърпение прониза огромното му тяло

при мисълта какво го очаква от другата страна на вратата. Много години вече чакаше някоя пламенна и смела жена да влезе в живота му и по всичко личеше, че Скарлет е именно такава. Според Диабло душата ѝ бе черна като неговата, но той не го възприемаше за недостатък. Като непокорна кобила тя просто се нуждаеше от здрава ръка да я води и от истински мъж — да я оседлае.

— Какво, по дяволите, искаш, ухилен блюдолизецо? — озъби се Скарлет при появата на Кормак.

— Така ли поздравяваш един мъж, който ти предлага храна и приятелство?

— Ха! Приятелство! Задник такъв! — отдръпна се Скарлет. Вулгарният ѝ език имаше за цел да го стъписа, но докато слагаше таблата върху масата, Кормак изглеждаше невъзмутим.

— Е, моме, ще разбереш, че не се стряскам лесно. Виж какво съм ти донесъл кравайчета, конфитюр, овесена каша и горещ чай. Бъди добро момиче и хапни.

Неговият ласкав тон само предизвика вулканичната ярост на Скарлет. Никой не си позволяваше безнаказано да ѝ говори така снизходително. Тоя мечок имаше ли представа, че тя е собственица на кораб и от нея се страхуват както приятели, така и врагове? Тя пристъпи небрежно към масата, където Кормак бе поставил таблата и я изгледа с ледено презрение. И преди огромният мъж да схване намеренията ѝ, я грабна и я запрати по главата му.

За щастие той се наведе достатъчно бързо, така че по дрехите му се разсипа само част от храната, а таблата профуча, без да го засегне и изтреця в стената зад него.

— Ето, това мисля за твоята храна и твоето приятелство — рече презрително Скарлет. — И двамата знаем какво възнамерява да прави с мен Диабло. Ако наистина искаш да си мой приятел, ще ми позволиш да избягам.

— О, моме, нали знаеш, не мога да го сторя. После нито твоят, нито моят живот няма да струва и лула тютюн. Право или криво аз няма да застана срещу Диабло.

— Тогава нямаме какво повече да обсъждаме — обвини Скарлет, вирвайки решително брадичка. — Омитай се!

С крайчето на окото Скарлет изучаваше могъщия гигант и прецени, че е точно толкова внушителен, колкото и Диабло. Е, може би

малко по-груб в крайниците, но всеки грам от неговата великолепна плът бе наситена с мъжка сексуалност и то със страхотна сила. Дори намек за отпуснатост не прозираше в плътните, релефно очертани мускули на мъжественния му торс и нозе. Кормак не беше хубавец в общоприетия смисъл — чертите му притежаваха грубо изсечена красота, нещо, което Скарлет намираще за много по-чувствено, много по непреодолимо привлекателно, отколкото мъжете с класически добър външен вид. Разбира се, тя не се канеше да му позволи да разбере колко дълбоко я е впечатлил.

Преценявайки стройното гъвкаво тяло на Скарлет, Кормак не възнамеряваше да позволи на жената—пират да го надхитри.

— Ти си доста вироглава, Скарлет, но си намери майстора. Аз не съм някой хилав пъзливек, та да ме е страх да те предизвикам. Изчисти тая мръсотия — заповяда той и посочи таблата и остатъците от храна, стичащи се по стената чак до пода.

— Върви по дяволите! — срязва го Скарлет. — Аз не съм робиня на мъже. Почисти си го сам.

Кормак пристъпи застрашително към Скарлет, но тя с разхвърчала се в диво безредие около главата ѝ пламтяща коса застана гордо насреща му. Никога не бе отстъпвала пред мъж и би се проклела, ако го направи сега.

— Ела, насам, изрод такъв! — предизвикваше го смело тя. — Ще разбереш, че не съм лесна плячка.

Кормак се разсмя с нисък, гърлен смях. Скарлет го възбуждаше както никоя друга жена не бе успяла да го възбуди досега. Той вдъхваше нейния аромат на мускус и очите му се разшириха, а кръвта му бясно запулсира във вените. Чувстваше се тонизиран, изпълнен с живот и желаше Скарлет. Искаше я непреодолимо — много по-силно от всичко, което някога го е обсебвало.

Смарагдовите очи на Скарлет се присвиха заплашително. Тя схвана похотливото желание на Кормак и реагира като всяка пламенна жена — пригответи се за битка. Господ знае, че тя не е непорочно девойче. Съвсем точно схвана мига, в който контрабандистът я пожела по начин, по който един мъж пожелава една жена. Тя просто подуши неговата възбуда, можеше да протегне ръка и да докосне онази пулсираща част от нето, която копнееше да я обладае. Те стояха лице в

лице като бойци на бойното поле: с разкрячени крака, с ръце на кръста, предизвикващи се един друг към древната битка на половете.

Изведнъж тънката граница между похотта и омразата се разпадна. Като разгонени животни те се хвърлиха един срещу друг, разкъсаха дрехите си, сграбчиха се, вкопчиха се и се свлякоха на пода, за да продължат битката за сексуално надмощие. Съвкупиха се решително, бързо, грубовато, увлечени от стремителна страст — изненада и за двамата, защото нито единият, нито другият бе изпитвал нещо подобно. Търкаляйки се по пода като яки животни, всеки се опитваше да наложи своето желание на другия и бързо стигнаха до екстаз и шумно се освободиха, което ги изтощи и обърка. И двамата още не съзнаваха какво се е отприщило между тях.

— Господи! — задъхана, но и впечатлена, възкликна Скарлет. — Смених един дявол за друг!

Вир-вода, с коси полепнали по главата на мокри кичури, Девън трепереше от студ. Плътно увиваше около себе си пелерината, но тя бе подгизнала. От часове вървеше, препъвайки се, под поройния дъжд, без да срещне жива душа, достатъчно луда да е навън в такава нощ. Изглеждаше невероятно, но не мина покрай никаква самотна къща, нито покрай някаква ратайска колиба, нито попадна на селото. Нямаше звезди, които да я ориентират и тя буквално се заваляше слепешком наоколо вече часове наред, изгубила всякаква надежда. Девън бе поне благодарна, че Скарлет не успя да открие следите ѝ в това противно време. Докато не се появи някакво подобие на подслон, Девън трябваше да се насилва да се движи, макар че едва се държеше на крака.

Последните ѝ сили почти я напускаха, когато някъде далеч напред в тъмнината и мъглата изникна нещо като призрак. Къща! Благодаря на Бога — пламенно повтаряше тя. Спасението беше дошло. С приближаването на постройката — Девън изпита странно чувство: изглеждаше тъмна, пуста и прекалено позната. О, Господи! Въздишка на отчаяние се изтръгна от премръзналите ѝ устни.

Ловната хижа! Значи от часове се е въртяла в кръг. Напълно изтощена, тя се свлече обезсилена на колене. Сълзи обливаха нежните ѝ страни, беше готова да рухне, но изведнъж нещо в нея се размърда и тя се хвана за корема. Бебето! За първи път, откакто бе бременна,

детето съобщи за себе си. Нейното дете. Детето на Кит. Тласкана от нарастващо чувство за отговорност и обич към неродената си рожба, Девън се изправи с усилие и се насочи към хижата, решена да оживее.

На Девън ѝ се поиска Скарлет да си е отишла или най-малкото да е заспала, ако е останала, за да може да се справи с нея. Отвори безшумно вратата и се задържа на прага, докато привикне с виолетовия мрак вътре. Навън зората се процеждаше през ниските дъждовни облаци.

В стаята Девън се почувства ужасно самотна и се разтрепери. Догорялата свещ подсказваше, че хижата е празна от скоро. Вече беше достатъчно светло, за да надникне и в другите помещения. Нищо... Никаква следа от присъствието на Скарлет, освен тежкия свещник на пода.

Върна се в стаята, където я държаха като затворничка и запали огън в камината, за да се стопли. Мисълта Скарлет да се върне я разтревожи за момент, но бързо отхвърли страховете си — положително това е последното място, където Скарлет ще я търси.

Девън отиде в кухнята и намери сирене, хляб, ябълки и парче студено заешко. Пригответи си храна за истинско пиршество и я отнесе в уютно затоплената стая. Седна пред камината и изяде всичко. От дългите часове, прекарани под поройния дъжд и мъглата, беше така изморена, че я болеше всяка кост, искаше да спи непробудно цяла седмица. Пропълзя до леглото, уви се в дебелината завивка и потъна в сън точно когато мокрите лъчи на сутрешното слънце проникваха през сиво — лилавите облаци. Часове по-късно се спусна нощта, а Девън продължаваше да спи.

Отпуснат на седлото с чувството, че целият свят е легнал на плещите му. Кит дръпна юздите пред ловната хижа. Издирванията му го доведоха толкова близо до хижата, че реши да прекара нощта тук, вместо да се връща до стария замък на Кормак и да поема отново на сутринта. Умората почти отнемаше способността му да мисли, но инстинктът му го тласкаше да спре там, където Девън бе прекарала седмици наред. Откакто преди няколко дни напусна Лондон, нито една нощ не бе спал като човек — позволяваше си само кратка дрямка на седлото. Часове наред претърсва околността. Досега вече трябваше да

е намерил Девън — разсъждаваше той — освен ако Уинстън не е успял по някакъв начин да я измъкне тайно от Англия.

Изведнъж Кит се изправи на седлото — остър бодеж пролази по гръбнака му. Сякаш нещо от смълчаната хижа му правеше знак да се приближи. Без да бъде в състояние да се противопостави на силата, много по-мощна от неговата тотална умора. Кит се изпързала от седлото и се вторачи към хижата през спускащата се тъмнина.

Завърза оклюмалия кон, така че да може да попасе от росната трева и пое като сомнамбул право към тъмната стаята, откъдето го теглеше някакъв мистериозен глас.

В камината мъждукаха няколко въглена, чиято светлина бе достатъчна да види слабата фигура, заспала кротко на леглото. Задушавайки вика на невероятната си радост, Кит се надвеси над Девън и я погледна сякаш току-що бе възвърнал зрението си. Не желаше да я стряска. Бързо прекоси хижата и отиде при коня. Разседла и изтърка нещастното животно, внесе багажа и приготви скромна вечеря за себе си и Девън. Докато се изкъпе и избърсне, буйната страст към съпругата му го гореше като разжарена главня вътре в него. Той легна гол до нея.

Девън се протегна грациозно като коте под завивката, изящната отпуснатост бе оцветила страните ѝ в нежно розово. Все още спяща, тя почти долавяше нежния поглед на Кит и усещаше как гальовните му ръце изследват най-потайните кътчета на тялото ѝ. Беше толкова отдавна — дяволско отдавна — откакто не е опитвала от магията на неговата любов, вкуса на неговия неповторим аромат. Господи, колко го обича! Никога ли вече няма да се съберат, никога ли няма да се отърват от машинациите на Скарлет — чудеше се тя дори в съня си.

Девън посегна да улови илюзорния образ от своя сън, преди да се е превърнал в чиста фантазия и си представи, че наистина усеща Кит до себе си в леглото.

— Искам те, толкова те искам — прошепна глухо тя.

Безброй пъти прокара език по кожата му и той ѝ отвърна със същото.

Колко солен беше на вкус! Колко необуздано и гладко усещаше с устните си тя великолепното му тяло! О, защо не е реалност всичко това сега. Кожата на рамената му бе кадифена, косъмчетата по гърдите

му тъй приятни за пипане, коремът му гладък и стегнат, бедрата му излъчваха мъжка твърдост и сила...

— И аз те искам, скъпа — увери я гласът на Кит, изтръгвайки Девън от съня. — Но ако продължаваш да правиш всичко това с мен, няма да успея да те любя както трябва.

Сърцето на Девън изхвърча в гърлото.

— Кит! Сънувам ли, или наистина си ти? Благодаря на Бога — разрида се тя. — Защо се забави толкова, докато ме намериш?

— Баща ти съвсем наскоро ми каза къде те е отвел Уинстън. Наех хора да те търсят през всичките тези седмици. Не съм фантазия, скъпа. Нали устните и ръцете ти го усетиха?

— Мина толкова много време, отчаях се, че няма да те видя повече — и в гърлото й отново заседна буца.

— Щях да те открия, дори да трябваше да преровя целия свят.

— Не и ако Скарлет бе направила каквото си бе наумила. — Изведнъж Девън замръзна. — Кит, Скарлет! Тя иска да ме убие. Какво ще стане, ако се върне в хижата?

— Не се терзай! Скарлет няма да ни досажда. Намерих я тук и я отведох при Кормак да я пази. Няма защо да се страхуваш от Скарлет. Тя си призна всичко: плана за отвличането, изнудването на Уинстън. Къде е този гнусен страхливец?

— Фреди и Уинстън вече са на път за Франция — осведоми го Девън.

— Прав им път — въздъхна Кит горчиво. — Но как по дяволите, Фреди Смит се забърка в тази история? Никога не съм очаквал от него подобно нещо.

— Фактически той не е замесен.

— Не ми е ясно как Фреди е научил къде е Уинстън, а хората, които наех, не откриха нищо — зачуди се Кит. — Но ако кракът на Уинстън стъпи отново в Лондон, ще го удуша с голи ръце. Не само защото убеди баща ти да му помогне за този пъклен план, но и защото ме накара седмици наред да страдам непоносимо.

— Но защо татко не ти каза веднага къде ме е отвел Уинстън.

Кит обгърна Девън с ръце и докато търсеше подходящи думи, за да й съобщи за графа, я настани удобно срещу себе си.

— Щеше да ми каже, скъпа, но баща ти получи удар в деня, когато ти изчезна. Точно тогава бях при него. Тъкмо му обяснявах, че

се обичаме и че сме мъж и жена и той припадна. И все пак успя да каже, че никога нямало да приеме отвратителната интрига на Уинстън, ако знаел истината за нас.

— О, Кит, не! Татко...

— Спокойно, скъпа. Баща ти почти се бе възстановил, когато напуснах Лондон. Съжалява какво ти е сторил, но се надява да му простиш.

— Не обвинявам татко. Уинстън е майстор в приказките и вероятно го е убедил как ще ми напакостиш. Сега отново сме заедно, това е най-важното.

— Говориш прекалено много, скъпа — укори я Кит само за да я подразни. — Още ли твърдиш, че ме желаеш? Искам да ти покажа колко ужасно силно аз те желая и каква нужда имам от теб.

Отговорът ѝ се загуби, защото неговите устни намериха нейните, ръцете му обхванаха лицето ѝ с безкрайна нежност той започна да целува прелестните ѝ уста, брадичката, носа, шептейки отново и отново името ѝ, сякаш изпаднал в трескаво, нескончаемо бълнуване. Девън извика, обладана от блажена тръпка, когато тъмната му глава се спусна и отворената му уста пое твърдите ѝ зърна, а ръцете му бродеха по гърба ѝ, по талията, стегнатия ѝ ханш и още по-надолу по копринените ѝ бедра.

— Понапълняла си, скъпа — мъркаше Кит, докато преценяваше с ръце тежестта на нежните ѝ гърди. — Но за мен няма значение — уверяваше я той, без да спира да я оглежда с ненаситно желание. — Така пасват по-добре на ръцете ми.

И за да докаже твърдението си, захлупи двата нежни гълъба, прокарайки пръсти нагоре-надолу по чувствителните пъпки, докато се уплътниха и щръкнаха. После ги подхвана отново този път с устни, а върхът на влажния му език ги възбуди още повече, преди да ги налапа дълбоко и да ги засмуче с нежна настойчивост.

Тръпка на невероятна наслада разлюля тялото на Девън. О, Господи! Тя го искаше, искаше го, искаше всичко, с което щеше да я дари.

— Ах, скъпа — въздъхна Кит блажено, надигайки глава, — та ти съблазни самия дявол. Как смяташ, че някой смъртен може да ти устои?

— Някой смъртен?! Не, Кит. Ти си Дябло, дяволът, който оплете сърцето ми с паяжината на прелъстител. Толкова те обичам.

Непоносимата интимност прогони и най-малките остатъци от задръжки у Девън. Поемайки си бързо дъх, тя се извиваше необуздано в ръцете му и палаво докосваше, и милваше с ръце, уста и език якото му мъжко тяло, възбуждаше го така, че той оставаше без дъх, докарваше го до ръба на лудостта. Той едва успя да се овладее, буквално да не изчезне, когато езикът ѝ прекара гореща, влажна пътечка по плоския мускулест корем. Пляскайки я лекичко по дупето Кит разбута с коляно краката ѝ настрани и цялата му мъжественост се оказа в стегнатата, гореща ножница на нейното тяло. От устните му се откъсна изпълнен с екстаз стон и подтикна Девън към ответна тръпка. Телата им се сляха в едно, ръцете трепереха, изучаваха, устните бяха пламенно жадни, а Кит започна да се полее напред-назад.

Въпреки намерението му да бъде бавен и мил, силата на желанието му го тласкаше да се движи все по енергично и той се гмуркаше все по-дълбоко в меката ласкава среда на нейното същество. Напредваше по-твърдо, по-дълбоко, по-бързо в нея: нейният шепот го прищпорваше да доведе и двамата колкото е възможно по-скоро до бурно освобождаване.

Сключвайки крака около таза му, Девън го прикани да се вмести още по-навътре и по-плътно в нея. Експлозията изригна в нея, превръщайки вътрешностите и в течен огън, ала краката ѝ останаха здраво сключени, не желаейки да го освободят, докато и той не достигне своя връх, докато и последната тръпка не напусне тялото му и последният звук не се откъсне от устните му.

— Кокали Господни, скъпа, очаквах такава наслада само на небесата, Сега знам какво съм подозирал през цялото време. Ти си моите небеса.

Продължиха любовната игра той не спря да я гали по гърдите, бедрата, корема, където ръката му се вцепени върху, очевидната изпъкналост точно под линията на кръста. Девън се задъха, сецайки се със закъснение, че Кит все още не знае нищо за тяхното дете. Сега, изглежда, сам направи своето откритие.

— Кит...

— Кокали Господни! Скъпа, ти си бременна? Защо не ми каза, че ще ставам баща? Или реши да чакаш, докато положиш детето в ръцете

ми? Трябваше да ми кажеш още на бала у Смит, — укори я той. — Ако знаех, щях да бъда по-нежен.

— Не си ми причинил зло, любов моя — сините очи на Девън грееха с обич, — нито на мен, нито на нашето дете. Той е добре. Тук — и тя постави ръката му върху малката твърда издатина. Чувствам го как се движи в мен. Той, е силен точно като баща си.

— Защо не ми каза по-рано? — повтори той. — От кога знаеш? Господи, Уинстън е можел да нарани детето ни. Ако планът на Скарлет бе успял, щях да загубя и двама ви.

Ужасът превърна лицето му в маска от потисната ярост.

— Започнах да се съмнявам около месец, след като се върнах в Англия. Канех се да ти съобщя на бала, но Скарлет се намеси. А на другия ден Уинстън ме отвлече. След малко повече от пет месеца ще имаш син, Кит. Щастлив ли си? — По устните на Девън пробяга плаха усмивка.

— Във възторг съм, скъпа, но мисля, че за начало е по-добре дъщеря. Един синеок ангел, една магьосница като майка си.

— Не, не, Кит — първо син, за да носи твоето име, а после колкото искаш дъщери.

— Но не прекалено много — дразнеше я Кит. — Нямам желание да те похабя от непрекъснати бременности, нито да застрашавам живота ти всеки път, щом запълня корема ти.

— Искам твоите деца — увери го Девън. — Аз съм здрава и силна, и нищо няма да ми се случи.

— Ще ги имаш, скъпа, но само толкова, колкото да задоволя своето мъжко его, а ти — да удовлетвориш майчинския си инстинкт. Искам винаги да имаш време за мен.

— Винаги ще имам време за теб, любов моя. Ето започваме отсега. Люби ме отново, Кит. Люби ме заради всичките самотни нощи, когато плачех, без да мога да спя, защото имах нужда от теб.

— Разбира се, скъпа, но първо вечерята. Ужасно съм гладен. На седлото съм от четири дни и не съм ял от сутринта. Ако трябва да те любя истински, имам нужда друг вид храна.

Девън се изчерви, съгласи се мълчаливо и използва времето, докато Кит подрежда таблата в кухнята, за да се измие и освежи. После уви завивката около себе си и хвърли дърва в огъня, та да има хубава жар, когато той се върне. Седнали един до друг на леглото, те

погълнаха и последните трошички от студената вечеря. Девън облиза пръсти и се изтегна назад.

— М-м-м... вкусно. Била съм по-гладна, отколкото предполагам. Часове наред спях, без да се сетя за храна или вода.

— Още ли си уморена, скъпа? — попита Кит. Сребристосивите му очи жадно пиеха лицето ѝ, спускаха се по съвършените ѝ гърди, показали се изпод смъкната завивка.

— Точно сега не копнея за сън — подметна без свян тя.

— Тогава ти се иска още нещо за хапване — неговият шеговит тон накара сърцето ѝ да затупти.

— О, не за хапване — мекият ѝ гърлен глас го обля като милувка, обгърна го в топъл пашкул от желание и умората му отлетя.

Целуваше я бавно, устните му пълзяха полекичка, нежно върху устата ѝ, а дясната му ръка отгръщаше внимателно завивката от тялото ѝ. Пръстите му се плъзнаха по гладките възвишения на гърдите ѝ, започнаха да правят кръгчета по бледорозовите зърна, докато те се втвърдиха и щръкнаха, после приплъзна ръка към бедрото ѝ и я притегли към себе си. Вече беше спокоен, не изпиташе потребност да бърза, а просто желаше да я дари със съвършено непозната за нея наслада. Ръката му се плъзна между краката ѝ, раздалечавайки нежно плътта, за да провре пръсти в горещия процеп. Интимната му ласка предизвика влажен отклик на нейното тяло и Девън се размърда неловко.

— Това не вреди на теб или на бебето, нали? — попита Кит обезпокоен, докато пръстите му я изследваха с влудяваща настойчивост.

— Не — задъхана, Девън въртеше бедра в ритъма на неговите прониквания и разтвори още по-широко бедра. Палецът на Кит се разположи върху малкото скрито съцветие и го погали предизвикателно, за да го втвърди. Смъкна се между краката ѝ и върхът на езика му зае мястото на палеца, изпрацайки разтърсващо чудо по тялото ѝ, което я накара да се надигне нагоре.

— Кит! Господи!

— Отпусни се, скъпа. Искам да те любя по всички начини. Не се страхувай да покажеш удоволствието си. Желая да те даря с толкова наслада, колкото ми носиш и ти.

— Кит, моля те... Недей... недей спира!

— Няма, прекрасна моя любов, няма.

Внезапно целият ѝ свят се разлюля и тя, попадайки в страхотен шемет, загуби контрол и попадна в калейдоскоп от блестящи цветове и избухващи звезди. Кит изчака, докато тялото ѝ съвсем се укроти, изправи се и заби в нея надигналата се готовност на своята мъжественост. Желанието изкрещя в него — той се възбуждаше и разпалваше от преднамерено забавената си наслада, за да ѝ достави пълно удоволствие.

Движеше се в нея навън и навътре, тласкан от нужда, много помогща от най-силното вино, разпалвайки утихналия огън, който Девън мислеше, че е угаснал напълно преди миг.

— Да, скъпа... Хайде още веднъж... Нека почувствам неописуемите вибрации в твоето прелестно тяло. Побързай любов моя... Ах, толкова си тясна, толкова си гореща.

Изречените на глас еротични думи пробудиха страстта на Девън — тя вече пламтеше и губеше контрол. Този път летяха заедно и стигнаха до най-крайните висоти на удоволствието, сътворено от Бог за мъжа и жената.

— Добре ли си, скъпа?

— М-м-м... Прекрасно — въздъхна Девън лениво. — Никога не съм мислила, че е възможно да бъда толкова щастлива.

— Нито пък аз — присъедини се Кит. — Ако бях решил да остана пират, нищо чудно да ме бяха заловили и обесили. Щях да те загубя завинаги. Дори не съм мечтал отново да бъда уважаван гражданин с красива съпруга, която очаква дете. Страх ме е да си помисля, че Уинстън и Скарлет почти бяха успели да те отвлекат от мен.

— Какво ще стане със Скарлет? — попита Девън.

— Искан ми се да извия красивата ѝ шия — измърмори Кит мрачно, — но реших да я предам на властите. Ще я съдят с убийците, извършили покушения и нарушения след амнистията. Ще бъде наказана за престъпленията според текстовете на закона. Аз приключих с раздаването на правосъдие.

Девън изпитваше твърде малко симпатии към жената, която я бе обидила още при първата им среща, затова не оспори решението на Кит.

Останаха още три дни в хижата — почиваха, разговаряха, любиха се, спяха до късно сутрин и отново правеха любов в леглото още неусмирени от усилията предишната нощ. Понякога прекарваха следобедите навън, после се любеха отново споделяйки възторга, от който дълго бяха лишени. За щастие в килера имаше достатъчно храна, така че нямаше да умрат от глад, а и Кит хвана доста дивеч.

Девън доказа, че е добра готвачка въпреки трагичната липса на опит: Кит не се изморяваше да я наблюдава в ролята ѝ на домакиня.

— Утре сутрин тръгваме — каза Кит, докато се приготвяха да си лягат. — Ако не се върна скоро, Кормак ще разпрати да ме дирят. А и Скарлет вероятно го е влудила, той сигурно изгаря от желание да се отърве от нея.

— Тук е толкова хубаво, не ми се тръгва — прошепна Девън с копнеж.

— И в Линли Хол ще бъдеш щастлива, скъпа — обеща Кит. — Колкото по-скоро се убедим, че баща ти се е възстановил, толкова по-скоро ще отплаваме към Рай за медения месец. Оставих Тара да се оправя сама и се налага да изготвя планове за бъдещето на острова.

— Искам да отидем на Рай, Кит, но с уговорката да се върнем навреме за раждането на детето. — Девън си спомни с удоволствие топлите слънчеви дни и уханните нощи, когато се къпеха под лунната светлина на тропическия остров. — Все още ли държиш „Танцуващият дявол“?

— Да. През последните седмици вече е търговски кораб, но преди да дойда в Корнуол, дадох заповед да ни посрещне в залива близо до замъка на Кормак, за да се върнем в Лондон. Вероятно вече ни чака. Стига приказки, нощта е къса, а аз искам да те любя.

— Винаги ли ще имаш желание да ме любиш? — закачи го Девън. — Дори и когато остареея и побелея и няма да съм красива?

— За мен никога няма да остареееш, скъпа. Ще останеш все така любима и желана, както си сега. Винаги, когато правя любов с теб било веднъж, било хиляди пъти — ще бъде като че ли сега започваме, но ако продължаваш да задаваш глупави въпроси, никога няма да стигнем до този хиляден път.

Девън се изкиска щастливо, протегна ръце и го привлече в топлатата си прегръдка, поднасяйки му устните и тялото си в знак на своята любов.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Дяволите да те вземат, Кормак. Ти не си човек, а вълшебник — възкликна задъхана Скарлет.

Нощем спяха заедно — откакто преди три дни се докараха един друг до върховна наслада, привлечени от най-насищащия секс, изпитан някога от Скарлет. Кормак бе едър и недодялан, ала невероятно нежен, напълно лишен от финес, но затова пък със страхотен опит в еротиката. За три кратки дни тя го опозна и вече не се сещаше за Дябло. Още по-изумително, но и Кормак бе очарован от нея, точно колкото тя от него.

Скарлет цял живот бе чакала някой равностоеен на нея силен и умен мъж. Смяташе, че го е открила в лицето на Дябло и щеше да бъде доволна от избора си, ако той не се бе влюбил безнадеждно в Девън.

— А ти си червенокоса магьосница, Скарлет — смееше се направо възхитен Кормак. — Винаги съм търсил жена като теб. Пасваме си като двойка, моя дългокрака палавнице. Сигурен съм. Несъмнено никой от нас не ще вземе връх, но се хващам на бас и двамата ще се забавляваме в това боричкане. Укротяването ти може да ми отнеме цял живот, но затова пък никога няма да ми бъде скучно.

— Точно ти ли си мъжът, който ще ме опитоми? — предизвикателно попита Скарлет. Гърленото ѝ мъркане го подканваше да опита.

— Отгатна, но дали ти си достатъчно жена, за да ти достави удоволствие — не ѝ остана дължен Кормак и като се обърна, придърпа високата фигура под едрото си тяло.

Последва нощ на див и необуздан секс — продължила докато розовите лъчи огряха небето на изток. Изтощени заспаха прегърнати и не помръднаха, докато вратата на спалнята не се отвори с трясък, за да открие мъж и жена голи, спящи спокойно, всеки в обятията на другия, сред разхвърляните завивки на голямото легло, което споделяха.

— Какво, по дяволите...

Кит и Девън току-що бяха пристигнали в замъка и не откриха никого, освен заекващата прислуга. Макар персоналът да знаеше отлично къде прекара последните три нощи техният господар, лоялността повеляваше мълчание. Обезпокоен, Кит отиде незабавно в стаята на Скарлет. Девън го следваше по петите. В разрез със заповедта на Кит вратата беше отключена и той я отвори широко. Стаята бе празна! Обърна се рязко и се качи до стаята на Кормак — допускаше, че по някакъв начин Скарлет се е справила със снажния мъжага и е избягала. Не е могъл да надвие вещицата. Без да си дава труд да почука, Кит нахълта в стаята и се спря едва вътре.

Кормак се надигна и си затърси трескаво чаршафа, паднал до крака на леглото. Замайна от нощната еротична буря, Скарлет реагира по-бавно — преди да отвори очи, се протегна лениво. А когато видя Кит и Девън вторачени в нея, дори не направи опит да прикрие голотата си, само се усмихна закачливо като задоволена котка.

Кит завъртя очи, крайно развеселен и същевременно успокоен — Скарлет не бе излетяла от кафеза.

— Е, приятелю, доволен съм, че в досадната дреболия да пазиш моята пленница си намерил своето призвание. Скарлет може и да е мъчен човек, но когато е в настроение е твърде забавна. Надявам се, прекарал си добре.

Кормак се изчерви, но не бе склонен да дава обяснения или да се извинява за постъпката си. Вместо това ловко смени темата. Донякъде увит в чаршафа, той се обърна към Девън.

— Щастлив съм да те видя, милейди, макар че многократно бих предпочел да те посрещна при... други обстоятелства. Едва ли изглеждам най-представително в момента, но искрено се радвам, че Дябло те е намерил невредима.

Девън едва се удържа да не се изкиска. Никога не беше виждала нещо толкова космато като масивната гръд на Кормак, с изключение на четириногите твари, разбира се.

— Благодаря, Кормак — отвърна тя, преглъщайки приливите на смях. Беше много доволна, като видя колко покорно лежеше Скарлет до огромния си любовник. — Извинете ме, но ще ви оставя сами. Аз, тоест ние, не мислим да ви се натрапваме.

Обърна се, за да излезе и тъй като Кит не я последва, го дръпна решително за ръкава.

Неохотно Кит отстъпи пред подканването на Девън.

— Чакам те долу, Кормак. Имаме да обсъдим много неща — подхвърли той през рамо.

— Толкова ми е ядосан, нищо чудно да ми пререже гърлото — каза Скарлет, когато останаха сами с Кормак.

— Не, моме — възрази той. — На практика Девън не е пострадала. Е, не искам да кажа, че не заслужаваш презрението му.

Строгото му изражение накара сърцето на Скарлет прималее. Звучеше сякаш независимо от ненадминато блаженство през последните три нощи Кормак няма намерение да попречи на плановете на Кит спрямо нея.

— Искам да се изкъпя — заяви тя, не желаше да пълзи в краката на Кормак. Прекалено дълго се бе грижила сама за съдбата си, за да се откаже от гордостта си и да хленчи за живота си.

— Добре — съгласи се Кормак. — Ще го уредя. Междувременно ще сляза да се видя с дявола. Силно подозирам, че има няколко специално подбрани думи за вида, в който ни намери.

— Ти ли прелъсти Скарлет или тя теб? — попита Кит.

— Предполагам и двамата по малко — отвърна Кормак с известна доза хумор. — Просто се случи. Не можах да не сложа ръка на магьосницата, а тя пък не се противи. Винаги съм мислил, че човек е господар на съдбата си, но вече не съм сигурен.

По лицето на Кит личеше колко е потресен.

— Изпитваш някакви чувства — това ли искаш да кажеш, към Скарлет, след като знаеш каква е и какво е правила? Скарлет организира отвличането на Девън. Ако беше наранила Девън или нашето дете, щях да убия незабавно.

— Вашето дете! Да не би Девън да е...

— Да, след пет месеца ще даде живот на нашето бебе.

— Благодаря на Бога, че я намери — каза Кормак искрено. — Какво ще стане със Скарлет?

— Ще я предам на властите. Съмнявам се да избегне палача, но ако успее, ще гние в затвора до края на дните си.

— Не, няма да позволя!

— Какво? Ти искаш от мен да бъда снизходителен към жена, способна да убива и мами?

— Да. Искам Скарлет — призна някак си сконфузено едрият контрабандист. — Първоначално взех Скарлет, за да докажа своето превъзходство над една толкова жизнена жена. Нямах представа колко дълбоко ще ме разтърси. Сега искам много повече. Искам да се оженя за нея и да я запазя завинаги за себе си. Обещавам, че докато съм жив, тя няма да стори зло никому.

— Кокали Господни! Ти си луд! — изкрещя Кит. — Коварната вещица ще те награди с нож в ребрата, щом си обърнеш гърба.

— Готов съм да поема риска — възрази Кормак опърничаво.

Кит изучаваше Кормак с пронизващ поглед. Не вярваше на ушите си. Обикновено Кормак бе разумен човек с добра интуиция. Какво му бе сторила Скарлет? Единственото обяснение, изглежда, е, че Скарлет го е омагьосала, но Кормак изглеждаше като човек, който напълно контролира сетивата си. Кит си припомни как Кормак никога не му е отказвал помощ. Наред с Кайл и Акбар той бе неразривна част от неговия живот.

Но Кит по никакъв начин не можеше да произнесе думите, че ще освободи Скарлет и ще я даде на своя приятел. Тя бе един постоянен извор на неприятности.

Устата на Кит се изкриви в ехидна усмивка — изведнъж му хрумна решение.

— Тъй като съпругата ми е една от онези, които са пострадали най-много от коварните дела на Скарлет слагам съдбата ѝ изцяло в ръцете на Девън.

В първия миг Кормак се изуми, но постепенно схвана намерението на Кит. Знаеше колко добро и всеопрощаващо сърце притежава Девън, едва ли би осъдила на смърт една жена.

— Добре, справедливо е — съгласи се той.

Минута по-късно Скарлет стоеше пред Кит. Зелените очи издаваха предпазливост, тялото ѝ бе напрегнато. Присъстваше и Девън, Кит я беше повикал.

— Убий ме сега! — предизвикателно подхвана Скарлет. — Предпочитам го, вместо да гния в затвора. — Очакваше Кормак да скочи в нейна защита, ала изражението му остана привидно безразлично.

— Реших да предам съдбата ти в ръцете на Девън — обяви Кит спокойно.

Девън се разтрепери, гледаше ужасена. Какво, по дяволите, е намислил Кит?

— Тъй като ти застраши живота на Девън и на нашето неродено дете, съвсем справедливо е тя да вземе решението. А аз ще се съобразя с желанието ѝ.

— Дете! — задави се Скарлет. Чувстваше се почти умряла. През всичките си славни дни като пират никога не бе сторила преднамерено зло на дете, нито бе разрешавала на екипажа подобно нещо. — Аз... Нямах представа.

— Мога ли да кажа нещо, преди да вземеш решение? — Намеси се Кормак.

— Да — кимна Девън. — Разбира се.

— Вече съобщих на съпруга ти желанието си да се оженя за Скарлет. Щом стане моя жена, тя няма да ви създава повече неприятности. Възнамерявам да я направя пълноправен партньор в моите контрабандни операции. Така тя ще намери достатъчно вълнуващи преживявания, за да бъде щастлива и доволна, и Лондон няма да ѝ липсва. Залагам живота си — това е достатъчно авантюристично да уталожим ненаситната жажда на Скарлет, която се крие в изящното ѝ тяло.

На Скарлет не ѝ остана нищо друго, освен да се вторачи в Кормак, поразена от предложението му. Дали Кит ще го приеме? Ще се съгласи ли Девън?

— Искаш Скарлет за твоя жена, така ли? — попита объркана не по-малко от Скарлет.

— Да.

— Какво мисли Кит?

— Попитай го.

Тя хвърли въпросителен поглед към Кит.

— Е, любов моя?

— Ти решаваш, скъпа. Имай предвид, че Скарлет е своенравна кучка и нямаше да изпита никакво угризение да те убие.

— Скарлет иска ли? — Девън зададе въпроса на Кормак.

— Имам всички основания да мисля, че е склонна. Нямах представа колко фантастично се чувствахме един с друг. Желая я, по дяволите! Ако Скарлет е съгласна, още утре ще се оженя за нея. Тя ще

бъде моята херцогиня, но само ако си помисли някога да се върне в Лондон, ще я набия до смърт, а после ще ѝ извия врата.

Девън почувства как тежестта на решението буквално смаза крехките ѝ рамене. Скарлет си бе заслужила всичко, което си докара заради желанието да причини зло. И все пак нито едно човешко същество не бива да бъде лишено от възможността за избавление. Може би пиратката се нуждае от силен мъж като Кормак, за да управлява живота ѝ. Освен това Девън съзнаваше, че няма право да се разпорежда със смъртта на друг човек, а Скарлет сигурно ще умре, ако попадне в затвора.

Скарлет бе окрилена от надежда, Кормак ѝ предлагаше нов шанс и то за изключително интересен живот — просто нямаше как да откаже. Всеки път щом докоснеше пламтящата ѝ плът, тя се чувстваше възнаградена с неповторимо и съвършено преживяване. Ако стане негова жена, няма да се върне в Лондон — по каквато и да е причина. Животът сред антиките на богатите надути аристократи не ѝ допаднаше. А и като съпруга на Кормак щеше да бъде херцогиня — нали за това бе мечтала винаги?

— Приемаш ли условията на Кормак? — запита Девън най-последно Скарлет.

Последва дълга напрегната тишина преди Скарлет да проговори.

— Да. Щом Кормак ме иска, аз съм негова, макар сделката да не е изгодна за него. — Обърна се към Кормак: — Ще ти е трудно да ме укротиш, но ти обещавам в замяна на тревогите, вълнуващи дни и нощи: Ако все още ме искаш, имаш моето съгласие. Ще стана твоя съпруга и партньор.

— Какво ще кажеш, скъпа? — попита Кит, очаквайки окончателната присъда на Девън.

— Нека Кормак я вземе — обяви Девън. — Желая му късмет. Ще му трябва.

Обзет от радост, Кормак грабна Скарлет на ръце и я понесе по стълбите, за да докаже господството си, като се отдаде на дива, страстна любов.

На следващия ден Девън и Кит присъстваха на сватбата, която се състоя вечерта и бе извършена от същия свещеник, който бракосъчета и тях. На бърза ръка прислугата подготви прекрасно тържество, а

когато булката и младоженецът се усамотиха на брачното ложе, Девън и Кит също се уединиха.

— Смяташ ли, че постъпихме правилно, като не предадохме Скарлет на властите? — попита Девън, докато се разсъбличаше за лягане. Малка част от нея все пак негодуваше, защото Скарлет остана ненаказана за причинените злини.

Кит вече се бе съблякъл и се бе мушнал под завивката.

— Да се доверим на Кормак, той ще държи тази дяволска котка далеч от нас — измърмори Кит твърде очарован да наблюдава как Девън изплува от дрехите, за да отдели на Скарлет повече от една бегла мисъл. — Ела в леглото, скъпа. Искам да те любя.

Следващите часове те се любиха нежно, лениво, забравили всичко на света. За тях съществуваше само завладяващата им потребност един от друг. Желанието на Девън бе така опустошително, че цялото й тяло трепереше — без да е в състояние да се контролира — когато стигна до всепоглъщащия огън. С ръце и устни Кит я носеше внимателно към брега на блаженството и когато не бе в състояние да издържа повече на сладките си мъки, той нахлу в последните укрепления на тялото й и доведе и двамата до взривяваща кулминация.

В друга стая на огромния порутен замък Кормак и Скарлет произвеждаха своите фойерверки, не след дълго неговото семе намери плодородна почва във възприемчивото тяло на Скарлет.

На следващата сутрин, докато Девън и Кит се приготвяха за път, се появи само Кормак. Той извини младоженката с едно лукаво намигане — много по-красноречиво от всякакви думи. Те събраха оскъдния си багаж, а Кормак ги откара с карета до пустия бряг, където трябваше да намерят „Танцуващия дявол“. Беше утешително да видят как се поклаща на котва в уединеното заливче. Подадоха сигнал и зачакаха да дойде лодка да ги прибере. Погледнаха за последен път Кормак — едър като мечок контрабандист, ухилен до уши, махайки за сбогом.

След четири дни пристигнаха в Лондон. Наеха карета до Чатам Хаус. Девън с възторг откри баща си, седнал в креслото, улисан в игра на шах с иконома. Когато Девън и Кит нахлуха в стаята, старият прислужник им се усмихна с благодарност и излезе почти на бегом, бе

се отървал от обременителното задължение да забавлява сприхавия граф.

— Девън, благодаря на Бога! — извика графът и разтвори ръце да посрещне обичната си дъщеря.

— О, татко, толкова се тревожех за теб! Кит ми разказа какво се е случило. Как се чувстваш?

— Достатъчно добре, щом вече се върна — отговори лорд Харви, пресипнал от вълнение. — По-важно е как си ти? Властите задържаха ли Уинстън? Съвсем сериозно възнамерявам да повдигна обвинения. Този човек е лишен от всякакви скрупули. Той ме излъга преднамерено. Ще ми простиш ли някога, дъще?

— Уинстън те измами, татко — утешаваше го Девън, притеснена от вида му. — Той направи и двама ни на глупаци. Уинстън не е какъвто изглежда, той е...

— Девън — предпазливо се обади Кит. — Не натоварвай баща си с ненужна информация. Достатъчно е да се каже, че Уинстън избяга от Англия и повече не представлява заплаха за нас.

Девън схвана намека на Кит и обобщи:

— Свърши се, татко. Аз съм тук с теб и с моя... моя съпруг и имаме да ти кажем нещо. Нещо прекрасно.

Заинтригуван, лорд Харви премести поглед от Девън към Кит — мъжа, когото мразеше, докато Девън не го избра за съпруг.

— Е, дъще, каква е прекрасната новина, която така силно желаете да съобщите.

По лицето на Кит се изписа глуповата усмивка, а гърдите му се изпъчиха гордо.

— Позволи на мен, скъпа. Ваша светлост, скоро дъщеря ви ще ме дари с наследник.

— По дяволите! Толкова скоро научих за брака на дъщеря ми и вече ми казвате, че скоро ще бъде и майка — измърмори лорд Харви, престорено ядосан. — През годините ти ми ограби товари на стойност хиляди лири, но явно не е било достатъчно, та реши да откраднеш и дъщеря ми. Ако не бях абсолютно убеден, колко те обича Девън, щях да те изхвърля с парцалите.

— Твърде късно е, ваша светлост — засмя се Кит щастливо. — Съвсем сериозно възнамерявам да отгледам своите деца и да бъда достоен съпруг на Девън. Получих възможност да заживея нов живот.

На малцина им се дава повторно шанс да уредят нещата, както желаят. Така че с или без вашата благословия, Девън ще е моя херцогиня.

— И да пропусна възможността да опозная внуците си? — попита изумено лорд Харви. — Вярвам на думите на дъщеря ми, че е опитомила дявола и Дябло вече не съществува. Приветствам херцога на Гренвил в нашето семейство и желая, и на двама ви много щастие.

Той протегна ръка и Кит я пое в знак на помирение.

— Няма да съжалявате, ваша светлост. Ще направя Девън така дяволски щастлива, че ще намери рая на земята.

— Татко го прие добре, нали? — изкиска се Девън, отпуснала глава върху широкото рамо на Кит.

Те лежаха блажено голи, преплели крака и ръце. Бяха си у дома, в Линли Хол, където Девън бе смятала, че ще живее като съпруга на Уинстън. Тя познаваше къщата отлично и винаги я бе обичала. Струваше ѝ се напълно нормално да бъде нейна господарка и съпруга на Кит.

— Съвсем добре — съгласи се Кит, припомняйки си нетърпението на графа да стане дядо, преди да издъхне. Дълга, болезнена въздишка се изтръгна от устните му. Бе си обещал да предостави на Девън няколко нощи почивка — нямаше да ѝ натрапва любовните си игри, но му бе трудно да удържи думата си. Смяташе, че заради преживяното от Девън, а и заради детето, съпругата му заслужава да си почине спокойно известно време.

— Помниш ли какво каза на татко, любов моя? — измърка Девън прелъстително.

— Зависи. Казах много неща.

— За намерението ти да ме направиш щастлива, сякаш съм в рая.

— Точно така — съгласи се Кит смутен.

— Е, направи го тогава.

— Какво да направя?

— Направи ме щастлива.

— Трябва да почиваш тази нощ, скъпа.

— Първата нощ в моя нов дом и ти искаш да почивам? — направо възмутена, Девън се надигна рязко и го стрелна с очи. Той видя как великолепните ѝ гърди подскочиха примамливо. — Или може би ти се нуждаеш от почивка? Напоследък доста те омаломощих.

— Да не би да се съмняваш в моите способности, скъпа съпруго?
— престорено ядосан, Кит се засмя ехидно. — Давал ли съм ти повод да ги оспорваш?

Тя изхихика с порочна наслада, дразнейки го най-безочливо.

— Не, но ако си изморен, за разнообразие мога да те любя аз, така няма да подлагам на изпитание силата ти. Защо мъжът трябва да върши всичката работа?

— Девън, да правя любов с теб не е като задължение за мен. Мисля...

— Не мисли. Само се отпусни и ми позволи... — думите ѝ замряха, защото устните ѝ се впиха в него. Със сладостно стенание той се предаде на нежните ѝ грижи.

Използвайки по най-добрия начин устата, ръцете езика си, Девън го дразнеше и възбуждаше без жалост, но и същевременно засищаше сетивата си със соления вкус на кожата му и уханието му на мускус. Влажните ѝ устни прелитаха от едното към другото зърно на гърдите му, а блуждаещите ѝ ръце откриваха всяко чувствено местенце по тялото му, като оставяха диря от парещи огънове. Неспособен да се съпротивлява, той протягаше ръце към нея — искаше да я притисне силно към себе си, ала тя се изплъзваше. Поднови нежната си инквизиция, а Кит положи всички сили да легне по гръб и да понесе сладката агония, предизвикана от нейната любов.

Кит почти излетя от леглото, когато тя постави ръка на хълбоците му и остана там цяла вечност, преди започне да го милва много по-интимно. Ръката ѝ напипа неговата мъжественост, проследявайки невероятната дължина с протяжно, възбуждащо галене.

— Господи! Скъпа, ще ме убиеш!

— Смятам, че е честно да си разменим ролите — дразнеше го Девън и се хилеше доволно, после устните ѝ се плъзнаха на мястото на ръцете, а Кит направо зави, като че страдаше. Чак тогава тя се омилостиви, разтвори бедра и пое огромния жезъл към тялото си, обвивайки го любовно в ножницата на влажната си топлина.

— О, не! Ти малка съблазнителко! — стенеше Кит и сръчно се обърна. — Сега е мой ред.

С неизразимо усилие той се отдръпна от нея и покри тялото и с малки възбуждащи целувки, но съзнателно избягваше втвърдените ѝ зърна. Плати любовен дан на хлътналия ѝ пъп, на малката издатина на

корема ѝ, на копринената вътрешност на бедрата ѝ и най-после се върна на онези, готови да се разпукат пъпки, които зовяха за неговото внимание. Налапваше дълбоко всяко от зърната и ги смучеше нежно. Девън издаваше стонове и се огъваше под него, а там, където го желаше най-силно се разгаряше огън.

— Стига ли ти? — подразни я Кит, а от предизвикателната му усмивка се появи влудяващата я трапчинка.

— Да, моля те... — задъхваше се Девън дрезгаво.

— А, не. Още не.

И тогава преди разбитите ѝ сетива да предугадят следващото му движение, той се плъзна към плътно обраслото хълмче на нейната женственост. Устните му окупираха деликатната, скрита цепка и той възпламени жарта на нейната страст. Жадно я разтвори с твърдия си напорист език, който лакомо я изследваше дълбоко вътре.

Девън възкликна шумно и започна да се гърчи под напора на несекващите му прониквания, молейки го за малко състрадание, точно както Кит я бе умолявал преди малко. Най-сетне той се смили, изтегли се нагоре и бързо се хвърли напред — стенеше, обладан от екстаз. Наложил си изключително търпение и се намести внимателно върху нея, погълнат изцяло от мисълта за тяхното бебе. Ръката му се плъзна под дупето ѝ и той я повдигна към себе си: болеше го от желание. Девън потъна във вихрушка от чувственост, обзела всеки нерв и мускул на тялото ѝ. Сега тя се движеше в умерения ритъм на неговата ласка, погълната от неизпитвана възбуда. От този момент до вечността те щяха да бъдат завинаги едно цяло.

Кит се издигна до шеметни висоти и облада Девън, вдъхвайки част от нея, за да не се разделят никога.

Няколко седмици по-късно „Танцуващия дявол“, с Кит на руля, плаваше уверено между острите рифове окръжили Рай. Изненадващо много хора, включително пирати, изоставили занаят и техните семейства, избрали да останат да живеят тук, бяха дошли да ги посрещнат. В закътаното заливче имаше сгущен още един кораб. Бе собственост на стария екипаж на Кит, преди да замине, Кит им показа как да се провират през рифа и те можеха да отплават и пристигат, когато пожелаят. Беше му приятно да отбележи видимото оживление в

селището — бе построен още един кей, за да обслужва нарасналия трафик.

Кайл и Марлена се бяха присъединили към Кит и Девън на борда на „Танцуващия дявол“. С тях бе и Акбар — изглежда бе променил към добро мнението си за Девън, особено след като разбра, че носи детето на Кит. Безкрайно грижовно Кит помогна на Девън да слезе по пасарела. Тя понасяше добре бременността — просто цъфтеше. Всички поспряха за малко на пристанището. Тара тичаше по пътеката от къщата.

— Дябло! Знаех, че ще се върнеш — викаше тя, останала без дъх и се хвърли в обятията му.

Кайл и Марлена бяха посрещнати със същата радост, последен, но не по-малко радушно, бе поздравен Акбар. Девън получи само кисела усмивка, нещо повече Тара все още смяташе Девън отговорна за всички злощастия, които бяха сполетели Рай. Кит долови враждебността на туземката и докато вървяха вкупом към къщата, подробно разказа какво се бе случило откакто напусна Карибския залив. Не забрави и новината за очаквания наследник. Тара тутакси промени отношението си към Девън и с една извинителна усмивка я помоли за прошка. Девън ѝ отвърна от все сърце.

Прекараха цял блажен месец на Рай, преди Кит да реши да отведе Девън в Англия, където щяха да разполагат с необходимите грижи при раждането. А и бе обещал на лорд Харви да се върнат навреме за голямото събитие. Кайл и Марлена, превърнали се вече в съществена част от техния живот, също щяха да пътуват до Англия. Кайл разполагаше с достатъчно пари за собствен бизнес и под внушението на Кит реши да се захване с корабоплаване. Той не пропусна гордо да оповести на всички, че Марлена очаква дете.

Не се знаеше само какво възнамерява Акбар. Трябваше най-после да съобщи какви са плановете му. На всички бе ясно колко тъгува по пиратския живот и почти бе решил да се върне към стария занаят. Лондон категорично не беше по вкуса му.

Няколко нощи, преди да отплават, Тара пое нещата в свои ръце и намери Акбар пред малката колиба, която той обитаваше на Рай.

— Какво правиш тук, Тара? — изръмжа Акбар и изгледа предпазливо прекрасната смугла жена. На лунната светлина косата ѝ

блестеше като хиляди черни диаманти и на Акбар му бе трудно да се съсредоточи.

— Не знаеш ли? — попита Тара кротко. Под саронга сърцето ѝ биеше като побеснял барабан. Идвайки тук, нейната гордост бе поставена на изпитание, но ако спечелеше, щеше да си струва.

— Ти не си развратница — хрипкаво изсумтя той. — Нали знаеш, че рядко ми трябват жени? Само по един повод ги търся. За това ли дойде?

— Ако кажа да, пак ли ще ме изгониш?

— Кълна се в брадата на Аллаха! Ти за глупак ли ме имаш? Едно време жените ме искаха, ама една ме измами, затова ги презирам и ги използвам само за едно.

— Много дълго се криеш зад омразата. Време е да забравиш и да простиш. Нека да ти помогна.

— Защо?

— Ех, ако знаех! Но когато те видя нещо се разтреперва в мен и то не е от страх. О, ти здраво се трудиш да показваш свирепа външност, но чувствам, че у теб има нежност, обаче никой не може да я разбуди.

— Нежност! — шумно се разсмя Акбар и се навъси ядосан. — Никаква нежност няма у мен. — Той грубо я сграбчи. — Жени като теб ги разкъсвам. — Устните му се стовариха върху нейните грубо. — Не те ли е страх от мен? Е, би трябвало.

— Не, това, което изпитвам, не е страх. Ако се страхувам, то е, че няма да те видя вече.

Акбар не вярваше на ушите си. Дори когато плащаше на жените за тяхната благосклонност, те се страхуваха от него.

— Наистина ли се безпокоиш, че няма да ме видиш вече?

— Ще ми бъде много мъчно. Ти... ти си прекрасен, Акбар.

Акбар гледеше Тара изпод рунтавите си вежди: как е възможно Тара да намира някакви драгоценни качества в характера му? Да не би да не знае, че той не се доверява на никоя жена? Едва когато Тара пристъпи към него и плъзна деликатните си ръце около дебелия му врат, а после повдигна устни, той откликна с благост. Изведнъж всичките години, прекарани в принудителна самотност, горчива омраза и недоверие, се стопиха. Притисна я силно към себе си с яките си ръце

и устните му намериха нейните с неподозирана за него жажда — дори не си беше позволявал да сънува такова нещо.

През всичките тези години никому не бе споменал колко силно го привлича сочната Тара — страхуваше се да разголи душата си. Пленителното същество в ръцете му откликваше на тези чувства и разплиташе стегнатият възел от безконечни откази, заплатени прескъпо. Вързан с вериги към греблото човек, неминуемо натрупва омраза. А сега Тара го освобождаваше — освобождаваше го да изрази чувство, което той се преструваше, че изобщо не съществува. Повдигна крехката Тара и я отнесе в леглото, затвори вратата към външния свят и отвори сърцето си за любов.

След няколко дни „Танцуващия дявол“ отплава. Акбар остана с Тара. Кит никога не бе допускал, че в огромното тяло на Акбар може да съществува желание за любов. Само Девън остана необичайно спокойна, когато узна новината. Тя знаеше какви чудеса върши любовта — нали самата тя ги бе изпитала.

Всъщност хода на събитията удовлетвори Кит. Акбар прие да работи като надзирател на Рай и да продължи с производството на захарна тръстика и ром.

Кит се ангажира „Танцуващия дявол“ да изнася ром за продажба по целия свят. Решиха още Кит, Девън и децата им да идват на Рай винаги, когато могат да отлетят време.

Застанала до парапета, Девън наблюдаваше как островът — перла изчезва зад хоризонта. Обгръщайки с ръце наедриялата ѝ талия, Кит я притисна към себе си и си помисли, че държи всичките надежди и мечти за бъдещето в ръцете си. Тя се сгуши в него, а бебето в утробата ѝ отново помръдна и даде да се разбере за съществуването си.

— Да не те притискам прекалено силно, скъпа? Бебето се бунтува — засмя се Кит. Дланта му с обич се задържа върху туптящата издатина на тялото ѝ.

— Не, по-скоро няма търпение да се появи.

— Надявам се не съвсем скоро — погледна я Кит загрижено.

— Прекалено много се терзаеш, любов моя. Бебето е добре и аз съм добре. Придружи ме до каютата и ще ти покажа колко прекрасно се чувствам.

— Не мислиш ли, че е време да се откажеш от подобен род изнурителни действия?

— Поне през следващите няколко седмици не, освен ако надутото ми тяло не ти е противно.

— Никак! Ти носиш моето дете и за мен си толкова красива, колкото и когато те видях за първи път.

— Никога няма да забравя деня, когато те зърнах за първи път — тихо пророни Девън. — Страхотна черна брада скриваше по-голямата част от лицето ти и мислех, че си много свиреп и все пак нелишен от привлекателност.

— Знаеш ли — не забелязах да припадна от страх в краката на Дябло.

— Дори дяволът не е заплаха, когато стои на бесилката с въже на шията — отвърна му Девън нахално.

— Но беше достатъчно опасен и измъкна жената на мечтите си, за да я отведе на Рай. И сега понасяш последиците на неговата любов.

— Последици? Не, не, мой зъл разбойнико. Ти открадна сърцето ми и го замести с твоята любов.

— Плодът на тази любов ми е толкова скъп, но докато настояваш, че той няма да пострада, ако те любя, с охота ще го сторя.

В уюта на уединената, обляна в лунна светлина каюта времето беше спряло, докато вплетените един в друг любовници се отдаваха на чувствата си. Невъзможно беше тяхната история да се разкаже без магията на любовта и без силата на страстта. Иначе щеше да завърши, където започна всичко — на бесилката.

Издание:

Кони Мейсън. Танцуващият дявол
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.